

Giới thiệu Đại Minh Yêu Nghiệt Convert

Trên trời có thần, trên đời tại sao yêu nghiệt hoành hành?

Trên trời vô thần, trong lòng tại sao nghi hoặc trùng điệp?

Giữa Minh triều Thành Hoá niên gian, danh xưng "Hồ sinh quý dương" một đám cảm y giáo úy, phụng mệnh tại vô thần thể giới bên trong tìm kiếm chân thần, tại có hạn sinh mệnh bên trong tìm kiếm con đường trường sinh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tiên truyện 1 (1)

Bách hộ Triệu Anh từ trong hôn mê tỉnh lại, trước mắt một mảnh sáng tỏ, trong lồng ngực tựa hồ có một con chim nhỏ vỗ cánh, vội vàng xao động muốn nhất phi trùng thiên. Thân thể của hắn suy yếu, trong lòng lại cực kỳ phấn khởi, thực sự hi vọng đem bản thân vừa mới được chứng kiến đủ loại kỳ tích nói cùng người nghe.

Nhưng hắn chuyện quan tâm nhất vẫn là cái kia một kiện, thể là hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nắm chặt trong lồng ngực chim nhỏ, đưa ánh mắt về phía trong nhà lão nô, đè nén hưng phấn, thanh âm khế run hỏi: "Như thế nào?"

Lão nô Trầm lão thất không có mở miệng trả lời, lắc đầu, muốn nói chuyện nhưng không có mở miệng, ánh mắt của hắn đã cho ra một cái xác định không thể nghi ngờ trả lời.

Trong lồng ngực chim nhỏ nhận trùng điệp một kích, lại không nhất phi trùng thiên khí thế, có thể Triệu Anh không có nhận mệnh, cũng lắc đầu, dùng càng thêm xác định không thể nghi ngờ giọng điệu nói: "Không có khả năng."

Trầm lão thất hé mở lấy miệng, càng nói không ra lời, hắn lúc đầu mang theo bi ai cùng đồng tình, lúc này hoàn toàn biến thành kinh ngạc, còn có một tia khủng hoảng.

"Không có khả năng," Triệu Anh gần từng chữ lập lại, trong lồng ngực chim nhỏ lại lần nữa sinh động, "Ta thấy được, thật sự rõ ràng, không có nửa điểm hư giả, ta thấy được, cùng Chu đạo sĩ nói đến giống như đúc."

Trầm lão thất miệng há đến càng lớn, hơn phát ra một tiếng không có chút ý nghĩa nào "A", chủ nhân nói đến càng nóng cắt, ánh mắt của hắn cũng liền càng cổ quái.

Triệu Anh phát hiện mình là tại đàn gảy tai trâu, thể là gãy dựa lấy từ bỏ đoàn bên trên đứng lên, dưới chân phù phiếm, thân thể lung lay, dù vậy, vẫn đẩy ra tới đỡ Trầm lão thất, bước nhanh chân đi ra ngoài phòng, trong lòng lại một lần toát ra "Không có khả năng" ba chữ, lúc này nói là cho mình nghe.

Đình viện không lớn bên trong, đám người đã tán đến không sai biệt lắm, chỉ còn lại có mấy tên đạo sĩ đang thu thập nhà mình khí cụ, cửa sân ngược lại là còn tụ lấy một đám người, lão đạo Chu Huyền Hanh chính hướng các hàng xóm láng giềng nói chuyện.

"Cho nên nói a, khẩn yếu nhất chính là tâm thành." Chu Huyền Hanh chấp hai tay sau lưng, tay phải bên trong phát trần giống như là lệch ở một bên cái đuôi, run nhè nhẹ, ngữ khí của hắn không nhanh không chậm, mang theo một tia đáng tiếc cùng trách cứ, trách cứ đối tượng dĩ nhiên không phải bản thân, "Chúng ta tính là gì? Cùng người trung gian không sai biệt lắm, ở giữa tác hợp, đem thần tiên trên trời giới thiệu cho trên đất phàm nhân, liền giống với trong các người ai muốn gặp mặt đất bên trên lão gia, đương nhiên muốn tìm người quen giới thiệu, thể nhưng là cuối cùng có thể hay không nhìn thấy lão gia, nhìn thấy lão gia sau có thể hay không hoàn thành sự tình, vẫn phải là xem chính người vận khí cùng thành ý, có người vận khí không tốt, có người không nở xuất tiền, đương nhiên chẳng trách người trung gian, đúng hay không? Trở lại câu thần bên trên, bại sự nguyên nhân tất cả đều là phàm nhân tâm không thành, chúng ta ngược lại là tận chức tận trách, đã đem thần tiên mời đến cổng nhà. . ."

Người nghe gật đầu không ngừng xưng phải, có mấy người ánh mắt có chỗ chuyển di, Chu Huyền Hanh xoay người, khi thấy thất hồn lạc phách Triệu Anh, không nói gì, quay người lại, hướng đám người lắc đầu, thanh âm một tiếng, đột nhiên nhắc chân, bước nhanh ra ngoài đi đến, giống như sau lưng có cái gì không sạch sẽ đồ vật tại xua đuổi hắn.

Đường phố lân cận nhóm cuống quít nhường đường, sau đó lại tụ thành một đồng, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Triệu gia chủ nhân.

"Tiên gia." Triệu Anh thanh âm có chút khàn khàn, vội vàng hướng cửa sân đuổi theo, nâng lên thanh âm hô: "Chu tiên gia!"

Chu Huyền Hanh đã không còn hình bóng, một tên tuổi trẻ đạo sĩ ngăn ở phía trước, trong ngực ôm đồng khánh, trên mặt giống như cười mà không phải cười, khuyên nhủ: "Được rồi, Triệu đại ca, sự phụ có việc gấp đi trước một bước, người đừng đuổi, sự tình chính là như vậy, phúc họa đều do trời. . ."

Triệu Anh nghe không vào, một phát bắt được tuổi trẻ đạo sĩ cánh tay, "Không có khả năng, ta toàn theo Chu tiên gia nói làm, một điểm không kém, mà

lại . . Mà lại ta thấy được, thật sự, cùng các người cho ta tranh giống như đức. . ."

Tuổi trẻ đạo sĩ đau đến nhất nhe răng, Triệu Anh lập tức buông tay ra, ở trên người khắp nơi tìm tòi, muốn tìm ra tấm kia tràn đầy thần tiên giấy vẽ, lấy chứng minh bản thân nói không giả.

Triệu Anh có cái con trai độc nhất, vừa mới năm tuổi nhiều một chút, vài ngày trước đột nhiên hôn mê bất tỉnh, chỉ còn thở.

Hòa thượng, đạo sĩ, bán tiên tất cả đều mời qua, nhi tử vẫn không có khởi sắc, nhìn qua ba mươi Triệu Anh chỉ như vậy một cái nhi tử, coi như trần bảo, đem so với tính mạng của mình đều trọng yếu, coi như táng gia bại sản cũng phải cứu vãn trở về, thế là lấy rất nhiều thân bằng hảo hữu, bỏ ra mấy trăm lượng bạc, cuối cùng từ Linh tế cung bên trong mời đến tiếng tăm lừng lẫy Chu Huyền Hanh Chu tiên gia.

Chu Huyền Hanh suất các đệ tử trái án thi pháp, cùng lúc đó yêu cầu Triệu Anh hai vợ chồng phân biệt tại đông tây trong sương phòng tĩnh tọa lặng yên nghĩ, cầu nguyện thần linh tương trợ, nhất là làm một nhà chi chủ Triệu Anh, nếu có thể tại lặng yên muốn lúc nhìn thấy thần tiên bộ dáng, thì là đại cát.

Lúc đó Triệu Anh quỳ trên mặt đất, thành kính tiếp nhận một trang giấy, phía trên vẽ lấy hai tên thần tiên cùng rất nhiều người hầu, hẳn trong phòng ngồi một ngày một đêm, trong lúc đó không ăn không uống bất động, cho đến té xỉu, nhưng là tại hoàn toàn mơ hồ bên trong, hẳn tin tưởng mình thấy được thần linh.

Kết quả lại không phải "Đại cát".

Chu Huyền Hanh đi rồi, tuổi trẻ đạo sĩ ngăn ở Triệu Anh trước mặt, thu hồi trên mặt không nhiều tiểu dung, "Sự đã tới dừng, nên bị thương thuận tiện đi, lệnh lang vận mệnh đã như vậy, nghĩ là kiếp trước thiếu nghiệp nợ. Người còn trẻ, sau này nhiều hơn thấp hương kính thần, nếu có thể cảm động trời xanh, có lẽ trong số mệnh còn có một đứa con. . ."

Triệu Anh cảm thấy một cổ lửa từ đáy lòng dâng lên, "Ta làm được, cùng Chu tiên gia nói đến giống như đức."

Tuổi trẻ đạo sĩ cười cười, nói khẽ: "Làm được hay không, không phải người nói tính."

"Ai nói đến tính? Người?" Triệu Anh lớn tiếng chất vấn.

Tuổi trẻ đạo sĩ lắc đầu.

"Chu tiên gia?"

Tuổi trẻ đạo sĩ vẫn lắc đầu.

"Đến tột cùng là ai?" Triệu Anh thanh âm cao hơn, đưa tới cửa sân đám người chú ý.

Tuổi trẻ đạo sĩ hơi có vẻ xấu hổ, lặng lẽ mà cười, có thể Triệu Anh nháy mắt một cái không nháy mắt, trong con người hiện ra giống như lang ánh sáng nhạt, để tuổi trẻ đạo sĩ đã sợ hãi lại tức giận, "Đương nhiên là thần linh. . ." Tuổi trẻ đạo sĩ xoay người, hướng về cửa chính đám người nói: "Đương nhiên là thần linh, cái này còn phải hỏi? Thần linh không chịu hiện thân, đương nhiên là người tâm không thành, rõ ràng nha."

"Không đúng, thần linh hiện thân, ta tận mắt nhìn thấy." Triệu Anh cố gắng nhớ lại, hôn mê lúc thấy như ở trước mắt.

Tuổi trẻ đạo sĩ lại cười một tiếng, đem trong tay đồng khánh giao cho một tên khác đạo sĩ, lại mở miệng lúc ngữ khí đã không bằng vừa rồi như vậy nhu hòa, "Triệu Bách hộ, cần gì chứ, chung quy đó là người nhi tử, lại không người oán trách người cái gì. . ."

Triệu Anh tiến lên một bước, nắm chặt tuổi trẻ đạo sĩ quần áo, nổi giận dùng dưng nói: "Ta rõ ràng làm được!"

Cái khác đạo sĩ cùng đường phở lân cận nhóm vội vàng tiến lên khuyên can, tuổi trẻ đạo sĩ liền kiếm mấy lần đều không có thể thoát thân, mặt trưởng đến đỏ bừng, "Triệu Anh, dừng đến bộ này, người chính mình tâm không thành, hại chết con ruột, trách không được người khác, càng đừng nghĩ ý lại chúng ta Linh tế cung trên người. . ."

Triệu Anh huy quyền muốn đánh, bị đám người kéo ra.

Trong viện đám người do dự, loạn thành một bầy, các đạo sĩ ôm đồ vật vội vàng rời đi, trên đường đi đều tại nói thầm "Tâm không thành" ba chữ.

Triệu Anh còn muốn đuổi theo, tâm tình của hắn đã thoáng bình tĩnh, vô ý đánh người, chỉ muốn hỏi cho rõ, bản thân đến tột cùng làm sai chỗ nào, đến mức rơi vào cái "Tâm không thành", thế nhưng là đám người kéo đến kéo, ôm ôm, hắn một bước cũng không bước ra đi, chỉ có thể lớn tiếng hô: "Ta làm được!"

Trăm lão thất chui vào, "Lão gia, mau đi xem một chút trong nhà nãi nãi đi."

Triệu Anh trong lòng giật mình, nhi tử sinh quái bệnh, thế tử thương tâm gần chết, năng nếu là ra lại ngoài ý muốn, cái này nhà liền thật sự hủy.

Đường phố lân cận từng cái buông tay, mồm năm miệng mười an ủi, Triệu Anh một chữ cũng không nghe lọt tai, hướng phòng chính nhìn một cái, nhi tử chính ở chỗ này, nhưng hắn không muốn xem, không dám nhìn, đẩy ra đám người, hướng tây sương phòng chạy tới, thế tử Hứa thị là ở chỗ này tĩnh tọa.

Hứa thị cũng là một ngày một đêm không ăn không uống, nhưng nàng không có hôn mê, so trượng phu sớm một số nghe nói kết quả, để người hầu đem nhi tử mang tới, ôm vào trong ngực, trong lòng một mực vắng vẻ, ngờ ngác không nói một lời, thẳng đến nghe thấy phía ngoài tiếng cãi vã, mới rốt cục lấy lại tinh thần.

Triệu Anh vào nhà, nhìn thấy trong ngực vợ nhi tử, cả trái tim tựa như là bị người liền đâm mấy đao, lại bị ném xuống đất liền giẫm mấy cước.

"Đây là mệnh." Hứa thị lên dây cót tinh thần, hai vợ chồng ở trong dù sao cũng phải có một cái giữ vững tinh táo, hiện tại xem ra chỉ có thể là nàng.

Triệu Anh trầm mặc thật lâu, mở miệng hỏi: "Trên đời thật có thần tiên sao?"

"Cái gì?" Hứa thị giật mình, lo âu nhìn lấy trượng phu.

"Trên đời này thật có thần tiên sao? Nếu có, tại sao phải nhường chúng ta nhi tử. . . Hắn ngoan như vậy, chưa làm qua chuyện sai. . ."

"Tuyệt đối đừng nói như vậy." Hứa thị càng phát ra bối rối, "Người ta càng biết nói ngời tâm không thành."

"Hắc." Triệu Anh cuối cùng nhìn thoáng qua mặt nhỏ nhắn của con trai, quay người ra khỏi phòng, thê tử trả lời không được hắn nghi vấn.

"Phu quân. . ." Hứa thị nhớ tới thân, thế nhưng là ngồi lâu, tứ chi mềm mại, trong ngực còn ôm hài tử, nửa điểm không động được, chỉ có thể tro mắt nhìn lấy trượng phu biến mất.

Đường phố lân cận còn tại trong viện, lẫn nhau nhất thiết nói nhỏ, nhìn thấy Triệu Anh đi tới, nhao nhao im miệng, cả đám đều chuẩn bị xong an ủi từ, thế nhưng là không đợi bất luận kẻ nào mở miệng, Triệu Anh đã đi ra cửa viện, lưu lại một đoàn người hai mặt nhìn nhau.

Triệu Anh cái gì đều không muốn nghe, hắn có đầy bụng nghi hoặc, thê tử trả lời không được, hàng xóm càng trả lời không được.

Hắn không biết muốn đi đâu, nên đi tìm ai, chỉ là chẳng có mục đích trên đường đi loạn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tiền truyện 1 (2)

Triệu Anh nhìn chằm chằm đối diện tú tài, ánh mắt băng lãnh, giống như là đi qua một phen ác đấu vừa mới chiến thắng cô lang, không kịp nhắm nháp tranh đoạt tới tay đồ ăn, y nguyên thẳng tắp đồ máu thân thể, ngẩng đầu nhẹ nhàng hướng cái khác người cạnh tranh thị uy, nhìn xem ai còn dám tiến lên cùng mình nhất đấu, kỳ thật nó đã là nỗ lực hết đà, bất lực tái chiến.

Người thắng dư uy bình thường hữu hiệu, Triệu Anh không phải người thắng, nhưng có người thắng ánh mắt.

Tú tài khiếp đảm, hồi hận rồi, để ly rượu trong tay xuống, lưng ta lưng túng nói: "Vừa nghĩ ra. . . Có kiện việc gấp. . . Cái kia. . . Ta trước cáo từ. . ."

"Người vẫn không trả lời vấn đề của ta." Triệu Anh nghiêm nghị nói, giống như là tại răn dạy trong quân doanh binh sĩ.

"A?" Tú tài lộ ra cười khổ.

"Trên đời đến tột cùng có hay không thần tiên?" Triệu Anh càng phát ra nghiêm túc.

Tú tài vẫn chưa tới ba mươi tuổi, kinh lịch sự tình quá ít, không am hiểu ứng đối loại tình huống này, tay phải một lần nữa nắm chén rượu, bất an nhẹ nhàng chuyển động, nhớ tới thân liền đi, lại cảm thấy không có ý tứ, liền khục mấy tiếng, miễn cưỡng trả lời: "Tú viết: Kính thần quý mà tránh xa. Chúng ta nho sinh. . . Không sai biệt lắm chính là loại này cái nhìn."

Triệu Anh đối câu trả lời này không hài lòng, vẫn nhìn chằm chằm tú tài, thật tốt một người sống sờ sờ, trong ánh mắt nhưng có sắp chết người điên cuồng.

Tú tài càng sợ hơn, từ không có ý tứ đi biến thành không dám đi, chuyển động ánh mắt, hướng trong từ điểm khách nhân khác tìm kiếm trợ giúp, kết quả chỉ thấy từng trưng hưng tại nhạc họa gương mặt.

"Nho sinh không tin quý thần." Tú tài khẳng định nói, hi vọng mau mau kết thúc cục diện khó xử.

"Nho sinh không tế thần sao? Khâm Thiên Giám bên trong ngựa xem thiên tượng không phải nho sinh sao? Các ngươi không tin sấm vĩ, tinh biến, thiên tai sao?"

Từ một tên Bách hộ trong miệng nghe được lời như vậy, tú tài rất là ngoài ý muốn, nghĩ đi nghĩ lại, trả lời: "Kính nhi viễn chi, ta đã nói rồi, chính là kính nhi viễn chi, nho sinh không tin quỷ thần, nhưng cũng không phản đối. . . Không cần đến quá so đo, đúng không? Đã bách tính tin tưởng. . . Ta thật có việc gấp, cái kia. . ."

"Đương nhiên muốn so đo." Triệu Anh đưa tay trên bàn tròng điệp vỗ, dọa đến vừa mới đứng dậy tú tài lại ngồi xuống, "Nếu là vô thần, cái này rất nhiều chùa miếu ly cung cùng tăng nhân đạo sĩ muốn tới làm gì dùng? Gì không đồng nhất nâng diệt, cũng là tinh lương, bớt đi. Nếu là có thần, đến tột cùng như thế nào mới có thể cùng thần câu thông? Triều đình thường thường ban bố ý chỉ, chiếu cáo thiên hạ, thần tiên ý chỉ ở chỗ nào? Thần tiên vì cái gì không rõ ràng cho thấy ý đồ của mình? Vì cái gì? Ngươi nói đây là vì cái gì?"

Tú tài đứng ngồi không yên, lần nữa nhìn về phía trong tiệm đám người, cầu xin giải cứu.

Hơn mười vị khách nhân cười không đáp, chỉ có dựa vào lấy quầy hàng một tên trưởng sam nam tử vừa mới tiến đến không lâu, không rõ ràng tình huống, cười lạnh nói: "Ai nói không có thần tiên? Là ngươi mất vụng về không nhận ra được mà thôi."

Triệu Anh ánh mắt cuối cùng từ tú tài trên người dời, nhìn về phía trưởng sam nam tử, "Ngươi là thần tiên?"

"Ta đương nhiên không phải, nhưng ta. . ."

Tú tài không do dự nữa, đứng dậy hướng ra phía ngoài đi vội, âm thầm thề lại không tùy tiện tiếp nhận người khác mời.

Trưởng sam nam tử nhìn tú tài một chút, tiếp tục nói: "Nhưng ta gặp qua, tận mắt nhìn thấy, Ngô lão nhi hẻm Lí Tam mặt rỡ tiếu nhi tử bị quý quái câu hồn nhi, mời bao nhiêu lang trung, đã ăn bao nhiêu phó thuốc đều vô dụng, về sau mời một vị Chân nhân, một trận pháp sự xuống tới, tiểu tử kia nhảy nhót tung bừng."

Triệu Anh sững sốt một chút, tựa hồ bị nói đến á khẩu không trả lời được, chờ một hồi hỏi: "Ngươi nói Chân nhân là ai?"

"Còn có thể là ai? Đương nhiên là Linh tế cung. . ." Trưởng sam nam tử phát hiện chung quanh khách uống rượu thần sắc không đúng, không rõ ý nghĩa, lại biết mình nói sai, cười hắc hắc hai tiếng, "Ngô lão nhi hẻm rồi cái này không xa, bản thân đi nghe ngóng."

Triệu Anh đứng người lên, dò xét trưởng sam nam tử một phen, cất bước cách cửa hàng.

"Ai, Triệu lão gia, sổ sách còn không có kết. . ." Hòa kế kêu lên.

Chưong quỹ xông hóa kế khoát khoát tay, "Thường tới khách nhân, ký sổ chính là." Sau đó cúi đầu nhìn sổ sách.

Trưởng sam nam tử vẫn không rõ ràng cho lắm, "Vừa rồi người kia là ai? Nói hết chút nói nhảm."

Hòa kế nói: "Ngươi không biết? Trách không được, hần là ở tại Quan Âm chùa hẻm một cái Bách Hộ, gọi Triệu Anh, con của hần. . ." Hòa kế hạ giọng, "Nhà hần tiểu tử vài ngày trước cũng mất hồn, mời cũng là Linh tế cung lão đạo, đáng tiếc. . ."

Trưởng sam nam tử giật mình, thật dài ồ một tiếng, "Nghe nói qua, nguyên lai chính là hần a, bản thân tâm không thành, không có mời đến thần tiên, chẳng trách người khác."

Chưong quỹ ho một tiếng, "Nói ít nhàn thoại, chớ gây chuyện."

Hòa kế ngoan ngoãn im miệng, trưởng sam nam tử lại không phục, "Chỉ là một cái Bách Hộ, còn dám như thế nào?"

Không ai đáp lời, trưởng sam nam tử cảm thấy không thú vị, gõ gõ quầy hàng, lại phải một bầu rượu, tự rót tự uống, rất mau đem Triệu Bách hộ quên ở sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Tiên truyện 1 (3)

Triệu Anh lại nhớ kỹ trường sam nam tử nói qua mỗi một chữ, rồi từ từ điểm, lập tức đi một chuyến Ngõ lão nhi hẻm, đứng ở đầu hẻm, nhìn lấy mấy cái tiểu hải tử trên đường đùa giỡn chơi đùa.

Rất nhanh có đại nhân đi tới, nghi ngờ dò xét người đến, Triệu Anh quay người rời đi, bắt tri bắt giác hướng trong nhà đi đến, đột nhiên ngừng bước chân, trong lòng sinh ra một cái ý niệm trong đầu.

Trong nhà lãnh lãnh thanh thanh, không còn nhi đồng hoan thanh tiểu ngữ, Trầm lão thất một cái người cung lưng quét viện, động tác chậm chạp, đuổi không kịp bị gió thổi lên lá rụng.

Chính phòng bên trong đi ra một cô gái trung niên, trong ngực bưng lấy một bao quần áo, nhìn thấy nam chủ nhân, lập tức cúi đầu, vội vàng rời đi, đi qua Triệu Anh lúc, hơi thi lễ, bước chân cơ hồ không ngừng.

Chờ nữ tử biến mất không thấy gì nữa, Triệu Anh hỏi: "Người nào?"

Trầm lão thất lúc này mới phát hiện lão gia, chống cái chổi, mờ mịt nhìn chung quanh một chút, rốt cuộc minh bạch tới, "Há, cái kia, là Vương tẩu giới thiệu tới, cho các nhà giặt quần áo may vá, nãi nãi nhìn nàng đáng thương, thường xuyên cho chút việc, tới qua mấy lần, lão gia không biết sao?"

Triệu Anh không biết, cũng không quan tâm, từ khi nhi tử không có về sau, thê tử so lúc trước càng thêm thích hay làm việc thiện, luôn cho là có thể bởi vậy đạt được thượng thiên thông cảm, lại sinh một đứa con. Triệu Anh đối "Thông cảm" không có hứng thú, chẳng qua là cảm thấy nữ tử kia có chút cổ quái, không giống bình thường bản nữ.

"Lão Thất, đi theo ta." Triệu Anh không muốn xen vào việc của người khác, chỉ muốn trên đường sinh ra ý nghĩ kia.

Trầm lão thất nhẹ nhàng buông xuống cái chổi, đi theo lão gia hướng đi Đông sương.

Trong phòng được một lớp tro bụi, Trầm lão thất mắt mờ, không nhìn ra, nói: "Lão gia, ta đến pha trà."

"Không cần. Ta có câu nói hỏi người." Triệu Anh ngồi ở trên ghế, dưới móng dăng lên một mảnh bụi đất, hần vẫn không thèm để ý, chỉ muốn một sự kiện.

Trầm lão thất ừ một tiếng, hần tại Triệu gia lao khổ công cao, trước đây sau phục thị qua ba đời người, tại lão gia trước mặt không phải đặc biệt câu nệ.

Triệu Anh lâm vào trầm mặc, tựa hồ quên đi bản thân muốn hỏi điều gì, Trầm lão thất cũng không nóng nảy, đứng tại chỗ yên lặng chờ đợi, già yếu cơ thể hơi lay động.

"Văn ca nhi là thế nào đến bệnh?" Triệu Anh mở miệng, nhi tử gọi Triệu Văn, người trong nhà đều để hần "Văn ca nhi".

"A? Văn ca nhi không có bị bệnh, hần là. . . Hần là trúng tà, đêm hôm đó. . . Không biết làm sao lại mất hồn, tất cả mọi người nói có lẽ là hần quá tham chơi, ngủ thiếp đi hồn nhi cũng phải đi ra ngoài, kết quả tìm không thấy đường về nhà. . ." Trầm lão thất hốc mắt ẩm ướt, hần đối tiểu chủ nhân tình cảm rất sâu.

"Ban ngày chưa từng gặp qua chuyện kỳ quái sao? Ta nhớ được ngày đó người mang Văn ca nhi ra khỏi cửa."

"Liên đi trên chợ mua một khối bánh quế." Trầm lão thất cố gắng nâng lên hạ thủy mí mắt, cảm thấy chủ nhân có chút cổ quái, "Lão gia, người không cần uống rượu, trong nhà còn có nãi nãi đâu, cấp trên phái người tới qua nhiều lần, nói lão gia nếu là không đi nữa trong doanh trại điểm danh, liền muốn. . ."

"Cho ta đầu chậu nước tới." Triệu Anh mới mặc kệ cấp trên nghĩ như thế nào.

Trầm lão thất thở dài, xoay người đi đầu nước.

Triệu Anh ngồi yên một hồi, đứng dậy đi đến bên tường, lấy xuống treo ở phía trên yêu đao, rút đao ra khỏi vỏ, trong tay ước lượng hai lần, đem vỏ đao một lần nữa treo trở về, cầm đao trở lại chỗ cũ, không hề ngồi xuống, nhìn chăm chăm bên cạnh cái bàn, lại một lần ngăn người.

Trầm lão thất đầu nước vào nhà, nhìn thấy chủ nhân trong tay cầm đao, giật nảy mình, "Lão gia, người. . . Người cũng đừng làm chuyện điên rồ."

Triệu Anh quay người nhìn lấy trong nhà lão nô, "Lão Thất, người tại nhà ta chờ đợi thật lâu a?"

Trầm lão thất thân thể sáng rõ rõ ràng hơn, trong chậu nước có chút dập dờn, "Năm mươi. . . Nhiều năm."

"Người nhìn ta trưởng thành, ta coi người là thân thích."

"Lão gia đối với ta ân trọng như núi. . ." Trầm lão thất cũng không có coi mình là "Thân thích".

"Vậy người nói cho ta biết, Văn ca nhi đến cùng vì sao lại mất hồn?"

"Ta thật không biết a." Trầm lão thất thực sự không kiên trì nổi, đem chậu nước để ở một bên trên kệ, "Ngày đó ban ngày cái gì cũng tốt tốt, Văn ca nhi giật nảy mình. . ."

Triệu Anh nhìn về phía đao trong tay, Trầm lão thất ngốc nhìn sang, trong lòng run lên, thân thể cũng đi theo run lên, hần hiểu rất rõ nhà mình lão gia, hiểu rõ đến hợp sinh ra ý sợ hãi, "Lão gia. . . Nghe nói cái gì rồi?"

"Ta đang hỏi ngươi." Triệu Anh đột nhiên mất khống chế, giờ tay chém xuống, lưỡi đao hăm tạt tại cái bàn bên trong, thân đao khẽ động, phát ra ông ông minh thanh.

Không có thể đem cái bàn một đao bỏ ra, Triệu Anh giận quá, gắt gao nắm chặt chuỗi đao, hung tợn nhìn chăm chăm lão nô, nhiều ngày say rượu cùng thiếu khuyết giấc ngủ, để ánh mắt của hần vẩn vện tia máu, càng giống là cùng đường mặt lộ dự định liều mạng một lần sói đói.

Trầm lão thất bịch quỵ xuống, "Lão gia, ngươi đừng nóng giận, ngày đó xác thực hết thấy bình thường, tiểu chủ nhân cùng lão nô đi trên chợ Quan gia quán điểm tâm mua một khối bánh quế, trên đường đã ăn xong, lão gia không tin có thể đi hỏi quán điểm tâm."

Triệu Anh tay cầm đao cánh tay còn tại dùng sức, cái bàn khanh khách vang lên, "Ngươi một mực hầu ở Văn ca nhi bên người?"

Trầm lão thất do dự một chút mới gật đầu, Triệu Anh khẽ quát một tiếng, giờ lên quyền trái, hướng trên bàn đập ầm ầm một chút, góc bàn dọc theo thân đao rơi xuống tại địa.

Trầm lão thất mặt không còn chút máu, chỉ là không ngừng dập đầu gọi "Lão gia".

Triệu Anh lại tỉnh táo lại, đem đao ném ở trên bàn, ngồi xuống, "Lão Thất, ta biết ngươi đối Triệu gia trung tâm, sẽ không hại người, ngươi nói thật, ta sẽ không làm khó ngươi."

Trầm lão thất run lấy lấy, "Ta, ta hãy cùng người quen lên tiếng kêu gọi, tiểu chủ nhân bản thân chạy đi. . ."

"Sau đó thì sao?" Triệu Anh truy vấn.

"Ta vừa phát hiện Văn ca nhi không ở bên người, lập tức đuổi theo, nhìn thấy. . . Thấy có người đang trêu chọc hần, giống như cho một khối đồng tây. . ."

"Người kia cái gì bộ dáng? Cho lại là vật gì?"

"Ta, ta. . . Lão gia, ta thật không có thấy rõ ràng, ta một bên chạy một bên gọi 'Văn ca nhi', người kia quay người đi rồi, ta không có quá để ý, cũng không hỏi nhiều, mang theo tiểu chủ nhân về nhà. Tiểu chủ nhân lúc ấy không có dị thường, sau khi về nhà còn chơi nửa ngày, ban đêm mới. . . Hần là cùng người kia không có quan hệ."

Triệu Anh lại cầm lên đao, càng phát ra kiên định ý niệm trong lòng, bình tĩnh nói: "Đi mời Tôn tổng kỳ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tiền truyện 1 (4)

Tổng kỳ Tôn Long là tuân bổ sảnh một tên sĩ quan, cùng Triệu Anh là huynh đệ kết nghĩa, lúc tuổi còn trẻ từng cùng một chỗ làm xăng làm bậy, giao tình một mực thâm hậu, cho mời sẽ đến.

Triệu Anh mất con về sau, Tôn Long chỉ ghé qua một lần, cũng không phải vô tình, mà là tin tưởng mình huynh đệ có thể bản thân từ trong bi thống tránh ra.

Tôn Long tay phải mang theo một bình rượu, tay trái nâng một bao thịt muối, sau khi vào cửa xông Triệu Anh giường phía dưới, "Đến một chút?"

Triệu Anh cũng không khách khí, gật đầu đáp ứng, đưa tay đem trên bàn móc ngược hai cái chén trà lật qua.

Hai người cách bàn đối ẩm, nửa ngày im lặng.

Cuối cùng Tôn Long mở miệng, "Đại ca cùng tẩu tử đều tuổi trẻ, còn có thể lại sinh, thực sự không được, thu phòng thiếp thất, tẩu tử hiểu rõ đại nghĩa. . ."

"Tìm người đến không vì cái này." Triệu Anh để ly xuống.

"Ừm." Tôn Long không nói thêm lời.

"Người tại tuần bổ sảnh nghe được nhiều chuyện, gần nhất trong thành có phải hay không còn có hài tử mất hồn?"

Tôn Long khẽ giật mình, "Cái này. . . Tuần bổ sảnh tìm hiểu điều tra đạo tặc, người ta nếu là không báo quan, chúng ta cũng không rõ ràng. Đại ca làm gì hỏi cái này? Văn ca nhi có gì không đúng sao?"

"Nghe nói Ngô lão nhi hẻm có một gia đình hài tử cũng mất hồn qua, bị Linh tế cung đạo sĩ cứu sống tới, ta nghĩ, trong lúc này không chừng có việc."

Tôn Long lại là khẽ giật mình, cúi đầu suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu lên nói: "Ta đi hỏi thăm một chút đi, đêm mai ta muốn dẫn binh trực luân phiên, hậu thiên chạng vạng tới cho người trả lời."

Triệu Anh gật gật đầu, hẩn giải vị huynh đệ kia, không cần làm tiếp càng nhiều dận dò.

Tôn Long cầm lấy cái chén uống một hơi cạn sạch, đứng lên nói: "Đại ca, nghe ta một câu, người còn trẻ, có một số việc mệnh trung chú định, đừng cưỡng cầu."

Tôn Long đi rồi, Triệu Anh một mình ngồi hồi lâu, thẳng đến trong phòng hoàn toàn đêm đen đến, hẩn ra khỏi phòng, nhìn qua chính phòng bên trong một điểm yếu ớt ánh đèn, tượng tượng ra thê tử niệm kinh cầu nguyện bộ dáng.

Triệu Anh không đến hai mươi tuổi thành thân, thẳng đến ba mươi tuổi mới có một đứa con, bây giờ ba mươi lăm tuổi, xác thực không tính quá già, nhưng hẩn không cảm thấy bản thân mệnh bên trong sẽ còn lại có nhi tử, cũng không muốn vì đó cố gắng, hẩn chỉ là hoài niệm Văn ca nhi, một mực hoài niệm đến đầu khớp xương, ép tới mặt đất tựa hồ cũng đang run rẩy.

"Ta còn trẻ." Triệu Anh lẩm bầm nói, trong lòng dâng lên không phải sinh con đường cái hi vọng, mà là một cỗ ngọn lửa vô danh, "Đến tốt cùng như thế nào mới tính tâm thành?"

Tôn Long lại lần nữa đến nhà thời điểm, Triệu Anh chuẩn bị một bàn thịt rượu, hai người đóng cửa phòng, ăn uống hồi lâu, đàm luận hồi lâu, trong lúc đó chỉ có Trầm lão thất đi vào mấy chuyến, chỉ thấy mặt của hai người càng ngày càng đỏ, mồm miệng dần dần có chút không lạnh lợi, không còn dị dạng.

Đêm dài về sau Tôn Long cáo từ, tại cửa sân hàm hàm hồ hồ nói: "Đại ca còn trẻ, mua người bắt quá mấy chục lượng bạc sự tình, chỉ cần tẩu tử đồng ý, ta ngày mai. . ."

Triệu Anh cười đem Tôn Long đẩy đi ra, đứng ở trong sân, nhìn lấy Trầm lão thất đóng cửa bên trên then cài, sau đó về sương phòng nghỉ ngơi, thân hình lay động, bước chân lại lộ ra nhẹ nhàng. Trầm lão thất nhìn ở trong mắt, hơi lỏng khẩu khí, cảm thấy chủ nhân hẩn là nghỉ thông suốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tiền truyện 1 (5)+(6)

5

Triệu Anh thu thập thỏa đáng, đi gặp thê tử Hứa thị.

Thiếu niên vợ chồng, trung niên mất con, hai người đều có một bụng lời muốn nói, nhưng lại cũng không có lời có thể nói.

Hứa thị cầm trong tay tràng hạt, người mặc tổ y, chính nhỏ giọng tụng kinh, từ khi Linh tế cung đạo sĩ không thể tìm về nhi tử hồn phách, nàng đổi tin Bồ Tát, trong mỗi ngày trừ ăn cơm ra, đi ngủ, hơn phân nửa thời gian dùng để niệm kinh bái Phật, trong phòng trần ngập nồng đậm đốt hương mùi.

Nhìn thấy trượng phu tiến đến, Hứa thị đình chỉ niệm kinh, giương mắt nhìn đến, trong ánh mắt có thăm viếng, cũng có trách cứ.

Triệu Anh đứng thẳng một lát, nói: "Thu thập một chút, về nhà ngoại ở vài ngày, ta muốn đi ra ngoài."

Hứa thị nước mắt lập tức chảy ra, "Phu quân, cái này lại tội gì khổ như thế chứ?"

Tâm sự của mình vẫn là không thể gạt được thê tử, Triệu Anh trong lòng sinh ra trong tích tắc hối hận, lập tức trở nên kiên định, "Văn ca nhi thông minh

nhu thuận, ta không tin hẳn đời trước làm qua chuyện sai, coi như làm qua, cũng không nên dùng đời này tính mệnh đến trả. Ta cũng không tin chúng ta vợ chồng lúc trước cầu thần lúc lòng có không thành, sợ dĩ chỉ có thể có một lời giải thích."

"Cuối cùng mệnh trung chủ định."

Triệu Anh khước miệng lộ ra vẻ mỉm cười, "Đúng, hết thấy mệnh trung chủ định, ta ngược lại muốn xem xem. . ." Triệu Anh không muốn nhiều lời, "Hỏi nhà mẹ đẻ đi."

Triệu Anh rời đi, Hứa thị một mình khóc một hồi, gọi tới nha hoàn, một khối lục tung, đem trong nhà vàng bạc tể nhuyển đều tìm đi ra, chồng chất tại trên bàn, sau đó để nha hoàn đi mời Trầm lão thất.

Trầm lão thất vừa mới nhìn thấy nam chủ nhân thần sắc cổ quái đi ra khỏi cửa, vào nhà lại nhìn thấy đầy bàn đồ trang sức, hẳn không khỏi không ngoài ý muốn.

"Thất thúc, ta liệt kê một cái tờ đơn, ngươi giúp ta đem những này đông tây bỏ thí ra ngoài."

"Đây chính là. . . Đây chính là. . ."

"Đúng, đây là toàn bộ vốn liếng. Đều bỏ ra ngoài, chung quanh chùa miếu, mấy hộ nhà nghèo, đều có phần, ngươi cùng Nghênh nhi cũng có, hôm nay liền muốn bỏ xong." Hứa thị dùng một chút, "Đây là cho các ngươi nhà lão gia cầu phúc, hi vọng Bồ Tát có thể tha thứ những gì hẳn làm."

6.

Cùng rất nhiều thế tập quân hộ đồng dạng, Bách hộ Triệu Anh cũng không mang binh, bình thường cũng không vào doanh huấn luyện, càng không đi lên chiến trường, hàng năm hướng cấp trên giao nộp lệ bạc, đổi được một thân nhẹ nhõm, từ đó đúng hạn đến vệ sở điểm danh, bạch lĩnh quốc gia bổng lộc, lúc tuổi còn trẻ đã từng trong lòng còn có bất an, muốn giết địch báo quốc, từ khi phụ thân sau khi qua đời, ý nghĩ cũng liền phai nhạt.

Điểm danh về sau, Triệu Anh đi tìm vệ sở bên trong quen biết sĩ quan, thu hồi mấy bút thiếu nợ, trả một chút bạc, thuận tiện đánh vài câu ha ha.

Rời đi vệ sở, Triệu Anh đi khắp hang cùng ngõ hẻm, lượn một vòng lớn, bãi phóng không ít người ta, đồng dạng là đòi nợ, trả tiền, có chút thuận lợi, có chút không thuận, hẳn cũng không thúc giục, chỉ là từng cái ghi lại ở sách, riêng phần mình đề xuống chỉ ấn, chuẩn bị ngày sau có theo có thể tra.

Hắn cuối cùng bãi phóng người là huynh đệ kết nghĩa Tôn Long.

Tôn Long tối hôm qua tuần tra ban đêm, lúc này đang ở nhà bên trong đi ngủ, nghe nói Triệu Anh đến thăm, lập tức đứng lên, lung tung rửa cái mặt, tự mình đem khách nhân đón vào trong phòng, hưng phấn mà thấp giọng nói: "Có mặt mày, ngoài thành dây tua hẻm nhân gia báo quan, nói có người xa lạ trên đường cho tiểu hài tử cho ăn đồ ăn vặt, bị đại nhân phát hiện sau nhanh chân chạy. Tiểu hài tử chỉ ăn một cái, sau khi về nhà bất tỉnh hơn phân nửa ngày."

Triệu Anh ừ một tiếng, "Làm phiền nhị đệ nhớ nhưng việc này, ngày sau nếu có thể bắt được người này, nhất định phải hung hăng thu thập."

"Đó là đương nhiên." Gặp nghĩa huynh không phải đặc biệt hưng phấn, Tôn Long hơi cảm giác hoang mang, "Đại ca này tới là có việc gì? Ta cho ngươi tìm nha bà, nàng nơi đó có cô gái tốt, không đến hai mươi tuổi. . ."

Triệu Anh cười lắc đầu, từ trong ngực lấy ra một cái bọc nhỏ, đưa đến Tôn Long trước mặt, "Những vật này ngươi thay ta thu."

Tôn Long mở ra bao vải, nhìn thấy bên trong là mấy khối vàng, càng phát ra ngoài ý muốn, "Đây là. . ."

"Tóm lại trước thay ta thu, về sau nếu là nhìn thấy Triệu gia lạc phách, trả lại không muộn."

"Nói gì vậy? Đại ca trẻ trung khỏe mạnh, sao là 'Lạc phách'? Coi như thật có một ngày đó, chẳng lẽ ta hội không quan tâm?"

"Nhận lấy, quyền đương để cho ta an tâm."

Tôn Long do dự nửa ngày, miễn cưỡng nói: "Tốt a, đại ca nếu là hồi tâm chuyển ý, muốn mua cái vợ, dùng số tiền này vừa vặn."

Triệu Anh cáo từ, Tôn Long đưa đến cửa chính, trong lòng nghi hoặc không thôi, thế nhưng là quá khờ, cất kỹ vàng, trở về phòng lại ngủ, dự định ngày mai lại đi tìm nghĩa huynh hảo hảo đàm một chút.

Tiền truyện 1 (7)

Rời đi Tôn trạch đã gần đến buổi trưa, Triệu Anh tại đầu phố thuê một cỗ xe la, đi Sùng Văn Môn bên trong đường phố, sau đó xuôi theo tường thành đi về phía tây, ngoặt đến tuyến Vũ Môn bên trong đường phố, một đường hướng bắc, tiến tuyến Thành bá tường sau đường phố, la phu dừng xe, "Lão gia, Linh tế cung đến."

Linh tế cung là một tòa lộng lẫy, cung phụng Nhị Từ chân nhân, ở kinh thành tín đồ rất nhiều, Triệu Anh cho tiền xe, không đi cửa chính, thẳng đến phía tây cửa nhỏ.

Hắn tới hơi trễ, tây biệt điện bên trong pháp sự gần kết thúc, một đám tín đồ ở ngoài điện san sát thương thức, thỉnh thoảng quỳ xuống dập đầu.

Triệu Anh xen lẫn trong đám người đằng sau, quỳ theo bái, ánh mắt lại tại quét tới quét lui.

Tham dự cách làm đạo sĩ rất nhiều, gần trời tối lúc, pháp sự hoàn tất, các đạo sĩ tiền hô hậu ủng, hộ tống Chân nhân rời đi, các tín đồ phân loại hai bên, tranh nhau chen lẫn hướng các đạo sĩ cầm trong tay trong túi để vào vàng bạc đồng tiền.

Triệu Anh chen ở phía trước nhất, cũng hướng trong túi ném tiền, ánh mắt còn tại liếc nhìn, rốt cục, hắn thấy được mục tiêu.

Lão đạo Chu Huyền Hanh là Linh tế cung đệ tử, thuộc về "Hậu ủng" người, trong tay cũng cầm cái túi lấy tiền, đựng phải quen thuộc tín đồ, hoặc là gật đầu, hoặc là mỉm cười.

Cách vài chục bước, Chu Huyền Hanh cũng nhìn thấy Bách hộ Triệu Anh, thu hồi nụ cười trên mặt, chậm rãi đến gần.

Triệu Anh muốn bỏ xuất thủ bên trong cuối cùng mười mấy cái đồng tiền, Chu Huyền Hưởng lại khép lại miệng túi, lớn tiếng nói: "Người suy nghĩ mình bạch sao?"

"Suy nghĩ mình bạch." Triệu Anh ăn nói khép nép.

"Đến tột cùng là ai sai?"

"Lỗi của ta."

Chu Huyền Hanh hài lòng, một lần nữa mở ra miệng túi, nhìn thấy Triệu Anh trong tay mười mấy cái đồng tiền, lại nhủ mảy, "Ít như vậy? Tốt a, tâm thành là được."

"Trong tay không được tiền dư." Triệu Anh đem đồng tiền để vào túi, lại đi trong ngực tìm tòi.

Các đạo sĩ theo tự tiến lên, Chu Huyền Hưởng tiến lên một bước, tránh ra sau lưng đạo sĩ, tới gần Triệu Anh, chuyên môn chờ hắn một hồi, "Cái này đúng nha, không quan tâm nhiều tiền tiền ít, mà là phần này thành tâm, hiếu kính thần linh, tuyệt đối không thể tàng trữ. . ."

Chung quanh tín đồ nhao nhao gật đầu nói phải, Triệu Anh cũng gật đầu, tay phải từ trong ngực móc ra một kiện đồ vật, tay trái thuận thế bắt lấy lão đạo cổ tay.

Chu Huyền Hanh lúc đầu toàn không để ý, ánh mắt chuyển hướng một vị khác người quen, đang muốn mở miệng chào hỏi, đột nhiên cảm giác được không đúng, cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Triệu Anh nắm trong tay lấy lại là một cây chủy thủ.

"Người khẳng định so với ta tâm thành." Triệu Anh nói.

"Người, người. . . Buông tay!" Chu Huyền Hanh quát, không có cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy phần nộ, còn có không thể nói lý.

Triệu Anh lại đem Chu Huyền Hanh tóm đến càng chặt, "Nếu quả thật có thần tiên, lẽ ra bảo hộ người, ta một nhát này, người sẽ không chết. Nếu như không có thần tiên ——" Triệu Anh nâng lên thanh âm, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra mười phần nổi giận, "Người chính là lừa đảo, chính là hại chết nhi tử ta kẻ cầm đầu!"

"Người điên ư!" Chu Huyền Hanh rốt cục cảm nhận được hoảng sợ, cố gắng thu tay, lại đã quên buông tay ra bên trong cái túi, vàng bạc đồng ở bên trong soạt vang lên.

Đầu tiên là chung quanh tín đồ, sau đó là đang trên đường đi đạo sĩ, liên tiếp chú ý tới bên này dị thường, đa số đều cho rằng là một trận tranh chấp nhỏ, mấy tên đạo sĩ mở miệng quát lớn, mấy tên tín đồ hảo ngôn khuyên bảo, chỉ có Chu Huyền Hanh bản nhân hai chân bắt đầu như nhũn ra, hắn thấy được người khác không thấy được đông tây, cái kia chính là trước mắt Bách hộ điên thật rồi.

Triệu Anh cảm thấy mình rất tỉnh táo, nhớ năm đó, hắn cũng là trên mặt đường vô lại thiếu niên, trận lớn trận nhỏ đánh qua vô số, biết rõ một cái đạo lý, lấy ít địch nhiều dựa vào là chính là khí thế, nếu như ngay từ đầu trấn không được tràng diện, lại hung ác lưu manh, lớn hơn nữa hào kiệt cũng tránh

không được muốn bị quần áo.

"Không sợ chết đi lên!" Triệu Anh vặn vẹo Chu Huyền Hanh cánh tay, ép buộc đối phương quay người xoay người, giờ cao chủy thủ, hung hăng đâm xuống.

Lão đạo kêu thảm một tiếng, Triệu Anh lại giờ chủy thủ lên, ngẩng đầu bề ngễ, bày ra một người giữ ải vạn người không thể qua tư thế, hẳn rất nhiều năm chưa từng đánh nhau bao giờ, bây giờ lại nhặt lên trên đường một bộ, y nguyên dùng tốt.

Trách cứ, khuyên can, xem nào nhiệt, đều im miệng triệt thoái phía sau, ngược lại là xa hơn một chút đám người còn tại ồn ào.

Phô trương thanh thế không kiên trì được bao lâu, Triệu Anh lớn tiếng nói: "Chư vị nghe thật, ta chính là Yên sơn tiên vệ thế tập Bách hộ, họ Triệu tên Anh, nhà ở Quan Âm tự hẻm, chuyện hôm nay đều là một mình ta gây nên, cùng người khác đều không quan hệ."

Triệu Anh cúi đầu nhìn một chút Chu Huyền Hanh, lão đạo khom người, một cái tay tại Triệu Anh trong lòng bàn tay, một cái tay khác dùng lực đi theo vết thương trên vai.

"Tự đi năm mùa đông đến nay, nam thành trong ngoài chỉ ít có bảy hài tử ăn người xa lạ đồ vật, cho nên hôn mê bất tỉnh, đều chịu được người chỉ điểm mời Chu Huyền Hanh cách làm, sự hậu năm cái hài tử sống, hai cái chết rồi, nhi tử ta là chết một cái kia, hiển nhiên là Chu Huyền Hanh cùng kẻ xấu cấu kết, một cái hạ độc, một cái giải độc." Triệu Anh muốn đem lại nói cái mình bạch.

"Không đúng! Không đúng!" Chu Huyền Hanh rốt cục lấy lại tinh thần, cao giọng phủ nhận.

"Nói như vậy ngươi là Chân Thần tiên rồi?"

"Ta chỉ là thành thần, có thể hay không mời đến, muốn nhìn ngươi chính mình phải chăng tâm thành." Chu Huyền Hanh vẫn là mạnh miệng.

"Hắc." Triệu Anh trông thấy mấy tên đạo sĩ cầm trong tay trường côn từ đằng xa chạy tới.

"Đề thần tiên tới cứu người đi." Triệu Anh phun ra chuyển này câu nói sau cùng, chủy thủ trong tay lại đâm xuống.

Đại Minh Cảnh Thái bảy năm mừng chín tháng mười chạng vạng tối, Yên sơn tiên vệ thế tập Bách hộ Triệu Anh tại Linh tế cung Thiên Điện bên ngoài chính tay đâm đạo sĩ Chu Huyền Hanh, sự hậu oanh động toàn thành, lúc ấy lại là cực đơn giản một sự kiện, bất kể là trên trời vẫn là trên mặt đất, đều không có đáng giá nói chuyện dị tượng, gió có chút lạnh, máu có chút dọa người, chỉ thế thôi.

Triệu Anh vứt bỏ chủy thủ, bước nhanh ra ngoài hành tẩu, hẳn không có đảo vong ý nghĩ, chỉ là không muốn lại đứng ở chỗ này.

Không ai tiến lên ngăn cản, cầm trong tay côn bổng mấy tên đạo sĩ cũng không có đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tiền truyện 1 (8)

Triệu Anh vốn định lân cận tiến về Hình bộ đầu thú, trên nửa đường bị một đám binh sĩ vây quanh, hẳn không có phản kháng, thúc thủ chịu trói, đi ra một đoạn đường về sau, phát hiện mình là bị mang đến Cẩm Y Vệ, cho đến lúc này hẳn mới nghĩ, bản thân dẫn xuất trận này tai họa đại khái không nhỏ.

Thâm vắn đứt quãng tiến hành gần một tháng, Triệu Anh đem tất cả hình cụ đều nhận được một lần, cũng không giấu diếm, đem tiền căn hậu quả kể rõ nhiều lần, có thể Cẩm Y Vệ cũng không quan tâm vị này Bách hộ vì sao giết người, chỉ là không ngừng ép hỏi hẳn thụ người nào sai sử, còn có nào đồng bọn.

Triệu Anh ôm lòng quyết muốn chết, dù cho đau tận xương cốt, cũng không có khai ra bất cứ người nào, hẳn cũng thực sự không ai có thể bán.

Ngay tại hẳn cảm thấy mình sắp chết tại Cẩm Y Vệ ngục bên trong thời điểm, lại bị dời đưa đến Hình bộ đại lao.

Người của Cẩm y vệ từ trước tới giờ không nói nhiều, Hình bộ quan coi ngục vẫn còn ngay thẳng, ngày đầu tiên liền đối phạm nhân nói: "Cẩm Y Vệ ra tay mặc dù hung ác, nhưng là ở nơi đó ngươi còn có ba phần biện bạch cầu sinh cơ hội, đến nơi này, cái kia chính là định ra tội chết, chớ lấy chém đầu. Tính ngươi may mắn, bỏ qua năm nay thu trăm, muốn ở chỗ này ăn nhiều một năm cơm tù. Có thể cơm này làm sao phương pháp ăn, là quả thực là mềm, là lạnh là nóng, liền muốn xem ngươi bản sự, hiểu chưa?"

Triệu Anh minh bạch, lại không để ý quan coi ngục, giữ nguyên áo ngủ xuống, nằm ngáy o o.

Triệu Anh cho là mình lại phải bị khổ, kết quả lại ra ngoài ý định, hắn là tù, đơn ở một gian nhà tù, không có giường, trên mặt đất trải cỏ khô vẫn còn dày đặc, cơm canh kém, có thể ăn no, chỉ là trời lạnh, hắn không có chống lạnh áo bông, chỉ có cuộn thành một đoàn khổ chống cự.

Hơn mười ngày về sau, Triệu Anh nghênh đón một vị thăm viếng người.

Từ khi nghĩa huynh gặp rắc rối, Tôn Long vẫn muốn pháp cứu viện, nhưng hắn vị ti chức thấp, tại Cẩm Y Vệ không nói nên lời, thẳng đến Triệu Anh được đưa đến Hình bộ, hắn mới có cơ hội trên dưới chuẩn bị, giảm không được tội danh, tối thiểu để nghĩa huynh tại ngục bên trong ít thụ chút khổ.

Triệu Anh đã thoát hình, ba phần giống người bảy phần giống quỷ, Tôn Long nhìn một chút sẽ khóc đi ra, Triệu Anh ngược lại không quan tâm, cười nói: "Huynh đệ đừng chọn lễ, ta hiện tại không tạo nên thân."

"Đại ca, ngươi có thể xông ra đại họa, Linh tế cung ngày đó đang vì dương kim Thánh thượng cầu phúc, bị ngươi va chạm, cứ thế thần linh tức giận. Các đạo sĩ luân phiên thượng tấu, nhất định phải đưa ngươi vào chỗ chết. Ài, ngươi vì sao muốn dạng này a? Hoặc là chờ lâu mấy ngày, hoặc là tìm ta hỗ trợ, thực sự không được, chúng ta một khối bỏ mạng giang hồ, làm sao đến mức này?"

"Quản nó, dù sao ta đã báo thù, gần nhất nhưng còn có hài tử mất hồn?"

"Coi như thật sự là Chu Huyền Hanh hại người, đồng bọn lúc này cũng trốn đi, ai, đại ca quá mau, không có chứng cứ."

Triệu Anh lại là cười một tiếng, "Không ai thụ liên lụy a?"

"Người trong nhà đều tốt, đại ca không cần nhớ nhưng, đại gia đang muốn biện pháp, nhìn như thế nào cứu đại ca một mạng."

"Không cần lãng phí, Linh tế cung chính là Hoàng gia sắc kiến, ta ở bên trong giết người, liền không có nghĩ tới còn có thể sống được."

"Chỉ cần có thể chứng minh Chu Huyền Hanh xác thực từng cầu kết yêu nhân cho nhi đồng hạ độc." Tôn Long không chịu khinh ngôn từ bỏ.

Triệu Anh lại qua mấy ngày ngày tốt lành, nhưng là Tôn Long không có lại xuất hiện, một ngày nào đó, ngục tốt thái độ đột biến, đá ngã lăn ăn bàn, kiểm có trừng phạt giới phạm nhân, một trận côn bổng xuống tới, thương thế vừa có chuyển biến tốt đẹp Triệu Anh lại một lần mình đầy thương tích.

Đại lao bên ngoài hai cổ thế lực đang phân cao thấp, thể hiện tại trong lao, chính là Triệu Anh một hồi ăn ngon uống sướng, một hồi côn bổng gia thân, hắn không biện giải, nên ăn thì ăn, bị đánh cũng không cầu xin, trong lòng mặc dù nhớ nhưng thế tử, nhưng lại chưa bao giờ trước bất kỳ ai nghe ngóng.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Triệu Anh bị đánh thời điểm càng ngày càng nhiều, đêm giao thừa, phía ngoài tiếng pháo nổ mơ hồ truyền đến, nằm trên đồng cỏ Triệu Anh nghĩ thầm bản thân đại khái là chống cự không đến năm tới mùa thu, cùng để Tôn Long bọn người tốn kém, không bằng chết sớm sớm siêu sinh.

Triệu Anh giãy dụa lấy đứng dậy, cởi rách rưới áo ngoài, ngẩng đầu nhìn về phía chỗ cao cửa sổ nhỏ nhỏ, từng bước một dời qua đi, cầm quần áo một đầu ném lên đi, liền thử mấy lần, rốt cục vòng qua một cây cây sắt.

Quần áo hai đầu cột thành bết tắc, Triệu Anh dùng sức kéo, cảm thấy coi như rắn chắc, thế là lại đi chuyển đến cỏ khô, lấy làm đồ lót chuồng chi vật.

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, Triệu Anh đem cỏ bộ đi vào, chỉ đợi hai chân đá văng ra cỏ khô, liền có thể xong hết mọi chuyện.

Nương theo một tiếng rờ nét pháo vang, một đoàn tuyết hoa từ ngoài cửa sổ xông tới, đột nhiên tứ tán, phảng phất pháo sinh ra sương mù.

"Trên đời đã không có thần linh, ở đâu ra đầu thai siêu sinh?" Triệu Anh lầm bầm nói, đột nhiên lại không muốn chết, cẩn thận mà chuyển ra cỏ.

Quần áo thật quá chặt, không giải được, Triệu Anh chỉ đem cỏ khô dời về nơi tránh gió, nằm ở phía trên, cái gì cũng không muốn, vểnh tai lắng nghe phía ngoài pháo tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Tiên truyện 1 (9)

Mấy tên ngục tốt tiến vào nhà tù, không nói hai lời, dựng lên phạm nhân liên hướng bên ngoài đi.

Triệu Anh không hiểu, cần hỏi thăm, lại cảm thấy sẽ không có người trả lời, nghĩ lại nghĩ, đại khái là thời điểm đến, Linh tế cũng không biết sử cái gì thủ đoạn, để hắn sớm bị xử quyết.

Triệu Anh không muốn chết, nhưng cũng không muốn làm vô vị giấy dựa.

Những ngục tốt đem phạm nhân kéo tới cửa sau, ở trên người hắn choàng một kiện áo ngoài, ra bên ngoài đây, lập tức đóng cửa, lại không có người đi ra.

Sắp tới hoàng hôn, đường phố bên trên không có người đi đường, Triệu Anh nghiêng thân thể đứng ở nơi đó, hoàn toàn hồ đồ rồi, nhin không được lớn tiếng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Không ai ứng thanh.

Triệu Anh lại đợi một hồi, lúc này mới che kín quần áo, kéo lấy thân thể tàn phế chậm rãi hướng đầu ngõ đi đến.

Tháng giêng vừa qua khỏi, tân xuân bầu không khí đã biến mất sạch sẽ, thẳng đến Tuyên Võ môn bên trong đường phố, mới có người đi đường lui tới, từng cái bước chân vội vàng, người quen gặp mặt, chỉ là gật đầu, liên tác vài chào đều miễn đi.

Triệu Anh càng phát ra hoang mang, coi là đây là đang trong mộng, vừa vặn bên trên thương đau một chút cũng không có giảm bớt, hắn lúc này đã xác nhận bản thân thật sự là được thả ra, nghĩ nhà chỉ tình đột ngột tăng, cần rằng, khắp khiêng hướng đông thành Quan Âm tự hẻm đi đến.

Quan Âm tự hẻm tương đối dài, Triệu gia gần bên trong, Triệu Anh đi đến đầu hẻm lúc, trời đã tối, xa xa liền thấy bảy tám người đi tới, một người vượt qua đám người ra, mấy bước chạy đến trước mặt, hai tay ôm lấy Triệu Anh, cười ha ha.

Triệu Anh bị đau, kêu một tiếng ai u, đối phương vội vàng buông tay, "Chúng ta vừa nhận được tin tức, không nghĩ tới đại ca đã ra tới."

"Nhị đệ, đây là có chuyện gì?" Triệu Anh nhận ra đây là Tôn Long cùng mấy vị bình thường giao tình không tệ bằng hữu, không kịp ôn chuyện, hỏi trước nguyên nhân, dọc theo con đường này nhưng làm hắn nhin gần chết, kinh thành khẳng định có đại sự phát sinh, chỉ có hắn hoàn toàn không biết gì cả.

"Vừa đi vừa nói." Tôn Long nói, cùng mọi người vây quanh Triệu Anh, tiến vào hẻm về sau, tiếp tục nói: "Thái Thượng Hoàng khôi phục ngai vàng, đại ca một điểm không biết sao?"

"Khôi phục ngai vàng?" Triệu Anh không có kịp phản ứng, đại khái nửa tháng trước, trong lao ngục tốt xác thực trở nên hơi cổ quái, thường xuyên tránh phạm nhân nhất thiết nói nhỏ, hắn không có để ý, không nghĩ tới bên ngoài vậy mà phát sinh chuyện lớn như vậy.

"Trước Hoàng đế. . ."

"Là Thành Vương." Có người cải chính.

Tôn Long vội vàng đổi giọng, "Thành Vương bệnh nặng, đại thần ủng lập Thái Thượng Hoàng, cũng chính là đương kim Thánh thượng, vừa mới đại xá thiên hạ, ta nghĩ đây là đại ca cơ hội, cùng chúng huynh đệ đang muốn đi Hình bộ hỏi thăm, không nghĩ tới đại ca đã trở về, ha ha, thiên đại việc vui."

Triệu Anh ừ mà chống đỡ, vẫn cảm giác đến hết thấy đều không chân thực, hắn một cái nho nhỏ Bách hộ, vậy mà bởi vì một trận khôi phục ngai vàng mà chết bên trong chạy trốn, thật sự là không cách nào tưởng tượng kỳ ngộ.

Chủ nhân trở về, từ trên xuống dưới nhà họ Triệu khóc thành một đoàn, Tôn Long bọn người khuyên giải, rất nhanh cáo từ, muốn chờ ngày mai cho Triệu Anh bày tiệc mời khách.

Mấy tháng không thấy, thể tử Hứa thị gầy rất nhiều, khóc đến cơ hồ nói không ra lời, Trầm lão thất ngược lại là hưng phấn không thôi, không ngừng nói: "Đều nhờ nãi nãi, hảo tâm có hảo báo, đều nhờ nãi nãi. . ."

Chờ Trầm lão thất rốt cục cáo lui, Hứa thị mới tới kịp giải thích: "Ai có thể nghĩ tới đâu, hàng xóm giới thiệu tới nữ công, lại là Thái Thượng Hoàng cùng nương nương bên người cung nữ, khi đó bọn hắn ở tại Nam Uyển, sinh hoạt khôn khổ. . . Vài ngày trước cố ý tới hỏi qua phu quân sự tình, cũng không nhiều lời cái gì, hôm nay người liền trở lại, đây không phải thượng thiên phù hộ sao?"

Triệu Anh trợn mắt hốc mồm, hắn dùng chủy thủ cùng máu tươi chứng minh thân tiên không tồn tại, kết quả túi cái vòng tròn tựa hồ lại trở về chỗ cũ.

Tiền truyện 1 (10)+(11)+(12)

10.

Triệu Anh phụng mệnh đi vào Cẩm Y Vệ trị chỗ, lần trước tới thời điểm hần là tội phạm, chịu đủ khảo lược, bây giờ quay về, hai chân còn có chút như nhũn ra, vết thương trên người sọc cũng tại ần ần làm đau.

Hôm qua một tên sĩ quan đưa tới tin tức, người cả nhà lần nữa lâm vào khủng hoảng, Triệu Anh vẫn còn trấn định, "Đã không phải người tới bắt ta, cái kia chính là không có việc gì."

Triệu Anh được mời đến hậu đường, một tên tướng mạo nhỏ nhả quan viên tiếp đãi hần.

"Tại hạ chỉ huy thêm sự Viên Bân, Triệu huynh chịu khổ." Quan viên cười chấp tay nói.

Triệu Anh càng thêm giật mình, hần nghe nói qua Viên Bân người này, lúc trước Thái Thượng Hoàng thân chinh, bắt hạnh rơi vào Bắc Lỗ chi thủ, Viên Bân một mực bán giá tả hữu, hồi triều sau Thái Thượng Hoàng bị tù tại Nam Uyển, Viên Bân cũng không đến trọng dụng, bây giờ khôi phục ngai vàng, Viên Bân thăng quan chính là trong dự liệu sự, tự mình tiếp kiến một vị đặc tội Bách hộ, lại là ngoài ý liệu.

Triệu Anh vội vàng hành lễ, "Mamng tội chi nhân gặp qua Viên đại nhân."

Triệu Anh còn không có khôi phục Bách hộ thân phận, không thì ra xưng chức quan.

Viên Bân tiến lên, quan sát tỉ mỉ Triệu Anh, thở dài nói: "Cẩm y hình cụ, Triệu huynh đều nhận được rồi?"

"Đúng."

"Người ta đều là người từng trải, cẩm y nhà ngục bên trong dù là chỉ đợi qua một ngày, đời này khó quên, đến bây giờ ta tiến đại môn, còn có chút hoảng hốt đây."

"Viên đại nhân . . ."

Viên Bân khoát khoát tay, "Lúc trước sự tình."

Viên Bân mời Triệu Anh ngồi xuống, chuyện phiếm một hồi, nghiêm mặt nói: "Triệu huynh biết mình vì sao thoát tội sao?"

"Đang chờ chỉ giáo." Triệu Anh ra ngục đến nay nghe nói qua đủ loại truyền ngôn, đều cảm thấy không quá chuẩn xác.

Viên Bân hướng công nhìn một cái, xác định không có người ngoài, thoáng hạ giọng, "Triệu huynh lập công lớn, bệ hạ cũng phải cảm kích người đây."

"Lời này bắt đầu nói từ đâu?" Triệu Anh nhớ tới lời của vợ, chẳng lẽ cho cung nữ giúp một điểm nhỏ bận bịu thật có lớn như vậy công lao?

Viên Bân cười cười, "Năm ngoái tháng mười, Linh tế cung vì Thành Vương cầu phúc, trải qua Triệu huynh nháo trò, cầu phúc thất bại, Thành Vương lúc ấy đã nhiễm tật, chuyển qua năm qua, bệnh tình tăng thêm, mới có khôi phục ngai vàng một chuyện, cái này chẳng phải là một cái công lớn."

Triệu Anh không dám nói tiếp, toàn bộ sự tình càng ngày càng không thể tưởng tượng, thậm chí dao động hần sớm đã kiên định không tin thần chi tâm.

Viên Bân lại cười mấy tiếng, "Triệu huynh vẫn không tin thần linh?"

Triệu Anh do dự một chút, "Không tin. Coi như thật có thần tiên, cũng không đáng lợi dụng ta như vậy một người bình thường."

Viên Bân thu hồi tiểu dung, nhìn chăm chăm Triệu Anh nhìn một hồi, nói: "Tốt, Cẩm Y Vệ chính cần Triệu huynh nhân vật như vậy."

Triệu Anh hoàn toàn hồ đồ rồi.

Viên Bân đứng dậy, "Triệu huynh về nhà trước dưỡng thương, qua ít ngày bàn lại."

11.

Gặp lại Viên Bân lúc, Triệu Anh thân thể đã khôi phục được không sai biệt lắm, thân bằng hảo hữu nhao nhao chúc mừng, đều coi là Hứa thị nịnh nọt Hoàng hậu nương nương, cực kỳ hâm mộ không thôi.

"Ngẩng đầu ba thước có thần minh, từ nơi sâu xa vẫn có thiên ý." Vài câu hàn huyên về sau, Viên Bân nói như vậy.

"Vâng." Triệu Anh không muốn tranh luận, thật vất vả trở về từ cõi chết, hắn rất trân quý chính mình tính mệnh.

"Đáng tiếc thiên ý khó dò, tiên nhân khó gặp, từ khi Thái tổ đóng đô đến nay, triều đình một mực đang điều tra cẩn thận, hy vọng có thể tìm tới nhất tiên bán thân, Triệu huynh đối với chuyện này muốn tất cũng có nghe thấy."

"Tin via hè mà thôi." Triệu Anh luôn cảm giác mình đi nhầm môn, gặp sai rồi người.

"Gần trăm năm, thần tiên kiến thủ bất kiến vĩ, giả mạo người ngược lại là tầng tầng lớp lớp, trong cung cố ý chinh đồn, chỉ thiếu một vị nhân tài."

Triệu Anh kinh ngạc đứng người lên, "Viên đại nhân, ta. . ."

"Ta biết, Triệu huynh không tin thần, sở dĩ từ người tìm hiểu điều tra yêu nhân không thể thích hợp hơn."

"Ta. . . Cũng mặc kệ thật giả thần tiên, một mực không tin."

"Triệu huynh có một câu nói làm cho tốt, nếu thật là thần tiên, ai cũng không động được, nếu như không phải thần tiên —— giết chết ngay đi?"

Triệu Anh nguyên thoại không phải nói như vậy, ý tứ cũng là không kém quá nhiều.

"Mặt tướng. . . Thụ sủng nhược kinh, không dám lĩnh chức, mời Viên đại nhân tuyển cái khác cao minh đi." Triệu Anh có tự mình hiểu lấy, hắn chính là một tên nhân tàn Bách hộ, không mang qua binh, không có đánh trận, càng không có bắt yêu nhân kinh nghiệm.

Viên Bàn cười nói: "Triệu huynh quá khiêm tốn, ăn ngay nói thật, trong cảm y vệ nhân tài đông đúc, nếu nói thăm gian tìm tòi bí mật, buồn lậu cảm phạm, thâm tình hỏi thực các loại, cũng không thiếu người, chỉ có một loại người khó tìm, chính là Triệu huynh dạng này tuyệt không tin thần nhân."

"Có thể triều đình bản ý là muốn tìm thăm Chân Tiên."

"Chân Tiên có người khác tìm, Triệu huynh không cần cân nhắc, chỉ cần chuyên tâm truy bắt giả mạo người là đủ."

Triệu Anh bắt đầu tâm động, "Ta cũng không phân thật giả."

"Đương nhiên, chỉ có một cái yêu cầu, Triệu huynh lại cho người định tội lúc, đến có chứng cứ."

Triệu Anh trên mặt ửng đỏ, hắn lúc ấy mười phần vững tin Chu Huyền Hanh có trách, nhưng không có có thể đem ra được chứng cứ, "Ta nghe ai mệnh lệnh?"

"Qua mấy ngày ta hội điều Triệu huynh đến Cẩm Y Vệ Bắc trấn phủ ti, chuyện lớn chuyện nhỏ, trực tiếp báo cho ta."

Triệu Anh nghĩ một lát, "Mất hồn nhất án vẫn chưa xong, ta muốn từ Linh tế cung tra được."

"Chỉ cần có chứng cứ, liền xem như hoàng cung, người cũng tra được."

Triệu Anh cúi thấp, "Xông pha khói lửa, mặt tướng định không cho Viên đại nhân thất vọng."

Viên Bàn than nhẹ một tiếng, "Ta ngược lại ngóng trông có thể có 'Thất vọng' thời điểm."

12.

Thiên Thuận nguyên niên mùa hè, Triệu Anh điều nhiệm Cẩm Y Vệ Bắc trấn phủ ti, sau đó làm ra vô số làm cho người ngợi khen sự tích.

Viên Bàn hoạn lộ chập trùng lên xuống, cuối cùng từ chỉ huy thêm sự thăng làm đô đốc thêm sự, Triệu Anh thì vẫn luôn là Bách hộ, nhưng là thường được thưởng ban thưởng, trong nhà càng ngày càng giàu.

Thê tử Hứa thị lại chưa sinh con, Triệu Anh cũng không nạp thiếp, một số năm sau, hắn một lần thu dưỡng bốn mươi xuất thân cổ quái con nuôi, gây dựng một chi giả dân tiểu đội, bốn phía tróc tã nữ đạo, trăm yêu trừ ma, dẫu chân trái rộng thiên hạ, bởi vì Triệu Anh không con, người đương thời coi là đây là báo ứng, xưng là "Tuyệt tử giáo úy".

Tiền truyện 2 (1)+(2)+(3)

1.

Lương Thiết Công có một cái mơ ước, không lớn, nhưng rất thực sự.

Hồi hương ruộng tốt mấy khoảnh, phòng lớn bảy tám gian, sảnh đường có thể chứa hơn mười người uống rượu làm vui, phòng ngủ có thể ngăn hàn phong khô vũ, kho bên trong lương đầy đủ ba năm phí, ruộng giàu bạc thời gian sử dụng không thiếu. Hiền thế một vị, nễ thiệp hai, ba người, đồng bộ ba mươi năm mười danh, là đủ. Đương nhiên, còn muốn nữ song toàn, nam nhi đọc sách tranh thủ công danh, thì hương trúng cử là được, nữ nhi gả thân hào nông thôn nhà, không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu thời gian an ổn, thân gia lui tới không dứt.

Vì thực hiện giấc mộng này, Lương Thiết Công chế định một cái kế hoạch.

Đầu tiên là đổi tên, Lương Thiết Công nguyên danh "Thạch Đan Nhi", nghe chính là nghèo mệnh, nhất định phải đổi, "Thiết Công" không tệ, mỗi lần tự giới thiệu thời điểm đều có thể mở đầu như vậy: "Tại hạ Lương Thiết Công, cùng 'Thiết công kế' không có chút quan hệ nào, bất quá các hạ nếu muốn hướng ta vay tiền, cần phải tìm tốt một chút lý do." Sau đó cười to ba tiếng, không có ngoài ý muốn, liền có thể nắm tay của đối phương xưng huynh gọi đệ.

Tiếp theo là kiếm tiền, đây là trọng yếu nhất.

Thiên hạ không phải một người thiên hạ, chỉ có kẻ có đức nhận được, đây là nói thiên đạo tuần hoàn, coi như người là Tần Hoàng Hán Vũ, cũng có buông tay một ngày, muốn đem thiên hạ nhường cho người khác.

Tài phú cũng thế, người nhìn cái kia vàng bạc châu báu, sinh không mang đến, chết không thể mang theo, hôm nay tại tay người, ngày mai nhập bọn họ, nói tới nói lui, cũng là một cái "Tuần hoàn" đạo lý, thí dụ như nước chảy, tại trong tay ai đều là tạm thời, cuối cùng vẫn đến di chuyển, người người lưu không được, sở dĩ người người có thể lưu.

Có người nói Lương Thiết Công là lừa đảo, hẳn chính mình tuyệt không thừa nhận.

Ta đoạt tiền rồi? Không có. Trộm tiền? Cũng không có. Người ta cung cung kính kính đem tiền đưa đến trong tay của ta, tựa như là dòng nước đến nhà ta một mẫu ba phần đất bên trong, chẳng lẽ còn muốn đập ngăn đón hay sao?

Cái này không gọi là lừa gạt, cái này gọi là tuần hoàn, thiên đạo tuần hoàn, Lương Thiết Công "Kiếm tiền chi đạo" cũng là tuần hoàn, sở dĩ hẳn đối với mình sở tác sở vi chưa từng hối hận.

2.

Trương Ngũ Oa bị Lương Thiết Công nói đến tâm phục khẩu phục, lúc này đổi tên Trương Ngũ Công, Lương Thiết Công nói: "Người muốn làm thần tiên, không phải yêu quái, kêu cái gì 'Ngô công'? Liền gọi. . . Trương Ngũ Thần đi, thần phục thần."

"Ngũ Thần, Ngũ Thần. . . Người ta nếu là hỏi cái nào Ngũ Thần, ta trả lời thế nào?"

Lương Thiết Công liếc mắt nói: "Thiên cơ bất khả tiết lộ."

Lương Thiết Công tướng ngũ đoản, cố gắng thế nào đều cách ăn mặc không xuất thế bên ngoài cao nhân bộ dáng, sở dĩ hẳn tuyển một vị khôi lỗi.

Trương Ngũ Thần thân thể vĩ ngạn, lần đầu gặp luôn có thể dọa người nháy một cái, nhưng là cũng có rõ ràng khuyết điểm, mở miệng tất cười, khí thế ném đến không còn một mảnh, làm sao cũng không đổi được, sở dĩ hẳn dứt khoát không mở miệng, đem nói chuyện sự tình giao tất cả cho Lương Thiết Công.

"Sau khi vào nhà người liền giày vò đi, thanh âm càng lớn càng tốt, nhưng là không cho phép đập hư cửa sổ, nhớ kỹ sao?" Mỗi lần tiếp vào việc về sau, Lương Thiết Công đều muốn căn dặn một phen.

Trương Ngũ Thần gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười thật thà, nuốt một chút nước bọt, trong lòng nghĩ tất cả đều là cảm tới tiền sau liền có thể có một bữa cơm no đủ.

3.

Hạ Thăng cũng bị Lương Thiết Công thuyết phục.

Lúc đó vừa vừa mới mưa, con đường nước đọng, Hạ Thăng cẩn thận từng li từng tí tránh né vũng nước, đối diện một tên tướng ngũ đoản đạo sĩ đối diện chạy tới, trong miệng nói nhỏ.

Gặp thoáng qua lúc, Hạ Thăng rốt cục nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

"Hạ gia muốn không may, Hạ gia muốn không may. . ."

Hạ Thăng một phát bắt được đạo sĩ, quát hỏi: "Cái nào Hạ gia?"

"Trương gia vịnh Hạ gia."

Hạ gia hoàn toàn chính xác thời giờ bắt loại, đầu tiên là trong nhà phát sinh hỏa hoạn, tổn thất cũng không lớn, có thể nam chủ nhân Hạ viên ngoại bị kinh sợ, một tháng sau vậy mà bệnh qua đời, dưới gối không có con cái, chỉ có nhất thiếp mang bầu hài tử, hết lần này tới lần khác lại yêu bệnh, thường xuyên uống thuốc, lệnh toàn tộc người đối cái này chưa xuất thế hài tử quan tâm không thôi.

Hạ Thăng là Hạ viên ngoại thân tộc, đi ra mua thuốc, đụng vào như thế một vị đạo sĩ, lòng có cảm giác, không khỏi buông lỏng tay, "Người người này miệng quá tổn hại, không sợ bị đánh sao?"

Đạo sĩ lui lại hai bước, dò xét Hạ Thăng hai mắt, đột nhiên quay đầu liền chạy.

Đến loại thời điểm này, Hạ Thăng không được không truy, hơn nữa còn muốn hỏi cái mình bạch, "Ta chính là Hạ gia người, người đem lời nói rõ."

Đạo sĩ lại lui hai bước, "Là người để cho ta nói."

"Ta để người nói."

"Tốt, vậy ta liền nói lời nói thật. Trên người người có yêu khí."

Hạ Thăng nâng quyền muốn đánh, đạo sĩ quay người lại chạy, ném vài câu bạch thi, "Lời nói thật không thích nghe, Hạ gia muốn không may. Thế nhân đều là mê man, duy đạo đến thanh tịnh."

Người trên đường phố đều đang nhìn náo nhiệt, Hạ Thăng lần nữa đuổi theo, lên tiếng hỏi đạo sĩ tính danh cùng nơi đặt chân, cũng không mua thuốc, lập tức trở về nhà hướng chủ mẫu Quách thị báo cáo.

Ngày kế tiếp buổi chiều, Lương Thiết Công cùng Trương Ngũ Thần một khối đến nhà, Trương Ngũ Thần nhân cao mã đại, râu dài tươi tốt, thẳng tới eo tể, trên người đạo bào giặt xuống đến có thể trải giường chiếu, phía sau bảo kiếm theo kịp Tề Mị Côn, vừa có mặt liền đem Hạ trạch trên dưới kinh trụ.

Trương Ngũ Thần không nói lời nào, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, nhìn chung quanh một chút, đột nhiên cất bước đi nhanh, dưới chân cũng không có sáo lộ, bốn phía đi loạn. Người nhà họ Hạ cũng không dám ngăn cản, nhao nhao né tránh.

Lương Thiết Công thần sắc càng phát ra nghiêm túc, nói chuyện lớn tiếng, đem mọi người dẫn tới trước mặt mình, "Các người những này phạm phu tục tử a, thân ở hiểm bên trong lại hoàn toàn không biết gì cả, từng cái trên mặt đều có yêu khí, người, người, người, còn có người, đều có yêu khí, lại tiếp tục như thế, sớm tối trở thành yêu quái trong bụng chi thực. . ."

Hạ gia xem như phú hộ, từ trên xuống dưới ba mươi mấy nhân khẩu, đều bị lời nói này dọa, đưa tay sờ mặt mình, đồng thời nhìn về phía người bên cạnh, sinh lòng sợ hãi, lẫn nhau hoài nghi.

"Hậu viện còn có người?" Lương Thiết Công nghiêm nghị hỏi.

Đám người thuận nhỏ gầy đạo sĩ ánh mắt nhìn, chỉ thấy béo đại đạo sĩ đã ngừng bước, đứng ở thông hướng hậu viện cửa nhỏ trước, hai tay thoắt tách ra, giống như là vỗ cánh đại bay mập chìm.

"Như phu nhân ở tại hậu viện, đang có mang, bởi vậy không có ra nghênh tiếp Đạo gia." Hạ Thăng trả lời.

"Vậy liền đứng vị này Như phu nhân chính là yêu quái."

"Không thể nào." Hạ viên ngoại chính thê Quách thị mở miệng, tại trượng phu đi phúc tử sinh ra tới trước đó, nàng chính là nhất gia chi chủ, đối đứa bé này, nàng có lý do so người khác nhìn càng thêm trọng.

Lương Thiết Công chỉ Trương Ngũ Thần khoan hậu bóng lưng, "Trương Tam Phong nghe nói qua sao? Đây chính là bản triều Thái tổ gia kim khẩu ngọc nha thân phong thần tiên, cứ như vậy, Trương thần tiên cũng không lĩnh tình, du sơn ngoạn thủy tứ xứ, qua cái kia nhân văn đã hạc thời gian. Vị này Trương Ngũ Thần, chính là Trương Tam Phong người thứ mười một đồ tôn, cũng là vị cuối cùng, đơn giản là phạm tâm chưa mãn, bị tổ sư đánh vào thế gian, muốn chín mươi chín con yêu quái, tài năng quay về sư môn. Cũng là nhà các người lão gia tích qua âm đức, bị chết lại oan, mới có Trương Ngũ Thần đích thân đến bắt yêu. Chúng ta không cần tiền, cũng không thu lễ."

"Nhất văn tiền cũng không cần?" Hạ Thăng thật bất ngờ.

"Không phải đã nói rồi nha, Trương Ngũ Thần muốn đủ chín mươi chín con yêu, hôm nay đây là thứ tám mươi năm chỉ, bắt yêu chính là thù lao của hắn."

Hạ Thăng nhìn về phía chủ mẫu Quách thị, Quách thị nhìn về phía đám người, nhất là mấy vị có ý mời tới trong tộc trưởng lão, đạt được ngầm đồng ý về sau, nói: "Nói mà không có bằng chứng, bắt yêu đến có chứng cứ."

"Đó là đương nhiên." Lương Thiết Công đạt được cho phép, hướng Trương Ngũ Thần lớn tiếng nói: "Có thể cung thỉnh tổ sư gia!"

Trương Ngũ Thần nâng lên chân phải, trùng điệp rơi xuống đất, thuận tay cỡi xuống trường kiếm sau lưng, toàn thân run run không ngừng, trong miệng niệm niệm có từ.

Không bài hương án, bất động nhạc khí, dạng này pháp sư có thể có chút đặc biệt, đám người lại là giật mình.

Lương Thiết Công bịch quỹ xuống, trùng điệp đập đầu một cái, sau đó thẳng thân nhìn về phía chung quanh người xem, "Thần tiên hàng phàm, liền hoàng đế đều phải quỹ nghênh, chư vị so Hoàng đế còn lớn hơn sao?"

Hơn ba mươi người vội vàng quỹ xuống, trong lòng dù có hoài nghi, lúc này cũng không dám nói ra.

Trương Ngũ Thần run lên một hồi, bỗng nhiên hướng về phía trước chạy gấp, xông vào hậu viện, rất nhanh liền nghe được tiếng hò hét chấp trùng không ngừng, phức tạp lấy quãng âm gây băng ghế tiếng vang, giống như là tại tiến hành một trận chiến đấu kịch liệt.

Đám người kinh hồn táng đảm, đạo sĩ không đứng dậy, bọn hán cũng không dám động.

Lương Thiết Công ngoài miệng không nhàn rỗi, một hồi nhanh chóng tụng kinh, một hồi giới thiệu Trương Ngũ Thần đủ loại dị sự, tóm lại không cho trong viện đám người có đặt câu hỏi cùng xem xét cơ hội.

Oa —— hậu viện vang lên hài nhi khóc nỉ non, đám người lại không tâm nghe đạo sĩ nói hươu nói vượn, nhao nhao đứng dậy, Lương Thiết Công sừng sốt một chút, cũng đứng người lên, kích động hô: "Yêu nghiệt! Yêu nghiệt xuất sinh, trể một bước nữa, các người Hạ gia chết không bỏ sót loại!"

Đám người như tin như không, thực sự nghe không ra cái kia khóc nỉ non tiếng có gì dị dạng.

Trương Ngũ Thần từ hậu viện đi ra, trong tay mang theo một đầu túi, ném xuống đất, trong túi có vật sống đang động, đem mọi người dọa đến bộ bộ lui lại.

"Yêu quái. . . Yêu quái bắt lấy." Trương Ngũ Thần sắc mặt biến đổi không chừng.

"Loại nào yêu vật?" Lương Thiết Công hỏi.

"Cáo, hồ yêu."

"Bản tôn vẫn là phụ thân?" Lương Thiết Công không được không để cái ánh mắt.

"Phụ thân!" Lương Thiết Công sắp hồng mắt.

"Sở sinh chi vật là yêu là người?"

"A?"

"Ta hỏi người, hậu viện sinh hạ hài tử là người, vẫn là yêu vật?"

Trương Ngũ Thần do dự một chút, sau đó khẳng định nói: "Là yêu, thật sự hồ yêu chi tử."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tiền truyện 2 (4)+(5)+(6)

4.

Trương Ngũ Thần một mực không có tìm hiểu được Lương Thiết Công kiếm tiền chi đạo, cũng xưa nay không hỏi, đây vốn là giữa hai người ăn ý, lần này hán nhưng phải hỏi cho rõ, "Nữ nhân kia. . . Chết rồi, sẽ chết ở trước mặt ta, thật mẹ nó. . . Thật mẹ nhà hán. . . Ta không làm, ta muốn về nhà."

"Về nhà làm gì? Trồng trọt? Người liền đều không có."

"Ta đi theo người hơn một năm, chỉ ít cho mười gia đình làm qua pháp sự, dù sao cũng nên để dành được ít tiền đi."

Lương Thiết Công lạnh lùng nhìn lấy Trương Ngũ Thần, dáng người mặc dù thấp một mẩu lớn, khí thế lại cao hơn một cái đầu.

Trương Ngũ Thần trong lòng sinh ra sợ hãi, nhưng không có lùi bước, "Cho ta tiền, ta muốn về nhà."

Lương Thiết Công thở dài một tiếng, "Mới một năm mà thôi, điểm này tiền miễn cưỡng đủ lộ phí. Thiên đạo tuần hoàn, ngươi mới đi đến một nửa liên không làm?"

"Ta chỉ là trong tay ngươi khô lồi, 'Tuần hoàn' biện pháp ngươi có thể một chút cũng không có dạy cho ta."

"Đừng nóng vội."

"Ta nhìn ngươi căn bản là không có muốn dạy."

"Ngươi nếu là nguyện ý lưu lại, ta hôm nay liền có thể truyền thụ cho ngươi."

"Có thể học được đông tây, ta đương nhiên nguyện ý lưu lại." Trương Ngũ Thần trong lòng chẳng phải áy náy.

5.

Hạ Thăng đuổi tới miếu Thành Hoàng, nhìn phụ cận không người, bước nhanh vòng qua chính điện, đến đằng sau tìm đến Lương Thiết Công, gặp Trương Ngũ Thần cũng ở tại chỗ, không khỏi sửng sốt, "Không phải đã nói chỉ có một mình ngươi sao?"

"Hai người chúng ta không phân khác biệt, ta tin tưởng hần. Tiền mang đến?"

Hạ Thăng trên mặt hồ nghi, nhưng vẫn là từ trong ngực lấy ra một đầu bao khóa, chậm rãi đưa cho Trương Thiết Công, "Làm tốt lắm, thế nhưng là đưa bé kia vậy mà sinh non."

"Ngươi nếu là sớm điểm tìm ta hỗ trợ, liền sẽ không có dạng này chuyện lúng túng phát sinh."

Hạ Thăng lắc đầu, buông ra bao khóa, "Hài nhi đâu? Các ngươi sẽ giải quyết a?"

Trương Thiết Công ánh chùng trong tay bao khóa, lạnh nhạt nói: "Giải quyết hài nhi muốn khác lấy tiền."

Hạ Thăng mặt liền đỏ lên, "Hai trăm lượng còn chưa đủ?"

"Nhất mã là nhất mã, ngươi trước đó cũng không nói sẽ có một cái còn sống hài nhi."

"Bao nhiêu?" Hạ Thăng u ám hỏi.

Trương Thiết Công dựng thẳng lên hai ngón tay.

Hạ Thăng dựng thẳng lên một cây ngón trỏ, "Chỉ những thứ này, Hạ gia tiền cũng không phải gió lớn thổi tới."

Lương Thiết Công gật đầu.

"Sáng sớm ngày mai ta đưa tiền đến, cần phải ổn thỏa, chúng ta Hạ gia tuyệt không thể để người ta chỉ trỏ."

6.

"Hai trăm lượng! Nhiều như vậy!" Trương Ngũ Thần hưng phấn đến thẳng xoa tay, hai mắt nhìn chăm chăm bao khóa.

"Chúng ta sinh ý chính là như vậy, kiếm tiền ít thời điểm ăn không đủ no, nhiều thời điểm phú khả địch quốc, khoản này chỉ tính là chuyện nhỏ, về sau còn sẽ có càng lớn sinh ý, đủ ngươi ăn uống mấy đời."

Trương Ngũ Thần từ đáy lòng tán thưởng một tiếng, "Thật không nghĩ tới là Hạ Thăng đến cho tiền, diệt trừ Như phu nhân đối với hần có chỗ tốt gì?"

Lương Thiết Công cười một tiếng, "Nói một cách đơn giản đi, Hạ Thăng tư thông chủ mẫu Quách thị, muốn chiếm lấy viên ngoại gia sản, nhất định phải diệt trừ Như phu nhân cùng trong bụng hài nhi, trực tiếp động thủ sợ bị kiện, sở dĩ ta liền tìm tới môn đi, cung cấp một điểm trợ giúp."

Trương Ngũ Thần lập tức minh bạch rất nhiều, "Làm sao ngươi biết hai người này tâm sự, còn có thể tìm tới cửa?"

"Đừng lòng tham, ở trong đó môn đạo ngươi đến chậm rãi học."

"Ta không tham lam." Trương Ngũ Thần tươi cười rạng rỡ, đột nhiên nghe được sát vách tiếng khóc, "Tiểu gia hỏa làm sao bây giờ? Cho hần ăn nước cháo, vẫn là khóc cái không xong."

"Giao cho ta chính là."

"Người là muốn. . ." Trương Ngũ Thần làm ra một cái bóp động tác.

Lương Thiết Công cười lạnh một tiếng, "Thứ người phải học còn nhiều nữa, Hạ Thăng đã chỉ chịu ra một trăm lượng bạc, ta liền muốn dùng cái này hài nhi đổi lại một trăm lượng tới."

Trương Ngũ Thần bội phục đầu rạp xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tiền truyện 2 (7)+(8)+(9)

7.

Lương Thiết Công mang đi hài nhi, vào đêm còn chưa có trở lại, Trương Ngũ Thần bắt đầu lo lắng, bởi vì Lương Thiết Công liền Hạ gia hai trăm lượng bạc một khối mang đi, chút xu bạc chưa lưu.

"Lão gia hòa sẽ không gạt ta à?" Trương Ngũ Thần sinh lòng lo nghĩ, trong phòng nói một mình, "Hắn nếu dám gạt ta, ta. . . Ta chính mình làm một mình!"

Nhưng hắn chỉ học được thi pháp, đối nhân xử thế miễn cưỡng có thể làm, lại tiếp không đến sinh ý, thậm chí ngay cả sinh ý giấu ai nhà cũng nhìn không ra.

"Sẽ không, lão gia hòa cần ta." Trương Ngũ Thần phát hiện mình thật cách không ra Lương Thiết Công.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Trương Ngũ Thần nhảy lên một cái, cấp hoang mang rối loạn đi mở cửa, "Người có thể trở về. . ."

Ngoài cửa tiến vào không phải Lương Thiết Công, mà là một cây gậy gỗ, húc đầu đánh tới, chính bên trong Trương Ngũ Thần cái trán.

Trương Ngũ Thần bị đau, oa oa kêu to, cũng mặc kệ đây là có chuyện gì, ôm đầu liền hướng bên ngoài xông.

Loạn cơn chạy xuống ròng rọc, Trương Ngũ Thần bị ép lui lại, cuối cùng thực sự chịu không nổi, quỳ xuống đất ôm đầu cầu xin tha thứ.

Rất nhanh có người xông tới, đem Trương Ngũ Thần trói thành một đồng.

"Các người. . . Các người. . ." Trương Ngũ Thần giật mình nhìn lấy bốn năm danh công sai, không rõ ràng cho lắm.

Bên ngoài lại tiến đến một người, ăn mặc cùng phổ thông công sai khác biệt, Trương Ngũ Thần thường tại Thông Châu, Bắc Kinh một vùng hành tẩu, có thể nhận ra được, "Người là Cẩm Y Vệ?"

"Cẩm Y Vệ Bắc trấn phủ ti Bách hộ Triệu Anh."

"Ta không có phạm pháp, bắt ta làm gì?" Trương Ngũ Thần chột dạ, ánh mắt loạn quét, hi vọng nhìn thấy Lương Thiết Công tới cứu mình.

Phòng không lớn, Triệu Anh nhìn qua, "Một cái khác đâu?"

"Chỉ một mình ta." Trương Ngũ Thần mạnh miệng.

Triệu Anh từ bên cạnh công sai trong tay tiếp nhận cây gậy, chiếu đầu liền đánh, Trương Ngũ Thần trốn không thoát, đón đỡ một cơn này, trên trán lập tức lại nâng lên một cái bực lớn, thấy đối phương lần nữa nâng côn, vội vàng nói: "Đừng đánh, đừng đánh. . . Người gọi Triệu Anh, năm trước tại Linh tế cung giết chết lão đạo Chu Huyền Hạnh chính là người?"

"Là ta."

Trương Ngũ Thần khí thế biến mất, "Lương Thiết Công mang theo hài nhi ra cửa, nói là trời tối trở về, hiện tại cũng không thấy bóng người."

Triệu Anh buông xuống cây gậy, cấp tốc ra lệnh, đám công sai ra khỏi phòng bố trí mai phục, trong phòng chỉ còn lại có hắn cùng trói gô Trương Ngũ Thần.

Triệu Anh rút ra yêu đao, "Ta cùng họ Lương chính là ân oán cá nhân, sở dĩ ngươi tốt nhất phối hợp một chút, bằng không mà nói ta chỉ có thể tiền trạm hậu tẩu."

"A." Trương Ngũ Thần bưng tỉnh đại ngộ, "Ta đã nói rồi, làm sao liên Cẩm Y Vệ đều đưa tới." Trầm mặc một lát, hắn nhìn không được hỏi: "Giang hồ truyền ngôn ngươi là bất kính thần phật yêu ma, ngươi. . . Thật sự không tin tưởng sao?"

"Ngươi tin?"

"Đương nhiên, chẳng đâu ba thước có thần minh."

"Có thể ngươi vẫn là muốn làm thương thiên hại lý sự tình?"

"Thiên đạo tuần hoàn, thần minh cho ta mượn tay trừng phạt ác nhân, tiêu trừ bọn hắn đời trước nghiệp nợ, cái này không gọi thương thiên hại lý, cái này gọi là thay trời hành đạo." Trương Ngũ Thần không chút nào cho là nhục.

Triệu Anh cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm cái này Lương Thiết Công thật là có mấy phần hoa ngôn xảo ngữ bản sự.

Bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, Triệu Anh đem đao gác ở Trương Ngũ Thần trên cổ.

Trương Ngũ Thần nhỏ giọng nói: "Không phải ta lăm miệng, Lương Thiết Công một thân bản sự, chỉ bằng cái kia mấy tên công sai. . ."

Cửa phòng bị đẩy ra, một tên công sai cao lừng bưng bưng nói: "Bắt được, không chịu nổi một kích."

Trương Ngũ Thần một tia hi vọng cuối cùng cũng tan vỡ.

Lương Thiết Công bị áp tiến đến, hắn bị đánh tương đối ít, đầu bao chỉ có hai ba chỗ, nhìn thấy Cẩm Y Vệ cũng là sửng sốt, "Dựa vào cái gì bắt ta?"

"Ngươi chính là Lương Thiết Công?" Triệu Anh thu hồi yêu đao, tiến lên hỏi.

"Là ta, các hạ là vị nào?"

"Cẩm Y Vệ Bắc trấn phủ ti Bách hộ Triệu Anh." Dừng lại một lát, hắn tiếp tục nói: "Còn nhớ rõ những cái kia bị ngươi hạ độc được hài tử sao? Bên trong một cái là nhi tử ta, hắn chết."

Lương Thiết Công sắc mặt đột biến.

8.

Triệu Anh khó được ngủ một cái an tâm tốt cảm giác, kết quả một buổi sáng sớm vẫn là bị tiếng gõ cửa dồn dập bưng tỉnh.

Một tên công sai kinh hoảng nói: "Hai người kia bị cướp đi!"

Triệu Anh kinh hãi, "Ai dám lớn mật như thế? Lương, Trương hai người chính là Cẩm Y Vệ bắc ti bất trọng phạm."

Công sai đang vì việc này hoang mang không thôi, "Cướp người người cũng thế. . . Cũng là Cẩm Y Vệ, nói là Nam trấn phủ ti giáo úy, có giá thiếp, chúng ta không dám không giao người."

9.

Quan trường quy củ ai cũng không đột phá nổi, Triệu Anh đợi trọn vẹn nửa canh giờ, mới đến chỉ huy thiêm sự Viên Bân tiếp kiến.

"Đây là có chuyện gì? Không phải từ ta toàn quyền phụ trách mất hồn nhất án sao? Thật vất vả bắt được hai tên trọng phạm, vì sao lại bị Nam ti cướp đi? Mà lại —— Nam ti chừng nào thì bắt đầu quản chuyện như vậy?"

Viên Bân một mặt cười khổ, "Ta cũng là vừa mới biết được, bệ hạ sai khiến thân tín thái giám tọa trấn Nam ti, chuyên quản tìm tiên bắt yêu công việc, Nam ti muốn đi phạm nhân, chắc là phát hiện manh mối."

"Trương Ngũ Thần chính là hoàn toàn không có biết ngu xuẩn, Lương Thiết Công chuyên sự hãm hại lừa gạt, không phải là yêu, cũng không phải tiên. . ."

"Theo ta được biết, Lương Thiết Công mang đi một tên hồ sinh chi tử."

Triệu Anh tức giận lắc đầu, "Cái gì hồ sinh chi tử, tất cả đều là gạt người chuyện ma quỷ, Hạ gia chủ mẫu Quách thị cùng tộc nhân Hạ Thăng cấu kết, đồng mưu tài sản, Hạ gia chủ nhân bị chết liên rất kỳ quặc, cái gọi là hồ yêu sinh con, tất cả đều là Lương Thiết Công lập hoang ngôn, ta đã hỏi ra lời cung cấp, chứng cứ vô cùng xác thực."

"Cái kia hài nhi đâu?"

Triệu Anh nhất thời nghẹn lời, một lát sau mới nói: "Bị Lương Thiết Công đưa tiền, hắn không chịu chiều, thế nhưng là chỉ cần dùng hình, hắn nhất định sẽ nói thật."

"Ai, liền giao cho Nam ti đi, nếu quả thật cùng yêu tiên không quan hệ, bọn hắn sẽ đem Lương Thiết Công trả lại."

Thân là chủ quản Cẩm Y Vệ chỉ huy thêm sự, đã từng cùng đương kim Hoàng đế cùng chung hoạn nạn Viên Bản, tựa hồ cũng không phải như vậy được sủng ái, Triệu Anh không có dây dưa nữa xuống dưới, trong lòng lại đối Nam ti sinh ra hứng thú nồng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tiền truyện 2 (10)

Triệu Anh không nghĩ tới, bản thân cái này chờ đợi ròng rã năm sáu năm.

Thiên Thuận tám năm, hai độ xưng đế Hoàng đế băng hà, miếu hiệu Anh Tông, tôn đế đăng cơ, cải nguyên Thành Hoá, Viên Bản thăng làm Đô Chỉ Huy Đồng tri, rốt cục tiếp quản Nam ti, mệnh lệnh thứ nhất chính là đem Triệu Anh từ Bắc ti điều đến Nam ti.

Triệu Anh đến nhận chức sau lập tức truy vấn Lương Thiết Công hạ lạc, kết quả Nam ti trên dưới vậy mà không ai biết được nội tình, chỉ là đưa tới một đồng sổ sách, mời Bách hộ tự hành tra tìm manh mối.

Bỏ ra ròng rã một ngày thời gian, Triệu Anh xem hết văn thư, không hề nói gì, về nhà nghỉ ngơi đi, Nam ti đám người nhẹ nhàng thờ ra.

Ba ngày sau đó, Triệu Anh mang đến một điều mệnh lệnh, Viên Bản thân bút viết, che kín Cẩm Y Vệ ấn, còn có Hoàng đế vài câu lời bình luận, dựa vào nó, Triệu Anh trực tiếp tiến vào Nam ti bên trong thư phòng, tùy ý xem xét là cơ mật nhất văn bản tài liệu.

Nam ti hoàn toàn chính xác điều tra rất nhiều bản án, nhiều khi mang theo Bắc ti danh nghĩa, trong đó một số chính là Triệu Anh đi qua trong vài năm lĩnh xử lý, mỗi một kiện hắn đều nhớ tình huống.

Nam ti muốn từ những này giả thần giả quỷ bản án ở trong truy tra yêu tiên hạ lạc, kết quả chính như Triệu Anh sở liệu, tất cả đều không thu hoạch được gì, bất quá viết người rất thông minh, mỗi lần đều lưu lại một cao thâm mật trắc cái đuôi, hoặc là một luồng khói xanh, hoặc là một chùm bạch quang, hoặc là một tiếng dị hưởng, tóm lại không cách nào giải thích. Tại một phần văn thư bên trong, viết người thậm chí lớn mật viết xuống chính mình suy đoán: Thần không muốn gặp người ư? Người chỉ tâm chí không thành ư? Thiên ý khó dò vậy.

Triệu Anh cười lạnh một tiếng, thật nghĩ ở phía sau lại thêm mấy dòng chữ: Thần tiên kiến thù bất kiến vĩ còn chưa tính, vì cái gì liền yêu quái cũng không thấy một đầu?

Hai ngày sau đó, Triệu Anh rốt cục tại đồng giấy lộn bên trong tìm tới Lương Thiết Công nội dung.

Ghi chép rất là giản lược, đơn giản là dùng hình cùng khẩu cung thực ghi chép, không có ngoài dự liệu nội dung, sau đó Lương Thiết Công bị bắt giam, xem ra cũng không thụ Nam ti coi trọng.

Triệu Anh tiếp tục xem tiếp, tại Lương Thiết Công vào tù một năm về sau, tên của hắn lại xuất hiện tại văn thư bên trong, càng thêm giản lược, bình thường là bị mang đi ra ngoài phối hợp tra án, sự hậu về giám.

Dần dần, Lương Thiết Công bị mang đi đến càng ngày càng tập nập, Thiên Thuận sáu năm mừng chín tháng hai, hắn lại một lần ra giám, từ đó lại không hạ lạc, đã không có trở về, cũng không có tin chết, cứ thế biến mất vô tung.

Nam ti không ai nguyện ý nói thật, Triệu Anh trực tiếp đi gặp người lãnh đạo trực tiếp Viên Bản.

"Cái này gọi Văn Đan chính là người nào? Những năm gần đây, mỗi lần đều là hắn mang đi Lương Thiết Công, một lần cuối cùng không có trả lại phạm nhân, mà lại tên của hắn rất ít xuất hiện tại những khác văn thư ở trong." Triệu Anh điều đến Cẩm Y Vệ hơn bảy năm, chưa từng nghe nói qua người này.

Viên Bản trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói: "Người ngày mai lại đến gặp ta."

Viên Bản tại Cẩm Y Vệ làm quan nhiều năm, trải qua chập trùng, từng là Anh Tông Hoàng đế thân tín, đã từng tại nội đấu bên trong thua với đồng僚 xa biếm nó phương, cuối cùng, hắn là người thắng, nắm trong tay toàn bộ Cẩm Y Vệ, bao quát nam Bắc trấn phủ ti, dù vậy, có một số việc vẫn không do hắn làm chủ.

Viên Bân nhận biết Vân Đan, chính vì vậy, hắn muốn hướng mỡ xin chỉ thị về sau, mới dám hướng một tên Bách hộ lộ ra tình hình thực tế.

Ngày kế tiếp gặp lại, Viên Bân cùng Triệu Anh nói chuyện phiếm lâu ngày, gần sau nửa canh giờ, mới nói ra: "Bệ hạ đã sớm biết người."

Triệu Anh cúi đầu, không có nói tiếp, hắn đã đoán được Viên Bân muốn xin chỉ thị "Mỡ" hắn là đương kim Hoàng đế.

"Nam ti tìm kiếm tiên nhân hạ lạc không phải một ngày hai ngày." Viên Bân tiếp tục nói, thở dài một hơi, "Thái tổ đã từng phái người tìm kiếm thần tiên Trương Tam Phong, vài lần phong hào, thậm chí chuyên vì Trương Tam Phong thành lập ly cung, Vĩnh Lạc Hoàng Đế đăng cơ, đã từng phái người đi thăm thiên hạ danh sơn đại xuyên, lúc tuổi già lúc đem tìm tiên nhiệm vụ giao cho Nam ti. Đáng tiếc, cho tới hôm nay cũng không tìm được một vị chân thần tiên."

Triệu Anh vẫn không tiếp lời, bởi vì hắn cảm thấy nguyên nhân vô cùng đơn giản, đơn giản đến ai cũng không nguyện ý thừa nhận.

"Tiên đế Anh Tông tin tưởng chân thành chỗ đến sắt đá không dời, lúc trước gặp rủi ro Bắc Lỗ, chỉ có ta hầu ở bên người, tiên đế cho dù ở nguy cấp nhất thời điểm cũng không nhụt chí, tin tưởng vững chắc bản thân là Chân Long Thiên Tử, tất có thần linh bảo hộ. Kết quả người trong thiên hạ đều thấy được, tiên đế không chỉ có an toàn trở lại kinh thành, thật đúng là khôi phục ngai vàng. Nếu nói không có thần linh tương trợ, làm sao có thể?"

Triệu Anh tiếp tục trầm mặc, trong lòng kỳ thật muốn hỏi, đã có thần linh tương trợ, vì cái gì chỉ giúp Anh Tông khôi phục ngai vàng, nhưng phải hại chết bảo vệ thành Bắc Kinh đại trung thân Vũ Khiêm?

"Lúc trước điều người đến Cẩm Y Vệ Bắc ti, một là nhà người từng đối Nam Cung có ân, hai là muốn bài trừ giả tiên, thế nhưng là ——" Viên Bân cười khổ một tiếng, "Những năm gần đây, người làm được quá thành công, một vị thần tiên cũng không có lưu lại."

Đây là công lao, cũng là sai lầm, Triệu Anh bởi vậy vẫn luôn là Bách hộ, tác quan chưa thắng.

"Hoàng đế phú hữu thiên hạ, tại sao phải tìm kiếm thần tiên, cho gian nhân thừa dịp cơ hội?" Triệu Anh hỏi.

"Trường sinh." Viên Bân chỉ trả lời hai chữ, giải thích được rõ ràng, "Bất quá sự tình có biến hóa, tiên đế như vậy thành kính tin tưởng thần linh, chưa tới tuổi bốn mươi cũng đã băng hà, đương kim Thánh thượng coi là, trên đời tất có thần tiên, nhưng là thần tiên sẽ không cùng phạm nhân lui tới, khổ tìm vô ích, không bằng không tìm."

Chỉ thiếu chút nữa, Hoàng đế liền sẽ thừa nhận trên đời căn bản không có thần tiên, Triệu Anh cũng không cần cầu được cao hơn, "Bệ hạ anh minh."

Viên Bân từ trên bàn cầm lấy một phong tín hàm, "Đi chuyển Quảng Tây, nơi đó đang tiêu diệt phản phi, quân tình bên ngoài, người cũng có thể làm chủ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Tiên truyện 2 (11)+(12)+(13)+(14)

11.

Vân Đan là danh thái giám, hơn bốn mươi tuổi, nhìn xong Hoàng đế thân bút thủ dụ, hắn cười, sau đó hai tay nâng tin trả lại nguyên chủ, nói: "Bách hộ đại nhân sau này chính là ta mới cấp trên, thất kính."

Vân Đan tướng mạo nho nhã, dưới cằm không có râu, lộ ra cang trề trung một số, mặc dù chấp tay mang cười, nhưng không có bao nhiêu tôn kính chỉ ý.

"Ta muốn Lương Thiết Công." Triệu Anh từ kinh thành ngàn dặm xa xôi đuổi tới Quảng Tây, mục tiêu cũng không phải là một tên thái giám.

"Thật sự là đáng tiếc, đại nhân tới trễ một bước, Lương Thiết Công —— đã tiên thắng."

"Lúc nào? Ở đâu?"

"Hơn mười ngày trước, quan binh công phá Đại Đẳng hạp phản tặc sào huyệt, Lương Thiết Công theo quân xâm nhập, bất hạnh ngộ hại."

Triệu Anh một chữ cũng không tin, "Người ở phía trước năm đem Lương Thiết Công mang ra Cẩm Y Vệ Nam ti, một mực không có trả lại."

"Hừm, trong hai năm qua chúng ta hồi hải ngược xuôi, một lòng làm việc, không có cơ hội hồi kinh, nhưng là mọi chuyện báo cáo, Bách hộ đại nhân không thấy được sao?"

"Nam tì không có ghi chép."

"Cái kia chính là trong cung." Vân Đan nhìn lại Triệu Anh, trên mặt y nguyên mang cười, hoàn toàn không có ý sợ hãi, lại càng không quan tâm đối phương tin tưởng hay không.

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Triệu Anh minh bạch, bản thân đụng tới đối thủ.

12.

Cái này cùng nói là thi thể, không bằng nói là một cây đốt cháy khét đầu gối, từ đầu đến chân một mảnh đen nhánh, căn bản nhìn không ra lúc đầu hình dạng.

"Đây là Lương Thiết Công?" Triệu Anh hỏi.

"Chính là, mà lại bị chết rất kỳ quặc, thiêu chết Lương Thiết Công không phải là phạm hỏa, mà là thần hỏa."

"Thần hỏa?"

"Cùng đi mười mấy tên quan binh tận mắt nhìn thấy, Lương Thiết Công chính là tự đốt, chung quanh trăm trượng bên trong tuyệt không minh hỏa."

Triệu Anh lờm Vân Đan một chút, "Người phải cẩn thận, đương kim Thánh thượng không tin một bộ này."

"Ta một mực ăn ngay nói thật, mặc kệ tin hay không."

Triệu Anh hắc một tiếng, quay người đi ra ngoài.

"Triệu đại nhân." Vân Đan kêu một tiếng, "Người cũng phải cẩn thận, tiên đế mới đăng cơ lúc, cũng không tin thần minh, hai năm sau không thể không tin."

Lại cho Triệu Anh một trăm năm, hẳn cũng không tin.

13.

Đại Đẳng hạp là Lương Quảng phản tặc hang ổ, bị quan binh đổi tên là "Đoạn Đẳng hạp", khe rãnh đông đảo, chiến hậu quan binh bốn phía lục soát, vẫn có thể bắt được đại lượng tù binh.

Triệu Anh đi theo các tướng sĩ đi khắp toàn bộ hẻm núi, chính mắt thấy Lương Thiết Công tự đốt chỗ, đó là một tòa bằng phẳng đỉnh núi, đốt qua dấu vết vẫn còn, không ai dám tại tới gần, Triệu Anh một cái người quan sát lâu ngày, không nhìn ra địa phương gì đặc biệt.

Hắn không từ bỏ, tiếp tục điều tra đi, từ mang binh tướng quân, cho tới gồng gánh dịch phu, chỉ cần gặp phải liên phiếm vài câu, hẳn tin tưởng, sự thật ngay tại chúng thuyết phân vân bên trong.

Triệu Anh lại trở lại trong quân doanh, đã là hai mươi ngày về sau, đại quân phân phát, chỉ lưu số ít người đóng giữ, triều đình ý chỉ đã đến, chúng tướng sĩ đều là đến hậu thưởng, trong doanh trại tung bừng vui sướng.

Triệu Anh không để ý phong trần mệt mỏi, tiến doanh sau lập tức cầu kiến đại soái Hàn Ung.

Hàn Ung lấy văn thần Đề đốc quân vụ, nhất cử bình định Lương Quảng, rất được triều đình thưởng thức, danh tiếng đang thịnh, nhưng hắn vẫn là nhìn chút thời gian tiếp kiến cái này danh nóng vội Bách hộ.

Chào tất, Triệu Anh nói: "Nghe nói trong quân muốn cắt xén mấy ngàn đồng tử mang đến kinh thành, có thể có việc này?"

"Thật có việc này, những này nhi đồng đều là phản tặc chi tử, ần luật nên chém, bây giờ mở một mặt lưới, cũng là bọn hắn tạo hóa."

"Đây không phải đại nhân bản ý a?"

Hàn Ung nhũ mày, bắt đầu cảm thấy cái này danh nho nhỏ Bách hộ có chút vô lễ, "Triều đình mệnh ta Đề đốc Lương Quảng quân vụ, trong quân hết thấy tự nhiên đều là ta làm chủ."

Triệu Anh chấp tay nói: "Đại nhân đừng trách, ta nghe được một số truyền ngôn, công bố trong quân thái giám lấy hiến bắt được làm tên, nhưng thật ra là muốn tạo 'Tứ tôn thang'."

"Tứ tôn thang?" Hàn Ung chân mày nhũ chặt hơn, hẳn thực sự không muốn tham dự vào thái giám sự tình ở trong đi.

"Chính là có thể làm cho thái giám một lần nữa mọc ra từ tôn căn một loại chén thuốc."

"Ha." Hàn Ung nhin không được cười ra tiếng, "Buồn cười."

Triệu Anh không có cười, "Xác thực buồn cười, nhưng là bọn thái giám tin tưởng, mà lại thật sự tại làm, cái kia mấy ngàn danh nam đồng . . . Đồng tây chính là được liệu trọng yếu một trong."

Hàn Ung thu hồi tiểu dung, "Không chỉ là nam đồng, cũng có nữ đồng."

"Nữ đồng là chương nhân, bọn thái giám muốn là những cái kia nam đồng, mà lại những này nữ đồng không đều là phản tặc chi tử, rất nhiều là từ nơi khác ngoặt mua được, thái giám Vân Đan một mực đang truy tra việc này, đến Quảng Tây lại cùng với những cái khác thái giám thông đồng làm bậy."

Hàn Ung trầm mặc lâu ngày, "Người tới chậm, những cái kia nam đồng chỉ sợ đều đã chịu qua hình."

"Có thể cứu mấy cái là mấy cái, trọng yếu nhất chính là, không thể để cho bọn thái giám đạt được."

"Từ tôn thang . . . Sẽ không thật hữu dụng a?"

"Đương nhiên không, thế nhưng là thái giám thử qua một lần về sau, liền sẽ dùng hung tàn hơn thủ đoạn ném thử lần tiếp theo."

Hàn Ung giờ mới hiểu được sự tình nghiêm trọng đến mức nào, chậm rãi nói: "Ta phụng mệnh đến Lưỡng Quảng Đề đốc quân vụ, tiểu phi bên ngoài sự tình không thuộc quyền quản lý của ta, nhưng là người có thể, người có bệ hạ thân bút chỉ dụ."

14.

Triệu Anh ngồi ở trong phòng, chậm đợi khách đến thăm.

Chưa thông báo, Vân Đan trực tiếp xông tới, da mặt đỏ lên, lại không nửa điểm nho nhã chi khí, không khách khí chỉ Triệu Anh, "Người tốt lớn mặt!"

Triệu Anh nhìn chằm chằm thái giám, "Người biết quá đã chậm."

Vân Đan trên mặt hốt nhiên xanh chột đỏ, "Đừng tưởng rằng nhất thời đắc thế liền có thể một tay che trời, người chỉ là một tên nho nhỏ Bách hộ, cùng bệ hạ cách tốt mấy tầng đây. Hồi kinh sau ta tùy thời có thể gặp bệ hạ, người có thể sao?"

Triệu Anh đến thừa nhận, mặc dù nhận trọng dụng, nhưng hần chưa bao giờ từng chiếm được Hoàng đế triệu kiến, vô luận chuyện lớn chuyện nhỏ, đều muốn thông qua cấp trên Viên Bản truyền đạt, mà Viên Bản cũng không phải là lúc nào cũng được sủng ái.

"Ta có thể xuất ra không thể nghi ngờ chứng cứ, người có thể sao?" Triệu Anh từng tại chứng cứ vấn đề bên trên bị hại nặng nề, điều đến Cẩm Y Vệ về sau, đặc biệt cẩn thận đề ý.

Vân Đan sắc mặt càng đỏ, "Người tại khiêu chiến tất cả chúng ta, nhớ kỹ ta, chờ đương kim Thánh thượng đối trường sinh bất lão cảm thấy hứng thú thời điểm, là tử kỳ của người."

Vân Đan xoay người rồi đi.

Triệu Anh lại ngồi một hồi, đứng dậy ra khỏi phòng, gọi tới một đám quân sĩ, những người này đều là Hàn Ung phát tới, thụ hần điều khiển.

"Đi thái giám trong kho, đem tất cả 'Dược liệu' giam, vậy cũng là tra án chứng cứ, một phân một hào không cho phép mất đi, lại càng không chuẩn bị bất luận kẻ nào lấy đi."

Chúng quân sĩ lĩnh mệnh mà đi, chỉ cần trách nhiệm có người gánh chịu, bọn hần nguyện ý tiếp nhận mệnh lệnh như vậy.

Triệu Anh dẫn đầu số ít binh sĩ, tiến về phụ cận một tòa quân trường.

Mười mấy cái hài tử chen ở bên trong, tiểu năm sáu tuổi, lớn bất quá mười bốn mười lăm tuổi, gồ ngợ ngác hoặc ngồi hoặc đứng, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Triệu Anh chỉ được cứu hạ những hài tử này, những người khác đã bị tra tấn, đang tỉnh dương, chuẩn bị mang đến kinh thành.

"Các người là một đám đặc biệt người." Triệu Anh nhìn lấy những hài tử này, trong lòng dâng lên ngăn chặn không được đồng tình cùng phần nộ, nhưng là thanh âm y nguyên nhẹ nhàng nhu hòa, chính là cái này thanh âm, đem khiến cái này hài tử nhớ kỹ cả đời.

"Truyền ngôn nói các người là hồ yêu sở sinh, được đưa đến quý mẫu chỗ nuôi dưỡng, tạm thời thừa nhận truyền ngôn đều là thật đi. Từ hôm nay trở đi, các người muốn quên bản thân lúc đầu xuất thân cùng lai lịch, các người tất cả đều họ Hồ, Cổ Nguyệt Hồ, ở giữa một cái quế chữ, hoa quế quế, còn có một chữ, cho ta từ từ suy nghĩ."

Triệu Anh quyết định phải cứu những hài tử này, hần cảm thấy Vân Đan hoàn toàn chính xác nói ra một số chân tướng, Hoàng đế sớm muộn cũng sẽ đối trường sinh bất lão cảm thấy hứng thú, đến lúc đó lại hội nóng lòng quý thần sự tình, "Hồ sinh quý dương" bốn chữ có lẽ chính là những hài tử này họ

thân phù.

Đến mức đốt cháy khét Lương Thiết Công, Triệu Anh tin tưởng, chỉ cần tiếp cận Vân Đan bọn người, bản thân sẽ còn gặp lại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thành Hoá mười ba năm

Mình triều Thành Hoá mười hai năm, kinh thành phát sinh hai kiện chuyện lạ.

Một là mừng bảy tháng bảy, yêu hồ đêm ra, giết một người, thương hai người, vượt tường thành mà trốn, từ đó về sau, cách mỗi bảy tám ngày, yêu hồ tất hiện, hoặc giết hoặc thương, người bị hại trên người đều có lưu cực sâu lợi trảo vết thương.

Hai là năm này mùa đông, lại có yêu nhân trà trộn vào hoàng cung, mà lại không phải lần một lần hai, cùng người bình thường thông cửa đồng dạng, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, mặc dù không có tới gần tâm cung trọng địa, nhưng cũng đủ để nghe rộn cả người.

Yêu nhân tên là Lý Tử Long, bị bắt sau thừa nhận là bản thân phái ra yêu hồ. Quả như hắn nói, không có chủ nhân, yêu hồ lại chưa hiện ra thân, đã thương người sự kiện cuối cùng cáo kết thúc, dân tâm bắt đầu an, chân thật mà chuẩn bị ăn tết.

Có người bởi vậy bị phạt, có người bởi vậy thăng quan, đối hai chuyện này, lại vẫn có số người cực ít trong lòng còn có lo nghĩ, Bách hộ Triệu Anh chính là một người trong số đó.

Triệu Anh thân phận có chút đặc thù, là một tên Cẩm Y Vệ, tại Nam trấn phủ ti nhậm chức, chuyên môn phụ trách truy nã yêu tặc, nhất là những cái kia giả mạo thân tiên gian ác chi đồ.

Nhiều năm trước tới nay, Triệu Anh chiến công rất cao, đuổi bắt yêu tặc hơn ba trăm người, cứu người vô tội mấy lần tại này số, hắn bởi vậy lấy được thưởng tương đối khá, cũng bởi vậy khó mà thăng quan. Không có cách, tại Nam ti, công lao lớn nhất là tìm tới chân thân tiên, mà không phải vạch trần từng cọc từng cọc âm mưu.

Chính là Triệu Anh dẫn người bắt sống Lý Tử Long, chứng minh người này bắt quá là lại một cái lừa đảo, không có nửa điểm pháp lực, thế nhưng là đi qua Cẩm Y Vệ khảo tin tức về sau, hai chuyện thế mà liên hệ với nhau.

Lại hướng phía trước mấy năm, Triệu Anh nhất định sẽ chứng cứ có sức thuyết phục cái gọi là yêu hồ tất cả đều là âm mưu, hắn hiện tại thì buông xuôi bỏ mặc.

Từ viết "Năm mươi mà tri thiên mệnh", Triệu Anh sớm đã qua tuổi năm mươi, mình bạch "Triển mệnh" chỗ, bởi vậy tính tình đại biến, thường đối với thủ hạ giáo úy nói: "Mặt ngoài Nam ti quản lý bản vệ quân tượng, trên thực tế nơi này là trừ yêu ti, tâm tiên ti, vụng trộm tìm kiếm trường sinh bất lão chi thuật, thực chất bên trong ——" mỗi nói đến đây, Triệu Anh đều sẽ lộ ra nghịch ngợm mỉm cười, giống như hắn vẫn là mười mấy tuổi vô lại thiếu niên, "Chúng ta bắt quá là tại bất phạm nhân, linh bóng lộc, nuôi sống gia đình mà thôi. Đương nhiên, chuyện này không tệ, nhìn nhà ta tòa nhà, đã đã tu sửa hai lần, một lần so một lần lớn. Ta già, ở không quen càng lớn trạch viện, các người còn trẻ, cố gắng tiến thủ, không chừng có cơ hội tích lũy một tòa càng lớn phủ đệ."

Các giáo úy lúc này đều sẽ phát ra tiếng cười, nhao nhao khiêm tốn biểu thị, bản thân không có nghĩa phụ bản sự.

Triệu Anh thủ hạ cùng sở hữu bốn mươi tên giáo úy, đều gọi hắn "Nghĩa phụ", Triệu Anh cũng đem những người tuổi trẻ này xem như thân nhi tử đối đãi, có thể nể, có thể đánh, có thể đến kêu đi hét, nhưng là không cho phép người khác khi dễ bọn hắn.

Mấy năm gần đây, Triệu Anh sinh hoạt càng ngày càng đơn giản, trời chưa sáng liền rời giường, từ nha hoàn phục thị lấy mặc quần áo rửa mặt, trong sân đánh một chuyến quyền, sau đó đi phòng trước ngồi xuống, một bên dùng bữa sáng, một bên nghe nghĩa tử nhóm thay phiên trả lời. Sáng bạch, Triệu Anh ra trạch, bình thường từ bốn tên nghĩa tử hộ tống, ra Quan Âm tự hẻm, đi đồng Trường An nhai, qua Tả hữu môn, tiến Tây Công Sinh môn, đến Cẩm Y Vệ trị sở, lộ trình không xa, đi bộ là đủ.

Bình thường trong nha môn lúc này sớm đã bắt đầu việc công, Triệu Anh tới so người khác đều muộn, hắn tại Nam ti nhậm chức, lại rất ít thăm viếng bản ti quan lại, mà là trực tiếp về phía sau đường bãi kiến người lãnh đạo trực tiếp Viên Bản.

Viên Bản không chỉ có là Triệu Anh cấp trên, cũng là cái này danh xưng bình Bách hộ người bảo vệ, Thành Hoá tám năm, Viên Bản từng phát qua bức tức: "Triệu Anh, ngươi làm được quá tuyệt chút, không phân yêu tiên, chỉ cần trải qua tay ngươi, tất cả đều là giả mạo, từng cái đều là lừa đảo, liền không

có một cốc trong vại án giấu ẩn tình? Nhìn một cái nhìn người khác là thế nào lắm, bao nhiêu chứa chút chỗ trống, vạn nhất sự sau thật có dị nhân hiện thế, người cũng không trở thành chặt vật không chịu nổi."

Triệu Anh hiểu rất rõ Nam ti đồng liêu thủ đoạn, rõ ràng là một cốc không lớn bản án, nhất định phải dẫn xuất thiên lý rõ ràng, báo ứng tuần hoàn, ám chỉ phía sau có quỷ thần an bài.

Hắn từ trước tới giờ không làm như vậy, nếu có người không hiểu bỏ mình, nếu như xuất hiện khó mà giải thích dị tượng, trốn ở phía sau cũng không phải quỷ thần, bình thường là một khóa tham lam tâm.

Thành Hoá tám năm, Triệu Anh vừa vặn năm mươi tuổi, trong lòng gương sáng thấu triệt, nhưng cũng bởi vậy mất hết cả hứng, không cùng cấp trên tranh luận, chỉ là từ đó về sau trở nên lười biếng, cực ít bốn phía đi lại, đem bản án giao tất cả cho nghĩa tử nhóm làm, bản thân thì mở rộng trạch viện, chọn mua mỹ nữ, dự định an hưởng tuổi già.

Thành Hoá mười ba năm tháng giêng hạ tuần một ngày, tàn đông chưa hết, trên đường nửa tuyết nửa nước, Triệu Anh giống thường ngày, mang theo bốn tên nghĩa tử tiến về Cẩm Y Vệ nha thự, trên đường đi nói chuyện phiếm, nói là giữa trưa cùng ban đêm giờ đến phiên ai mời khách uống rượu.

Viên Bân so Triệu Anh niên kỷ lớn, bây giờ đã là tóc bạc da mồi lão hủ, ngồi ở trên ghế thường xuyên ngủ gật, bình thường cấp dưới cũng không dám đánh thức hắn.

Triệu Anh cũng không dám, tự hành chuyển đến ghế, ngồi ở hạ khoan tay, yên lặng chờ lấy, Viên Bân ngủ được cũng không an tâm, chẳng mấy chốc sẽ tỉnh lại, tiếng lẩm bẩm dừng lại, Triệu Anh lập tức lớn tiếng nói: "Chính là những này, đại nhân còn có gì phân phó?"

Viên Bân bừng tỉnh, ngô ngô vài tiếng, hàm hồ nói: "Không có, rất tốt, ngươi làm được rất tốt."

"Hạ quan cáo lui." Triệu Anh đứng dậy liền đi, cùng ở chỗ này cùng cấp trên nói chút râu ria nhàn thoai, hắn càng muốn về trong nhà đợi.

"Chờ một chút." Viên Bân gọi lại Triệu Anh, nhú mày nghĩ một lát, "Ta nói qua Tây xưởng sự tình sao?"

"Tây xưởng?" Đây là Triệu Anh lần đầu tiên nghe nói cái từ này.

"Đúng, Tây xưởng, hôm qua mới thiết lập, cùng Đông xưởng không sai biệt lắm, nhưng là. . . Tại phía tây."

Triệu Anh gật đầu biểu thị biết rồi, coi là đây cũng là trong cung thái giám tranh quyền kết quả, nguyên bản có một cái Đông xưởng, hiện tại lại có Tây xưởng, về sau còn không phải có Bắc xưởng, Nam xưởng?

"Đại nhân muốn ta làm cái gì?" Triệu Anh không có quá để ý, hắn một mực là trong cẩm y vệ nhân văn dã hạc, ngoại trừ Viên Bân, không để cho người nào mệnh lệnh.

Viên Bân nhấc tay nhẹ nhàng gõ mấy lần thái dương, giống như là cảm thấy đau đầu, một lát sau mới nói: "Ngươi bị điều tạm đến Tây xưởng."

"Cái gì?" Triệu Anh lúc này mới giật nảy cả mình, ấn lệ cũ, Đông xưởng từ thái giám tọa trấn, phía dưới giáo úy đều từ Cẩm Y Vệ điều tạm, Triệu Anh cho tới bây giờ không có tham dự qua, không nghĩ tới Tây xưởng nhất thiết, thế mà đến phiên bản thân muốn đi cho thái giám làm việc, "Đại nhân. . ."

Viên Bân vô lực vung xuống tay, "Không cần chối từ, chỉ là mấy ngày mà thôi, đem Lý Tử Long cùng yêu hồ sự tình nói rõ ràng, rất nhanh ta liền sẽ đem ngươi muốn trở về. Hôm nay liền đi, Tây xưởng tại Linh tế cung phụ cận. . . Địa phương nào, ngươi tự đi nghe ngóng đi."

Viên Bân hai mắt nhắm lại, tựa hồ lại ngủ thiếp đi, hắn hơn bảy mươi tuổi, có thể "Tùy tâm sở dục", "Tri thiên mệnh" Triệu Anh không so được.

Triệu Anh không có cách, đi ra hậu đường, kêu lên bốn tên nghĩa tử, đi hướng Tây xưởng báo đến.

Trên đường đi, Triệu Anh kiệm lời ít nói, bốn tên nghĩa tử ngược lại là đối Tây xưởng rất ngạc nhiên, suy đoán là cung bên trong vị nào thái giám lấy được này ân sủng, có thể tại Đông xưởng bên ngoài tái thiết tân xưởng.

Linh tế cung ở vào thành Tây, cách Cẩm Y Vệ nha môn không tính quá xa, Triệu Anh cùng nơi đây rất có sâu xa, lúc trước còn trẻ thời điểm, hắn tại Linh tế cung giết qua người, may mắn thoát họa, điều đến Cẩm Y Vệ về sau, lại nắm qua tốt mấy tên giả danh lừa bịp Linh tế cung đạo sĩ, song phương kết thù rất sâu, hơn hai mươi năm không có vắng lai.

Triệu Anh phái một tên nghĩa tử tiến đến nghe ngóng tình huống, tận lực tránh cho cùng Linh tế cung đạo sĩ gặp mặt.

Nghĩa tử rất mau dẫn về tin tức, mới thiết lập Tây xưởng ở vào Linh tế cung đối diện, không cần thông qua đạo sĩ dẫn kiến.

Tây xưởng nguyên là một tòa bỏ hoang cự hán, đình viện không ngay ngắn, phòng ốc cũ nát, tám biển còn không có phủ lên, mười mấy tên dịch phu đang bận rộn khắp nơi quét dọn.

Triệu Anh đứng ở ngoài cửa, lại phái một tên nghĩa tử đi vào thông báo, rất nhanh có một tên lão thái giám đi ra, cười đem Triệu Anh mời đến thự bên trong, "Mời Bách hộ đại nhân chờ một chút, Xưởng công còn tại cung bên trong không có đi ra đây."

Lão thái giám tên là Văn Đan, là Triệu Anh đắc tội qua rất nhiều quyền quý một trong.

Cái gọi là nợ quá nhiều không lo, Triệu Anh sớm đã tâm không lo lắng, lão thái giám cười, hần cũng cười, chấp tay hỏi: "Xin hỏi Xưởng công là vị nào?"

"Uông thái giám." Vân Đan thuận miệng nói.

Triệu Anh nhớ không nổi cung bên trong có vị nào quyền thiên họ Uông, cũng không nhiều hỏi, tiến chính sảnh ngồi xuống, nhìn một cái, bày biện keo kiệt, nghĩ thăm vị này uông thái giám không biết là thật thanh liêm, vẫn là chưa kịp phô thiết.

Vân Đan sai người dâng trà, hàn huyền vài câu, cảm khái nói: "Hơn mười năm a? Ta già, Triệu đại nhân cũng trông có vẻ già."

"Ừm." Triệu Anh nhớ tới cấp trên Viên Bân, thế là gục đầu xuống, khép hờ hai mắt, lộ ra buồn ngủ mỗi một bộ dáng.

Vân Đan tự lo nói tiếp, "Năm đó giữa chúng ta có qua một điểm hiểu lầm, bây giờ nghĩ lên, thật sự là buồn cười, cùng là bệ hạ làm việc, có gì có thể tranh đấu?"

"Buồn cười." Triệu Anh mập mờ đáp.

"Hiện tại tốt, chúng ta lại hữu cơ hội cộng sự."

Triệu Anh ngắt đầu, "Ta không được a, gân cốt mềm nhũn, không so được Vân trung quan, ta này hướng Tây xưởng giao tiếp một chút, vẫn phải về nhà dưỡng bệnh."

"Ha ha, Triệu đại nhân trước đây không lâu bắt sống yêu nhân Lý Tử Long, nói thế nào 'Gân cốt mềm nhũn'?"

"Bên ngoài tô vàng nạm ngọc trong thời rữa, Vân trung quan không tin liền đi hỏi ta trong phòng nha hoàn."

Vân Đan tiểu dung cứng ngắc, "Bệ hạ giao phó sự tình, coi như thật có bệnh nặng, cũng chỉ đành nỗ lực vì đó. Triệu đại nhân, chỉ là bắt lấy Lý Tử Long không được, vẫn phải tìm tới yêu hồ, việc này tất nhiên rơi vào ở trên thân thể ngươi."

Triệu Anh lắc đầu, "Đã thương người cũng không phải là yêu hồ, cùng Lý Tử Long cũng không có nửa phần quan hệ."

"Lý Tử Long bản cung cũng không phải nói như vậy, Triệu đại nhân, ngươi một mực bắt yêu, sự tình khác không thuộc sự quản lý của ngươi."

"Có yêu tài có thể bắt, không có yêu ta bắt cái gì?"

Vân Đan tiểu dung hoàn toàn biến mất, "Triệu Anh, ta đã sớm nói qua với ngươi, chờ đương kim Thánh thượng để ý trường sinh bất lão chi thuật, chính là ngươi thất thế thời điểm, hiện tại thời điểm đến."

Triệu Anh từ trong cổ họng ừ một tiếng, sớm tại Thành Hoá tám năm hần liền mình bạch hướng gió đã biến, bởi vậy không có chút nào ngoài ý muốn.

"Ta vốn chính là một tên nho nhỏ Bách hộ, chưa bao giờ có quyền thế, ở đâu ra 'Thất thế'? Ta muốn cáo từ, xin chuyển cáo Xưởng công, ngày mai ta lại đến bái phỏng."

Không đợi Vân Đan cho phép, Triệu Anh đứng dậy đi.

Lão thái giám chỉ là cười lạnh, cũng không ngăn cản, chờ Triệu Anh đến cửa phòng khải, hần nói: "Có chuyện Triệu đại nhân hần phải biết, tân nhiệm Xưởng công họ Uông húy Trực, là từ Quảng Tây Đoàn Đăng hạp đưa tới. Hắc, thế sự vô thường, lúc trước Triệu đại nhân ngăn cản chúng ta tra tấn, Xưởng công lại cảm kích năm đó một đao kia đấy."

Triệu Anh dừng lại, lẩn nữa cất bước, kêu lên nghĩa tử cùng nhau rời đi Tây xưởng.

Hần bốn mươi tên nghĩa tử cũng là từ Đoàn Đăng hạp khai ra, cùng Uông Trực xem như đồng hương, vận mệnh lại tại mười mấy năm trước đi ngược lại, số ít người bị Triệu Anh cứu, miễn đi cung hình, trở thành cấm y giáo úy, đa số người vào cung trở thành yem thị.

Bây giờ, hai nhóm người đều đã lớn rồi.

Trên đường về nhà, Triệu Anh trầm mặc không nói, nghĩa tử nhóm cũng không dám mở miệng, đi ngang qua Tây Công Sinh môn lúc, Triệu Anh hướng bên trong nhìn một cái, nhưng không có đi vào, hần không muốn đi Cẩm Y Vệ tìm cấp trên Viên Bân xin giúp đỡ.

Vào trong nhà, Triệu Anh gọi tới bên người tất cả nghĩa tử, hi vọng tìm ra mấy vị trợ thủ đắc lực, có thể cùng mới thiết lập Tây xưởng chống lại.

"Chuẩn bị tinh thần, mau chóng tìm ra cái kia cái gọi là 'Yêu hồ', ta một đầu mạng già, còn có các ngươi tiền đồ, đều là hệ tại này." Triệu Anh vốn định chỉ định một tên đầu mục, thế nhưng là đi rồi một ngày, thực sự quá mệt mỏi, nghĩ một lát, nói: "Chờ Hồ Quế Dương bọn hần trở về lại lập kế hoạch."

Còn có mấy tên đắc lực nhất nghĩa tử bên ngoài chưa về, Triệu Anh muốn đợi nhất đẳng, không muốn vội vàng làm việc.

Lão bách hộ không ăn cơm tối, sớm lên giường, hần đã từng tiến vào Cẩm Y Vệ nhà ngục, trên người mấy chỗ vết thương cho tới nay vẫn ần ần làm đau, cần nha hoàn nhẹ nhàng vuốt ve thân thể, mới có thể bình yên thiếp đi.

Đêm đó ba canh, yêu hồ lại hiện ra, mục tiêu chính là cảm y Bách hộ Triệu Anh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Người lười Hồ Quế Dương

Vĩnh Lạc trong năm, Hoàng đế thân định công thường châm hợp, dùng cho thời gian chiến tranh tại chỗ thường cho anh dừng tác chiến tướng sĩ, chiến hậu có thể bằng này lĩnh thưởng, châm hợp trên bảng hiệu phân biệt có khắc khác biệt bốn mươi chữ: Thần uy tinh dũng mãnh, cường tráng nghị anh hùng, khắc thẳng kiên siêu tiếp, kỳ công phần duệ phong, trí mưu tuyên diệu lược, cương liệt hiệu trung thành, quả cảm năng an định, dương danh hiển đại huân.

Triệu Anh nhận lấy bốn mươi tên nghĩa tử về sau, kiện thứ nhất việc khó chính là lấy tên, lúc đương thời truyền ngôn nói những hài tử này đều là các nơi hồ yêu sở sinh, thế là tất cả đều họ Hồ, lại có truyền ngôn nói bọn nhỏ tại Đoạn Đăng hạ từng từ quý mẫu nuôi dưỡng, sở dĩ ở giữa đều có một cái "Quế" chữ, mặt một chữ chính là cái này bốn mươi chữ.

Rất nhiều hài tử tuổi nhỏ liền bị lừa bán, không nhớ ra được ngày sinh tháng đẻ, Triệu Anh thế là theo cái đầu sắp xếp, theo thứ tự dùng chữ, bây giờ bọn nhỏ đều đã lớn rồi, thân cao cao thấp không đều, danh tự nhưng không có biến.

Hồ Quế Dương theo cái đầu lúc trước xếp tại đếm ngược thứ năm, bây giờ đã vượt qua đại đa số đồng bạn, nói không rõ xác thực niên kỷ, hẳn là chừng hai mươi, nếu nói đặc điểm lớn nhất, chính là một chữ —— lười, văn không thành võ chẳng phải, khác nghĩa tử độc lập môn hộ về sau, đều tại Quan Âm tự hẻm phụ cận nhằm phòng mưa nhà, chỉ có hắn đem đến càng xa ở phương Bắc Sư gia hẻm Nhị Lang miếu bên cạnh, vì chính là cách nghĩa phụ xa một chút, ít thụ quản thúc.

Triệu Anh từ Tây xưởng trở về, cố ý nâng lên tên của hắn, lệnh lúc ấy ở đây chúng nghĩa tử mười phần ngoài ý muốn, ngầm vì đều coi là đây là nghĩa phụ nhất thời mệnh lâm.

Hồ Quế Dương bản nhân cũng thật bất ngờ.

Hôm qua hắn không có đi Triệu trạch điểm danh, cũng không phải là có việc trong người, mà là tại nhà ban ngày đi ngủ, lúc chàng vạng tối ra ngoài đi dạo, tìm học tại nhà từ ăn mì, nghe người ta nói đến vừa mới thiết lập Tây xưởng, hắn xen vào một câu, "Hừm, ta phải có việc làm, nhanh về nhà ngủ thêm một lát."

Rời giường chưa tới một canh giờ, Hồ Quế Dương vừa nằm xuống ngủ thiếp đi, mà lại là nằm ngáy o o, giống như một nhóc cả ngày.

Sáng ngày hôm sau, Hồ Quế Dương bị bang bang tiếng đập cửa đánh thức, trở mình một cái ngồi xuống, duỗi một cái to lớn lưng mõi, lung tung mặc quần áo, mang lấy giày cũ đi mướn phòng môn.

Nhà của hắn không lớn, hướng đông ba gian phòng, sân vườn chỉ chứa quay người, cửa sân cực ít bên trên then cài, người quen có thể đẩy cửa nhập viện, trực tiếp gõ cửa phòng ngủ.

Hồ Quế Đại năm đó là thứ hai đếm ngược cao hài tử, mười mấy năm qua đi, rốt cục vinh thăng thứ nhất đếm ngược, thẹn với cái này "Đại" chữ, hắn tự xưng có hơn hai mươi tuổi, thấy thế nào nhưng đều là mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên, cũng là số ít còn không có tự lập môn hộ nghĩa tử, thường xuyên phụ trách chân chạy, nhân duyên cực giai.

Hồ Quế Đại trên mặt có mồ hôi, thần sắc cũng so bình thường nghiêm túc, nhìn chằm chằm Hồ Quế Dương nhìn một hồi, nói: "Nghĩa phụ không có."

"Bị mất?"

"Không phải." Hồ Quế Đại lắc đầu, "Nghĩa phụ . . . Đã qua đời."

Hồ Quế Dương chậm rãi mặc áo ngoài, một lần nữa nâng lên giày, sau đó nói: "Nghĩa phụ niên kỷ không nhỏ, mấy năm này trầm mê ở tửu sắc, cũng là thời điểm."

"Cái gì a, Tam lục ca, nghĩa phụ thân thể thật tốt, đi được có thể có chút không minh bạch, hôm qua còn nói đợi mọi người tề tựu về sau, một khối bắt hồ yêu."

"Chúng ta cái này rấn mắt đầu." Hồ Quế Dương nhin không được chớp một cái.

"Cũng không phải. Tam lục ca, ngươi làm sao. . . Không có chút nào quan tâm a, đó là chúng ta nghĩa phụ, lão nhân gia ông ta. . ." Hồ Quế Đại hiện ra giọng ghen ngào.

"Hiện tại khóc cũng vô dụng thôi." Hồ Quế Dương vỗ vỗ Tam cửu đệ bả vai, "Ngươi cũng chớ gấp, chờ đưa tang thời điểm lại khóc không muộn. Ân. . Ngươi tìm ta có việc?"

Hồ Quế Đại gạt mình quên đi khóc thảm thương, "Nghĩa phụ qua đời, chúng ta dù sao cũng phải. . ."

Hồ Quế Dương liên tục gạt đầu, "Đứng, hần là đi qua nhìn một chút." Tiễn tay kéo cửa lên, dắt lấy Hồ Quế Đại đi ra ngoài, đến cửa sân đột nhiên hỏi: "Nghĩa phụ lưu lại di chúc rồi?"

Hồ Quế Đại tức giận đến cực điểm, "Tam lục ca, ngươi, ngươi tại sao như vậy?"

Hồ Quế Dương cười ôm Tam cửu đệ bả vai, một khối xuất viện, cũng không khóa cửa, hướng đầu ngõ đi đến, "Ta chính là muốn biết Tiểu Nhu về người nào."

Hồ Quế Đại tức giận đến mặt đỏ bừng, Tiểu Nhu là Triệu Anh bên người bốn tên nha hoàn một trong, được sủng ái nhất, niên kỷ tuy nhỏ, nghĩa tử nhóm lại đều khi nằng là nửa cái mẹ nuôi, chưa từng có bất kính chi ý.

Đi một chút xa chính là Nhị Lang miếu, Hồ Quế Dương nhìn lấy cửa miếu, dài thán một tiếng, tràn đầy ưu thương.

Hồ Quế Đại cuối cùng tha thứ mấy phần, "Tam lục ca, không cần quá thương tâm, nghĩa phụ đã sớm nói, đối tất cả mọi người có sắp xếp."

Hồ Quế Dương lắc đầu, "Ta thán không phải chuyện này, Xuân Viên hồ đồng tới một vị mới cô nương, hôm nay muốn tới Nhị Lang trong miếu dâng hương, ta nghĩ ta là không có cơ hội gặp được."

Hồ Quế Đại huy quyền hướng Tam lục ca bụng đánh tới, lại bị Hồ Quế Dương ôm cổ, không dùng được lực, đành phải lớn tiếng nói: "Tất cả mọi người nói ngươi bất hiếu, kết quả ngươi thật đúng là dạng này, uống công nghĩa phụ thương ngươi một trận, hôm qua còn nhắc lên tên của ngươi."

"Xách tên của ta?" Hồ Quế Dương đối dạng này vinh hạnh đặc biệt cảm thấy ngoài ý muốn.

"Đúng a, nghĩa phụ nói đáng Hồ Quế Dương bọn hần trở về lại định bắt yêu hồ kế hoạch."

Hồ Quế Dương buông ra Tam cửu đệ, "'Hồ Quế Dương bọn hần' —— chỉ nói tên của ta, không có xách người khác?"

Hồ Quế Đại lắc đầu.

"Hôm qua còn có ai không ở nhà?" Nghĩa tử nhóm thói quen đem Triệu Anh nơi ở xưng là "nhà".

"Đại ca cùng Nhị tam ca tại Thông Châu, Thập tam ca, Thập ngũ ca, Tam nhất ca tại Nam Kinh, Thập lục ca, Nhị tứ ca, Nhị bát ca tại Thái Nguyên, những người khác tại."

Hồ Quế Dương ừ một tiếng, đại ca Hồ Quế Thần một mực là nghĩa tử đoàn thủ lĩnh, Thập tam ca Hồ Quế Kiêm thông minh nhạy bén, bị nghĩa phụ coi là quân sư, Thập lục ca Hồ Quế Kỳ võ công siêu quần, thường thường chấp hành nhiệm vụ gian nan nhất, cái khác nghĩa tử ở trong còn có ba năm vị có phần bị coi trọng, bất kể thế nào luận, Hồ Quế Dương đều không phải là trong đó người nổi bật.

"Nghĩa phụ có phải hay không nói sai tên?" Hồ Quế Dương chỉ có thể đạt được kết luận như vậy.

Hồ Quế Đại cũng không khách khí, hai tay mở ra, "Tất cả mọi người nói như vậy."

Sùng Văn Môn bên trong đường phố từ trước đến nay náo nhiệt, lúc này đã là ngựa xe như nước, hai người sang bên hành tầu, trên đường Hồ Quế Đại giảng thuật chuyện phát sinh ngày hôm qua, hần là bốn tên tùy tùng một trong, đi qua Tây xưởng, tận mắt nhìn đến nghĩa phụ sau khi đi ra sắc mặt âm trầm.

"Nghe nói tân nhiệm Xưởng công tên là Ôn Trục, cũng là Đoạn Đẳng hợp người, ta còn nói sau này có núi dựa, thế nhưng là nhìn nghĩa phụ dáng vẻ không quá cao hứng, thế nhưng là nghĩa phụ hôm qua không thấy Ôn Trục a, thế nhưng là cái kia lão thái giám giống như đã kết luận nghĩa phụ cùng Ôn Trục không hợp. . ." Hồ Quế Đại mở miệng một tiếng "Thế nhưng là", đây bụng nghi hoặc.

Hồ Quế Dương không có chút nào quan tâm, ngẩng đầu nhìn một chút trời, "Thật sự là thời tiết tốt, tiếp qua không lâu, liền có thể ra khỏi thành đập thành."

"Tam lục ca, ngươi lại không thể có chút nhân tính mùi vị sao?" Hồ Quế Đại đối loại phản ứng này rất bất mãn.

Hồ Quế Dương cười nói: "Nhân tình nhân tình, người sống mới có tình, chết cái gì đều không thừa, nghĩa phụ không tin quý thần, mẹ nuôi qua đời thời điểm, nghĩa phụ cũng không có kêu trời trách đất."

Hồ Quế Đại xoay mặt đi, lại không cùng Tam lục ca nói chuyện.

Tại Quan Âm tự hẻm cửa ngõ, lão Ngũ Hồ Quế Mãnh đâm đầu đi tới, "Tam cử đệ, nhanh đi Cẩm Y Vệ thông báo Viên đại nhân."

"Nhiều huynh đệ như vậy, liền để ta một cái người chân chạy a, ta còn không có gặp nghĩa phụ một lần cuối đây."

"Nhanh đi." Hồ Quế Mãnh quát, lão Đại Hồ Quế Thần không ở, hẳn chính là lưu thủ chư nghĩa tử đầu mục, Hồ Quế Đại không dám không nghe, nói nhỏ đi.

Hồ Quế Mãnh niên kỷ so sánh lớn, năm đó được thu dưỡng thời điểm liền đã mười bốn mười lăm tuổi, bây giờ tuổi gần ba mươi, vóc dáng không chút dài, chỉ là càng ngày càng chắc nịch, màu da so sánh đen, râu ria dài vài thốn, nhìn qua càng lão thành hơn một số.

"Tam lục đệ, đến nhà ta đi nói chuyện." Hồ Quế Mãnh liền ở tại đầu hẻm tay trái nhà thứ nhất.

Hồ Quế Dương cười nói: "Ngũ ca, bây giờ không phải là nói chuyện phiếm thời điểm đi."

Hồ Quế Mãnh từ trước đến nay ăn nói có ý tứ, lúc này càng là thần sắc lạnh lùng, "Tốt a, ta thì có lời nói nói thẳng. Chúng ta bốn mươi người bên trong, bảy người đã lên làm Cẩm Y Vệ, những người còn lại nghĩa phụ một mực đang cố gắng đề cử, nhưng đáng tiếc lão nhân gia ông ta đột nhiên qua đời, đề cử sự đến có người lập tức tiếp nhận, bằng không mà nói, các người đều có thể bỏ dở nửa chừng."

Hồ Quế Mãnh đã là Cẩm Y Vệ giáo úy, Hồ Quế Dương còn không phải, "Ngũ ca nghĩ đến chúng ta."

"Nhà mình huynh đệ không cần khách sáo, ta nghĩ lấy các người, các người cũng phải nghĩ đến ta."

Hồ Quế Dương lông mày vừa nhấc, biểu thị không hiểu.

"Huynh đệ bên trong, số người thông minh, chỉ là không yêu hiển lộ, nghĩa phụ hôm qua hết lần này tới lần khác nhắc lên tên của người, muốn tất cũng là bởi vì cái này. Tam lục đệ, nhớ kỹ, người đến lấy lời hứa của ta, người khác ta không dám hứa chắc, nhưng là nhất định sẽ đưa người bảo đảm nhập Cẩm Y Vệ."

"Vậy thì tốt quá." Hồ Quế Dương cười cười, "Tối thiểu hàng tháng có bổng lộc, trong tay lại so với hiện tại rộng rãi."

Tam lục đệ không ôm chí lớn, Hồ Quế Mãnh sớm có giải, khoe miệng hơi lộ ra tiểu dung, dẫn đầu hướng trong ngõ hẻm đi đến.

Trên nửa đường, Hồ Quế Dương nói: "Tam cử đệ nói nghĩa phụ bị chết không minh bạch."

Hồ Quế Mãnh bước chân vững vàng, cũng không quay đầu lại nói: "Đừng nghe tiểu tử kia nói mò, nghĩa phụ lớn tuổi, vết thương trên người một mực không có tốt, chuyện xảy ra có chút đột nhiên, nhưng cũng coi như sớm có báo hiệu. Chính là sáng sớm hôm nay, nha hoàn Tiểu Nhu sau khi rời giường gặp nghĩa phụ bất tỉnh, dọa đến hồ ngôn loạn ngữ, khắp nơi hô 'Yêu hồ giết người', hiện tại đã tỉnh táo, nói yêu hồ là năng ác mộng."

"Tiểu Nhu chính mình là nghĩa phụ qua đời báo hiệu một trong." Hồ Quế Dương cười nói.

"Người chết vì tôn, quản tốt miệng của người, sau này tiến vào Cẩm Y Vệ, càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm." Hồ Quế Mãnh không thích Tam lục đệ lỗ mãng trên chợ.

Hồ Quế Dương vụng trộm nón hạ đầu lưỡi.

Triệu trạch tường viện cạnh cửa cũng không cao lớn hoa lệ, chiếm diện tích lại không nhỏ, hơn mười người chưa đọc lập nghĩa tử đều ở chỗ này, tăng thêm nô bộc, gần hơn trăm người.

Tin chết vừa mới truyền ra, Triệu Anh thân bằng hảo hữu nhao nhao chạy đến, trên đường, trong nội viện đều là người, lẫn nhau thở dài không thôi.

Hồ Quế Dương xếp hạng ba mươi sáu, lại không thành thân, vốn không nên độc lập môn hộ, hai năm trước hẳn chính mình nhất định phải ra ngoài sống một mình, ai cũng không ngăn cản được.

Hồ Quế Mãnh cảm thấy đã thuyết phục Tam lục đệ, thế là đi vội mấy bước, đi cùng nghĩa phụ hảo hữu chào hỏi.

Hồ Quế Dương trong đám người chậm rãi tiến lên, đụng phải người quen liền gật gật đầu, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, trong viện người quen càng nhiều hơn một chút, vừa nhìn thấy Hồ Quế Dương, bảy tám danh nghĩa tử đồng thời ủng đi lên, đem hân đoàn đoàn bao vây, cũng mặc kệ người ngoài ở tại, gần như đồng thời nhỏ giọng hỏi: "Đại ca cùng ngũ ca, người ủng hộ ai?"

"A?"

Có người muốn đem Hồ Quế Dương tóm đi, những người khác thì bắt lấy một cái khác cái cánh tay, tranh tới tranh lui.

"Nghĩa phụ đi rồi, chúng ta cần một vị đương gia làm chủ người, đại ca hoàn toàn xứng đáng, chúng ta đều hẳn là nghe hẳn, hẳn lập tức liền hội từ Thông Châu gấp trở về."

"Đại ca thiên tính nhu nhược, không gánh nổi cái này nhà, ngũ ca lo liệu công chính, cùng Cẩm Y Vệ cấp trên quan hệ cũng tốt nhất, từ hấn đương gia mới thỏa đáng."

Hồ Quế Dương thoát không nổi chúng huynh đệ, đành phải kéo lấy bọn hấn hướng trong góc né tránh, sau đó cười khổ nói: "Lúc nào ý kiến của ta trọng yếu như vậy? Lại nói nghĩa phụ không phải lập qua di chúc sao? Hết thầy nghe nghĩa phụ an bài chính là."

Một tên nghĩa tử đẩy ra đám người, nhìn chằm chằm Hồ Quế Dương, "Nghĩa phụ đã từng nói có di chúc, thế nhưng là ai cũng không có tìm được, nó tại người nơi này, đúng hay không?"

Hồ Quế Dương kinh ngạc nói: "Làm sao lại tại ta chỗ này?"

"Nghĩa phụ khi còn sống duy chỉ có nhắc lên tên của người, trong đó tất có nguyên nhân, không phải di chúc, còn có thể là cái gì? Tam lục đệ, cái này công khai đi, nghĩa phụ chỉ định ai làm nhà, đại ca vẫn là ngũ ca?"

Hồ Quế Dương trong lòng chỉ có một cái ý niệm trong đầu: Hôm qua bản thân còn tiêu điều tự tại tại đây, hôm nay làm sao lại bày ra chuyện lớn như vậy? Sớm biết như thế, ở giữa liền không nên ra ngoài ăn cơm, ngũ một giấc đến bây giờ tốt bao nhiêu.

Không đợi hấn cho ra trả lời, hậu viện đột nhiên chạy đến một tên tóc tai bù xù nữ tử, chỉ trong đình viện đông đảo nghĩa tử, khàn cả giọng kêu to: "Yêu hồ! Yêu hồ! Các người tất cả đều là!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tránh không xong

Phía ngoài tiếng gào còn tại tiếp tục, Hồ Quế Dương thừa dịp chạy loạn đến một gian không người trong phòng, ngồi ở trên một cái ghế, thở ra một hơi, dự định nghỉ ngơi một hồi.

Cửa phòng vang động, lại có người tiến đến.

Hồ Quế Dương giương mắt nhìn coi, không có lên tiếng, đó là một tên xa lạ thiếu niên, mười sáu mười bảy tuổi đáng vẻ, thanh y nón nhỏ, mặt mỉm cười, vào lúc này Triệu trong nhà dù sao cũng hơi không đúng lúc, lại không làm cho người chán ghét.

"Nữ nhân tổng là phiền toái như vậy." Thiếu niên đánh giá chung quanh, "Đây là địa phương nào, bày nhiều như vậy đao kiếm?"

Phòng hai bên sắp xếp giá binh khí, đao thương kiếm kích đều đủ, trong góc tán đề đó mấy cỗ cung nỏ cùng ra khỏi vỏ đao.

"Diễn võ đường." Hồ Quế Dương không có đứng dậy, cũng không có hỏi lai lịch của đối phương.

"Thì ra là thế, binh khí cũng không ít."

"Đúng vậy a, Cẩm Y Vệ đồng liêu tới bãi phóng thời điểm, cũng không dám tiến phòng này."

"Thế nào, Cẩm Y Vệ sợ binh khí?"

"Bọn hấn sợ không được không đem cái này nhà chủ nhân bắt lại."

Thiếu niên cười to, chậm rãi đi đến Hồ Quế Dương trước mặt, "Người là Triệu Bách hộ nghĩa tử, vì sao không đi ra hỗ trợ?"

"Ngồi ở chỗ này đừng thêm phiền chính là lớn nhất hỗ trợ."

Phía ngoài kêu la tiếng lúc cao lúc thấp, Hồ Quế Dương làm như không có nghe thấy.

"Cũng đúng, Triệu Bách hộ nghĩa tử tuy nhiều, luôn có tôn ti có khác, lão Đại Hồ Quế Thần không ở, bình thường từ lão Ngũ Hồ Quế Mạnh đương gia, hướng chỉ còn có Triệu Bách hộ mấy vị lão ca nhóm, còn không chế trụ nổi nho nhỏ một tên nha hoàn? Dựa theo này nói đến, bên ngoài những người kia thật đúng là làm loạn thêm."

Hồ Quế Dương không có nhận lời nói, với hấn mà nói, nghỉ ngơi chính là nghỉ ngơi, liền nói chuyện với nhau đều cảm thấy mệt mỏi.

Thiếu niên lại quán một vòng, "Ngươi ngồi cái ghế là Triệu Bách hộ a?"

"Đây là Triệu trạch, hết thầy đều về nghĩa phụ tất cả."

"Ha ha, ta nói là cái ghế kia lúc trước là Triệu Bách hộ chỗ ngồi a?"

"Ừm."

"Hắn đối với các ngươi không quá nghiêm khắc?"

Hồ Quế Dương lườm thiếu niên một chút, "Năm lấy chính là một trận đánh, bất kể không đến liền không sao, hiện tại hắn rốt cuộc bắt không đến."

Thiếu niên cười lắc đầu, đi ra mấy bước, từ dưới đất nhặt lên một thanh đao, vung hai lần, lại ném về trên mặt đất, "Triệu Bách hộ trên trời có linh thiêng có lẽ đang nhìn ngươi đây."

"Vậy thì thế nào?"

"Ngươi không sợ chọc giận âm hồn?"

Hồ Quế Dương động động cái mũi, ngồi thẳng một số, "Trên đời nếu là thật sự có âm hồn, người người đều hẳn là chờ đợi thân nhân hồn trở về, lấy an ủi nỗi khổ tương tư, trên đời nếu là không có âm hồn, sợ nó làm gì?"

"Không hẳn là Triệu Bách hộ nghĩa tử. Có lẽ là bởi vì âm hồn hại người, sợ dĩ đại gia không dám triệu nó trở về."

"Hán Vũ Đế triệu qua Lý phu nhân hồn, Đường Huyền Tông triệu qua Dương Thái Chân hồn, không gặp mấy nhân hồn hại người."

"Nhà đế vương đương nhiên cùng bình dân bách tính khác biệt."

"Sợ dĩ quỷ hồn cũng là hiếp yếu sợ mạnh, dám hại bách tính, không dám động đế vương, cái kia quan viên đâu? Tỉ như Đại tướng quân, tỉ như Đại học sĩ, quỷ hồn hại không sợ đến? Đến tột cùng mấy phẩm mới an toàn? Bãi quan sau còn có hay không bảo vệ? Anh Tông Hoàng đế bị vây ở phía bắc thời điểm lại thế nào tính?"

Hồ Quế Dương nói một câu, thiếu niên dao động một lần đầu, cuối cùng nói: "Xem ra ngươi rất được Triệu Bách hộ chân truyền, không tin quỷ thần."

"Tin cũng có thể, không tin cũng có thể, hiện tại xem ra, không tin không có gì chỗ xấu, còn có thể tính một bút tiền nhan đền, cho nên vẫn là không tin tốt, nếu như ngày nào quỷ thần thật xuất hiện ở trước mặt ta, lại tin không trễ, quỷ khó mà nói, thần tổng không đến mức như vậy so đo a?"

Thiếu niên vẫn không ngừng lắc đầu, trên mặt vẫn là mang cười, "Triệu Bách hộ kinh lịch còn không phải tinh táo sao? Không có con cái, một thân thương bệnh, cuối cùng chết bất đắc kỳ tử mà chết, sau khi chết không đến một ngày, trong nhà liền loạn thành một bầy."

"Không có con cái? Nghĩa phụ có bốn mươi nguyên ý vì hắn bán mạng con nuôi. Một thân thương bệnh? Ngươi mở cho hắn phương thuốc, mỹ nữ cho hắn xoa bóp, trên đời không có nhiều bệnh nhân có dạng này hưởng thụ. Chết bất đắc kỳ tử mà chết? Nghĩa phụ sớm đã coi nhẹ sinh tử, so tu hành nửa đời người tăng đạo còn muốn thấu triệt, mới không quan tâm hôm nay chết vẫn là ngày mai chết. Loạn thành một bầy? Nhà hoàn toàn vì hắn báo thù, con nuôi tranh nhau tiếp tục duy trì cái này nhà, bao nhiêu người nhà muốn loạn thành dạng này lại không thể."

Thiếu niên đôi mắt vẫn vì gật đầu, "Trách không được Triệu Bách hộ coi trọng như vậy ngươi, trước khi lâm chung duy chỉ có nhắc lên tên của ngươi."

Đổi thành Hồ Quế Dương lắc đầu, "Vậy ngươi có thể tính sai, nghĩa phụ coi trọng một số người, yêu thích một số người, tin tưởng một số người, trong đó đều không có ta. Ta là Triệu gia lớn đồ thừa, nghĩa phụ nếu quả thật nhắc lên tên của ta, đó cũng là một cái hiểu lầm."

Phía ngoài kêu la tiếng biến mất, giống như người đều đi hết.

"Ngươi còn nhớ rõ lúc trước sự tình sao?" Thiếu niên đột nhiên đưa ra một cái vấn đề kỳ quái.

"Bao lâu trước kia?"

"Hơn mười năm trước, ngươi cũng là tại Đoạn Đăng hạ đi theo Triệu Bách hộ đến kinh a, xem ngươi niên kỷ, lúc ấy hẳn là kí sự, còn nhớ rõ so cái kia sớm hơn kinh lịch sao? Tỉ như ngươi là thế nào đến Đoạn Đăng hạ?"

Hồ Quế Dương nghĩ một lát, "Nghe nói có người lúc ấy cho chúng ta đều cho ăn qua thuốc, sợ dĩ đại gia đem Đoạn Đăng hạ chuyện lúc trước đều quên hết."

"Nếu không có quỷ thần, ai có thuốc này?"

"Nếu là dùng thuốc, nói thế nào quỷ thần?"

Thiếu niên cười to mấy tiếng, quay người hướng phía cửa đi tới, mấy bước sau đứng thẳng, "Ta gọi Uông Trực, ngươi là lúc nào nhận ra?"

"Người đẩy môn tiến đến, ta liền biết Xưởng công đến."

"Há, ta chỗ nào rò rỉ ra sơ hở?"

"Không có sơ hở, sơ dĩ ta mới nhận ra, Xưởng công niên kỷ, trang phục cùng tin via hè bên trong đồng dạng, lại là người xa lạ, lại đối nghĩa phụ cực cảm thấy hứng thú, chỉ có thể là người."

Uông Trục sừng sốt một chút, "Tin via hè? Tên của ta đã tiến vào tin via hè rồi? Đây cũng không phải là chuyện tốt." Hắn đẩy cửa ra, nhìn không được còn nói một câu, "Trên đời thật có quỷ thần, bằng không mà nói, vì cái gì đồng dạng đến từ Đoạn Đăng hạp, các người trở thành Cẩm Y Vệ nanh vuốt, ta lại vào cung, bây giờ chấp chương Tây xưởng, chiếm giữ các người phía trên? Triệu Anh năm đó đến sớm một ngày, sự tình cũng sẽ không như thế. Thiên ý, từ nơi sâu xa tất có thiên ý, ta sẽ để người tin phục."

"Xưởng công đại phúc đại quý, đáng giá ăn mừng, nhưng ta không phải Cẩm Y Vệ, nhiều lắm là xem như nghĩa phụ nanh vuốt, nghĩa phụ không có ở đây, ta chỉ là một giới bình dân bách tính, Xưởng công địa vị cao hơn ta, đó là đương nhiên, nếu nói chiếm giữ phía trên. . . Ta liên quan chức đều không có, ở đâu ra phía trên đâu?"

"Ăn nói khéo léo, là gan còn lớn hơn, người giống như người, đương bách tính cũng là nguy hiểm." Uông Trục đẩy cửa ra ngoài.

Hồ Quế Dương vẫn ngồi ở trên ghế, một lát sau, thậm chí cười ra tiếng, giống như cảm thấy toàn bộ sự tình rất thú vị, bản thân một chút cũng không có đắc tội người.

Mấy tên nghĩa tử tiến đến, nhìn thấy Hồ Quế Dương đều là sững sờ, lão Ngũ Hồ Quế Mạnh cau mày nói: "Bên ngoài loạn thành một bầy, người làm sao trốn ở chỗ này?"

"Ngũ ca xử trí đến không phải rất tốt? Hỗn loạn đã biến thành một chậu nước."

"Đến nơi khác đi chơi, chúng ta muốn thu thập phòng."

"Di thư không ở nơi này." Hồ Quế Dương nói.

"Người đã tìm? Vẫn là nói người biết di thư ở đâu?" Hồ Quế Mạnh cũng không phủ nhận.

"Ta đoán."

"Đi đi." Hồ Quế Mạnh trách mắng.

Hồ Quế Dương đứng dậy, cười đi ra ngoài, Hồ Quế Mạnh dặn dò: "Đừng cười đùa tí tưng, ngoại nhân coi không được."

Hồ Quế Dương lập tức thu hồi tiểu dung, "Ta nhất định không cho ngoại nhân nhìn thấy."

Hồ Quế Mạnh thẳng lắc đầu, chờ Hồ Quế Dương đi ra ngoài, hướng mấy tên huynh đệ nói: "Tam lục đệ sớm tới hủy ở cái miệng này bên trên."

Hồ Quế Dương đứng ở dưới hiên, trên mặt không có lại cười, ánh mắt loạn chuyển, nhìn thấy Uông Trục đang từ đối diện trong sương phòng đi tới, hiển nhiên vừa mới kết thúc một trận nói chuyện với nhau.

Triệu Anh qua đời, nghe hỏi mà đến không ít người, trong nội viện ngoại viện có chút hỗn loạn, Uông Trục trang phục tựa như là mổ mạng tới gã sai vặt, cũng không gây cho người chú ý.

Ngoài viện truyền đến một trận tiếng vỗ ngựa, Hồ Quế Dương hướng sau lưng trong phòng lớn tiếng nói: "Ngũ ca, đại ca trở về."

Hồ Quế Mạnh bọn người lập tức ra khỏi phòng, "Ở chỗ nào? Nhanh như vậy?"

"Ta đoán." Hồ Quế Dương lại tới một câu.

Hồ Quế Mạnh sầm mặt lại, không đợi hắn mở miệng trách cứ, ngoại viện chạy vào mấy người, đi đầu người chính là đại ca Hồ Quế Thần.

Hồ Quế Thần thân hình cao lớn, là sớm nhất tiến vào Cẩm Y Vệ nghĩa tử, tiến viện liền mang theo giọng nghẹn ngào hỏi: "Nghĩa phụ ở đâu?"

Hồ Quế Mạnh tiến lên mấy bước, nghênh đón đại ca, "Đã nhập quan tài, đứng ở trong tiền thính, liền chờ đại ca trở về chủ sự."

Huynh đệ hai người dặt tay chạy về phía phòng trước, Hồ Quế Dương quay đầu hướng mấy vị huynh đệ nhỏ giọng nói: "Cuộc một chút ai thua ai thắng?"

Hồ Quế Thần cùng Hồ Quế Mạnh mặc dù tại tranh quyền, dù sao không có công khai, nghĩa tử nhóm đều tức giận nhìn lấy Hồ Quế Dương.

"Viên đại nhân chậm chạp không đến, chỉ sợ đối ngũ ca không phải điềm tốt." Hồ Quế Dương còn tại đoán.

Hồ Quế Mạnh so đại ca trẻ một chút tiến vào Cẩm Y Vệ, nhưng là một mực hầu ở nghĩa phụ bên người, cùng vệ bên trong đem quan kết giao rất nhiều,

nhất là thụ Viên Bản thường thức, sở dĩ Hồ Quế Mạnh mới dám hứa hẹn để chúng huynh đệ tất cả đều tiến vệ.

Hồ Quế Dương bất tri bất giác lại lộ ra mỉm cười.

Tiểu dung bình thường dùng để biểu đạt thiện ý cùng vui sướng, Hồ Quế Dương cười nhưng dù sao cho mình rước lấy phiền phức, khóe miệng của hắn không phải tại sai lầm thời gian cùng sai lầm trường hợp giờ lên, lộ ra bất cần đời.

Mấy tên huynh đệ vung tay đi ra.

Hồ Quế Dương muốn về diễn võ đường, nhìn thấy Ưông Trực đi vào phòng trước, vội vàng bước nhanh hướng đại môn đi đến, quả nhiên, vừa mới vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, liền nghe ngũ ca Hồ Quế Mạnh lớn tiếng triệu tập chúng huynh đệ.

Hồ Quế Dương tránh khỏi, ngoài cửa lớn đứng đầy phần lớn là trái lân cận phải cư, hắn cúi đầu, ai cũng không thấy, dọc theo chân tường hướng hẻm đi ra ngoài.

Hắn cũng biết tật xấu của chính mình, không nên cười thời điểm loạn cười, không nên nói thời điểm nhin không được mở miệng, sở dĩ dứt khoát trốn xa một điểm.

Một lão giả đứng ở trên đường lớn tiếng nói: "Đây là báo ứng, đây là báo ứng a. Triệu Bách hộ là người tốt, nhưng hắn không tin thần, còn làm ra rất nhiều tiết độc sự tình, lúc này gặp báo ứng đi."

Rất nhiều người từ xưng là.

Đổi một vị nghĩa tử, rất có thể tại chỗ đứng ra giải thích, thậm chí ra tay đánh nhau, Hồ Quế Dương không, chỉ là vút xuống miệng, tiếp tục tiến lên, dự định đến cửa ngõ trong quán trà ngồi hội nơi đó không ai buộc hắn đứng đội, cũng không ai tranh luận là có hay không có quý thần.

Tam cửu đệ Hồ Quế Đại bị phái đi Cẩm Y Vệ, lúc này chạy về đến, đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy Hồ Quế Dương vội vàng ngừng bước, "A, Tam lục ca, ngươi làm sao muốn đi?"

Hồ Quế Dương chỉ mấy bước bên ngoài quán trà, "Ta đi uống chén trà. Viên đại nhân không có tới?"

"Viên đại nhân bị bệnh, hôm nay không có đi Cẩm Y Vệ, ta nắm người khác chuyển đạt, muốn nhanh lên trở về lại nhìn nghĩa phụ một chút."

"Người đã chết rồi, còn có cái gì có thể nhìn?"

"Tam lục ca, ngươi làm sao. . . Như thế nhẫn tâm? Đó là nghĩa phụ a, đối chúng ta ân trọng như núi."

"Ta chính là vừa nói như thế, mau trở về đi thôi, không chừng còn có thể nhìn một chút. Đứng, tiến phòng trước sau nhìn thấy một tên thanh y nón nhỏ gia hỏa, dừng quán lớn tuổi nhỏ, hướng hắn khóc, để hắn làm chủ, đối với người có chỗ tốt."

"A?"

Hồ Quế Dương đẩy Tam cửu đệ đi ra mấy bước, bản thân quay người tiến quán trà.

Trong quán trà lại có một tên Cẩm Y Vệ.

Chương quỹ chỉ hướng vừa mới tiến tới Hồ Quế Dương, "Hỏi hắn, hắn là Triệu Bách hộ một tên nghĩa tử."

Hồ Quế Dương ngậm cười khổ, có một số việc làm sao đều tránh không xong.

Cẩm Y Vệ đi tới, hỏi: "Triệu Bách hộ vì yêu hồ làm hại, các ngươi vì sao không báo quan?"

"Ta không nhận ra người." Hồ Quế Dương nhận biết không ít Cẩm Y Vệ, trong đó không có cái này một vị.

"Ta là Đông xường giáo úy."

Hồ Quế Dương trên mặt lại lộ ra không đúng lúc tiểu dung, Tây xường, Đông xường đều đến, chính kinh cấp trên Viên Bản lại cáo ốm không đến, hắn cảm thấy đây thật là một kiện thật có ý tứ sự tình.

Chương 4: Rượu không say lòng người

"Muốn hỏi Triệu gia sự, đi tìm đại ca cùng Ngũ ca, ta cái gì cũng không biết." Hồ Quế Dương vài câu đuổi đi Đông xường giáo úy.

Mùa đông vẫn chưa hoàn toàn đi qua, trong quán trà khách nhân không nhiều, Hồ Quế Dương muốn một bát trà, lại để cho chạy đường đi bên ngoài mua một phần diện đến, thừa dịp nóng hôi hôi, nguyên lành ăn lưng dạ, sau đó hướng chưởng quỹ nói: "Luru Tứ gia, tới trò chuyện một lát."

Quán trà danh "Thực vị", khách quen đều để nó "Quan Âm tự quán trà", Hồ Quế Dương là khách quen, từ khi đem đến Sứ Gia hèm về sau, cách khá xa, cách mỗi ba bốn ngày còn muốn đến ngồi một hồi.

Luru Tứ chưởng quỹ cùng Triệu gia nghĩa tử đều rất quen, tiếp vào mời cũng không khách khí, bộc lộ đài ngời vào Hồ Quế Dương đối diện, một chút chấp tay, "Vừa rồi ngươi vừa vận đi tới, đối Cẩm Y Vệ ta không thể không nói lời nói thật, huống chi đó là người của Đông xường."

"Không có gì, ta cũng bắt quá là chỉ ven đường mà thôi." Hồ Quế Dương vô ý chất vấn.

"Ngươi dọn ra ngoài hơn ba năm a?"

"Hai năm lẻ ba tháng."

"Vậy chuyện này thật đúng là hỏi không đến trên người ngươi."

Trước đây tên kia Đông xường giáo úy đại khái cũng nghĩ như vậy, hỏi vài câu, rất nhanh liền đi Triệu trạch.

Chạy đường châm trà, hai người vừa uống vừa trò chuyện, đều là chút không biên giới mà lời đàm tiếu, một bát trà sắp hết, Luru Tứ chưởng quỹ cười nói: "Ngươi còn theo trước đồng dạng, trong nhà phát sinh chuyện lớn như vậy, người khác đều đang bận rộn loạn, liền ngươi còn có lòng dạ thanh thần đi ra uống trà."

"Đại ca, Ngũ ca đều tại, có bọn hần chủ sự, ta cũng đừng làm loạn thêm."

"A, nói thì nói như thế, cái khác nghĩa tử đều lưu tại bên trong nhà, ngươi làm như vậy. . ." Luru Tứ chưởng quỹ cười lắc đầu, mặc dù quen biết, có mấy lời hần cũng không dễ nói.

Hồ Quế Dương chỉ là cười cười, không nhiều làm giải thích, "Dù sao ta biết, nghĩa phụ là sẽ không để ý."

"Triệu Bách hộ là vị kỳ nhân." Luru Tứ chưởng quỹ biểu lộ cảm xúc, "Ta vừa tới nơi này thời điểm, chủ cửa hàng liền nói cho ta biết, gây ai cũng đi, tuyệt đối đừng gây trong ngõ hẻm Triệu Bách hộ, người kia giết qua Linh tế cung đạo sĩ, tiến hoàng cung nắm qua yêu ma, bắt kính thiên địa, không sợ quỷ thần, trong nhà mười mấy cái con nuôi tất cả đều là hồ sinh quỷ dưỡng."

Lời tương tự Hồ Quế Dương nghe qua vô số lần, mỗi lần đều cảm thấy rất thú vị, cười ra tiếng, "Nghĩa phụ quan không lớn, thanh danh cũng không nhỏ."

"Đó là đương nhiên, bắt quá ăn ngay nói thật, đều là không tốt thanh danh."

"Nhắc tới cũng kỳ, người khác càng nói nghĩa phụ không tốt, ta càng cao hứng, cái gọi là kỳ nhân tất có chuyện lạ kỳ danh, đều là tên hay âm thanh, chỉ có thể nói người này tâm thường vô vi."

Luru Tứ chưởng quỹ lắc đầu, "Ngươi quái tính tình cùng Triệu Bách hộ đồng dạng."

Hồ Quế Dương cười đến không ngậm miệng được, đột nhiên nhú mày tắc lưỡi, giống như là ăn vào hư đồ ăn.

"Làm sao?" Luru Tứ chưởng quỹ hỏi.

"Trà là trà ngon, chính là càng uống càng nhạt."

Luru Tứ chưởng quỹ nói đến cao hứng, vỗ bàn một cái, "Cầu Đan nhĩ, đi ta trần tàng Thiêu đao từ lấy ra, ta cùng quế Dương lão đệ uống một trận."

Chạy đường tới, khổ mặt nói: "Tứ thúc, không phải đã nói rồi sao, ở trước mặt người ngoài đừng gọi ta Cầu Đan nhĩ, gọi ta tiểu nhĩ, chạy đường đều được."

Luru Tứ chưởng quỹ vừa trừng mắt, chạy đường vội vàng nói: "Ta đi lấy rượu." Quay người nhỏ giọng thăm thì, "Một vò Thiêu đao tử, còn 'Trần tàng' . . ."

Mấy thứ dưa muối, một vò lão tửu, Luru Tứ chưởng quỹ cùng Hồ Quế Dương thoải mái uống, bên cạnh mấy tên uống trà lão đầu từ thấy thẳng nuốt nước miếng, chạy đường càng là không ngừng lắc đầu, cũng may cái này thời tiết khách nhân thưa thớt, chủ cửa hàng cũng không thường đến, có thể Nhâm chưởng quỹ hồ nháo.

"Cũng chính là người." Một chén rượu vào trong bụng, Lư Tử chương quỹ đầu lưỡi liền có chút lớn, "Đổi một cái người Triệu gia, ta tuyệt sẽ không nói những thứ này."

"Ai bảo ta thích nghe đây." Hồ Quế Dương uống rượu chậm, người khác một bát vào trong bụng, hân rượu trong chén còn lại một nửa, nhưng hân từ lượng rất tốt, người khác đỏ, hân còn có thể uống.

"Triệu Bách hộ có mấy câu để cho ta ấn tượng sâu nhất, hân nói 'Vì cái gì không phải bị quỷ thần đe dọa tài năng phát triển tâm, làm việc tốt đâu? Ta không cần, ta tin tưởng rất nhiều người giống như ta không cần, chúng ta làm việc tốt chỉ có một nguyên nhân ——' "

"Suy bụng ta ra bụng người." Hai người đồng thời nói ra bốn chữ này, nhìn nhau cười một tiếng, tiếp tục uống rượu.

Rượu uống đến càng nhiều, Lư Tử chương quỹ càng nói nhiều, chạy đường mấy lần tới khuyên bảo, đều bị hân đuổi đi.

"Quế Dương lão đệ, nói với ta câu lời nói thật, Triệu Bách hộ có phải hay không bị yêu hồ hại chết?"

"Ta còn không có nhìn thấy nghĩa phụ di thể, nhưng ta cùng nghĩa phụ đồng dạng, không tin yêu hồ một loại đồ vật."

"Có thể năm ngoài yêu hồ hoàn toàn chính xác xuất hiện, ngay tại trong thành, sát thương không ít người."

"Có người bị giết thương, đây là sự thực, đến mức yêu hồ, chỉ là có người nhìn thấy thân ảnh mờ hồ mà thôi, ta ngồi ở chỗ này liền có thể muốn ra chỉ ít mười loại khả năng, tất cả đều là người sống tác quái, cùng yêu hồ không quan hệ."

Lư Tử chương quỹ kính một chén rượu, "Lúc đầu đầu, đối Triệu Bách hộ lời nói ta là như tin như không, thế nhưng là ——" Lư Tử chương quỹ lắc đầu, đem chạy đường chất nhĩ đẩy ra, "Triệu Bách hộ bị chết đột nhiên như vậy, dưới gối không có con cái, chỉ có các người những này khác họ con nuôi, đem thân thích cũng đều đắc tội, gia nghiệp cũng không nhỏ, liền cái có thể kế thừa người đều không có. Người nói, có phải là thật hay không có quỷ thần tại trừng phạt Triệu Bách hộ?"

Hồ Quế Dương uống một ngụm rượu, "Đây chính là ta kính nể nghĩa phụ nguyên nhân, dù cho khắp thiên hạ đều không đồng ý, dù cho chuyện xui xẻo một bộ tiếp một bộ, hân vẫn còn không lay được. Hân bắt lừa đảo, là bởi vì lừa đảo hại người, mà không phải muốn đạt được chỗ tốt, quỷ thần cũng tốt, cấp trên cũng được, nghĩa phụ đều không để ý."

Lư Tử chương quỹ sừng sốt một hồi, lập tức cười nói: "Triệu Bách hộ quả thật người phi thường, ta như vậy tiểu lão bách tính không so được, nên bái thân vẫn phải là bái thần, nên khu quỹ vẫn phải là khu quỷ."

"Nghĩa phụ từ trước tới giờ không miễn cưỡng người khác, huynh đệ chúng ta ở trong cũng có tin thần tin quỷ."

Lư Tử chương quỹ bưng lên bát, đang muốn lại kính, từ bên ngoài chạy vào một cái người, nhìn thấy hai người tại trong quán trà uống rượu, đầu tiên là sững sờ, sau đó cả giận nói: "Tam lục ca, người, người. . ."

Người tới là Tam cửu đệ Hồ Quế Đại.

Hồ Quế Dương ngoắc, "Đến, uống một bát, trời giá rét rượu nóng, uống vào vừa vặn, không có gì tốt đồ ăn, có nghĩa cha cố sự là đủ rồi."

"Nghĩa phụ vừa mới nhập quan tãi. . . Người thực sự là. . . Ai, đại ca, Ngũ ca bảo người trở về."

"Trở về làm gì?" Hồ Quế Dương liếc mắt hỏi, rượu không say lòng người, hân chính mình muốn say liền say.

"Chuyện thương lượng a, tất cả mọi người trong nhà, liền người ở bên ngoài uống rượu."

"Không đúng, còn có sáu vị huynh đệ ở bên ngoài giải quyết việc công không có trở về."

"Bọn hân không biết rõ tình hình a. Tam lục ca, nhanh về nhà đi, van người." Hồ Quế Đại am hiểu chân chạy, có thể không am hiểu thuyết phục.

Hồ Quế Dương đem trong chén tàn rượu uống một hơi cạn sạch, đứng người lên đuổi người một cái, ôm lấy cái bình lại rót cho mình một bát, "Ta cái gì đều không so đo, phát tang, gia sản chia cắt, ai tới chủ sự. . . Thương lượng xong nói cho ta biết một tiếng là được, trong nhà nhiều người như vậy, không thiếu ta một cái, trở về nói cho đại ca, Ngũ ca, liền nói ta đã say đến bất tỉnh nhân sự, liền nói ta thương tâm gần chết, chỉ có nhất táy giải thiên sâu."

Hồ Quế Đại dờ khóc dờ cười, đành phải hung hăng trừng một chút Lư Tử chương quỹ, quay người đi.

Hồ Quế Dương tọa hạ tiếp tục ăn uống, Lư Tử chương quỹ lại tỉnh mấy phần, khuyên nhủ: "Quế Dương lão đệ, vẫn là về thăm nhà một chút đi, ý tứ một chút cũng tốt, lại nói. . . Ta chỗ này cũng không dễ lưu người."

"Nghĩa phụ ở thời điểm, vẫn phải mấy phần tự do, bây giờ người không ở, ngược lại bó tay bó chân. Tốt a, ta cũng không làm khó người, trà rượu ký sổ, qua mấy ngày đến kết."

"Trà ký sổ, rượu ta mời." Lư Tử chương quỹ cười nói.

Hồ Quế Dương cầm lấy một khối uớp củ cải, phóng tới trong miệng ăn liên tục, đi ra mấy bước lại trở về, hai tay ôm vò rượu, "Trước mặt rượu người mời, rượu còn dư lại ký sổ."

"Tốt tốt." Lưu Tứ chường quỹ đã hối hận rồi, chỉ muốn mau chóng đưa tiền "Quế Dương lão đệ", cái gì đều chịu đáp ứng.

Đàn bên trong rượu đã không nhiều, Hồ Quế Dương cánh tay phải kẹp lấy cái bình, tay trái nhấp đàn mò lấy uống, roi li li, trước ngực ướt một mảng lớn, càng giống là thất thổ tửu quỹ.

Hồ Quế Dương thật có mấy phần say, đi ở trên đường, chỉ cảm thấy thiên địa đã rộng rãi lại chật chội, trước mắt hình như có vô số đầu con đường, thế nhưng là quay tới quay lui, cuối cùng đều thông hướng cùng một nơi, mà cái chỗ kia hết lần này tới lần khác làm người ta sinh chán ghét.

Trong ngõ nhỏ không ít người còn tại hướng Triệu gia nhìn nhìn, trông thấy Hồ Quế Dương ngã trái ngã phải đi đến, nhao nhao né tránh.

Đối diện một ông lão đi tới, lão già râu tóc nửa trắng, lưng eo hơi gù, cổ hướng bên trên ngan hắt, trong miệng thiếu nha, đôi môi hăm không, hai cái đùi lại cực kỳ hữu lực, bước đến gần thận ti mi.

"Tiểu tử thú, người tốt. . ."

Lão già lời mới vừa nói nửa câu, Hồ Quế Dương vót ra một tay rượu, đưa đến lão già bên miệng, cười nói: "Nhị thúc, chúng ta hai người uống một ngụm."

Lão già đưa tay đẩy ra bàn tay, cả giận nói: "Tiểu vương bát đần, còn ngại không đủ mất mặt sao? Theo ta đi."

Lão già tên là Tôn Long, là Triệu Anh bằng hữu tốt nhất, lúc tuổi còn trẻ kết làm huynh đệ, tuổi già sau giao tình không giảm, thường xuyên hỗ trợ bảo đảm chúng nghĩa tử.

Trong tay rượu vãi đầy mặt đất, Hồ Quế Dương đột nhiên khóc, cái này cả ngày hần đều đang cười, bất kể là vừa nghe nói nghĩa phụ qua đời, vẫn là nhìn thấy các huynh đệ tranh quyền đoạt thế, hần đều đáp lại mỉm cười, tựa hồ đối với cái gì đều không để ý, bây giờ lại không hề có điểm báo trước khóc lớn lên, một thanh nước mũi một thanh nước mắt, hoàn toàn không có người trưởng thành ổn trọng.

"Nhị thúc, sau này ai cầm roi quát chúng ta a?"

Tôn Long cái mũi chua chua, kém chút cũng đi theo khóc lên, râu ria loạn chiến, nằng: "Mẹ nó đồ dê con mắc dịch, trên đường cái loạn khóc cái gì? Không cần đến lão Triệu, ta lấy lớn tát tai quát ngươi."

Hồ Quế Dương vừa khóc một hồi, rốt cục dừng lại, trên mặt bản thủ, cùng năm sáu tuổi hài tử đồng dạng, lại lộ ra một tia không đúng lúc mỉm cười, "Kỳ thật ta cũng không có nghĩ như vậy niệm chịu roi, chính là. . . Chính là. . . Uống nhiều rượu đi."

Tôn Long túm lấy vò rượu, muốn ném ở trên đường, lưng lay, phát hiện bên trong còn có chút còn thừa, thế là hai tay ôm, "Đi, cùng ta về nhà."

"Ta không trở về, không có nghĩa phụ, Triệu trạch không phải nhà."

"Đi nhà ta, được rồi?" Tôn Long hận hận nói, dẫn đầu đi ở phía trước, nhà hần ngay tại đầu ngõ, cách nơi này không xa.

Hồ Quế Dương theo ở phía sau, yên tĩnh một hồi, đột nhiên cười nói: "Nhị thúc, người thật giống là rửa đen thành tỉnh."

Nếu không phải trong ngực ôm vò rượu, Tôn Long thực biết động thủ đánh tiểu tử này, hai tay không rảnh rồi, đành phải giơ chân đá một cước, "Ta nếu là rửa đen thành tỉnh, các người liền đều là tiểu ô quy. . ."

Tôn trạch so Triệu trạch tiểu không ít, nô bộc càng ít, một tên so Tôn Long càng lão người hầu rung động rung động có chút bung tới nước trà, Hồ Quế Dương uống một đại bát, cảm thấy thanh tỉnh không ít, hần vốn cũng không phải là thật say, chỉ là tỉnh chỉ sơ chí, lộ ra tùy tiện bản tính, phát tiết đủ rồi, tự nhiên cũng liền tỉnh táo lại, ngồi ở trên ghế không nói một lời.

Tôn Long cảm thấy không sai biệt lắm, nói: "Nghĩa phụ của người bị chết thật có mấy phần kỳ quặc, càng nghĩ, chỉ có người có thể điều tra rõ chân tướng."

Hồ Quế Dương kinh ngạc ngẩng đầu, "Đại ca, Ngũ ca bọn hần đều tại, vì cái gì không phải là ta?"

Tôn Long cũng không giấu diếm, "Lão Triệu nuôi bạch nhãn lang, người những huynh đệ kia không đều có thể tin, chỉ có người, tổng là bất thành khí, người lại lười, trước mấy ngày một mực chưa từng tới Triệu trạch, ngược lại tương đối có thể tin. Ai, lão Triệu Lâm cuối cùng một ngày trước, hết lần này tới lần khác nâng lên tên của người, có lẽ. . . Có lẽ hần sớm có dự cảm."

"Ta mới vừa ở trên đường cái khóc qua." Hồ Quế Dương còn muốn thoát thân sự bên ngoài, vừa nghĩ tới muốn tiếp nhận sự tình có bao nhiêu phiền phức, hần liền nhúc nhúc không thôi.

"Người chính là tại trên đường cái nôn qua, kéo qua, chuyện này cũng phải giao cho trong tay người." Tôn Long cổ ngan hắt đến cao hơn, "Cái này không chỉ là chủ ý của ta, người những huynh đệ kia, còn có Tây xưởng, Đông xưởng đều là nghĩ như vậy."

Hồ Quế Dương muốn chửi má nó, lại không biết nên mắng ai nường.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mở quan tài

Cũng bởi vì danh tự bị nghĩa phụ trước khi lâm chung một ngày thuận miệng đề cập, Hồ Quế Dương lại không có cách nào không đếm xỉa đến, cho dù ở đường cái say đến ra ngoan khoe cái xấu, vẫn là không tránh thoát.

"Nhị thúc, ta cùng ngươi không cừ không oán, làm gì hại ta?"

"Cái quý gì lời nói?" Tôn Long đưa tay tại Hồ Quế Dương trên đầu đánh một cái, "Rửa cái mặt, thanh tỉnh sau lại nói chuyện, bản đến cùng bần khi con đồng dạng, thật sự cho rằng không ai có thể quản được ngươi à nha?"

Lão bộc bùng tới nước, Tôn Long tự mình giám sát, Hồ Quế Dương ngay tại trong sảnh đem mặt rửa sạch, lau khô đi sau một hồi ngốc, nói: "Vẫn chưa được."

"Tiểu tử, không ai cầu ngươi, không quan tâm có nguyện ý hay không, chuyện này liền phải ngươi đến xử lý." Tôn Long dụng râu tròng mắt, nửa bước cũng không nhượng bộ.

"Nhị thúc, ngươi nghe ta nói a, ta chết vô ích không quan hệ, cũng không thể để nghĩa phụ bản án trong tay ta không minh bạch vô tội mà chấm dứt a."

"Hừm, ngươi là sợ hãi người một nhà vì ngôn nhẹ, không tra được vụ án này?"

Hồ Quế Dương gật đầu, "Khó khăn trùng điệp."

"Đều có cái gì khó khăn, nói nghe một chút, ta giải quyết cho ngươi."

Hồ Quế Dương cười khổ lắc đầu, "Nhị thúc, đừng trách ta lắm miệng, ngươi bắt quá là từ tuần bỏ sảnh lui ra tới một tên Bách hộ, ra hèm, ai còn nghe ngươi?"

"Ngươi thật đúng là lắm miệng, từ nhỏ đã có tật xấu này, hiện tại cũng không có đổi. Để ngươi nói liền nói, đừng lè mề."

Hồ Quế Dương nghĩ nghĩ, "Tiểu Nhu vì cái gì khẳng định như vậy là yêu hồ hại chết nghĩa phụ? Nàng nhìn thấy cái gì rồi? Yêu hồ đã thương người tât có dấu vết, nghĩa phụ trên người có sao?"

"Đợi chút nữa ngươi liền có thể nhìn thấy Tiểu Nhu, để cho nàng giải thích cho ngươi nghe, chuyện này ta có thể nói tới tính."

"Toàn bộ nhờ Nhị thúc có thể làm chủ."

"Ngươi nói lớn khó khăn đi."

"Tây xưởng tới một vị Xưởng công, Đông xưởng tới một tên giáo úy, trong nhà có đại ca, Ngũ ca, bên ngoài còn có Thập tam ca, Thập lục ca. . ."

"Ngươi nói nhiều khẩu lệnh thì sao?"

"Cầu Nhị thúc nói cho ta biết những người này đều là chuyện gì xảy ra? Riêng phần mình có ý nghĩ gì cùng mục đích? Nếu như Nhị thúc không chịu nói lời nói thật, ta vô luận như thế nào cũng không tiếp cái này vụ án, không phải ta không muốn điều tra rõ chân tướng, là ta không có bản sự này."

Tôn Long không có sinh khí, "Lão Triệu nói với ta, những này nghĩa tử bên trong, ngươi xem như thông minh, đáng tiếc quá lười, không có bên trên có lòng cầu tiến, không phải bức đến tuyệt lộ mới bằng lòng dùng sức."

"Làm gì bức ta đến tuyệt lộ a, để cho ta như thế một mực lười đi xuống đi, khẳng định không quấy nhiễu bất luận kẻ nào."

Tôn Long lắc đầu, "Cũng bởi vì ngươi lười, cho nên mới lười nhác có thể tin, lão Triệu lại cố ý đề cập qua tên của ngươi, việc này nhất định phải roi ở trên thân thể ngươi, ngươi chạy không được."

"Mời Nhị thúc nói tiếp." Hồ Quế Dương nghĩ không ra khác viện cớ.

"Tình huống trong nhà người so với ta rõ ràng, lão Đại, lão Ngũ các thành một phái, mình tranh ám đấu đã bao nhiêu năm, lão Triệu nhất tử, đánh đến sẽ chỉ càng kịch liệt. Trước tiên nói lão Đại Hồ Quế Thần, hần lớn tuổi nhất, một mực là các người bọn này nghĩa tử thủ lĩnh, nhưng hần mềm lòng, lỗ tai mềm hơn, yêu ham món lợi nhỏ tiện nghi, khó mà phục chúng, đúng không?"

"Đây đều là Nhị thúc nói."

"Ha ha, ở trước mặt ta còn chơi tâm nhãn, chính là ta nói, làm gì?" Tôn Long ý vào cùng Triệu Anh giao tình thâm hậu, không che giấu miệng, "Lại nói lão Ngũ Hồ Quế Mãnh, có tâm cơ, dám đứng ra, người đối diện bên trong huynh đệ từ trước đến nay hào phóng, tự lập môn hộ cũng có mấy năm, có thể nói là nhà hoàn toàn tài, không sai a?"

"Hào phóng là khẳng định, ta còn thiếu Ngũ ca mấy lượng bạc đây."

"Những người khác không có gì nói, có thể ủng hộ lão Đại, có thể khuynh hướng lão Ngũ. Ta liền buồn bực, lão Triệu bắt quá tòa nhà lớn một chút, muốn nói vàng bạc, thật không có để dành được bao nhiêu, đáng giá các người tranh thành dạng này, liền huynh đệ chi tình đều không để ý sao?"

"Còn có Tiểu Nhu mấy người các nàng mỹ mạo nha hoàn đâu, Nhị thúc không phải cố ý quên a?"

"Phi, không biết lớn nhỏ. Kỳ thật ta minh bạch, lão Đại, lão Ngũ tranh không phải gia sản, mà là lão Triệu những năm này xông ra thanh danh, kỳ thật như vậy không phải cái gì quá tốt thanh danh. . . Được rồi, ta không nói nhiều. Ân, nếu như không có ngoại giới quấy nhiễu, lão Đại, lão Ngũ tranh không ra hoa văn đến, Đông xướng, Tây xướng một giới nhập, coi như khó nói. Theo ta quan sát, lão Ngũ Hồ Quế Mãnh cùng Cẩm Y Vệ, Đông xướng quan hệ cũng không tệ, lão Đại Hồ Quế Thần lâm thời báo chân phạt, cùng Tây xướng mất đi mây lại. Cũng không biết cái kia Uông Trục đến tốt cùng lớn bao nhiêu bản sự, nếu là thiên tử thân phong Xướng công, muốn tất có địa vị, có thể cùng Đông xướng một hồi, Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mãnh đều có núi dựa."

"Trong nhà huynh đệ tranh chấp, cung bên trong thái giám đoạt quyền. Nhị thúc, ta vẫn là. . ."

"Bớt nói nhảm." Tôn Long híp mắt nghĩ một lát, "Kỳ thật đối với người mà nói, những chuyện này đều không trọng yếu, người chỉ cần chuyên tâm tra án, hiểu rõ lão Triệu nguyên nhân cái chết, là bạo bệnh coi như xong, là mưu sát, người đến tìm ra hung thủ cùng người đầu têu tới."

"Nhị thúc nói thật nhẹ nhàng, người liền minh bạch nói cho ta biết đi, Đông Tây nhị xướng, ai muốn bạo bệnh? Ai muốn mưu sát?"

"Tiểu tử người thật đúng là thông minh, lập tức liền có thể hỏi mấu chốt bên trên." Tôn Long cười, sau đó buông tay, "Nhưng ta trả lời không được, Tây xướng Xướng công đích thân đến, chính là một đứa bé, đoán chừng phía sau còn có đại nhân đến đỡ, Đông xướng tới là một tên binh thường giáo úy, hai người pha trò, không nói lời thật lòng, ngược lại là đều đồng ý từ người điều tra án này."

"Không rõ ràng cấp trên ý tứ, ta có thể không tra được án."

"Muốn làm thanh cấp trên ý tứ, đừng hỏi ta cái lão nhân này, đến hỏi Cẩm Y Vệ Viên đại nhân."

"Không có nghĩa phụ, ta còn tiến vào được Cẩm Y Vệ đại môn sao?"

"Thật là khéo, Viên đại nhân vừa mới phái người đến, mời người ngày mai buổi sáng đi một chuyến."

"A? Viên đại nhân vậy mà nhận ra ta?"

"Ai bảo lão Triệu hôm qua hết lần này tới lần khác nhắc lên tên của người đấy? Tiểu tử, chúng ta hai người có thể không biết lớn nhỏ, ngày mai gặp đến Viên đại nhân, còn có vẻ sau nhìn thấy Đông xướng, Tây xướng người, người có thể ngàn vạn cẩn thận, quản trụ bản thân cái này trương phá miệng, chớ cho mình gây phiền toái, lão Triệu đi rồi, lại không ai có thể che chở các người."

Hồ Quế Dương rời đi Tôn gia, đi ở trên đường, cảm thấy có chút lạnh, quay người nhìn lại, phát hiện đã là mặt trời chiều ngã về tây, "Nghĩa phụ đi." Hần nhỏ giọng thầm thì lấy, cảm thấy càng lạnh hơn.

Triệu Anh thân thích không nhiều, con nuôi nhưng có một đồng, sợ dĩ không thiếu xử lý tang sự nhân thủ, quan tài, áo liệm mấy năm trước liền chuẩn bị tốt, càng là không thiếu, mắt thấy trời muộn, phụng khách nhân lần lượt cáo từ, Triệu gia đình viện lại trở nên vắng vẻ, ngẫu nhiên có nghĩa tử vội vàng đi qua.

Ngoại trừ phòng trước, phòng bọn họ khác từ đều không có đốt đèn, Hồ Quế Dương đứng ở tường xây làm bình phong ở cổng về sau, nửa ngày không nhúc nhích.

Phát hiện trước nhất hần là Tam cửu đệ Hồ Quế Đại.

"Uống đủ?" Hồ Quế Đại lãnh đạm hỏi, trong lòng còn có mấy phần bất mãn.

"Ừm." Hồ Quế Dương chỉ viện từ góc đông nam một gốc đại liễu cây, "Có nhớ không, nghĩa phụ lúc trước thường dùng cây liễu đầu quạt chúng ta, tất cả mọi người đem cây này hận chết."

Hồ Quế Đại lộ ra ý cười, "Nhớ kỹ, chúng ta mấy cái còn vụng trộm đào qua rễ cây, hi vọng đem nó giết chết."

"Cây không chết, nghĩa phụ lại không."

Hồ Quế Đại kìm chút khóc lên, nhìn lại nhãn, nói: "Tam lục ca, vào đi, tất cả mọi người đang chờ ngươi."

Hồ Quế Dương cười nói: "Ngươi cũng đến cưới vợ niên kỷ, còn roi nước mắt, ta cần phải trò cười ngươi."

Hồ Quế Đại lau lau con mắt, "Ta nghe nói, ngươi trong ngõ hẻm trước mặt mọi người khóc qua."

"Đúng a, nhưng ta không sợ bị người chê cười, cũng không nóng nảy cưới vợ, ngươi lại khác biệt, nói cho ta biết lời nói thật, ngươi có phải hay không đi tìm bà mối Trương rồi?"

Hồ Quế Đại khóc cũng không phải, cười cũng không được, mặt đỏ lên, "Đông xường, Tây xường làm sao lại đồng ý ngươi tra án đâu? Thật là làm cho ta nghĩ không thông."

"Hoạn quan ý nghĩ chính là cổ quái như vậy, ngươi nếu là có thể nghĩ thông suốt, không phải cũng thành hoạn quan rồi?"

Hồ Quế Đại ngoài miệng đâu không lại Tam lục ca, hừ một tiếng, đằng trước dẫn đường, tiến vào đèn sáng phòng trước.

Quan tài bày ở chính giữa, ngoại trừ còn tại kinh bên ngoài làm việc mấy vị huynh đệ, cái khác nghĩa tử đều tại, chủ vị trống rỗng, sánh nhiều tiểu nhân, sở dĩ đại gia dứt khoát đều không ngồi, tùy ý đứng thẳng, cũng miễn đi bài vị.

Hồ Quế Dương vừa tiến đến, tất cả mọi người đình chỉ nói chuyện với nhau, theo dõi hần không thả, nhưng không ai mở miệng.

Hồ Quế Dương ai cũng không nhìn, trực tiếp đi đến quan tài trước, cúi đầu nhìn một hồi, thờ dài, "Nghĩa phụ, nhìn ta không vừa mắt cũng làm người ta đánh ta một trận tốt, làm gì nhất định phải làm cho ta vào chỗ chết đâu?"

"Làm sao nói đâu?" Lão Ngũ Hồ Quế Mạnh quát, nhìn thoáng qua cách đó không xa lão Đại Hồ Quế Thần, lại im lặng.

Hồ Quế Dương vẫn đối mặt quan tài nói chuyện, "Nghĩa phụ, ngươi không tin quý thần, bây giờ lại bị chết không minh bạch. Tốt a, mặc kệ như thế nào, nghĩa phụ đối với ta có dưỡng dục ơn tài bồi, ta liền bỏ được một thân phá, liệu chết điều tra rõ chân tướng. Nghĩa phụ, ngươi như dưới tuổi vàng có biết —— a, ngươi không tin loại sự tình này —— nếu như ngươi thật sự là đề cập tới tên của ta, mà không phải nói sai, vậy cũng đừng trách ta."

Lời nói này tuy nói không đủ vừa vặn, lại bao nhiêu biểu hiện ra mấy phần phụ tử tình nghĩa, nghĩa tử nhóm thế là cúi đầu mặc niệm, có thể chuyện kể tiếp liền để bọn hần giết này cả mình.

Hồ Quế Dương trọng thán một tiếng, vén tay áo lên, lại muốn xóc lên nắp quan tài.

Bảy tám danh nghĩa tử vội vàng xông lại, kéo lấy Hồ Quế Dương, ngăn lại hành vi của hần.

Lão Đại Hồ Quế Thần lại không có thể trầm mặc, tiến lên phía trước nói: "Tam lục đệ, ngươi muốn làm gì?"

"Tra án bước đầu tiên chính là kiểm tra thi thể, có cái gì không đúng sao?" Hồ Quế Dương một mặt mờ mịt.

"Đây là nghĩa phụ, không phải phía ngoài người bình thường." Hồ Quế Thần thân rộng thế dày, gạt mở ba tên huynh đệ, ngăn tại Hồ Quế Dương cùng trong quan tài ở giữa, "Nghĩa phụ di thể vừa mới nhập quan tài, sao có thể lại mở ra?"

Hồ Quế Dương lui lại hai bước, "Vì cái gì không thể mở ra? Nếu như nghĩa phụ còn sống, tuyệt không có những này cố kỵ."

Hồ Quế Thần vẫn lắc đầu, "Không được, nghĩa phụ di thể không động được, ngươi muốn tra án, người trong nhà tùy ngươi hỏi thăm, chính là không thể mở quan tài."

Lão Ngũ Hồ Quế Mạnh mặc dù muốn tranh đoạt thủ lĩnh chi vị, lúc này nhưng cũng đứng ở đại ca một bên, lắc đầu biểu thị cự tuyệt mở quan tài.

Hồ Quế Dương cũng không miễn cưỡng, "Tốt a, vậy trước tiên hỏi thăm Đại ca, nghĩa phụ có phải hay không là người giết?"

Hồ Quế Thần trên mặt biến sắc, "Nói bậy bạ gì đó, ta mấy ngày nay căn bản không ở trong thành."

"Thông Châu rời kinh thành không bao xa, giết người ra lại thành, cũng là khả năng."

Hồ Quế Thần cả giận nói: "Tam thập lục, ngươi bị người sai sử muốn vu oan cho ta không?"

"Ta cũng không dám, đại ca trực tiếp trả lời vấn đề của ta chính là, không cần nhìn trái phải mà nói hần."

Hồ Quế Thần mặt thành màu gan heo, lạnh lùng thốt: "Không phải, lại nói nghĩa phụ làm sao qua đời còn không xác định."

Hồ Quế Dương gật gật đầu, tựa hồ tiếp nhận rồi đại ca thuyết pháp, ánh mắt chuyển động, rất nhanh rơi vào Ngũ ca Hồ Quế Mạnh trên người, đưa ra vấn đề giống như trước: "Ngũ ca, nghĩa phụ là người giết sao?"

Hồ Quế Mạnh thần sắc cứng ngắc, "Không phải."

"Đại ca lý do là hấn không ở kinh thành, Ngũ ca lý do đâu?"

"Trung tâm, hiếu tâm chính là ta lý do." Hồ Quế Mạnh càng lộ ra lãnh đạm.

Hồ Quế Dương cười, "Ta thay cái vấn đề, Ngũ ca coi là nghĩa phụ là ốm chết vẫn là bị hại?"

"Xem bộ dáng là ốm chết, nhưng ta không xác định." Hồ Quế Mạnh rất cẩn thận, không muốn rơi xuống mụm có.

Hồ Quế Dương chuyển hướng các huynh đệ khác, "Có người biết không? Cũng đừng để cho ta từng bước từng bước hỏi."

Không ai lên tiếng.

Hồ Quế Dương nói: "Nhìn, đây chính là vì cái gì nhất định phải mở quan tài nghiệm thi, nếu như xác định là ốm chết, ngày mai ta liền báo cho Cẩm Y Vệ kết án, nếu như không phải, ta mới có thể tiếp tục tra được."

Chúng nghĩa tử nhìn nhau, nhất là Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mạnh hai người, đối mặt thật lâu, Hồ Quế Mạnh quay đầu, Hồ Quế Thần tránh ra vị trí.

Hồ Quế Dương lại đi quan tài trước, "Ai tới phụ một tay?"

Chờ một hồi, Hồ Quế Đại đi tới, một bộ làm chuyện sai lầm khảm trương bộ dáng, cúi đầu, cùng Tam lục ca một khối nhấc mở quan tài đóng.

"A!" Hồ Quế Đại trong tay còn gợn lên nắp quan tài, trong miệng phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Hồ Quế Dương bất động thanh sắc, chỉ là trên mặt không còn tiểu dung.

Phụ cận mấy tên nghĩa tử trước thăm dò xem xét, đều kinh hãi.

Trong nhà cả ngày đều có người, trong quan thi thể vậy mà không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nha hoàn Tiểu Nhu

Chỉ ít mười lăm tên nghĩa tử thấy tận mắt nghĩa phụ di thể, trong đó bảy tám người còn tự tay đụng vào qua, lão Ngũ Hồ Quế Mạnh chính là nhấc thi người một trong, sờ dỉ so những người khác càng lộ vẻ kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, thò người ra nhìn chăm chăm trống rỗng quan tài, một hồi lâu nói không ra lời.

Hồ Quế Dương buông xuống nắp quan tài, phốc phốc cười một tiếng, "Vị huynh đệ kia như thế sẽ nói đùa, lại đem nghĩa phụ ản nắp rồi."

Tất cả mọi người chen tới xem xét, sau đó đối Hồ Quế Dương trợn mắt nhìn, giống như đây đều là lỗi của hấn.

"Nếu không phải ta kiên trì xem xét di thể, sợ là chỉ có đến đưa tang ngày đó các người mới có thể phát giác được quan tài quá nhẹ —— chưa hẳn, nghĩa phụ chọn cái này quan tài lại dày vừa tầm, thiếu một cỗ di thể nhẹ không có bao nhiêu."

Lão Đại Hồ Quế Thần không mở miệng không được, đầu tiên là đối Hồ Quế Dương nói: "Tam lục đệ, nói ít vài câu." Sau đó hướng lão Ngũ Hồ Quế Mạnh nói: "Lão Ngũ, theo người thì sao?"

Hồ Quế Mạnh buổi sáng tự tay đem nghĩa phụ di thể đưa vào quan tài, lúc này khó xử nhất, trên mặt lại một chút cũng không có hiển lộ ra, lạnh lùng nâng lên thanh âm nói: "Những người khác lui ra, ta cùng đại ca thương lượng một chút."

Cùng Hồ Quế Mạnh quan hệ hơi tốt nghĩa tử nhóm lui xuống trước đi, đám người khác lão Đại Hồ Quế Thần cho ra ám chỉ về sau, lần lượt rời đi.

Hồ Quế Dương lẫn trong đám người cũng đi ra ngoài, Tam cửu đệ Hồ Quế Đại ở bên cạnh hần nhỏ giọng nói: "Tam lục ca, ngươi nên lưu lại đi?"

Hồ Quế Dương thờ dài một tiếng, đi ra ngoài mới nói: "Đã sớm nói, ta không quản được chuyện này, cuối cùng vẫn là đến đại ca, Ngũ ca ra mặt."

Nghĩa tử nhóm tại trong đình viện chia mấy nhóm, mấy người lưu tại Hồ Quế Dương bên người, Hồ Quế Đại hỏi: "Nghĩa phụ di thể làm sao lại không có đâu? Đại gia rõ ràng đều ở nhà, coi như trộm đi thi thể, cũng mang không đi ra a."

Đại gia nghị luận âm ỉ, Hồ Quế Dương ngay từ đầu không nói lời nào, đột nhiên toát ra một câu: "Không chừng là nghĩa phụ bản thân đi ra."

Bóng đêm bao phủ, ánh trăng treo cao, hàn phong lạnh rung, trong viện mặc dù đứng đầy chừng ba mươi cái người sống sờ sờ, mấy tên nghĩa tử nghe được Hồ Quế Dương câu nói này vẫn là cảm thấy sợ hãi một hồi.

Hồ Quế Dương cười vài tiếng, "Tại nghĩa phụ bên người chờ đợi nhiều năm như vậy, các ngươi lại còn tin loại chuyện hoang đường này? Ha ha."

Tại mọi người bất mãn trong ánh mắt, Hồ Quế Dương quay người rời đi, người khác cả ba không được hần đi ra, chỉ có Hồ Quế Đại do dự một hồi, vẫn là đuổi theo, "Tam lục ca, ngươi muốn đi đâu?"

"Lời này của ngươi là thay ai hỏi? Đại ca vẫn là Ngũ ca?"

"Tam lục ca, ngươi, ngươi chớ nói lung tung. . ."

"Không muốn trả lời coi như xong, ta muốn đi hậu viện."

"Hậu viện?"

"Hừm, gặp một lần nghĩa phụ yêu mến nhất nha hoàn, các huynh đệ niệm niệm không quên Tiểu Nhu."

"Lại loạn nói, là ngươi niệm niệm không quên, ta có thể. . . Ta nhưng không có."

"Hắc hắc, tiểu Tam cửu, hiểu được không có ý tứ cùng nói láo, ngươi thật sự là trưởng thành."

Hồ Quế Đại thừa nhận mình tại ngoài miệng không tranh nổi Tam lục ca, đành phải hừ hừ vài tiếng, gấp đi mấy bước, ngăn ở phía trước, "Chờ một chút, lúc này đi gặp nghĩa phụ nha hoàn, không thích hợp đi."

Hồ Quế Dương không có trả lời, mà là đưa tay chỉ thiên, Hồ Quế Đại ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cô lạnh nửa vòng trăng khuyết, ngoài ra không vật gì khác.

Hồ Quế Dương thừa cơ vòng qua Hồ Quế Đại, "Nghĩa phụ đã mất đi, lại không dành thời gian, chỉ sợ liên nha hoàn cũng phải mất tích."

Hậu viện chính phòng bên trong bình thường không được người, Triệu Anh bình thường tại Đông sương tiểu khóa viện bên trong qua đêm, chúng nha hoàn cũng là như thế.

Khóa viện đại môn đóng thật chặt, Hồ Quế Dương nhẹ nhàng gõ hai lần, Hồ Quế Đại vẫn là theo tới, nhưng là không tiếp tục ngăn cản.

Hồ Quế Dương giơ tay lên, vừa muốn gõ lại, bên trong đột nhiên chuyển tới một cái thanh âm nghiêm nghị, "Cái nào tiểu vương bát đản?"

"Nhị thẩm, là ta." Hồ Quế Dương nghe xong liền biết đây là Nhị thúc Tôn Long thê tử, tính tình so trượng phu còn muốn táo bạo.

"Triệu gia nhiều như vậy cán nhi tử, thấp nhi tử, ta biết ngươi là ai?"

"Ta là Hồ Quế Dương, còn có Hồ Quế Đại, hần xếp hạng ba mươi chín, vóc dáng không cao, thường xuyên cho nghĩa phụ chân chạy. . ."

Hồ Quế Đại kéo Tam lục ca tay áo, để hần nói ít vài câu.

Trong nội viện thanh âm thoáng hòa hoãn, "Há, là tiểu tử ngươi, lão đầu tử hoàn toàn chính xác nói qua ngươi muốn tới, nhưng bây giờ đã trễ thế như vậy. . . Ngày mai lại đến đi."

"Ngày mai ta muốn đi Cẩm Y Vệ, sợ là không có thời gian. Đơn giản mấy câu, hỏi qua liền đi, mời Nhị thẩm dần xếp." Hồ Quế Dương khách khí.

Trong môn trầm mặc một hồi, tôn Nhị thẩm nói: "Tốt a, ngươi liền đứng ở bên ngoài, ta đem Tiểu Nhu mang ra, ngươi cách lấy cánh cửa nói chuyện. Tốt xấu là một gia đình, đến thủ điểm quy củ, Triệu đại ca không có, các ngươi càng phải cẩn thận để ý."

"Đứng đứng, Nhị thẩm nói đúng." Hồ Quế Dương càng phát ra khách khí, đứng ở bên cạnh Hồ Quế Đại nhìn không được bĩu môi.

Chờ một hồi lâu, trong môn truyền đến tiếng xột xoạt thanh âm, sau đó là tôn Nhị thẩm nam nhân thô cứng rắn giọng, "Các ngươi nói chuyện đi. Tiểu Nhu, đừng sợ, ta liền đứng ở chỗ này, không ai dám khi dễ ngươi."

"Vâng, nô gia cảm ơn Nhị thẩm." Một cái khác nhu nhược thanh âm nói thật nhỏ, toàn không có ban ngày chỉ trích chúng nghĩa tử là yêu hồ lúc điên ý.

Hồ Quế Dương ho một tiếng, "Tiểu Nhu cô nương một ngày này không dễ chịu a?"

Hồ Quế Đại nhắc chân nhẹ nhàng đá Tam lục ca một chút.

"Làm phiền thiếu gia hỏi đến, nô gia ban ngày nhất thời thất kinh, nói lung tung rất nhiều không nên nói, mời thiếu gia đại nô gia hướng chư vị thiếu gia thỉnh tội."

"Tất cả mọi người không thèm để ý, Tiểu Nhu cô nương. . ."

Hồ Quế Đại thấp giọng nhắc nhở: "Hồi chính sự."

Hồ Quế Dương lại khục một tiếng, "Ta muốn hỏi hỏi nghĩa phụ sự tình, Tiểu Nhu cô nương vì sao nói nghĩa phụ vì yêu hồ làm hại?"

"Ta. . . Ta bị dọa hồ đồ rồi, đem lão gia trên người vết thương cũ trở thành mới thương, coi là. . . Ta chỉ là thuận miệng nói lung tung, không thể coi là thật. . ."

"Mời Tiểu Nhu cô nương lại cẩn thận hồi tưởng một chút, tối hôm qua có từng phát hiện dị thường, không cần tị huy, cấp trên ủy thác ta tra án, ta tự sẽ thay người làm chủ."

"Đa tạ thiếu gia, nô gia. . . Vừa mới nói đều là lời nói thật. . ."

Tôn Nhị thâm thanh âm gia nhập vào, "Được rồi, hơn nửa đêm, nói vài lời được, sớm điểm nghỉ ngơi đi, ngày mai sự tình còn nhiều nữa."

Trong môn tiếng bước chân đi xa, Hồ Quế Đại nhỏ giọng nói: "Tam lục ca, cùng chúng ta người nhưng cho tới bây giờ không có khách khí như vậy."

"Người nếu có hoa nhường nguyệt thẹn, ta đối với người cũng khách khí." Hồ Quế Dương cười nói.

"Thôi đi, người cái này kêu là. . . Gọi. . ."

"Trọng sắc khinh hữu, đừng không có ý tứ nói ra."

"Đúng, chính là trọng sắc khinh hữu."

Hồ Quế Dương ngẩng đầu nhìn một cái bầu trời, "Đây đều là nghĩa phụ dạy cho chúng ta a."

"Ừm? Nghĩa phụ mới không có. . ."

"Mẹ nuôi nhất qua đời, nghĩa phụ liền mua được mấy tên nha hoàn, từ đó tận tình thanh sắc, hần đây là làm gương tốt, nói cho chúng ta một cái đạo lý: Nhiều năm vất vả đều là công dã tràng, rượu ngon, mỹ nhân chân thật nhất."

"Phi phi phi, người lại nói hươu nói vượn, nghĩa phụ tuyệt không có ý tứ này."

"Ha ha." Hồ Quế Dương quay người đi ra, đuổi một cái to lớn lưng mồi, "Đại ca, Ngũ ca đoán chừng đã thương lượng xong, đem Tiểu Nhu lời nói chuyển cáo một chút, hần là liền không có ta chuyện gì."

"Nghĩa phụ đi thể đâu?" Hồ Quế Đại đuổi theo nhắc nhở.

"Chỉ cần không có yêu hồ, Đông xưởng, Tây xưởng cũng sẽ không cảm thấy hứng thú, tự nhiên cũng sẽ không lại ủy thác bắt luận kẻ nào tra án. Còn nghĩa phụ đi thể, chuyện này chỉ có thể xem như việc nhà, không cần đến ta đến tra."

Hồ Quế Đại sững sờ, bước chân chậm dần, lập tức tăng tốc bước chân, cùng Tam lục ca sóng vai đi đến tiền viện, không có gặp người, các huynh đệ khác đều về phòng trước.

"Tam lục ca, người nói là huynh đệ chúng ta ở trong có người đánh cắp đi thể?"

"Đây là giải thích duy nhất, trừ phi trên đời thật có quỷ thần."

Nhanh đến phòng trước cổng lúc, Hồ Quế Đại thờ dãi nói: "Ta tình nguyện đây là quỷ thần gây nên."

Trong sảnh, ở giữa vẫn bày biện quan tài, nghĩa tử nhóm theo xếp hạng phân loại hai bên, Hồ Quế Dương cùng Hồ Quế Đại đứng ở trên vị trí của mình.

Hồ Quế Thần dù sao cũng là trên danh nghĩa đại ca, chỉ có hần đứng ở quan tài bên cạnh, lời nên nói đã nói xong, vừa vận trông thấy Hồ Quế Dương, vẫy tay, "Tam lục đệ, tới."

Hồ Quế Dương không có cách, đành phải đi đến đại ca trước mặt, hướng trong quan tài lại nhìn một chút, bên trong vẫn là trống không.

"Ta cùng Ngũ đệ thương lượng qua, nghĩa phụ đi thể mất đi một chuyện, vẫn phải là từ người tiếp tục tra được."

"Đại ca, Ngũ ca quá coi trọng ta, ta vừa mới hỏi qua Tiểu Nhu cô nương, nàng thừa nhận bản thân cũng không có nhìn thấy cái gọi là yêu hồ, ngày mai ta đi Cẩm Y Vệ, ở trước mặt huyênh đại nhân báo cáo việc này, cũng liền nên kết thúc. Đã không quan hệ yêu hồ, Đông xưởng, Tây xưởng đại khái cũng sẽ không cảm thấy hứng thú, tìm về đi thể chuyện này, vẫn là đại ca, Ngũ ca chủ trì đi, ta không làm được."

Hồ Quế Thần trầm ngâm chưa quyết, lão Ngũ Hồ Quế Mạnh tiến lên phía trước nói: "Chỉ có thể là người, người khác đều không được."

Hồ tung bay lác đầu, "Ta không làm, các người đây rõ ràng là đem ta hướng trong hố lửa đây."

"Chẳng lẽ người không muốn tìm về nghĩa phụ đi thể sao?"

"Nghĩ, nhưng ta không có bản sự dẫn đầu tra án, vẫn là cho đại ca, Ngũ ca trợ thủ đi."

Hồ Quế Mạnh chau mày, lão Đại Hồ Quế Thần chen lời nói: "Nghĩa phụ khi còn sống dù sao đơn độc nhắc qua tên của người, tất cả mọi người nghe được, Tam lục đệ, sự tình vẫn phải là giao cho người, có cái gì yêu cầu, người cứ nói đi, ngay trước chúng huynh đệ trước mặt, ta cùng lão Ngũ khẳng định thỏa mãn."

Hồ Quế Mạnh cũng nói: "Đúng, tra án trong lúc đó, người chính là chúng ta đầu mục, tất cả mọi người nghe người."

Hồ Quế Dương suy nghĩ một chút, chuyển động ánh mắt, nhìn về phía các huynh đệ khác, thẳng đến tất cả mọi người gật đầu hoặc là mở miệng tỏ thái độ về sau, hần mới dài thán một tiếng, nói: "Tốt a, đã chur vị huynh đệ kiên trì, ta liền cố mà làm, đến mức yêu cầu, ta còn thực sự có mấy cái."

"Người nói đi." Hồ Quế Mạnh có chút không quá kiên nhẫn.

"Thứ nhất, ngày mai buổi sáng ta đi Cẩm Y Vệ gặp Viên đại nhân, đạt được hần cho phép cùng bỏ nhiệm, ta liền tiếp nhận án này, nếu như Viên đại nhân không đồng ý, có thể nộp mờ suy đoán, đó còn là được rồi."

Viên Bân là Triệu Anh cùng nghĩa tử nhóm lớn nhất chỗ dựa, mọi thứ nhất định phải đạt được ủng hộ của hần mới tính danh chính ngôn thuận, yêu cầu này cũng không quá phận, Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mạnh bọn người biểu thị đồng ý.

"Thứ hai, nếu là tra án, liền không có tình cảm huynh đệ có thể nói, đến lúc đó có làm không đúng địa phương, sớm mời chur vị huynh đệ thông cảm. Đại ca, Ngũ ca lại có chuyện gì, không cần tránh ta, bằng không mà nói, ta chỉ có thể hoài nghi các người có ý khác."

Trước vài câu coi như hợp lý, sau hai câu nhưng có điểm quá phận, dù cho Hồ Quế Dương cười nói ra đến, Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mạnh vẫn là rất xấu hổ, một cái liền khục vài tiếng, một cái trợn mắt tròn xoe.

"Thế nào? Đại ca, Ngũ ca đồng ý không?" Hồ Quế Dương cười truy vấn.

Hồ Quế Thần miễn cưỡng gật đầu, "Về sau có việc kêu lên người chính là."

Hồ Quế Mạnh cũng chỉ có thể gật đầu, "Chỉ cần có thể tìm về đi thể, tất cả nghe theo người."

"Vậy là tốt rồi, cái khác điều kiện chờ ta nhớ tới lại nói, hiện tại —— mời các người đều ra ngoài đi, ta muốn cùng nghĩa phụ đơn độc đợi một hồi."

Trong quan tài rỗng tuếch, Hồ Quế Dương lại nói muốn cùng nghĩa phụ đơn độc ở chung, tuy nói Triệu Anh nghĩa tử phần lớn không tin thần, nghe đến lời này nhưng cũng tóc gáy dựng đứng.

Hồ Quế Dương làm ra xua đuổi động tác, đám người đành phải rời khỏi, lão Ngũ Hồ Quế Mạnh đi ở phía sau cùng, thấp giọng nói: "Nhất định phải tìm về đi thể, vẫn phải tra ra là ai. . ." Hồ Quế Mạnh nhìn thoáng qua đi ở phía trước chúng huynh đệ, không có nói thêm gì đi nữa.

Hồ Quế Dương chỉ là gật đầu, chờ đến tất cả mọi người đi ra ngoài, hần trở lại quan tài một bên, cúi đầu tự nói: "Nghĩa phụ, người ra thật là một vấn đề khó."

Lại đứng một lúc, Hồ Quế Dương nhắc chân rảo bước tiến lên quan tài, vậy mà nằm xuống, điều chỉnh dáng người, để cho mình dễ chịu một số, "Ta vẫn là ngủ trước một giấc đi."

Chương 7: Chỗ dựa

Trong quan tài nằm lâu, không có ngay từ đầu thư thái như vậy, Hồ Quế Dương ngủ đến so bình thường muộn một chút.

Hôm sau trời vừa sáng, Hồ Quế Đại chủ động cho Hồ Quế Dương làm người hầu, "Dù sao cũng phải có người cho người người chạy việc a?" Hần nói.

Thế là hai người cùng nhau tiến về Cẩm Y Vệ.

Bọn hần tới tương đối sớm, nha thự vừa mới mở cửa, lúc trước tại Nam ti nhậm chức Triệu Anh có thể tùy tiện đi vào, hai tên nghĩa tử còn chưa trở thành chính thức Cẩm Y Vệ, tự nhiên không có tư cách này, chỉ có thể chờ đợi trên đường.

Hồ Quế Đại nhận ra trước cửa tư lại, tiến đến thông báo, rất mau trở lại đến, "Viên đại nhân còn chưa tới đâu, đợi lát nữa đi."

Đường cái coi mở sạch sẽ, khắp nơi đều có quan binh thủ vệ, không có nhiều người rảnh rỗi lui tới, hai người đứng ở bên tường chờ, Hồ Quế Đại thở dài: "Lúc trước nghĩa phụ tới thời điểm, rất ít chờ, tổng là có thể lập tức nhìn thấy Viên đại nhân, ngẫu nhiên muốn chờ, cũng là ngồi ở phòng trực bên trong, lúc này mới không đến hai ngày. . . Người đi trà mát đại khái chính là cái này ý tứ a? Mát đến cũng quá nhanh chút."

"Người nhất định phải uống ly kia trà, mới có thể cảm thấy trà mát, dứt khoát đừng tranh, cũng liền không quan trọng mát nóng lên."

"Có ý tứ gì?" Hồ Quế Đại có chút hồ đồ rồi.

"Tra xong vụ án này, ta liền đi."

"Đi? Đi đâu?" Hồ Quế Đại càng thêm hồ đồ.

"Rời đi nơi này, đi Nam Kinh, Giang Nam là đất phồn hoa, mua vài mẫu tốt ruộng, rời xa thị phi, nhàn nhã sống qua ngày." Hồ Quế Dương khẽ nâng lên đầu, ngăn người mê mẩn.

Hồ Quế Đại phát một hồi ngốc, "Nói thật nhẹ nhàng, người có tiền sao?"

"Tiền thật là cái vấn đề, ta ngược lại thật ra để dành được một điểm bạc, đại khái đủ lộ phí."

"Cái này chẳng phải kết liễu."

"Có thể buôn lậu muối, đó là một vốn bốn lời mua bán, chỉ cần ba năm năm công phu liền có thể lừa cái mấy ngàn lượng, sau đó liền có thể thực hiện mộng tưởng rồi."

Hồ Quế Đại quay đầu nhìn thoáng qua Cẩm Y Vệ đại môn, cảm thấy Tam lục ca lá gan quá lớn chút, nhỏ giọng nói: "Buôn bán muối lậu là trọng tội, chúng ta rõ ràng là quan binh, như thế nào đi nữa cũng không trở thành lưu lạc làm trộm đi, nghĩa phụ nếu là vẫn còn ở đó. . ."

"Sở dĩ ta một mực không có rời đi nha, chính là chờ lấy một ngày này, chờ nghĩa phụ qua đời, ta liền tự tại, chúng ta đều tự tại, có thể lựa chọn lần nữa một loại cách sống."

Hồ Quế Đại thẳng lác đầu, "Ta có cách sống, chính là cố gắng tra án lập công, tranh thủ mau chóng trở thành chính thức Cẩm Y Vệ, từ đó áo com không lo, so làm ruộng tốt hơn nhiều."

"Ha ha, đã như vậy, người cũng đừng trách 'Người đi trà mát', muốn cảm triều đình bổng lộc, liền phải chịu đựng quan gia lãnh đạm, đừng nói là trà mát, liền xem như một thùng nước tiểu. . ."

"Tam lục ca, người đừng nói nữa, ta minh bạch người ý tứ, nói thêm gì đi nữa ta có chút buồn nôn."

"Ha ha."

Lần lượt có quan lại tiến vào Cẩm Y Vệ nha thự, lại đều không phải Viên Bán, thời tiết có chút lạnh, Hồ Quế Đại nhẹ nhàng dậm chân, nhin không được phàn nàn nói: "Không phải Viên đại nhân mời chúng ta tới sao? Ai, nếu là nghĩa phụ vẫn còn ở đó. . . Nói cái này vô dụng."

Hồ Quế Dương đuổi người một cái, "Đi thôi, đừng đợi, đoán chừng Viên đại nhân có việc, hôm nay sẽ không tới."

"Vạn nhất tới, gặp chúng ta không ở, Viên đại nhân chẳng phải là sẽ tức giận?"

"Để hần hướng ta nổi giận đi, dù sao ta không muốn vào Cẩm Y Vệ."

Hồ Quế Dương nhắc chân muốn đi, Hồ Quế Đại gắt gao níu lại một đầu cánh tay, "Cái này không thể được, người không muốn làm Cẩm Y Vệ, chúng ta còn muốn đâu, Viên đại nhân nếu là trách tội, chắc chắn sẽ không chỉ đổ thừa tội một mình người, sẽ đem chúng ta đều liên lụy."

"Tốt a." Hồ Quế Dương dừng lại, cười nói: "Nhưng là người phải đáp ứng ta một sự kiện."

"Người nói." Hồ Quế Đại cân nhắc một lát, "Chỉ cần có thể làm đến, ta đều đáp ứng."

"Người nhất định có thể làm đến. Nếu như ta không nhìn lầm, người về sau nhất định có thể trở thành Cẩm Y Vệ."

"Vậy thì tốt quá, nắm người cát ngôn."

"Ta đây, tám chín phần mười chính là gào thét giang hồ muối lậu con buôn, không chừng ngày nào chúng ta ngộ hẹp gặp nhau, đến lúc đó người tha ta một mạng đi."

"Tam lục ca, người. . . Người thật muốn đi à? Vậy cũng không được, ta không đồng ý, Đại ca, Ngũ ca ai chừng nhà, cũng sẽ không đồng ý."

Hồ Quế Dương cười to, cười đến Cẩm Y Vệ trước cửa quan binh liếc nhìn, Hồ Quế Đại đỏ mặt nói: "Tam lục ca, người lại mở ta trò đùa."

Hồ Quế Dương chỉ là cười, hồi lâu nói: "Người sống một đời, nói không chừng chính là một trận chuyện cười lớn đâu, nên cười liền cười, không nên cười cũng phải cười."

Hồ Quế Đại không tán đồng dạng này thuyết pháp, "Tam lục ca, người là quái nhân, từ nhỏ đã quái, trưởng thành càng quái."

Hồ Quế Dương nhẹ nhàng hừ lên một bài điệu hát dân gian, không còn phản ứng Tam cửu đệ, ai cũng nhìn không ra đây là trong nhà có tang sự người.

Gần giữa trưa, Hồ Quế Đại cũng có chút gấp, biết rõ Viên đại nhân không có tới, vẫn là đi nghe ngóng hai lần, kết quả đều là thất vọng mà về, một lần cuối cùng còn nhận răn dạy, hăn đỏ mặt trở về, không dám tiếp tục đi hỏi.

Chếch đối diện nha thự bên trong đi ra một người, nhìn chung quanh, Hồ Quế Đại kinh ngạc nói: "Đây không phải là Viên đại nhân bên người tùy tùng sao? Chạy thế nào đến tiền quân Đô Đốc phủ bên trong đi?"

Hồ Quế Đại vội vàng nghênh đón, xa xa ôm quyền thi lễ.

Hồ Quế Dương đứng tại chỗ bất động, nhỏ giọng nói: "Người nhất định có thể trở thành Cẩm Y Vệ."

Nói chuyện với nhau vài câu, Hồ Quế Đại chạy về đến, thần tình trên mặt càng lộ vẻ kinh ngạc, "Tam lục ca, đi thôi, Viên đại nhân phía trước quân Đô Đốc phủ chờ người đây, hăn. . . Hăn mặc kệ Cẩm Y Vệ!"

Đi qua chừng hai mươi năm bên trong, Cẩm Y Vệ đứt quãng đều từ Viên Bản chương quản, có đôi khi cùng người khác chung chương vệ sự, có đôi khi sẽ còn bị khu trục ra ngoài, nhưng hăn cuối cùng luôn có thể sừng sững không ngã, Thành Hoá Hoàng đế đăng cơ đến nay, vị trí của hăn càng phát ra vững chắc, lúc này đột nhiên bị điều đến tiền quân Đô Đốc phủ, thật sự là ngoài dự liệu.

Tiền quân Đô Đốc phủ trên danh nghĩa cao hơn Cẩm Y Vệ cấp một, thực quyền lại kém quá nhiều, đây là cái gọi là minh thăng thực biếm.

"Hiện tại Cẩm Y Vệ ai quản sự à? Giữ cửa gia hỏa cũng không nói cho ta một tiếng, bình thường còn tưởng là bọn hăn là bằng hữu đây." Hồ Quế Đại nhỏ giọng thăm thì, ở phía trước dẫn đường, đi hướng đối diện tiền quân Đô Đốc phủ.

Tuy nói liền cách một con đường, Đô Đốc phủ nhưng so sánh Cẩm Y Vệ nha thự quanh quẽ nhiều, Hồ Quế Đại lưu tại người gác cổng bên trong chờ đợi, Hồ Quế Dương được đưa tới hậu đường gặp mặt đô đốc thêm sự Viên Bản.

Hồ Quế Dương gặp một lần Viên Bản, lần kia hăn đi theo nghĩa phụ sau lưng, không có tư cách nói chuyện, càng không nhận giới thiệu, đoán chừng Viên đại nhân không nhớ ra được bản thân, thế là tiến lên ôm quyền nói: "Thảo dân Hồ Quế Dương bái kiến đại nhân, lỗi mẫn vô lễ, nhìn đại nhân chớ trách."

"Thảo dân" thế mà không chịu quỳ lạy, Viên Bản tùy tùng lập tức đối Hồ Quế Dương không có ấn tượng tốt.

Viên Bản ngược lại không để ý, ngồi ở bàn đằng sau, một mối vung xuống tay, "Không trách không trách, đã quên thông tri người một tiếng, không đợi quá lâu à?"

"Còn tốt, chỉ là một buổi sáng, dù sao cũng không có sự tình khác."

Viên Bản ra hiệu tùy tùng lo pha trà, chờ tùy tùng rời khỏi, hăn nói: "Thế sự khó liệu, hôm qua mời người tới thời điểm, ta vẫn là Cẩm Y Vệ đẹp trai, hôm nay liền rơi xuống tiền quân Đô Đốc phủ."

"Vị tôn mà chức nhẹ, chính có thể bảo dưỡng tuổi thọ, có bao nhiêu người hâm mộ đại nhân đâu."

"Ha ha, người cũng biết nói lời nói. Cũng thế, tại Cẩm Y Vệ rất dễ dàng đắc tội với người, cuối cùng không phải lâu dài chi địa, có thể điều đến tiền quân Đô Đốc phủ, cũng coi như trước sau vẹn toàn."

"Đại nhân 'Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền', sau này tất có phúc báo." Hồ Quế Dương đứng ở nơi đó hai tay nâng trà, nói lên nịnh nọt lời nói đồng dạng lưu loát.

Viên Bản nhìn hăn chằm chằm một hồi, "Triệu Anh nghĩa tử quá nhiều, ta đã thấy người sao?"

"Gặp một lần, nghĩa phụ mang bọn ta đi Sơn Tây bắt yêu nhân, sau khi trở về một khối đạt được đại nhân triệu kiến."

"Thành Hoá. . . Tám năm tháng tư, khi đó ngươi còn nhỏ a?"

"Hừm, mười bảy mười tám tuổi."

"Triệu Anh đem các ngươi giáo đến không tệ." Viên Bản cười híp mắt nói, càng lộ vẻ già nua, còn có mấy phần hiền lành, "Hò Quế Dương, tên của ngươi ta ngược lại thật ra nghe qua, Triệu Anh đã từng đàm luận hán thường thức nghĩa tử, trong đó có ngươi một cái."

"Nghĩa phụ coi trọng ta, tại chư vị huynh đệ bên trong, coi như ta tính tình lười biếng, nhất là bình thường."

"Triệu Anh hoàn toàn chính xác nói qua ngươi người này không cầu phát triển, nhưng là bằng quan, nhìn sự tình ngược lại nhất thú, còn nói ngươi nhất không tin tưởng quý thân, có thể tiếp tục y bát của hán."

"Thật không nghĩ tới nghĩa phụ nhìn như vậy ta." Hò Quế Dương mặt mũi tràn đầy cười khổ.

"Nghe nói ngươi rất dám nói chuyện, ta ngược lại không nhìn ra."

"Thảo dân gặp quan, dù sao cũng phải thủ quy củ."

"Nơi này không có người ngoài, cũng không phải quan phủ đại đường, Triệu Anh ở trước mặt ta rất tùy ý, ngươi cũng có thể."

Có Viên Bản cổ vũ, Hò Quế Dương cười, uống trước một miệng trà, "Tốt a, đầu tiên, ta không muốn kế thừa nghĩa phụ 'Y bát', kế thừa cái kia chỗ tòa nhà lớn còn tạm được, nhưng ta biết mình không có tư cách này."

"Chưa hẳn, vẫn là muốn nhìn ngươi muốn tranh không muốn tranh."

Hò Quế Dương lắc đầu, "Ta không muốn tranh, nhưng ta cảm thấy đại nhân tựa hồ còn muốn tranh, còn muốn lại về Cẩm Y Vệ."

"Ta không phải Tể tướng, trong bụng chống đỡ không xuống thuyền, không muốn ở chỗ này dưỡng lão." Viên Bản chậm rãi đứng dậy, đưa tay ra hiệu bản thân không cần hỗ trợ, chậm rãi vòng qua cái bàn, hướng đi Hò Quế Dương, "Đây không phải ta lần thứ nhất bị đuổi ra Cẩm Y Vệ, cũng sẽ không là một lần cuối cùng, lần trước có nghĩa phụ của ngươi hỗ trợ, lúc này ta cần ngươi."

"Một giới thảo dân. . ."

Viên Bản phát tay, biểu thị bản thân còn chưa nói xong, "Yêu hồ nhất án, so ngoại giới coi là còn nghiêm trọng hơn, tường tình ngươi không cần biết, nhưng là ta ra Triệu Anh nguyên nhân cái chết, đối với cái này phi thường trọng yếu." Đại khái là cảm thấy mình quá vô tình, Viên Bản nói bổ sung: "Triệu Anh đi theo ta nhiều năm, ta không hy vọng hán uống mạng."

Hò Quế Dương mới không quan tâm tình người âm lạnh, "Nghĩa phụ đi thể hôm qua mất tích, đại nhân nghe nói a?"

Viên Bản sắc mặt trầm xuống, "Đông xương, Tây xương sẽ rất cao hứng."

"Bởi vì cứ như vậy càng cho thấy có yêu hồ một loại đồ vật?"

"Triệu Anh, nghĩa phụ của ngươi, hơn nửa đời đều tại chộc thùng thần quỷ âm mưu, từ cái chết của hán chứng minh thần quỷ tồn tại, không thể thích hợp hơn." Viên Bản xoay người, hán quá già rồi, sống lưng không có cách nào thẳng tắp, thanh âm lại không chút nào mềm yếu.

Mặc kệ ban sơ mục đích là cái gì, cũng mặc kệ trong lòng chân thực tín ngưỡng như thế nào, đi qua nhiều năm phối hợp, Triệu Anh sự tình nghiệp chính là Viên Bản sự nghiệp, cả hai chặt chẽ không thể tách rời.

"Ngươi không chỉ là điều tra rõ Triệu Anh tử vong chân tướng, còn muốn văn hồi danh dự của hán, đánh bại hai xương sắp đối với hán triển khai nói xấu." Viên Bản nói bổ sung.

"Ta chỉ sợ không có bản sự này." Hò Quế Dương càng phát ra cảm thấy đau đầu.

"Tìm về Triệu Anh thi thể, chứng minh cái chết của hán cùng yêu hồ không quan hệ, cái này đủ rồi, đến mức về sau sự tình, giao cho ta xử lý."

Hò Quế Dương trầm mặc không nói, hán có tự mình hiểu lấy, bọn thái giám muốn thông qua yêu hồ nhất án chứng minh quỷ thần tồn tại, báo ứng xác đáng, bằng này thuyết phục Hoàng đế đập vào con đường trường sinh, Viên Bản thì phải kiên trì cho tới nay lập trường, khuyên Hoàng đế rời xa gian hoạn, mượn cơ hội quay về Cẩm Y Vệ.

Đối mặt thế lực khắp nơi, Triệu Anh nghĩa tử nhóm đều có khuynh hướng, chỉ có Hò Quế Dương một mực không đếm xỉa đến, lại bị nghĩa phụ điểm qua danh tự, bởi vậy trở thành điều tra chân tướng nhân tuyển tốt nhất.

Nhưng hán ai cũng đặc tội không nổi, đừng bảo là Viên Bản cùng hai xương thái giám, chính là trong nhà huynh đệ, hán hiện tại cũng trấn không được.

Viên Bản hiển nhiên hiểu rõ Hồ Quế Dương tâm sự, lại quay người lại, nhẹ nhàng đem tay phải đặt ở người tuổi trẻ trên bờ vai, thắm thía nói: "Người cũng không nhỏ, nên liệu thời điểm dù sao cũng phải liệu một lần, mặc dù ta tạm thời rời đi Cẩm Y Vệ, còn không đến mức không còn gì khác. Triệu Anh từng là Yên son tiền vệ quân tịch, ta hiện tại là có thể đem người điều vào đi, trước từ thư Bách hộ bắt đầu đi, công thành sau thực thụ, chờ ta quay về —— về sau sự tình sau này hãy nói."

"Vâng, sau này hãy nói." Hồ Quế Dương có điểm tâm động, vô luận như thế nào, Bách hộ so muối lậu con buôn mạnh hơn nhiều, "Ta muốn bảo vệ nghĩa phụ danh dự."

Viên Bản trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, "Đúng, chính là như vậy. Thả tâm, ta không phải người duy nhất chỗ dựa, không tin quý thân người trong triều có khối người, lúc cần thiết, bọn hân đều sẽ cung cấp trợ giúp."

Hồ Quế Dương cảm thấy mình so lão nhân trước mắt càng thêm suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lại một cái

Hồ Quế Đại thực sự khó mà tin được, trên đường đi liên hỏi nhiều lần, "Thật sự? Tam lục ca muốn làm Bách hộ rồi?"

"Thư Bách hộ." Hồ Quế Dương mỗi lần đều muốn uốn nắn.

"Rất nhanh liền có thể thực thụ đi, nghĩa phụ là Bách hộ, Đại ca mới là giáo úy. . . Trời ạ, Tam lục ca, ta nhất định phải nói một câu, cái này có thể có chút. . . Có chút. . ."

"Không công bằng?"

Hồ Quế Đại cười hắc hắc, không có trả lời.

Triệu Anh cái chết đặt ở toàn bộ trong kinh thành chỉ là một kiện không đáng chú ý việc nhỏ, trên đường làm theo người đi đường như dẹt, bầu trời làm theo xanh thăm thanh tịnh.

Mau trở lại đến Quan Âm tự hẻm thời điểm, Hồ Quế Dương nói: "Thật đúng là không công bằng."

Hồ Quế Đại vội vàng nói: "Có cái gì không công bằng? Thiên hạ nhiều như vậy quan nhi tất cả đều danh phù kỳ thực sao? Ta nhìn chưa hẳn, người khác có thể may mắn, Tam lục ca vì cái gì không thể?"

Triệu gia không cách làm sự, nhưng là cũng phải đặt linh cữu bảy ngày sau đó tái phát tang, vẫn có thân hữu lần lượt chạy đến, Hồ Quế Dương tiến viện sau nhìn thấy không ít khuôn mặt xa lạ, lúc này mới nhớ tới, nghĩa phụ những năm gần đây cùng thân thích lui tới không nhiều.

Quan tài lại đập lên, di thể mất tích tin tức hiển nhiên đã truyền ra, đến phúng viếng người đều tại khe khẽ bàn luận, chỉ cần thấy được mồ danh nghĩa từ đến gần, lập tức im miệng.

Hồ Quế Dương không muốn cùng những người này lui tới, trực tiếp đi không người dẫn vô đường, ngồi một hồi, đi một hồi, hân đến nghiêm túc suy nghĩ tra như thế nào án.

Hồ Quế Đại không cùng theo, không lâu sau đó vội vàng chạy tới, "Tam lục ca, đi lợi hậu viện, Đại ca, Ngũ ca tìm người."

Hồ Quế Dương không có hỏi là chuyện gì, đi theo Tam cửu đệ đi ra ngoài, thuận hành lang vũ đi hướng hậu viện, Hồ Quế Đại đằng trước dẫn đường, vậy mà dẫn hướng chúng nha hoàn ở lại khóa viện.

Cửa sân không cài then, hai người vừa mới đến gần, bên trong thì có người mở cửa, để tiến sau lập tức quan bế.

Người mở cửa là lão Ngũ Hồ Quế Mạnh, vốn là đen sì khuôn mặt lúc này âm trầm giống như là muốn trời mưa, "Người lưu lại canh cổng, không cho phép bất luận kẻ nào tiến đến, người theo ta đi."

Hồ Quế Đại canh cổng, đoán được có đại sự phát sinh, một câu không dám hỏi nhiều.

Hồ Quế Dương đi theo Ngũ ca vào nhà.

Tôn Long thê tử Tôn nhị thẩm ngồi ở chỗ đó ngẩn người, gặp có người tiến đến dọa đến khẽ run rẩy, hoàn toàn không có ngày xưa mạnh mẽ sức lực, Đại ca Hồ Quế Thần đi qua đi lại, trong miệng ục ục thì thầm, nhìn thấy Hồ Quế Dương lập tức ngừng bước, "Thế nào?"

"Cái gì thế nào?" Hồ Quế Dương không hiểu thấu, nhìn lướt qua, không thấy được mấy tên nha hoàn, "Xảy ra chuyện gì?"

Ngồi Tôn nhị thẩm đột nhiên sẽ khóc, "Đều là ta không tốt, ta không coi chừng, nhưng ta làm sao cũng không nghĩ ra. . ."

Hai bên đều có một gian buồng lò sưởi, Hồ Quế Dương cất bước hướng đi cách Tôn nhị thẩm xa hơn một chút cái kia một gian, đẩy cửa vào.

Buồng lò sưởi bày biện đơn giản, nhưng là phi thường sạch sẽ, treo trên tường nhất Trương Tùng dây cung cung, xem như Bách hộ Triệu Anh rõ ràng nhất tiêu ký, cái khác đều là tấm gương, gương một loại nữ tử chi vật, có một cổ nhân nhạt son phấn mùi.

Ở giữa còn kèm theo một tia huyết tinh.

Nha hoàn Tiểu Nhu ngửa mặt nằm ở trên giường không nhúc nhích, trên người dưới thân tất cả đều là máu, trước ngực nghiêng bốn đạo cực sâu vết thương, máu đã ngưng kết, càng có vẻ nhìn thấy mà giật mình.

Hồ Quế Dương xích lại gần nhìn một hồi, lại đi dưới giường, cửa sổ các nơi kiểm tra, Đại ca, Ngũ ca hiển nhiên đã điều tra, cũng không chỗ khả nghi, dưới giường không có vật gì, cửa sổ cũng quan được thật tốt.

"Yêu hồ. . . Lại xuất hiện, như thế nói đến, nghĩa phụ chết có lẽ thật cùng yêu hồ có quan hệ." Đại ca Hồ Quế Thần sắc mặt tái nhợt, nhìn về phía lão Ngũ Hồ Quế Mạnh, "Người gặp qua nghĩa phụ di thể, thật không có vết thương?"

"Không, ta nói qua thật là nhiều lần, nhìn thấy di thể người không chỉ ta một cái, hơn mười vị huynh đệ đều có thể làm chứng." Hồ Quế Mạnh lãnh đạm trả lời, mặc dù cũng giật mình không nhỏ, hấn vẫn là so Đại ca trấn định được nhiều.

Hồ Quế Dương đi ra, nhìn về phía đối diện buồng lò sưởi, "Những người khác ở bên kia?"

Tôn nhị thẩm chỉ là phát run, lão Đại Hồ Quế Thần cúi đầu không nói, lão Ngũ Hồ Quế Mạnh nói: "Ba cái trong phòng nha hoàn, ba cái thô sử nha hoàn, hôm qua ở tại khóa viện bên trong, đều có khả nghi."

Tôn nhị thẩm giống như là bị kim châm đồng dạng, nhảy một cái, mờ mịt nói: "Tối hôm qua ta cũng ở chỗ này. . ."

"Nhị thẩm không có vấn đề, người đến giúp đỡ, huynh đệ chúng ta cảm kích còn đến không kịp, làm sao lại hoài nghi?" Hồ Quế Mạnh cho ra trả lời khẳng định.

Bên kia Hồ Quế Dương tới một câu, "Chưa hẳn."

Tôn nhị thẩm vừa mới hơi lỏng khẩu khí, lúc này chân mày miệng mũi lại nhét chung một chỗ, bất cứ lúc nào cũng sẽ gào khóc lớn, Hồ Quế Mạnh tức giận nhìn lấy Tam lục đệ, oán trách hẳn không biết nói chuyện, Đại ca Hồ Quế Thần cũng lắc đầu, hàm hồ nói: "Đây là chúng ta Nhị thẩm, không đến mức, tuyệt sẽ không. . ."

Hồ Quế Dương không để ý tới hai vị ca ca, đi vào một gian khác buồng lò sưởi.

Bên này trong phòng ảm không có giường, mà là nhất trải giường, sáu tên nữ tử ở phía trên chen thành một đoàn, ba người mặc vải lụa tố y, cùng Tiểu Nhu đồng dạng, là Triệu Anh mấy năm trước mua được nha hoàn, khác ba người mặc vải thô quần áo, bình thường làm chút việc nặng, bởi vì trong nhà xảy ra chuyện, lâm thời vào ở khóa viện.

Triệu Anh năm đó từ Đoạn Đẳng hạp không chỉ nhận hạ bốn mươi tên nghĩa tử, còn mang về hơn mười người nữ đồng, nuôi lớn sau tìm người ta gả ra ngoài, còn lại ba cái, bởi vì dung mạo thô lậu mà ở nhà bên trong.

Nghĩa tử nhóm cùng cái này ba tên thô sử nha hoàn tương đối quen, Hồ Quế Dương ôn tồn hỏi: "Ai tới nói cho ta biết, tối hôm qua xảy ra chuyện gì?"

Sáu tên nha hoàn không có một cái mở miệng, run rẩy kịch liệt hơn.

Hồ Quế Mạnh thanh âm từ phía sau truyền đến, "Đã hỏi, các nàng ngủ được chìm, cái gì cũng không nghe thấy."

Lúc đầu Tôn nhị thẩm cùng một tên nha hoàn hầu ở Tiểu Nhu bên người, có thể Tiểu Nhu cảm xúc bất ổn, nghe được một điểm tiếng vang đều sẽ trở nên hết sức kích động, Tôn nhị thẩm đành phải mang theo sáu tên nha hoàn ngủ ở một gian khác buồng lò sưởi trên giường, hừng đông về sau, Tiểu Nhu bên này lặng yên không một tiếng động, đám người cho là nàng quá mệt mỏi, tham ngủ một hồi cũng bình thường, bởi vậy không có thúc giục, ngược lại hạ giọng, không dám quấy nhiễu.

Thẳng đến mặt trời lên cao về sau, Tôn nhị thẩm mới có hơi không kiên nhẫn, gõ cửa vào nhà, kết quả nhìn thấy chính là một bộ tử thi, nàng cuối cùng còn duy trì mấy phần tỉnh táo, không có kêu gào ầm ĩ, mà là tìm đến Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mạnh huynh đệ.

Hai người huynh đệ nên tra điều tra xét, nên hỏi điều hỏi, không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

"Mời hai vị ca ca đi ra bên ngoài nói chuyện." Hồ Quế Dương dẫn đầu đi ra ngoài.

Hồ Quế Đại vẫn canh giữ ở cửa sân, bên ngoài rất yên tĩnh, đám người phần lớn tập trung ở tiền viện, hậu viện ít người.

Ra phòng, Đại ca Hồ Quế Thần hơi có vẻ nhẹ nhõm, chấp tay nói: "Chúc mừng Tam cửu đệ, nghe nói ngươi được trao tặng Yên sơn tiền vệ chức Bách hộ."

"Thử Bách hộ." Hồ Quế Dương lần nữa uốn nắn, nhìn xem Đại ca, lại nhìn xem Ngũ ca, nói: "Hai vị ca ca có ý kiến gì không?"

Lão Đại Hồ Quế Thần nhũu mày trăm mặc, không muốn mở miệng, lão Ngũ Hồ Quế Mãnh nói: "Các phương đều tiến cử ngươi đến tra án, đương nhiên từ ngươi nói tính."

"Được." Hồ Quế Dương lại không chối từ, "Đầu tiên, đem phúng viếng người đều đuổi đi, chỉ lưu người trong nhà, đóng cửa đóng cửa."

Đầu thứ nhất liền không giống bình thường, liền canh giữ ở cổng Hồ Quế Đại cũng kinh ngạc nghiêng đầu lại.

"Cái này. . . Không quá phù hợp a?" Hồ Quế Thần cục xúc bất an nhìn về phía lão Ngũ Hồ Quế Mãnh, tuy nói đang tranh đoạt phụ huynh chi vị, hai người vẫn bảo trì giữa huynh đệ thân mật.

Hồ Quế Mãnh chân mày nhíu chặt hơn, "Tới khách nhân đều là hàng xóm, còn có nghĩa phụ thân hữu, đuổi đi hoàn toàn chính xác có chút vô lễ."

"Đáng tiếc Thập tam đệ cùng Thập lục đệ không ở, hai người này một văn một võ, nhất định có thể giúp đỡ đại ân." Hồ Quế Thần tuy là Đại ca, gặp cấp lại lộ ra bối rối.

Hồ Quế Mãnh ngược lại không cảm thấy cần trợ giúp, "Chúng ta đều đi theo nghĩa phụ điều tra nhiều như vậy bản án, chẳng lẽ còn không giải quyết được chút chuyện nhỏ này? Yêu hồ là giả, hiển nhiên là nghĩa phụ cửu nhân đang làm trò quỷ, phái các huynh đệ tra cho rõ ngấm hỏi, trong vòng ba ngày tất nhiên tra ra manh mối."

Lão Đại, lão Ngũ nói chuyện một hồi, đột nhiên chú ý tới Hồ Quế Dương một mực không lên tiếng, Hồ Quế Thần nói: "Tam lục đệ, ngươi còn có cái gì ý nghĩ?"

Hồ Quế Dương hai tay mở ra, "Ý tưởng gì? Đợi chút nữa ta lại đi gặp Viên đại nhân, đề hấn lập tức cho ta giấy bổ nhiệm, sau đó lại đi Đông xường, Tây xường, các muốn một phần chính thức bổ nhiệm, danh chính ngôn thuận sau lại bắt đầu tra án."

Lão Ngũ Hồ Quế Mãnh trên mặt biến sắc, lão Đại Hồ Quế Thần xấu hổ cười nói: "Tam lục đệ chê chúng ta dài dòng, tốt, ngươi làm chủ, thế nhưng là dù sao cũng phải giải thích một chút tại sao phải đem khách nhân mời đi."

"Bởi vì đây chỉ là bắt đầu, giết người sẽ còn tiếp tục." Hồ Quế Dương mặc kệ ở đây ba vị huynh đệ có bao nhiêu kinh ngạc, đi ra mấy bước, bỗng nhiên quay người, "Ngũ ca sẽ không nói láo, mà lại nhiều vị huynh đệ đều thấy được, nghĩa phụ trên người không có rõ ràng vết thương mới."

"Ta đương nhiên không có. . . Ngươi nói." Hồ Quế Mãnh đề xuống bất mãn trong lòng.

"Tiểu Nhu trên người nhưng có bốn đạo vết thương, hiển nhiên là muốn nói cho đám người yêu hồ lại hiện ra."

"Tiểu Nhu xảy ra vấn đề rồi?" Canh giữ ở cổng Hồ Quế Đại lấy làm kinh hãi, hấn một mực chạy tới chạy lui chân, không biết trong phòng xảy ra chuyện gì.

Không ai để ý đến hấn, Hồ Quế Dương tiếp tục nói: "Giải thích hợp lý chỉ có một cái, mặc kệ nghĩa phụ là thế nào chết, đều cùng yêu hồ không quan hệ, mà yêu hồ muốn tham vì bản thân công, sở dĩ ám sát Tiểu Nhu, tiếp đó, rất có thể sẽ còn lại lần nữa động thủ, lấy tạo thành dư luận xôn xao."

Lão Đại Hồ Quế Thần ho một tiếng, nhắc nhở: "Nghĩa phụ cái chết chưa hấn cùng yêu hồ không quan hệ, Tam lục đệ đừng vội kết luận."

Hồ Quế Dương vẫn tự lo nói tiếp, "Yêu hồ chưa chắc là cùng là một người, thậm chí chưa chắc là cùng một cái đội, chỉ là bởi vì thanh danh quá vang dội, sở dĩ bị gian nhân lợi dụng."

"Cái này. . . Vì cái gì a?" Hồ Quế Thần mười phần không hiểu.

"Bắt lấy hung thủ, liền biết tại sao, mà hung thủ ngay tại chúng ta ở giữa."

Ba người khác hai mặt nhìn nhau, đều không tiếp lời.

Hồ Quế Dương giải thích nói: "Ta nói 'Chúng ta', không phải chỉ huynh đệ chúng ta bốn cái, là cái này chỗ trong nhà tất cả mọi người, sở dĩ muốn đem khách nhân đều đưa tiễn, đóng lại đại môn, lần lượt điều tra."

Vẫn là không ai nói tiếp, trong tiểu viện lâm vào bất an bình tĩnh.

Bang bang, tiếng đập cửa đột nhiên vang, đem mấy người đều giật mình, nhất là Hồ Quế Đại, cả người nhảy dựng lên, quát to một tiếng: "Ai?"

"Ta, ngươi Nhị thúc, giữa ban ngày khóa cửa làm gì? Ngươi là cái nào? Chạy thế nào nữ quyến trong nội viện rồi?"

Hồ Quế Đại le lưỡi thối lui đến một bên, một câu cũng không dám trả lời.

Hồ Quế Dương đi qua mở cửa.

Tôn Long sững sờ, "Tại sao là ngươi? Tại Cẩm Y Vệ nhìn thấy Viên đại nhân rồi? Ngươi Nhị thẩm đâu? Ở chỗ này không trở về nhà à nha?"

"Nhị thúc, ta muốn mượn nhà ngươi dùng một lát, thỉnh khách nhân đều đến đó phúng viếng."

"Áy. . . Mượn có thể, nhưng là ngươi. . ."

"Nhị thúc cùng nghĩa phụ giao tình không cạn, sở dĩ ngươi đến lưu tại nơi này."

"Làm gì?" Lão đầu từ hồ đồ rồi.

"Có lẽ ngươi chính là hung thủ, chính là yêu hồ."

Tôn Long lại sững sờ, sau đó nhào về phía Hồ Quế Dương, "Ta để ngươi nói hươu nói vượn!"

"Tiểu Nhu chết rồi, trên người có lợi trào vết thương, Nhị thẩm thấy tận mắt." Hồ Quế Dương cực nhanh đổ ra mấy câu nói đó.

Tôn Long dừng tay, bảo trì gương nanh múa vuốt tư thế, "Lại chết một cái?"

"Lại chết một cái, yêu hồ lại hiện ra, tất có toan tính, các ngươi đều để ta tra án, tốt, vậy trước tiên từ người một nhà tra được."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khẩu cung

Tôn Long tự mình ra mặt, đem đến đây phúng viếng khách nhân đưa đến nhà mình, không thể thiếu muốn làm một phen giải thích, vẫn phải biểu đạt áy náy, cũng may Triệu Anh khi còn sống tính tình cô quái, liên đới lấy nghĩa tử nhóm cũng đều có "Quái danh", đám người ngược lại là không cảm thấy kinh ngạc.

Bộ phận nghĩa tử đã thành thân, nhà liền tại phụ cận, đều trở về thông báo một tiếng.

Đền hoa mới lên, ngoại trừ Tôn Long vợ chồng, Triệu trạch bên trong đã mất ngoại nhân, tất cả mọi người tụ tập phía trước viện, chia mấy nhóm, một đám là ba mươi bốn vị nghĩa tử, còn có sáu vị không có về Bắc Kinh, một cái khác bằng là Tôn Long vợ chồng cùng sáu tên nha hoàn, còn có một đám là mười tên nam bộc.

Triệu Anh là quân nhân, trong nhà nghĩa tử đông đảo, sở dĩ cố định nô bộc chỉ có cái này không đến hai mươi danh.

Mặc dù Hồ Quế Dương bọn người thủ khẩu như bình, Tiểu Nhu ngộ hại tin tức vẫn là lan truyền nhanh chóng, lần này tụ hội duy chỉ có nàng vắng mặt, tất cả mọi người minh bạch là chuyện gì xảy ra.

Trong viện hơn năm mươi người đều trầm mặt.

Lão Đại Hồ Quế Thần mở miệng trước nói chuyện, ra vẻ nhẹ nhõm, đầu tiên là trước mặt mọi người chúc mừng Tam lục đệ sắp trở thành Yên sơn tiền vệ Bách hộ —— hẳn không nói "Thử" chữ, Hồ Quế Dương không có cơ hội uốn nắn —— sau đó chính thức tuyên bố Hồ Quế Dương phụ trách điều tra nghĩa phụ nguyên nhân cái chết, trong nhà tất cả mọi người muốn nghe từ an bài, hỏi gì đáp nấy.

Cái này đều không phải là tin tức mới, chỉ là từ Hồ Quế Thần trước mặt mọi người nói ra, lộ ra chính thức một số.

Hồ Quế Dương tiến lên mấy bước, quay người đối mặt đám người, đối với những người này hẳn đều quen thuộc, có thể để ra mỗi người tính danh, tên hiệu cùng dờ hơi, cùng đại đa số người đùa giỡn qua, ăn uống qua, lúc còn nhỏ cùng nằm cùng lên, hơi lớn một số kẻ vai chiến đấu, hiện tại, hẳn đem nói ra mỗi một câu nói đều sẽ đắc tội với người.

Trong mắt của mọi người, Tam thập lục lang Hồ Quế Dương nhưng cho tới bây giờ không phải tiềm ẩn anh hùng, theo dự liệu lãnh tụ.

"Ách, cái kia. . . Hung thủ ngay tại trong các người ở giữa."

Lời vừa nói ra, viện tử vỡ tổ, tiếng quát mắng, chất vấn âm thanh, giải thích tiếng hỗn thành một mảnh, thậm chí có người chỉ Hồ Quế Dương mắng to.

Hồ Quế Dương thờ ơ, hấn tại các huynh đệ ở trong làm không uy tín, kích thích phản ứng như vậy cũng hợp tình hợp lý, ngược lại là Đại ca, Ngũ ca ra mặt đàn áp, không bao lâu, tiếng người tiêu tán, tất cả mọi người đem bất mãn giấu ở trong lòng.

"Từ giờ trở đi, đại môn đóng chặt, không có ta cho phép, ai cũng không cho phép vào ra, coi như Cẩm Y Vệ người lãnh đạo trực tiếp tới, cũng giống như vậy."

Có người phát ra cười lạnh, Hồ Quế Dương lại lộ ra mỉm cười, "Sau đó chơi cái trò chơi nhỏ, từ giờ trở đi, trong nhà bất luận kẻ nào không thể một chỗ, tùy thời tùy chỗ, ít nhất phải ba người đợi cùng một chỗ, dò xét lẫn nhau, lẫn nhau làm chứng, ai trái với, ai liền bị nhốt lại."

"Đại tiểu tiện đâu?" "Đi ngủ đâu?" "Nhốt tại thì sao?" "Ai hỏi han?"

Hồ Quế Dương không trả lời, tiếp tục nói: "Sau đó chính là khẩu cung, mỗi người đều phải giao phó hôm trước, hôm qua, hôm nay cụ thể hành tung, muốn kỹ càng một chút, loại sự tình này các huynh đệ biết rõ hơn, không cần ta nhiều lời."

"Nơi này có hơn năm mươi người, còn muốn kỹ càng khẩu cung, lẫn nhau vẫn phải nghiệm chứng đi, ít nhất phải mười ngày mới có thể hỏi qua một lần, đây là hết thấy thuận lợi tình huống. Tam thập lục, người vẫn là tỉnh lại đi, tra án phương pháp rất nhiều, không cần không phải phiền toái như vậy." Có người không khách khí đưa ra phản đối, không gọi "Huynh đệ", gọi thẳng "Tam thập lục".

Hồ Quế Dương tính tình tốt, cười nói: "Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, đại gia lẫn nhau hỏi han, nghiệm chứng, thuận tiện nói chuyện tâm tình, huynh đệ chúng ta thế nhưng là thật lâu không có cảm được soi dũa đàm."

Tiếng cười lạnh vẫn là không ngừng, có thể Đại ca, Ngũ ca không lên tiếng, những người khác cũng liền nhịn.

Trong nhà nô bộc cũng phải tiếp nhận hỏi han, Tôn Long lúc trước là tuần bổ sảnh Bách hộ, liền từ hấn phụ trách việc này.

"Trưa mai trước đó, ta muốn khẩu cung, Nhị thúc bên kia có thể chậm một chút một điểm." Tiếng người huyền ảo, Hồ Quế Dương không được không nâng lên thanh âm, giọng hai tay lên hỏi: "Ai tới cùng ta ghép cặp?"

Không ai phản ứng đến hấn, chúng nghĩa tử các tìm đồng bạn, Hồ Quế Dương cũng không nóng nảy, nhấc tay chờ lấy.

"Hai người chúng ta lẫn nhau hỏi khẩu cung đi." Lão Ngũ Hồ Quế Mạnh đi tới, thần sắc hoàn toàn như trước đây âm trầm.

"Tốt, liền thiếu một vị bút lục."

Bọn hấn đi theo nghĩa phụ Triệu Anh nhiều năm, học chính là Cẩm Y Vệ thẩm phạm thủ đoạn, hỏi han, dùng hình, ghi chép nhất định phải đều có người, không thể đồng thời kiêm nhiệm, điều kiện cho phép, tốt nhất có cái khác nha môn người dự thỉnh.

Giữa huynh đệ hỏi han tương đối đơn giản, không cần dùng hình, không cần dự thỉnh, nhưng là đến có bên thứ ba đem vấn đáp ghi lại trong danh sách.

"Nhị thúc, làm phiền người trước cho chúng ta đương hồi ghi chép." Hồ Quế Mạnh hướng cách đó không xa Tôn Long hô, ngữ khí ôn hòa, nhìn về phía Tam lục đệ ánh mắt lại là lãnh khốc.

Tôn Long phụ trách hỏi han gần hai mươi danh nô bộc khẩu cung, nhưng những người này đều không phải là chủ yếu mục tiêu hoài nghi, bởi vậy nhiệm vụ cũng không nặng nề, hấn cứng cổ, bộ pháp nặng nề, giống như là tại đập nước xe, đi tới nói: "Ai cũng không cho phép vờ vịt, rất khó khăn chữ ta cũng sẽ không viết."

"Chúng ta cũng không phải tú tài, muốn làm khó Nhị thúc, cũng không có bản sự này a." Hồ Quế Dương cười nói.

Đám người tản ra, phân biệt đi hướng khác biệt phòng ở giữa, Hồ Quế Dương bọn người đi phòng trước, tại quan tài bên cạnh lẫn nhau hỏi.

Tôn Long tìm đến bút giấy, Hồ Quế Mạnh bày giấy, Hồ Quế Dương mài mực, lão đầu tử nắm chặt bút, nhẹ nhàng dính mực, "Nói chậm một chút."

Huynh đệ đối diện đứng thẳng, Hồ Quế Dương hỏi: "Ai hỏi trước?"

"Người."

"Ừm. Mời Nhị thúc bắt đầu ghi chép, hỏi han người: Hồ Tam thập lục quế giương, bị hỏi người: Hồ năm quế mãnh liệt." Hồ Quế Dương đợi một hồi, gặp Tôn Long ngừng bút mới nói đi xuống: "Ngũ ca, người tìm ta tiếp nhận hỏi han, để tôn Nhị thúc làm cái ghi chép, là bởi vì hành vi của người khả nghi nhất sao?"

Hồ Quế Mạnh sắc mặt tái xanh, một bên Tôn Long cười một tiếng, "Tiểu tử, người mang theo cái miệng này có thể bình an sống lớn như vậy, đủ thấy

huỳnh đệ tình thâm."

Hồ Quế Mãnh chậm rãi nói: "Nghĩa phụ qua đời khuya ngày hôm trước, đích thật là ta hộ viện, canh hai lúc điều tra một lần, bốn canh lúc lại tra một lần, không có dị thường, theo giúp ta cùng nhau người có Cửu đệ hồ Quế Anh, hai nhất đệ hồ Quế Trí. Phát hiện nghĩa phụ không được về sau, chúng nha hoàn cái thứ nhất thông báo người cũng là ta, theo ta một khối tiến đến xem xét tình huống người là Cửu đệ hồ Quế Anh. Sau đó nhắc đưa di thể người tương đối nhiều, ta nhớ được người có nhị ca hồ Quế Uy, Cửu đệ hồ Quế Anh, Thập Bát đệ hồ Quế Phấn. . . Nha hoàn Tiểu Nhu tối hôm qua ngộ hại, ta đích xác nên phụ một chút trách nhiệm, ta vào xem lấy tìm kiếm nghĩa phụ di thể, không có an bài hộ viện người, bản thân cũng không có làm tiếp tuần tra, cho hung thủ thừa dịp cơ hội."

Tôn Long ngừng bút, "Lão Triệu cũng quá lười biếng, cho bốn mươi con nuôi tùy tiện đặt tên, cái này ai có thể nhớ được a."

"Ta chậm nữa đi." Hồ Quế Mãnh nói, trầm ngâm một lát, tiếp tục nói: "Ta đích xác tương đối khả nghi, đến mức có phải hay không 'Khả nghi nhất' . . ."

"Ta cứ như vậy nói chuyện, Ngũ ca đừng coi là thật." Hồ Quế Dương lại lộ ra để cho người ta hận đến nghiến răng tiểu dung, tiếp xuống hắn nói lên vấn đề liên bình thường nhiều, chỉ là tương đối cẩn thận, cơ hồ đem ba ngày qua mỗi canh giờ đều đã hỏi tới, Hồ Quế Mãnh chính mình chính là Cẩm Y Vệ, đối loại này hỏi pháp ngược lại không để ý, hỏi gì đáp nấy, mà lại đều có bằng chứng.

"Tối hôm trước canh hai đến bốn canh, Ngũ ca ở nhà đi ngủ, Ngũ tẩu có thể chứng minh a?"

Hồ Quế Mãnh trừng mắt Tam lục đệ, từ trong miệng phun ra một chữ: "Có thể."

Hồ Quế Dương còn lấy mỉm cười, "Ta hỏi xong, Ngũ ca bắt đầu hỏi ta đi."

Hồ Quế Mãnh đồng dạng báo ra tính danh, bắt đầu một câu một câu đặt câu hỏi, cuối cùng hắn nói: "Nghĩa phụ qua đời tối hôm trước, người ở nhà đi ngủ, Tiểu Nhu ngộ hại tối hôm qua, người ở phía trước sảnh đi ngủ, bên người không có người ngoài, sở dĩ không cách nào chứng minh."

"Nếu không nói sớm điểm thành thân tốt đâu, liền ngay cả đi ngủ, bên người đều có chứng nhân."

Hồ Quế Mãnh hừ một tiếng, "Ta hỏi xong, còn có mấy câu, Nhị thúc không cần nhớ. Tam lục đệ, ta thật không rõ người làm cái này nhất xuất có làm được cái gì? Nghĩa phụ mang chúng ta thời điểm, đều là tìm được trước đây đủ chứng cứ, sau đó lại bắt người hỏi khẩu cung, đối phương phải chăng nói láo, chúng ta trong lòng hiểu rõ. Giống như người tra hỏi, như là một loại trò đùa, làm sao có thể hỏi ra kết quả?"

"Muốn nói không rõ, ta nhất không minh bạch, vì cái gì nghĩa phụ nhất định phải nhắc lên tên của ta? Vì cái gì đại gia nhất định để ta tra án? Đã không phải ta không thể, đây chính là ta tra án thủ đoạn, cùng nghĩa phụ khả năng không giống nhau lắm, nhưng là chưa hẳn khó dùng. Lại nói, ta dù sao cũng phải làm cái gì a? Cũng không thể làm chờ lấy hung thủ xuất hiện lần nữa." Hồ Quế Dương nháy hạ mắt phải, chuyển hướng Tôn Long, "Nhị thúc, người cũng phải ghi chép phản khẩu cung. Tối hôm qua người cùng Nhị thẩm nội ứng ngoại hợp, hiềm nghi không nhỏ."

"Tiểu vương bát đần, liền biết người có chiều này, hỏi đi, không cho người hỏi, lão Ngũ hỏi. Nương, nội ứng ngoại hợp. . . Gặp qua già như vậy yêu hồ sao?"

Đổi thành Hồ Quế Mãnh hỏi han, Hồ Quế Dương ghi chép, lại một phản khẩu cung.

Ba người mấy ngày nay hành tung tương đối đơn giản, khẩu cung bởi vậy cũng tương đối ngắn gọn, dù là như thế, sau khi hoàn thành cũng đã là sau nửa đêm, Tôn Long gấp không nổi, Hồ Quế Dương càng khôn, "Không được, không được, hôm nay liền đến nơi này, ngày mai buổi sáng hỏi lại. Nhị thúc, người có ba canh giờ hướng đi thiếu khuyết nhân chứng, rất khả nghi a."

"Lão bà tử bị các người mượn tới nhìn trạch, lúc này ngược lại nói ta không nhân chứng à nha? Mà lại ta mới ba canh giờ, người chỉ ít có mười canh giờ là một thân một mình, nói là đi ngủ, không chừng đang lên làm cái gì chuyện xấu."

Hai người người một lời ta một câu, không ai nhường ai.

Hồ Quế Mãnh rời đi, rất nhanh có ba người ôm chăn đệm giản dị giường nhỏ tiến đến, cũng phải ngủ ở trong tiền đình.

Nghĩa tử nhóm từ nhỏ ở tại Triệu gia, sắp xếp chỗ cư trú xe nhẹ đường quen, những người khác không để ý tới Hồ Quế Dương, Hồ Quế Dương lúc này không ngủ ở trong quan tài, mà là tại trên giường nhỏ giữ nguyên áo mà nằm, nằm nằm tới một câu, "Không bằng quan tài dễ chịu a." Dem mấy tên huỳnh đệ dọa đến giật mình, hắn ngược lại ngủ say sưa lấy.

Một đêm vô sự, sáng ngày hôm sau, lại có một nhóm người đến đây phúng viếng, thân phận tương đối đặc thù, phần lớn là kinh thành các nơi hào kiệt có thể vô lại.

Cẩm Y Vệ tra án cần cùng tam giáo cứu lưu đủ loại nhân vật liên hệ, thời gian lâu dài, cũng liền trở thành bằng hữu. Những này "Bằng hữu" rất hiểu quy củ, bản thân không có tự mình đến đây, cất cử đại biểu đưa tới thiệp mời, nhiều người dùng chung một trương, từ đại môn trong khe nhét vào đến, xoay người rời đi.

Hồ Quế Dương đem thiệp mời đều xem một lần, chế giễu trong đó mấy trương chữ viết xấu xí, tại mọi người xem ra, hắn cho tới trưa không có làm chính sự.

Giữa trưa, tất cả khẩu cung đều đưa tới, Hồ Quế Dương lúc này đem so với so sánh cẩn thận, còn mời Đại ca, Ngũ ca truyền nhìn, hai người này không nhìn ra manh mối, từ vừa mới bắt đầu bọn hắn liền không cảm thấy một chiêu này dùng tốt.

Thăng đến chạng vạng tối, Hồ Quế Dương mới đưa hơn năm mươi phần bản cung xem hết, để qua một bên, đuổi người một cái, "Cuối cùng làm xong."

"Người nhìn ra cái gì rồi?" Hồ Quế Mạnh trong giọng nói mang theo một tia trào phúng, không tin Tam lục đệ lại so với ánh mắt của mình càng độc đáo.

"Phiên phức hai vị ca ca đem trong nhà người đều gọi tới đi, ta đã có kết luận."

Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mạnh kinh ngạc đến miệng không đóng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thu mua

Hơn năm mươi người lại một lần tụ phía trước sảnh, nghe nói Hồ Quế Dương đã "Phá án", không có mấy người biểu thị tin tưởng, nghĩa tử nhóm đều là hỏi han lão thủ, tin tưởng mình trả lời không có kẻ hở.

Trống rỗng quan tài vẫn còn, Hồ Quế Dương đứng ở bên cạnh, hai chồng chất bản cung đặt ở nắp quan tài bên trên, nhát dầy nhát mỏng.

"Nghĩa phụ qua đời, mấy ngày qua phúng viếng không ít người, trong đó một vị đại gia muốn tất đều biết, cái kia chính là Tây xưởng tân nhiệm Xưởng công Ônng Trực."

Trong sảnh hoàn toàn yên tĩnh, ai cũng không rõ Hồ Quế Dương vì sao đột nhiên nhắc lên người này.

"Rất kỳ quái, Đông xưởng chỉ một vị giáo úy, Cẩm Y Vệ thậm chí không có phái người đến, Tây xưởng Xưởng công lại đích thân đến phúng viếng, ngay từ đầu còn không chịu công khai thân phận, giả dạng làm gã sai vặt bộ dáng hồi lung tung này kia."

Lão Đại Hồ Quế Thần chen lời nói: "Tam lục đệ, người đến tốt cùng muốn nói cái gì? Ônng Xưởng công tổng không đến mức đánh cấp nghĩa phụ di thể a? Hắn cũng không có cơ hội này, lúc ấy chúng huynh đệ một khối đem hắn đưa ra đại môn."

"Xưởng công dù sao cũng là Xưởng công, thích gì không cần tự mình động thủ, tự nhiên có người đưa đi lên cửa."

Hồ Quế Thần sắc mặt đột biến, vì cùng lão Ngũ Hồ Quế Mạnh tranh vị, hắn đã nhìn về phía Tây xưởng, đây là nửa công khai bí mật, "Tam lục đệ, người . . . Người . . ."

Hồ Quế Dương cười ha ha một tiếng, "Không phải người, Đại ca, người khẩu cung nhất trong sạch, ba ngày qua bên người luôn có các huynh đệ khác làm bạn, bọn hắn đều có thể vì người làm chứng."

Hồ Quế Thần hắc một tiếng, sắc mặt nhưng vẫn không khôi phục.

"Ônng Trực là tới lôi kéo người, nghĩa phụ qua đời ngày đó giữa trưa, ta nhìn thấy hắn từ Tây sương trong một gian phòng đi tới, trên mặt đắc ý, tất nhiên là thành công. Thứ vị là, tại miệng của mọi người cung cấp bên trong ——" Hồ Quế Dương chỉ nắp quan tài trang giấy, "Chỉ có ta thừa nhận đơn độc gặp qua Ônng Trực."

"Bị lôi kéo người chính là người chứ sao." Lão Đại Hồ Quế Thần lạnh lùng nói, biết rõ đây không phải sự thật.

"Ha ha, dĩ nhiên không phải ta, Viên đại nhân vì để cho ta tra án, ưng thuận thử Bách hộ chức vị, Ônng thái giám sẽ chỉ lôi kéo tình cảm, một điểm thực tế hứa hẹn đều không có, lôi kéo không đến tham lam như ta người."

Hồ Quế Thần đỏ mặt lên.

"Có một người, nói chính xác, có một vị huynh đệ, tự mình gặp qua Ônng thái giám, tiếp nhận rồi lôi kéo, nhưng không có thừa nhận. Ta hi vọng vị huynh đệ kia hiện tại liền đứng ra, trước mặt mọi người giải thích rõ ràng, miễn cho ta ở chỗ này đoán."

Không ai lên tiếng.

"Ta không nói Uông thái giám đánh cấp di thể, có thể vị huynh đệ kia nếu là không chịu ra mặt giải thích, ta không thể làm gì khác hơn là hướng phương diện này phỏng đoán."

Vẫn là không ai lên tiếng.

Hồ Quế Dương cảm lấy nắp quan tài bên trên so sánh dày cái kia một chồng khẩu cung, cười nói: "Tốt a, ta không thể làm gì khác hơn là điểm danh. Những này khẩu cung không có vấn đề, ngày đó giữa trưa đều có đi hướng, mà lại bên người có chứng nhân."

Hắn thả lại khẩu cung, cảm lấy một cái khác chồng chất, "Nơi này bảy phần lại khác biệt, bảy vị huynh đệ vừa lúc ở trong đoạn thời gian đó một chỗ, không có người bên ngoài có thể làm chứng."

Một tên nghĩa tử tiến lên hai bước, ngẩng đầu nói: "Ta là bên trong một cái, nhưng ta không có tự mình gặp Tây xường Xường công."

"Tam tam ca đứng ra, rất tốt, còn có sáu vị đâu?"

Nghĩa tử lẫn nhau nhìn nhìn, lần lượt lại có bảy người đi đến Tam thập tam lang Hồ Quế Năng bên người, trong đó một vị đi ra mấy bước lại lui về chỗ cũ, Hồ Quế Dương cười nói: "Nhị thất ca trí nhớ vẫn là như thế không tốt, hoàn toàn chính xác không có người."

Bảy người đứng ở Hồ Quế Dương trước mặt, hoặc ngẩng đầu, hoặc cúi đầu, đều là một bộ khinh thường bộ dáng.

Hồ Quế Dương cảm lấy phần thứ nhất khẩu cung, "Tam tam ca có thể lui xuống, người không có việc gì, lúc ấy người không thấy được người khác, nhưng có người nhìn thấy người, mua thức ăn lão Chu tại khẩu cung thảo luận, ngày đó buổi trưa, hắn nhìn thấy người từ bà mối Trương trong nhà đi ra, đánh với người chào hỏi, người không nhìn thấy."

Rất nhiều người phát ra tiếng cười, bà mối Trương tại đông thành một vùng mười phần nổi danh, đi tìm nàng sẽ chỉ có một nguyên nhân, Tam thập tam lang Hồ Quế Năng mặt đỏ tới mang tai, cả giận nói: "Là ai cấu kết Uông Trực, nói trắng ra không phải, làm gì để cho chúng ta đứng ra?"

"Thật có lỗi a, ta cảm thấy dạng này có thể làm cho đại gia khác sâu ấn tượng."

Hồ Quế Năng nổi giận đứng đứng đi ra, trong sảnh tiếng cười càng vang, lão Ngũ Hồ Quế Mạnh nói: "Tam lục đệ, đừng nói giỡn, nghĩa phụ di thể tung tích không rõ, người nếu có manh mối, thì nói mau ra đi."

"Ngũ ca nói đúng, ta tăng tốc chút. Một vị huynh đệ lúc ấy không ở nhà, hai vị huynh đệ cùng Đại ca giao tình tốt nhất, tổng không đến mức công Đại ca kết giao Tây xường, cũng không cần thiết, còn có hai vị huynh đệ là Ngũ ca đáng tin, rất nhanh liền có thể đi vào Cẩm Y Vệ, không đáng ngại tại lúc này đầu nhập vào Tây xường, sợ dĩ —— chỉ còn lại người, Tam ca."

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, tất cả ánh mắt đều nhìn về Tam Lang Hồ Quế Tinh, qua một hồi lâu, Đại ca Hồ Quế Thần nói: "Tam lục đệ, người tính sai đi?"

"Không sai, chính là Tam ca." Hồ Quế Dương xác định không thể nghi ngờ, "Uông thái giám trước đây đã lôi kéo đến đại ca, xem như cảm xuống đầu to, tiếp đó, hắn đối huynh đệ chúng ta ở trong Tấn nhân thật cảm thấy hứng thú, mà lại đối chúng ta đều rất quen, sợ dĩ hắn đi tìm ta, ả cái này mạch suy nghĩ, hắn tìm một vị khác huynh đệ cũng nên là cái Tấn nhân."

Nhìn về phía Tam Lang Hồ Quế Tinh ánh mắt không đều là không quan trọng.

Hồ Quế Tinh hoàn toàn chính xác cũng là Tấn nhân, Tam thập lục lang Hồ Quế Dương lấy lưỡi nổi tiếng, Tam Lang Hồ Quế Tinh đặc điểm thì là tham ăn, từ nhỏ đã béo, càng lớn càng béo, bây giờ đã là một đoàn đại viên cầu, động tác chậm, tâm tư cũng chậm, đến mức không có cách nào đi theo nghĩa phụ đi ra ngoài bắt trộm, chỉ có thể ở nhà trông giữ nô bộc, tuổi gần ba mươi, không có thành thân, cũng không có độc lập môn hộ.

Hồ Quế Tinh còn có một cái mao bệnh, chính là tham, mà lại tham lễ thắng khí hùng, nô bộc mua thức ăn mua gạo tiền, các huynh đệ hiếu kính nghĩa phụ lễ vật các loại, chỉ cần qua tay hắn, đều muốn cắt xén mấy phần, lấy tên đẹp "Vật và tiền", tất cả mọi người nói đây là "Nuôi phiêu tiền", không tính toán với hắn, Triệu Anh cũng là thả đảm nhiệm.

"Người, người ngậm máu phun người!" Đột ngột lên án, Hồ Quế Tinh rốt cục mở miệng, mặt kim nén đến đỏ bừng, giống như là ủy khuất phần nộ, lại như là chột dạ sợ hãi.

Có người tin tưởng, cũng có người không tin, lão Ngũ Hồ Quế Mạnh lúc này mở miệng: "Tam lục đệ lên án quá tùy ý, Tây xường Xường công lôi kéo Tam ca làm gì, liền vì đánh cấp di thể sao? Làm sao đánh cấp?"

"Ta trả lời trước sau một vấn đề, di thể là thể nào đánh cấp? Đại gia hắn còn nhớ, Uông Trực ngày đó quang minh thân phận về sau, người người đều đi nhịnh nọt, không chỉ là chư vị huynh đệ, liền khách nhân khác cũng đều tận dụng mọi thứ, muốn gặp Xường công một mặt."

Hồ Quế Dương kỳ thật cũng không có thấy tận mắt, lúc ấy hắn chạy đến đầu ngõ trong quán trà đi uống rượu, nhưng hắn đoán không sai, trong sảnh tất cả mọi người không có phân bác, có người thậm chí ngượng ngùng cúi đầu xuống.

"Uông Trực cáo từ thời điểm, không sai biệt lắm tất cả mọi người đưa đến đại môn bên ngoài, cái kia cả ngày, chỉ có lúc đó kia khác, nghĩa phụ quan tài không người chờ đợi."

Đám người nhao nhao gât đầu, chỉ có lão Tam Hồ Quế Tinh mặt càng ngày càng đỏ, "Ta lúc ấy đang cấp đại gia an bài com tối. . . Lão Ngô, phòng bếp lão Ngô có thể chứng minh!"

Lão Ngô cùng với những cái khác người hầu đứng ở đại sảnh trong góc, nghe được có người nói đến bản thân, dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng nói: "Ta vội vàng nấu com xào rau, thật không có chú ý. . ."

Hồ Quế Tinh thịt nhiều, đám lượng không nhiều, mặc dù xếp hạng thứ ba, cũng không dám cùng các huynh đệ chống lại, chỉ có thể hướng lão Ngô nói: "Người rõ ràng trông thấy ta. . ."

"Đù rồi, Tam ca." Lão Ngũ Hồ Quế Mãnh quát, hần có quyền uy, Hồ Quế Tinh lập tức im miệng, trên mặt mồ hôi chảy ròng.

"Tam lục đệ, không phải ta bắt bẻ, người những chứng cứ này còn chưa đủ." Hồ Quế Mãnh lại nói, xem như một loại giải thích.

Hồ Quế Dương khẽ cười một tiếng, sau đó trở nên nghiêm túc, "Hoàn toàn chính xác, chứng cứ không đủ, nhưng là Ngũ ca nghi hoặc đều đã có sẵn giải thích. Ông Trục tại sao phải đánh cắp di thể? Bởi vì Linh tế cung Linh tế cung cùng nghĩa phụ ở giữa ân oán không cần ta nhiều lời, Tây xường hết lần này tới lần khác tuyên tại Linh tế cung đối diện thiết lập nha thự, chỉ là trùng hợp sao? Còn có, nghĩa phụ bị điều đi Tây xường, cùng ngày cũng không có nhìn thấy Ông thái giám, mà là nhận một vị khác thái giám tiếp đãi, Tam cửu đệ, đó là ai?"

Trong đám người Hồ Quế Đại lập tức nói: "Vân Đan."

Đi theo nghĩa phụ nhiều năm, mọi người đều biết "Vân Đan" cái tên này, mà lại biết đây chính là năm đó cắt xén nam đồng thái giám một trong, mà nghĩa phụ một mực đang đuổi bắt một tên trọng phạm, cũng cùng người này, còn có Linh tế cung đạo sĩ, quan hệ rất sâu.

Hết thấy tựa hồ cũng liền lên, mà lại trong nháy mắt đem nguyên nhân đẩy lên hơn mười năm trước, cùng tất cả nghĩa tử cùng một nhịp thở.

"Lại có người muốn tạo Từ tôn thang á." Hồ Quế Dương nói.

Hồ Quế Đại run giọng nói: "Ông Trục cũng là Đoạn Đăng hạp đi ra người a."

Từ tôn thang là một mực tà thuốc, nghe nói có thể làm cho thái giám một lần nữa mọc ra từ tôn căn, cần thiết rất nhiều dược liệu ở trong có một mực là đồng từ căn, Triệu Anh năm đó chính là từ đao hạ đem nghĩa tử nhóm cứu được, mà càng nhiều nam đồng, bao quát Ông Trục ở bên trong, thì trở thành họa quan.

"Ông Trục là Đoạn Đăng hạp người, càng là thái giám, cùng chúng ta sớm đã phân đạo giương tiêu." Hồ Quế Dương nhìn về phía chúng huynh đệ, bọn hần đều đưa Đoạn Đăng hạp trước đó kinh lịch quên mất sạch sẽ, đối năm đó chờ đợi cắt xén lúc sợ hãi lại ký ức vẫn còn mới mẻ.

Liền Đại ca Hồ Quế Thần cũng có mấy phần tin, "Ông Trục coi như thật có ý này, có thể chúng ta. . . Đã không phải là đồng từ."

"Đây không phải nhất tề tân dược, mà là năm đó cái kia tề cũ thuốc tiếp tục, sở dĩ vẫn phải muốn chúng ta đồng tâm, cùng Linh tế cung lão đạo trợ giúp. Đại ca, người trốn qua một kiếp."

Hồ Quế Thần là sớm nhất đảo hướng Tây xường nghĩa tử, nghe nói lời ấy, không tự chủ được cúi đầu nhìn một chút dưới đũng quần, vội vàng lại ngẩng đầu, "Loại sự tình này không thể nhẹ kết luận, đền có. . . Chúng có rõ ràng."

Hồ Quế Dương cười cười, "Đương nhiên, ngày mai ta liền mang theo Tam ca thân phó Tây xường, cảm một phần vô cùng xác thực không thể nghi ngờ chứng cứ trở về."

"Người có biện pháp?" Lão Đại Hồ Quế Thần hỏi.

"Tự có diệu kế, tha thứ khó tiết lộ." Hồ Quế Dương lại cười, lúc này hần cười chẳng phải làm cho người chán ghét, ngược lại để chúng huynh đệ thoáng an tâm.

"Đem Tam ca dẫn đi, ngày mai có thể hay không từ Ông thái giám nơi đó đạt được chứng cứ, đều xem hần."

Tốt mấy tên nghĩa tử tiến lên, kéo lấy lão Tam đi ra ngoài, Hồ Quế Tinh ngây dại, chỉ là khóc, căn bản không đứng dậy nổi, ra phòng trước, mới đột nhiên phát ra như giết heo tru lên.

"Được rồi, người đã tìm tới, không cần đến khăn trương, đại gia tản đi đi, nên để làm chi, nhìn ta ngày mai làm sao đầu thái giám."

"Người. . . Được không?" Lão Đại Hồ Quế Thần không được không đưa ra nghi vấn, "Đây chính là bệ hạ bổ nhiệm Tây xường Xường công."

"Ta là tiền quân Đô Đốc phụ bổ nhiệm thứ Bách hộ." Hồ Quế Dương nhảy mắt mấy cái, "Ta cũng có chỗ dựa."

Đám người bán tín bán nghi, chậm rãi lui ra.

Hồ Quế Dương gọi lại Tam cửu đệ Hồ Quế Đại, "Người không phải phải cho ta người chạy việc sao? Lưu lại."

"A." Hồ Quế Đại không quá tình nguyện, vừa nghĩ tới muốn đi Tây xường đối chất, hần liền sợ hãi.

Người đi được không sai biệt lắm, Hồ Quế Dương hướng Tam cửu đệ nhỏ giọng nói: "Đi đem Ngũ ca mời về."

Lão Ngũ Hồ Quế Mạnh đã muốn về nhà mình, lại bị mời về, trên mặt không quá cao hứng, vừa vào cửa liền nói: "Tam lục đệ, ngươi tốt nhất thật có chỗ dựa, ngày mai chuyển đi này. . ."

"Ngày mai ta không đi Tây xưởng, lời của ta mới vừa rồi hơn phân nửa là nói hươu nói vượn, Tam ca có lẽ là bị ta oan uổng." Hồ Quế Dương cười ha hả nói.

Cùng theo vào Hồ Quế Đại cả kinh hai chân đều mềm nhũn, Hồ Quế Mạnh thì là giận tím mặt, "Ngươi nói cái gì?"

Hồ Quế Dương thu hồi tiểu dung, "Như thế nháo trò, chân chính được thu mua người, đêm nay nhất định sẽ cùng Tây xưởng liên lạc, Ngũ ca, Tam cửu đệ, ta biết các ngươi hai cái không có bị thu mua, đêm nay phải nhờ vào các người bắt người."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lợi trao vết thương

Một ngày đó, Hồ Quế Dương nhìn thấy Ưông Trực từ trong nhà đi tới lúc, Ngũ ca bọn người ở tại diễn võ đường bên trong tìm kiếm di chúc, Tam cửu đệ ở bên ngoài còn chưa có trở lại, bởi vậy đặt được tín nhiệm.

Nhưng vô luận tình huống cỡ nào khẩn cấp, người lười Hồ Quế Dương dù sao cũng phải ngủ một giấc, "Không chừng người nhóm đều là ta nhân vật trong mộng, không phải ngủ về sau, ta mới có thể trở về đến chân thực bên trong đi, ở nơi đó ta là nhà giàu sang công tử, cả ngày sống phóng túng, vô ưu vô lự, tiêu khiển lúc nhìn qua mấy quyển nhân thư, sờ dĩ mộng thấy các người những người này."

Hồ Quế Dương thân thù, Hồ Quế Mạnh, Hồ Quế Đại cũng không bắt buộc, lưu hán phía trước sánh ngời, bọn hán đi tìm đáng giá tín nhiệm huynh đệ, đi bên ngoài bố trí mai phục, chuẩn bị bắt người.

Cái này ngủ một giấc đến thâm trầm ngọt ngào, Hồ Quế Dương khi tỉnh lại, trong thoáng chốc thật cảm thấy hết thấy đều không chân thực, giống như bị ép tiến vào một cái khác mộng.

Đánh thức hán người là Hồ Quế Đại.

Hồ Quế Dương rất nhanh thanh tỉnh, phát hiện trời vẫn đen, Hồ Quế Đại không có đốt đèn, thanh âm phát run, "Tam lục ca, ngươi làm sao ngủ ở trong quan tài a?"

"Dù sao nghĩa phụ tạm thời không cần đến. . . Bắt được?" Hồ Quế Dương ngồi dậy, xoay xoay cổ.

Hồ Quế Đại trong bóng đêm ừ một tiếng, "Cương trao đến, người khẳng định đoán không được là ai."

Hồ Quế Dương hai tay khê chống, từ trong quan tài nhảy lên mà ra, "Đáp án ngay tại trong miệng ngươi, ta tại sao phải đoán? Mau nói là ai."

"Tiểu Mẩu Đon."

Hồ Quế Dương đang đi giày, nghe được câu trả lời này, lập tức ngậy ngấn cả người, lập tức bùng tình đại ngộ, "Là nàng giết chết Tiểu Nhu!"

Triệu Anh năm đó từ Đoạn Đăng hạp không chỉ mang về bốn mươi con nuôi, còn có hơn mười người nữ đồng, đặt tên càng thêm tùy ý, tất cả đều là hoa cỏ danh mục, phía trước gia một cái chữ Tiểu.

Bây giờ nữ đồng phần lớn xuất giá, chỉ còn ba người, bởi vì dung mạo thô lậu, một mực lưu tại trạch bên trong đương thô sử nha đầu, bên trong một cái liên gọi "Tiểu Mẩu Đon", Tiểu Nhu ngộ hại đêm đó, nàng cùng ngủ ở khóa viện bên trong.

Hồ Quế Dương vội vàng mặc lên giày, quần áo vốn là không có thoát, cất bước hướng ra phía ngoài chạy tới, "Ở đâu bắt được?"

"Đầu hẻm, chúng ta mai phục tại nơi đó, thấy có người lên lên lút lút đi tới, ngay từ đầu tưởng rằng nam nhân, ngăn lại hỏi một chút, mới phát hiện là Tiểu Mẩu Đon."

"Nàng thừa nhận?" Hồ Quế Dương vừa chạy vừa hỏi.

Hồ Quế Đại theo sát phía sau, "Thừa nhận, còn cùng Ngũ ca rùm beng."

Hồ Quế Dương tăng tốc bước chân, "Thật không nghĩ tới. . . Đáng tiếc Tiểu Nhu, nàng tại sao phải giết Tiểu Nhu a?"

Hồ Quế Đại dáng dấp thấp bé, đi đứng lại nhanh, một mực đi theo Tam lục ca bên người, "Ta vội vã trở về báo tin, không nghe thấy, Tam lục ca, người thật hẳn là cùng chúng ta cùng nhau đi mai phục."

"Ta nhất mệt rồi, nằm trên mặt đất đều có thể ngủ. . ."

Hai người chạy ra đại môn, thuận hẻm lao nhanh, xa xa chỉ nghe thấy tiếng hò hét, tựa hồ phát sinh chiến đấu.

"Các người có mấy người?" Hồ Quế Dương kinh ngạc hỏi.

"Ngũ ca lại tìm bốn người, gia ta là sáu cái. Thật là kỳ quái, chẳng lẽ còn không có đem Tiểu Mẫu Đơn bắt lấy?"

Xem ra thật sự là dạng này, dưới ánh trăng, đầu hẻm một đoàn bóng đen đánh thẳng thành một đoàn.

Một tên binh thường không có tiếng tăm gì thô sử nha đầu, vậy mà cùng Triệu Anh tự tay dạy dỗ năm tên nghĩa tử thế lực ngang nhau!

"Ngũ ca!" Hồ Quế Đại xa xa kêu một tiếng.

Trả lời không phải là hắc Hồ Quế Mạnh, mà là một cái khác già nua âm thanh vang dội, "Ai vậy, hơn nửa đêm không ngủ được, cãi nhau ầm ĩ, không phải đều hỏi xong sao? Lão Ngũ, là người. . . Ai u mẹ của ta ơi!"

Nói chuyện chính là Tôn Long, nhà hắc ngay tại đầu hẻm, cùng Hồ Quế Mạnh nhà liền nhau, đối diện là quán trà, đang đang ngủ say, bị bên ngoài thanh âm đánh thức, mở cửa đi ra xem xét, vừa nói mấy câu, chỉ thấy một đoàn bóng đen chạy bản thân bay tới, âm thầm nhìn không rõ ràng, chỉ cảm thấy thân thể vô cùng to lớn, giống người mà không phải người, giống như thú không phải thú, không khỏi kêu một tiếng mẹ.

Hồ Quế Dương, Hồ Quế Đại sau đuôi tới, cách Tôn trạch thêm gần một số, cũng nhìn thấy một đại đoàn bóng đen từ trên trời giáng xuống, mục tiêu cũng không phải là Tôn Long, sau khi rơi xuống đất trực tiếp nhào về phía đầu hẻm đang đánh đấu mấy người.

"Yêu hồ!" Tôn Long ngã ngồi trên mặt đất, rốt cục thấy rõ vật kia toàn thân đều là mao, giống một đầu to đến kinh người chó.

Hồ Quế Đại lúc đầu chạy nhanh chóng, lúc này không tự chủ được thả chậm bước chân, "Thật có yêu hồ!"

"Đồ đàn, nhanh đi gọi người, chúng ta muốn lập đại công á." Hồ Quế Dương không sợ, thậm chí hưng phấn lên, chạy càng nhanh, hơn la lớn: "Ngũ ca, ngăn lại yêu nhân, đừng thả hắc đi!"

Cái kia một đoàn bóng đen lại so đoán trước đến lợi hại hơn, vung vẩy hai cái yêu đao, xông vào chiến đoàn, đem Hồ Quế Mạnh bọn người làm cho bộ bộ lui lại, nguyên bản bị vây lại Tiểu Mẫu Đơn, rốt cục thoát thân.

"Yêu nhân lợi hại!" Hồ Quế Mạnh lớn tiếng nói, chỉ cảm thấy đao phong lạnh thấu xương, căn bản tới gần không được nhưng nhìn đến rõ ràng, đây chẳng qua là một tên ăn mặc da lông ngoại bào nam tử cao lớn, cũng không phải cái gì yêu hồ.

Hồ Quế Dương trong tay không có binh khí, xoay người sờ soạng mấy lần, hai cánh tay các nắm lên một cục đá, "Lại kiên trì một hồi, Tam lục đệ gọi người đi."

Hồ Quế Đại hoàn toàn chính xác đang gọi người, tại trong ngõ hẻm một bên chạy một bên kêu to: "Người tới na! Đi ra bắt yêu hồ!"

Quan Âm tự trong ngõ hẻm ở không ít Triệu gia nghĩa tử, đêm nay mới được phép về nhà, chính an tâm đi ngủ, đều bị kêu lên, nhao nhao xách đao đi ra xem xét tình huống, có ít người liền áo ngoài cũng không kịp mặc.

Tôn Long hiểu được, quay người về nhà, rất nhanh mang theo một cây đao đi ra ngoài, chạy mấy bước, kêu to vài tiếng, đột nhiên ngừng bước, thay đổi đầu đao đưa cho Hồ Quế Dương, "Người đi."

Hồ Quế Dương không có thời gian trêu chọc, ném đi trong tay cục đá, tiếp nhận yêu đao, cũng phải gia nhập chiến đoàn.

Lão Ngũ Hồ Quế Mạnh lớn tiếng nói: "Ngăn chặn đường lui, ngăn chặn đường lui."

Địch nhân quá hung mãnh, Hồ Quế Mạnh không hy vọng các huynh đệ có thương vong, mắt thấy giúp đỡ càng ngày càng nhiều, rất nhanh liền có thể dựa đa số thắng.

Tiểu Mẫu Đơn cùng chạy đến cứu viện "Yêu hồ" hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, xông tới mấy bước, làm cho Hồ Quế Mạnh đẳng năm người lui lại, lập tức quay người chạy trốn, Tiểu Mẫu Đơn phía trước, "Yêu hồ" đoạn hậu.

Một tên nghĩa tử đuổi đến thật chặt, "Yêu hồ" xuất kỳ bất ý bước quay người vung ra một đao, nghĩa tử trúng chiêu, kêu thảm ngã xuống.

"Hai sáu đệ!" Hồ Quế Mạnh vội vàng đi lên xem xét, phát hiện hai sáu đệ hồ quế vừa bả vai bên trong đao, tạm thời chưa có trở ngại, lúc này mới thả tâm, thế nhưng là chậm trễ như thế một lát, mục tiêu đã chạy xa.

Hồ Quế Dương sau gia nhập chiến đoàn, thấy ngược lại rõ ràng, xách đao đuổi sát, có thể hai người kia tốc độ quá nhanh, mà lại quen thuộc địa hình, leo tường càng phòng, dần dần đã mất đi tung tích.

"Người nào, dừng lại!" Có người sau lưng quát.

Hồ Quế Dương ngừng bước, lúc này mới phát hiện bản thân một mình xâm nhập, sau lưng không có huynh đệ, mà là một đội tuần tra ban đêm quan binh.

"Ta đang truy đuổi yêu hồ, các người thấy không?" Hồ Quế Dương hỏi.

Yêu hồ năm ngoái liên tiếp đêm ra, sát thương không ít người, quan binh sao có thể chưa nghe nói qua, nghe vậy đều dọa kêu to một tiếng, "Lại đi ra rồi?"

"Đúng, nhưng hẳn không phải yêu, là người, trong tay có đao."

"A, người dừng tới đây, trước tiên đem trong tay người đao buông xuống." Chúng quan binh nhao nhao lộ ra binh khí.

"Ta là Yên sơn tiên vệ Bách hộ, giúp ta bắt lấy yêu hồ, là của các người một cái công lớn."

"Một hồi yêu một hồi người, ai ngờ thật giả? Mau thả hạ đao, thúc thủ chịu trói, tới gần hoàng thành, coi như người là Thiên hộ, cũng không thể làm càn."

Hồ Quế Dương sững sờ, lúc này mới phát hiện bản thân vậy mà từ Quan Âm tự hẻm một đường đuổi tới báo phòng hẻm, cách hoàng thành xác thực không xa, cách Đông xưởng nha thự thêm gần.

Quan binh có mười mấy người, trong tay có đao có súng, Hồ Quế Dương tự biết quả bất địch chúng, chậm rãi thả ra trong tay đao, nói: "Nghĩa phụ ta là Cẩm Y Vệ Nam ti Bách hộ Triệu Anh, Đại ca Hồ Quế Thần, Ngũ ca Hồ Quế Mạnh đều là Cẩm Y Vệ. . ."

Bọn quan binh cùng nhau tiến lên, trước đem Hồ Quế Dương cầm xuống.

Sau một canh giờ, Tôn Long đến tuần bổ sảnh đem Hồ Quế Dương lĩnh đi, "Sớm xách tên của ta, chẳng phải không sao?"

"Vừa căng thẳng, đem Nhị thúc đem quên đi." Hồ Quế Dương nào biết được cái này đội quan binh là Tôn Long người quen, "Nhà như thế nào? Hai sáu ca không có sao chứ? Yêu hồ đâu?"

"Hồ quế vừa vết thương nhẹ, không có việc gì, nhưng đáng tiếc yêu hồ không có nắm lấy, nhưng là không quan hệ, cuối cùng có Tiểu Mẩu Đon mạnh mới này, không còn là vụ án không đầu mối. Thật sự là nghĩ không ra, Tiểu Mẩu Đon! Lại là Tiểu Mẩu Đon! Cái đứa bé kia bình thường nhiều trung thực, ta liền không có gặp nàng nói chuyện qua, vậy mà âm thầm cấu kết Tây xưởng, lại còn biết võ công, thực sự là. . . Ta thật sự là mất bị mù."

Ngày mới sáng không lâu, trên đường còn không có người nào, nâng lên Tây xưởng thời điểm, Tôn Long thấp giọng.

Hồ Quế Dương yên lặng đi rồi một hồi, "Tiểu Mẩu Đon đầu nhập vào chưa chắc là Tây xưởng, ta nhìn thấy bọn hắn hướng Đông xưởng đi, mà lại võ công của nàng khẳng định không phải một ngày luyện thành, sớm tại Tây xưởng thiết lập trước đó, nàng liền đã đi theo người nào âm thầm tập võ."

Tôn Long giật nảy cả mình, "Cái này đều chuyện gì a, lão Triệu bắt quả là một tên Bách hộ, có cái gì bảo bối đáng giá liền nha hoàn đều muốn phản bội? Không hiểu thấu, ta nghĩ không thông, ta. . . Ta trở về cùng lão bà tử thương lượng một chút, vẫn là trước ra khỏi thành ở một trận mà đi, lão Triệu khi còn sống không an phận, sau khi chết cũng gây chuyện."

Quan Âm tự hẻm đã khôi phục lại bình tĩnh, hai người tại đầu hẻm tách ra, Hồ Quế Dương nói: "Nhị thúc, ta thiếu người một cây đao."

"Được rồi, ta nếu là thật sự muốn, tuần bổ sảnh sẽ trả cho ta, người nhanh về nhà đi."

Hồ Quế Dương tâm sự nặng nề hướng Triệu trạch đi, tựa như là trong lúc vô tình xuyên phá tổ ong vỡ về hải tử, rõ ràng chính mình thụ thương, cũng không dám về nhà phàn nàn.

Hắn cảm thấy mình rất có thể phạm vào một cái sai lầm lớn.

Triệu trạch viện cửa khép hờ, Hồ Quế Dương đẩy cửa đi vào, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, phát hiện tiền viện không có một ai, đi phòng trước nhìn thoáng qua, cũng là không ai, trong lòng buồn bực, thế là lại về phía sau viện.

Đông khóa viện môn hộ đóng chặt, Tây sương dưới hiên đứng đầy Triệu Anh nghĩa tử.

Hồ Quế Dương cảm thấy lẩn lộn, đột nhiên tỉnh ngộ lại, tâm bỗng nhiên trầm xuống, nhanh chân chạy tới.

Nghĩa tử nhóm nhìn thấy hấn nhao nhao nhường đường.

Tối hôm qua bị Hồ Quế Dương oan uổng Tam ca Hồ Quế Tĩnh, liền nhốt tại nơi này.

Hồ Quế Dương náo cái kia một trận, chỉ là vì dẫn dụ kẻ phản bội ra ngoài mật báo, hấn thành công, kết quả lại không hoàn toàn tại dự liệu của hấn bên trong, sự tình ngược lại càng thêm khó bề phân biệt.

Hấn đứng ở cổng, ngây dại.

Hồ Quế Tĩnh không biết võ công, bị giam sau trên cửa phòng khóa, cũng không có các huynh đệ khác trông giữ, hiện tại, hấn càng không cần trông giữ.

Mập mạp lão Tam nằm tại phòng ở giữa, trước ngực bốn đạo lợi trào vết thương, vượt dưới máu thịt be bét.

"Là yêu hồ giết người, khẳng định là hấn, ta vậy mà. . . Vậy mà để hấn chạy." Lão Ngũ Hồ Quế Mãnh bị phần không thôi.

"Chưa chắc là hấn." Hồ Quế Dương tâm chìm đến đáy, "Người kia dùng đao, không phải thú trào."

Trong phòng ngoài phòng người đều nhìn về phía Hồ Quế Dương, hấn ho một tiếng, nói: "Tam ca sự, ta phụ trách."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Người trong mộng

Có một số việc không phải một câu "Ta phụ trách" liền có thể gánh chịu được, lão Tam Hồ Quế Tĩnh nhân duyên cũng không tốt, cùng các huynh đệ quan hệ, chưa từng có thâm giao bằng hữu, nhưng hấn dù sao họ Hồ, ở giữa một cái quế chữ, là bốn mươi tên nghĩa tử bên trong một viên.

Triệu Anh đem bọn hấn từ xa xôi Quảng Tây Đoạn Đàng hạp mang về Bắc Kinh, vất vả nuôi lớn, mười mấy năm qua, không có để bất cứ người nào xảy ra ngoài ý muốn, xem như một cái không nhỏ kỳ tích, kết quả hấn vừa mới qua đời, thì có một tên nghĩa tử ngỗ hại.

Nghĩa phụ qua đời, Hồ Quế Dương thương tâm nhưng không muốn biểu lộ ra, bởi vì hấn cảm thấy không có ý nghĩa gì, mà lại nghĩa phụ bất kể là ốm chết vẫn là ai giết, đều không có quan hệ gì với hấn, không cần đến hấn đến gánh trách.

Tiểu Nhu bị giết, Hồ Quế Dương cảm giác sâu sắc tiếc hận, nhưng cũng không khó qua, mặc dù ngoài miệng tổng nhắc tới cái này danh mỵ mạo nha hoàn, kỳ thật hai người không có chút nào quen thuộc, nếu như ai hấn là vì nàng chết phụ trách, cũng là chính chủ công việc quản gia sự Đại ca, Ngũ ca, vẫn cùng hấn Hồ Quế Dương không quan hệ.

Hồ Quế Tĩnh thì hoàn toàn khác biệt.

Nếu như mình không có oan uổng Tam ca, nếu như mình bao dài một cái tâm nhân phải người trông coi phòng ở giữa, nếu như mình không có ở thời điểm máu chốt như vậy ngũ ngon, mà là bốn phía dò xét. . .

Hồ Quế Dương trong lòng toát ra vô số "Nếu như", mỗi một cái tựa hồ cũng có thể tránh khỏi Tam ca Hồ Quế Tĩnh tử vong.

Đứng ở bên cạnh thi thể lão Ngũ Hồ Quế Mãnh quay đầu nói: "Tam lục đệ nói không sai, thật sự có người muốn tái tạo Tử tôn thang."

Hồ Quế Tĩnh dưới háng chịu một đao kia, là một hạng mười phần rõ ràng chứng cứ.

Hồ Quế Dương mặt không biểu tình, vẫn nhìn chăm chăm đầm máu thi thể, trong lòng hỗn loạn tung bùng, còn tại toát ra từng cái "Nếu như".

"Tam lục đệ, người đi nghỉ trước đi, đây không phải chuyện của cá nhân người, ta cùng Đại ca hội chế định một bộ tướng tận kế hoạch, mặc kệ hung thủ cùng người chủ sự sau màn là ai, nếu là lấy vì huynh đệ chúng ta hội khoan tay chịu chết, đây chính là mười phần sai."

Hồ Quế Dương gật gật đầu, thối lui đến một bên, cùng thường ngày, đứng ở các huynh đệ khác sau lưng.

Lão Đại Hồ Quế Thần cũng không lên tiếng, thời khắc nguy cấp, hấn tình nguyện nhường ra quyền lực cùng địa vị.

Quyền chủ đạo cứ như vậy lại chuyển tới Hồ Quế Mãnh trong tay, không có bất kỳ người nào đưa ra dị nghị.

Hồ Quế Mạnh cũng không có cùng Đại ca thương lượng, nhiều lắm là nhìn trúng một chút, xem như trưng cầu ý kiến, sau đó trực tiếp ra lệnh.

Triệu Trạch Đạt được bảo hộ nghiêm mật, toàn bộ Quan Âm tự hẻm nhận đa trọng giám thị, hơn mười vị nghĩa tử từng nhóm ra ngoài triệu tập nhân thủ, đồng thời phóng ra tiếng gió, tìm kiếm Tiểu Mẩu Đơn cùng song đao nam tử hạ lạc.

"Lúc trước là không có manh mối, bây giờ biết nên tìm ai, tất cả đều dễ dàng rồi, mặc kệ yêu hồ là thật là giả, đã hướng Triệu gia tuyên chiến, Triệu gia tử đệ tuyệt không nhận thua, đào ba thước đất, cũng phải đem địch nhân tìm ra, thay Tam đệ báo thù!"

Nghĩa tử mặc dù đều họ Hồ, lại tự cho mình vì "Người Triệu gia", Hồ Quế Mạnh lời nói thắng được một mảnh reo hò, nghĩa tử nhóm nhao nhao lui ra, các đi làm việc, một tên huynh đệ ngộ hại, ngược lại để cho đầu chí của bọn họ dâng trào.

Trong phòng chỉ còn số ít mấy người, Hồ Quế Mạnh vẫn chưa thỏa mãn, hướng đại ca Hồ Quế Thần chấp tay nói: "Làm phiền Đại ca tọa trấn trong nhà, ta ra khỏi thành nghênh đón Thập lục đệ bọn hân, ngày mai về thành."

"Thập lục đệ trở về rồi?" Hồ Quế Thần lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Đã sớm trên đường, nghe nói nghĩa phụ qua đời, ngựa không dừng vó hướng trở về, ta đi đón một chút, để tránh xảy ra ngoài ý muốn."

"Thập lục đệ thân thủ bắt phạm. . . Đúng, hân là nghênh đón, dù sao địch nhân ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng. Ta lưu lại, ngươi đi đi, đi sớm về sớm, cẩn thận đề ý." Hồ Quế Thần căn dặn vài câu.

"Ta đây? Nên làm cái gì?" Một bên Hồ Quế Dương rút cục mở miệng.

Hồ Quế Mạnh liếc hân một cái, "Nghỉ ngơi thật tốt một ngày, tiếp lấy tra tìm nghĩa phụ di thể." Dứt lời, mang theo cuối cùng hai tên huynh đệ rời đi.

Hồ Quế Thần lui lại hai bước, cách thi thể xa một chút, muốn chờ một hồi mới có người đến thu thập phòng, hân không tốt hiện tại liền đi, thể nhưng không muốn lưu lại, "Cái kia. . . Tam lục đệ, ngươi nhìn một hồi, ta đi. . . An bài một ít chuyện."

Hồ Quế Dương không có lên tiếng, Hồ Quế Thần khi hân đồng ý, vội vàng ra khỏi phòng.

Hồ Quế Dương chậm rãi đi đến thi thể phụ cận, tỉ mỉ quan sát.

Không biết đi qua bao lâu, từ bên ngoài tiến đến mấy người, Tam cửu đệ Hồ Quế Đại dẫn đầu, "Tam lục ca, quan tài tới, chúng ta. . ."

Hồ Quế Dương ừ một tiếng, quay người đi ra ngoài.

Viện tử lại một lần lộ ra vắng vẻ, Hồ Quế Dương vô tình đi đến tiền viện, nguyên địa đứng một hồi, hướng đại môn đi đến.

Hồ Quế Đại từ phía sau đuổi theo, "Tam lục ca, ngươi muốn đi đâu?"

"Hồi ta chính mình nhà."

"Ngũ ca không cho đại gia tùy tiện đi ra ngoài."

"Ta lấy mấy bộ y phục, rất mau trở lại tới."

"Cái kia. . . Ta cùng đi với ngươi."

"Hiện tại là ban ngày, ngươi còn sợ ta bị yêu hồ sát hại? Làm việc của ngươi đi, đừng quản ta."

"Tốt a. Tam lục ca, ngươi đừng quá thương tâm, Tam ca việc này thật sự không trách ngươi."

Hồ Quế Dương miễn cưỡng cười cười.

Quan Âm tự hẻm cũng biến thành vắng lạnh, nhà nhà đóng cửa, đầu hẻm trong quán trà không có khách nhân, chỉ có hai tên nghĩa tử ngồi ở cổng giám thị bên ngoài, nhìn thấy Hồ Quế Dương đi qua, hai người hơi gật đầu.

Sùng Văn Môn bên trong đường phố còn cùng bình thường đồng dạng phồn hoa náo nhiệt, đối trong ngõ hẻm phát sinh thảm án hoàn toàn không biết gì cả.

Rời nhà tiệm cận, Hồ Quế Dương tâm tình thoáng bình tĩnh, đến đầu hẻm, nhìn một cái gia môn, cảm thấy có chút đối, liền dứt khoát gần chuyển tới thường đi mì sợi quán, muốn một bát mì thịt thái, một bình rượu nóng, vừa ăn bên cạnh uống.

Tiệm mì lại tới hai vị khách nhân, tại cửa ra vào nhìn quanh vài lần, nhìn thấy Hồ Quế Dương, đồng thời lộ ra tiểu dung, một khối chào đón, ôm quyền chấp tay, một cái gọi "Quế Dương lão huynh", một cái gọi "Ca ca của ta", nhiệt tình giống như là nhìn thấy thất lạc nhiều năm chí thân.

"Các ngươi hai cái." Hồ Quế Dương liếc qua, tiếp tục ăn cơm.

Hai người niên kỷ nhìn qua so Hồ Quế Dương phải lớn hai ba tuổi, một cái cao gầy, một cái gầy thấp, là phụ cận vô lại, cao gọi Tường Nhị Bì, thấp gọi Trịnh Tam Hồn, từng cho Hồ Quế Dương làm qua một chút chuyện nhỏ, đã cảm thấy bản thân là Cẩm Y Vệ Đông Xưởng, tổng đến lộ ra các loại tin tức ngầm, cơ bản không có giá trị, đổi một bữa cơm no, bọn hắn cũng liền thỏa mãn.

"Đã lâu không gặp."

"Có thể không, muốn chết hai anh em chúng ta."

"Nghe nói ngươi tối hôm qua cùng yêu hồ đại chiến ba trăm hiệp, dọa đến yêu hồ đoạt mệnh lao nhanh."

"Nghe nói ca ca thắng quan á."

"Đừng quên diu đất người cũ a."

Hai người về mặt cột nhà nịnh nọt, ngồi ở Hồ Quế Dương hai bên trái phải.

Hồ Quế Dương không để ý tới bọn hắn, tự lo ăn uống, thấy hai người thắng nuốt nước miếng, thực sự nhìn không được, vỗ bàn gọi điện, "Chén lớn, nhiều hơn thịt thái."

Chủ cửa hàng gật đầu nhận lời, ánh mắt lại nhìn về phía Hồ Quế Dương, hắn biết bữa cơm này nên ai trả tiền.

Hồ Quế Dương gật đầu, chủ cửa hàng lúc này mới hướng về sau dưới bếp lệnh làm điện.

Tường Nhị Bì bẹp bẹp miệng, "Quế Dương huynh, rượu uống xong chưa? Nếu không lại đến một chút? Hai anh em chúng ta cùng ngươi không say không nghỉ, xem như chúc mừng ngươi đến lên cao quan."

Trịnh Tam Hồn gật đầu không ngừng, Hồ Quế Dương lại lắc đầu, "Bớt nói nhảm, tìm ta có việc?"

Tường Nhị Bì cười hắc hắc nói: "Chúng ta đều nghe nói, Quế Dương lão huynh lên làm Bách hộ, sau này chính là Hồ Bách hộ, Hồ đại nhân. Ngươi những huynh đệ kia khắp nơi truyền lời tìm kiếm yêu hồ mạnh mẽ, ta còn tại buồn bực, làm sao đem ta hai đem quên đi? Đi ra nhất tìm, ở chỗ này gặp ngươi."

"Các ngươi có mạnh mẽ?"

"Tạm thời không, thế nhưng là sớm muộn cũng sẽ có. Muốn tìm không phải một cái nam nhân sao? Thân cao cao, cầm trong tay song đao, người mặc một bộ da lông trường bào. Hắn nếu là nam nhân, liền sẽ tâm hoan tác nhạc, Giáo Phưởng ti cái này mấy đầu Xuân Viên hồ đồng, có ai so với chúng ta quen hơn? Chỉ cần hắn vừa xuất hiện, chúng ta lập tức liền có thể biết."

"Tốt, biết rồi liền cho ta biết, ta trong mấy ngày qua đều tại Quan Âm tự hẻm Triệu gia." Hồ Quế Dương hiểu rất rõ hai người này bản sự, sở dĩ không chút nào coi là thật, thuận miệng qua loa.

Hai bát mì thịt thái đi lên, hai người ăn như hổ đói, không có rảnh nói chuyện, Hồ Quế Dương xem bọn hắn ăn, "Nguyên lai đương gia làm chủ khó như vậy, nhìn nghĩa phụ thật buồn lòng, thật đến phiên bản thân, mới phát hiện toàn không phải có chuyện như vậy."

"Ngươi quản 'Tuyệt tử giáo úy' rồi?" Trịnh Tam Hồn trong miệng nhai điện, cũng không ngừng đầu lên hỏi, tuyệt tử giáo úy là trên giang hồ đối Triệu gia nghĩa tử xưng hô, chỉ có quen thuộc nhất cùng hận nhất người mới sẽ gọi như vậy.

"Triệu gia liền ngươi như thế một vị Bách hộ, đương nhiên là Quế Dương lão huynh đương gia làm chủ, trừ phi. . ." Tường Nhị Bì một thanh diện không có nuốt xuống, nói không ra lời.

Hồ Quế Dương căn bản không phải tại nói với bọn họ lời nói, đứng người lên, hướng chủ cửa hàng nói: "Cuối tháng một khối kết."

Hắn là khách quen của nơi này, có thể ký sổ, chủ cửa hàng tự mình đưa đến cổng, Tường, Trịnh hai người đã muốn ăn điện, lại muốn giữ chặt Hồ Quế Dương nói chuyện, cuối cùng vẫn là lựa chọn ăn mì.

Trong nhà không thay đổi, Hồ Quế Dương tìm ra mấy món thay đi giặt quần áo, đánh cái bao phục, đột nhiên không muốn đi, chỉ cảm thấy trong nhà hết thấy đều so Triệu trạch tốt.

Hắn nằm ở trên giường, dự định nghỉ ngơi một hồi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại đã là buổi chiều, Hồ Quế Dương vội vàng rời giường, cầm lên bao phục liền hướng bên ngoài đi, đối Triệu gia tới nói, hiện tại là phi thường thời kì, hắn không muốn cho các huynh đệ thêm phiền phức.

Vừa khóa kỹ đại môn, phía sau vang lên một cái bén nhọn thanh âm "Nha, đây không phải Hồ đại quan nhân sao? Thật sự là tương tình không bằng ngẫu nhiên gặp, tìm người tốt mấy chuyện, hôm nay cuối cùng đụng phải."

Lần thứ nhất bị người gọi thành "Đại quan nhân", Hồ Quế Dương rất không thích ứng, quay người nhìn lại, nguyên lai là đồng thành nổi danh bà mối Trương, bốn mươi năm mươi tuổi, chanh chua lưỡi nhanh, bà mối bên trong Trạng Nguyên, cũi chó bên trong tổng là vác lấy một đầu tiểu cái giò, phía

trên che kín vải hoa, bên trong tựa như là Tụ Bảo Bồn, khả năng móc ra bất luận cái gì cổ quái kỳ lạ đồ chơi.

Lúc này bà mối Trương móc ra chính là một cái lại lớn vừa đồ quả táo, "Nhìn một cái, cái này thời tiết, còn có tốt như vậy trái cây."

"Ta không mua." Hồ Quế Dương thường cảm bà mối Trương hướng các huynh đệ nói đùa, thật gặp mặt nhưng phải mau chóng đuổi đi.

"Đừng nóng vội a, vô sự không đáng tam bảo điện, ta hôm nay tìm người có việc."

"Ta?" Hồ Quế Dương cười một tiếng, "Người sai lầm đi, ta cũng không có mời qua người."

Bà mối Trương cười đến cùng hoa đồng dạng, "Chuyện hiếm lạ, chuyện hiếm lạ, lúc này tìm ta làm mai không phải nam nhân. Hồ đại quan nhân, có cô nương coi trọng người, mà lại là khắp kinh thành khó tìm người trong sạch cô nương, luận dung mạo, ngan đậm mới tìm được một, luận gia thế, một đầu ngõ hẻm đều là người ta, luận phẩm tính. . ."

"Ngừng ngừng." Hồ Quế Dương càng hồ đồ, "Ta là Hồ Quế Dương, Quan Âm tự hẻm Triệu Anh con nuôi, không phải người tìm 'Hồ đại quan nhân' ."

"Ai nha, ta còn có thể không biết người?" Bà mối Trương cười đến càng phát ra xán lạn, "Nếu không nói sống được lâu, cái gì chuyện lạ đều có thể đụng tới. Đầu tiên là cô nương liên tiếp làm mấy cái mộng, mộng thấy tiên nhân chỉ điểm, nói nàng mệnh bên trong nên gả 'Hồ sinh quý đường Tam thập lục lang', ngay sau đó, trong nhà vách tường vô cớ hiện chữ, cũng thế. . ."

Hồ Quế Dương trong lòng run lên, sắc mặt cũng thay đổi, "Có người mộng thấy ta?"

"Đúng a, 'Hồ sinh quý đường Tam thập lục lang' không phải liên là người sao?"

"Nhà ai cô nương?"

"Ngoài thành Bảo Khánh hẻm Hà bách vạn nhà. . ."

Hồ Quế Dương co cẳng liền chạy, càng nghĩ càng hoảng sợ, càng nghĩ càng phần nộ.

Bà mối Trương đứng tại chỗ, nửa ngày mới tỉnh táo lại, "Cần thiết hay không, tiện nghi đưa tới cửa cũng đừng? Thực sự là. . ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ta chính là yêu hồ

Tường Nhị Bì, Trịnh Tam Hồn sau khi ăn xong không có đi nghe ngóng tin tức, mà là chạy đến các nơi xuân viện mù hồn, giúp người ta chân chạy mua vật, còn mấy tiền bạc, lập tức hô bằng gọi hữu, về Tường gia đánh bạc.

Hai người tiền vốn quá ít, Trịnh Tam Hồn vận may tốt, còn có thể lưu tại trên trận, Tường Nhị Bì không thuận, mấy cái liền thua sạch ra sân, đứng ở bên cạnh hồ hết trợ uy.

Hồ Quế Dương tìm đến thời điểm, một nhóm người chính cựa đến khí thế ngất trời.

"Quý khách lâm môn, Bách hộ Hồ đại nhân. . ."

Hồ Quế Dương dắt lấy Tường Nhị Bì ra khỏi phòng, ở bên ngoài nói: "Hỏi người một sự kiện."

Tường Nhị Bì vỗ ngực thân nói: "Hỏi gì đáp nấy, nếu là ta không biết sự tình, chết sống cũng hỏi thăm ra tới."

"Không có phiền toái như vậy, buổi sáng tại trong quán, người nói ta cùng yêu hồ đại chiến ba trăm hiệp?"

"Đúng, là ta nói, người cảm thấy chưa đủ uy phong sao? Ta lại thêm vài đoạn: Buổi tối hôm qua, nguyệt hắc phong cao. . ."

"Người nghe ai nói ta cùng yêu hồ đại chiến?"

"Tất cả mọi người đang nói, một buổi sáng sớm liền truyền ra, Đông Nam Tây Bắc thành, người nào không biết 'Hồ Quế Dương' đại danh a, lão huynh,

ngươi nói cho ta một chút yêu hồ bộ dạng dài ngắn thế nào, ta còn có thể giảng được càng đặc sắc, yêu hồ móng vuốt có hay không dài một thước? Thời điểm chạy trốn có phải hay không thoát ra một cỗ khói đen? Nghe nói là một đực một cái hai cái yêu hồ, mẹ xinh đẹp không?"

Hồ Quế Dương cũng không cáo từ, xoay người rời đi, Tường Nhị Bì vẫn chưa thỏa mãn, vừa trở về phòng bên cạnh tự nói: "Một chiêu hắc hồ đào tâm, lại một chiêu ác hồ phác thực, lại một chiêu mãnh hồ hạ son, ngươi nói vì sao đều là lão hồ? Cùng hồ ly đầu, đương nhiên phải là lão hồ quyền, chẳng lẽ dùng mèo hoang chó vườn quyền?"

Trời sắp tối rồi, Hồ Quế Dương vội vã mà chạy hướng Quan Âm tự hẻm, trên nửa đường đột nhiên thả chậm bước chân, cười một tiếng, tự như: "Sốt ruột cũng vô dụng, ngươi liền dịch nhân là ai cũng không biết, mà lại ngươi thế nhưng là Triệu gia nhất lười gia hòa, ổn định, ổn định."

Hắn có thể ổn định, có ít người lại không thể.

Quan Âm tự đầu hẻm, Tôn Long đứng ở nhà mình trước cổng chính, xông đi qua Hồ Quế Dương la lớn: "Ta mặc kệ, ai cũng đừng đến tìm ta, lão Triệu căn bản không có đem bọn ngươi giao phó cho ta. . ."

Hồ Quế Dương cười trả lời: "Nhị thẩm còn nói ngươi đi? Nhị thúc, lấy ra chút khí khái đến, lại tiếp tục như thế, ta liền phải bảo ngươi Nhị thẩm."

"Hỗn trướng, liền nên để ngươi tại tuần bổ trong sảnh tiếp tục chờ đợi. . ."

Hồ Quế Dương cười lớn hướng trong ngõ hẻm đi, không có gặp giám thị huynh đệ, nhưng hắn biết, rất nhiều trong khe cửa đều có người Triệu gia con mắt.

Triệu trạch cửa chính, Tam cửu đệ Hồ Quế Đại ra đón, nhìn thấy Tam lục ca, nhẹ nhàng thờ ra, "Ta đang muốn đi tìm ngươi, trời đã tối rồi, ngươi mới trở về."

"Trong nhà ngủ một giấc." Hồ Quế Dương giờ lên bao phục đuổi người một cái, "Vẫn là trong nhà mình dễ chịu a, ngươi cũng không nhỏ, nhanh tự lập môn hộ đi, nhiều lắm là một tháng, ngươi lại không muốn về chỗ này tới."

Hồ Quế Đại kinh ngạc nhìn lấy Tam lục ca, không rõ hắn tại sao lại biến hồi nguyên dạng, bởi vì Tam ca cái chết mà sinh ra điểm này áy náy, biến mất quá nhanh, cũng quá sạch sẽ.

"Khách tới nhà?" Hồ Quế Dương nhìn thấy cửa chính treo đèn lồng.

Hồ Quế Đại hạ giọng, "Đông, Tây hai xưởng đều người đến."

Triệu Anh đi thể mất tích, một tên nha hoàn, một tên nghĩa tử liên tiếp từ vong. Đông, Tây hai xưởng không cách nào làm như không thấy, các phái đến một tên giáo úy, mục đích chỉ có một cái, xác nhận Triệu Anh nghĩa tử nhóm có thể hay không tự hành giải quyết việc này, dù sao ngay trong bọn họ có bảy người đã là vì Cẩm Y Vệ giáo úy.

Lão Ngũ Hồ Quế Mãnh không ở nhà, lão Đại Hồ Quế Thần nhất định phải chủ sự, ra mặt tiếp đãi khách nhân.

Hồ Quế Dương trở về thời điểm, hai tên giáo úy đang bị đưa ra phòng trước.

"Vị này chính là Hồ Quế Dương, Yên son tiền vệ thư Bách hộ." Hồ Quế Thần giới thiệu nói.

Đông xưởng giáo úy vài ngày trước tới qua một lần, tại đầu hẻm quán trà cùng Hồ Quế Dương đã gặp mặt, bởi vậy mỉm cười gật đầu, ôm quyền nói: "Mời Hồ Bách hộ cố gắng, Đông xưởng chờ lấy nghe kỹ tin tức."

Tây xưởng giáo úy tương đối lãnh đạm, ừ hai tiếng, qua loa chấp tay một cái.

Đưa tiễn hai người, Hồ Quế Thần trở về, đưa tay tại trên trán lau sạch nhè nhẹ, "Thật sự là phiền phức, nói chuyện nửa ngày, cuối cùng tranh thủ đến thời gian mười ngày. Ai, lão Ngũ hết lần này tới lần khác ra khỏi thành, ngày mai mới có thể trở về. Tam lục đệ, ngươi có tiến triển không?"

Hồ Quế Dương lắc đầu, "Duy nhất tiến triển chính là ngủ một giấc ngon lành, tinh thần gấp trăm lần."

Hồ Quế Thần bắt đắc dĩ lắc đầu, ra hiệu Tam lục đệ theo hắn một khối tiến vào phòng trước.

"Tam lục đệ, không ra trò đùa, nói với ta lời nói thật, ngươi thật sự cho rằng lại có người muốn một lần nữa chế biến cái kia. . . Từ tôn thang?"

"Ta đoán, hung thủ giết chết Tam ca không tính, còn tại dưới háng tới một đao, luôn có nguyên nhân a?"

Hồ Quế Thần cúi đầu nghĩ một lát, "Ta cùng Tây xưởng người tán gẫu qua, hắn nói Uông xưởng công cùng toàn bộ Tây xưởng, đều cùng Linh tế cung không có chút quan hệ nào, Uông xưởng công một lòng vì bệ hạ hiệu lực, nhưng là tuổi trẻ mà thể đơn, sở dĩ xem ở đồng hương về mặt tình cảm, hi vọng chúng ta đều gia nhập Tây xưởng, nhưng là cũng không bắt buộc. Ta cảm thấy. . ."

"Đại ca cả tin, người khác nói cái gì ngươi liền tin cái gì." Hồ Quế Dương cười nói, "Ngươi ưa thích Tây xưởng, gia nhập chính là, làm gì quan tâm người khác cái nhìn?"

Hồ Quế Thần không vui, "Nghĩa phụ mặc dù không có ở đây, chúng ta vẫn là người một nhà, có chuyện gì đương nhiên phải thương lượng lấy tới."

"Chờ Ngũ ca trở về, Đại ca tìm hấn thương lượng đi, ta chính là một cái không quản sự người lười, các người làm sao quyết định đều được."

Hồ Quế Thần tới gần chút, "Lão Tam ngộ hại, tất cả mọi người rất bi thống, nhất là ngươi, nhưng là không thể như vậy tình thần sa sút xuống dưới, thời gian dù sao cũng phải qua xuống dưới, nghĩa phụ thường nói. . . Tóm lại ngươi nên tỉnh lại, hảo hảo tra án, tại Viên đại nhân trước mặt lập nhất công, tranh thủ sớm ngày trở thành thực thụ Bách hộ, cũng là vì nghĩa phụ, vì huynh đệ chúng ta trên mặt làm vẻ vang không phải."

Hồ Quế Dương không có cười, nhìn chăm chăm Đại ca, một hồi lâu mới nói: "Ta người này thiên tính lười biếng, đời này không đời được, Đại ca không cần cố vũ, liền coi ta là đồ không nổi tường bùn nhão đi."

Hồ Quế Thần thất vọng dài thán một tiếng, quay người rời đi, vừa đi vừa nói: "Tại hậu viện an bài cho ngươi một gian phòng, dời đi qua đi."

"Không, ta phải ở lại chỗ này, vạn nhất nghĩa phụ quý hồn trở về, không đến mức không tìm thấy người."

Quan tài bày ở nguyên địa một mực không động tới, Hồ Quế Thần thân thể khẽ run lên, tựa hồ muốn nổi giận, cuối cùng vẫn là lắc đầu đi.

Hồ Quế Dương quăng cục nợ, tùy tiện tìm cái ghế dựa ngồi xuống, nhìn lấy không quan tài, hai mắt không nháy mắt.

"Tam lục ca, ta ôm đến một giường đệm chần, cũng đừng ngủ ở ở trong đó, quá dọa người." Tam cửu đệ Hồ Quế Đại dựa vào tường trái bị, tận lực cách quan tài xa một chút.

Hồ Quế Dương ánh mắt chuyển hướng Tam cửu đệ, tựa như trước đó nhìn chăm chăm Đại ca cùng quan tài.

Hồ Quế Đại quay người cùng Tam lục ca ánh mắt đối mặt, "Ha ha, ngươi cũng đừng nhìn như vậy người."

Hồ Quế Dương thoáng di động ánh mắt, "Ngươi có cảm giác hay không cho ta có điểm là lạ?"

"Ây. . . Có một chút đi, trong nhà liên tiếp xảy ra chuyện, Tam ca bị chết thảm như vậy, đại gia trong lòng đều thật không dễ chịu, Tam lục ca không nên tự trách. . ."

"Không, ta không tự trách, không có chút nào."

Hồ Quế Đại một mặt kinh ngạc, ngoài miệng mặc dù an ủi, nhưng ở trong lòng, hấn cùng rất nhiều huynh đệ đồng dạng, coi là Hồ Quế Dương muốn vì Tam ca Hồ Quế Tĩnh chết phụ lớn nhất trách nhiệm.

"Cái kia. . . Vậy là tốt rồi." Hồ Quế Đại không biết nên nói cái gì cho phải.

"Tam ca bởi vì ta mà chết, nhưng ta không có phạm sai lầm."

"Đúng vậy a, Tam lục ca, ngươi nhanh nghỉ ngơi đi." Hồ Quế Đại có chút không cao hứng, hấn cố nhiên không muốn nhìn thấy Tam lục ca tự trách hối hận, nhưng cũng không hy vọng Tam lục ca hoàn toàn không có cái gọi là.

Hồ Quế Dương ban ngày đã ngủ đủ rồi, lúc này tuyệt không khốn, "Bị ta cố ý gọi đến tên người, đều sẽ chết, đầu tiên là Tiểu Nhu, sau là Tam ca, sau đó nên ai?"

Hồ Quế Đại sắc mặt biến hóa, "Tam lục ca, ngươi đừng dọa ta, ngươi biết ta nhất gan."

"Nhất gan cũng không thể cứu ngươi, càng sẽ không để cho địch nhân buông tha ngươi, chúng ta bị dễ mất tới."

"A? Bị ai dễ mất tới?"

"Yêu hồ."

Hồ Quế Đại mặt mũi trắng bệch, "Nghĩa phụ nói trên đời không có yêu hồ loại vật này."

"Đương nhiên không, nhưng là ai cũng không ngăn cản được có người giả mạo yêu hồ, chúng ta bị giả yêu hồ dễ mất tới."

"Vì cái gì. . . Không phải chăm chăm chúng ta a?"

"Bởi vì chúng ta không tin quý thần, bởi vì chúng ta là Triệu gia nghĩa tử, chúng ta là 'Tuyệt tử giáo úy', chúng ta là Hồ sinh quý đường, nếu như chúng ta ở trong xuất hiện yêu hồ, nhất định có thể chấn kinh thiên hạ."

"Chờ một chút, Tam lục ca, ngươi không phải nói chúng ta bị giả yêu hồ dễ mất tới sao? Tại sao lại nói chúng ta ở trong hội ra yêu hồ?"

"Đây chính là giả yêu hồ dễ mất tới chúng ta mục đích cuối cùng nhất, muốn tạo ra một đầu thật yêu hồ."

Hồ Quế Đại ở lại một hồi, giọng cười hai tiếng, "Tam lục ca, ngươi tương đắc nhiều lắm. Tiểu Mẩu Đon đại khái là ghen ghét Tiểu Nhu, mới có thể

thống hạ sát thủ . Còn Tam ca, không chừng đắc tội với ai. . ."

"Ta chính là yêu hồ." Hồ Quế Dương bình tĩnh nói.

"A?"

"Ta chính là yêu hồ." Hồ Quế Dương lập lại, "Nói chính xác, ta chính là tương lai yêu hồ, đã có người cho ta dự định tốt, nghĩa phụ, Tiểu Nhu, Tam ca, còn có sau này ngộ hại người, cái chết của bọn hán đều sẽ tính tại trên đầu ta."

Hồ Quế Đại vội vàng lắc đầu, "Sẽ không như vậy, chúng ta đều có thể vì Tam lục ca làm chứng, người căn bản không ở hiện trường nha."

"Thật sao? Nghĩa phụ qua đời thời điểm, ta trong nhà đi ngủ, Tiểu Nhu, Tam ca ngộ hại thời điểm, ta tại trong quan tài đi ngủ, bên người đều không có ngoại nhân, người có thể chứng minh ta thật sự đang ngủ sao? Người có thể chứng minh ta không có vụng trộm thi triển tà thuật sao?"

"Ta. . . Căn bản không ai hoài nghi người a."

"Thời điểm chưa tới, chết người còn chưa đủ nhiều." Hồ Quế Dương cười một tiếng, "Kế tiếp ngộ hại người sẽ là ai? Tam cửu đệ, cẩn thận một chút, người tông đi theo ta, có thể đỉnh nguy hiểm, gần nhất không cần đơn độc đi lại, nhất là trong đêm."

Hồ Quế Đại ở lại một hồi, cả giận nói: "Tam lục ca còn nói nói nhảm làm ta sợ, ta không tin."

"Ha ha, tùy người vậy. Dù sao ta biết, còn sẽ có huynh đệ ngộ hại, chậm rãi, manh mối đều sẽ chỉ hướng ta." Hồ Quế Dương lại duỗi thân cái lưng một cái, không có đi hướng bên tường đệm chân, mà là đá roi xuống giày, dùng sức đẩy ra nắp quan tài, còn muốn đi vào đi ngủ, "Sờ dĩ ta là an toàn, nhận được hoài nghi trước đó, ta là an toàn nhất."

Hồ Quế Đại kinh nghi bất định, còn có mấy phần tức giận, không phân rõ Tam lục ca là tại nói hươu nói vượn, vẫn là thật lòng thực lòng, hừ một tiếng, quay người đi ra, thuận tay mang lên cửa phòng, đi vào trong sân, không gặp được bóng người, trong lòng không khỏi run lên, vội vàng đi tìm các huynh đệ khác.

Hồ Quế Dương nằm tại trong quan tài, tỉnh cả ngủ.

Phía ngoài ngọn nến đốt đến cùng, bản thân diệt, Hồ Quế Dương vẫn ngủ không được, trần trọc, ngón tay tại vách quan tài bên trên tùy ý loạn vẽ.

Hắn đụng phải một đoàn vết cắt, cẩn thận tìm tòi, giống như là một chữ, chậm rãi sờ nữa, hắn nhận ra, đó là một cái "Giương" chữ.

Tại nghĩa phụ trong quan tài, vậy mà khắc lấy hán danh bên trong một chữ cuối cùng.

Hồ Quế Dương lại không cảm thấy ngoài ý muốn.

Đầu tiên là đẩy ra hán tra án, sau đó rải hán cùng yêu hồ đại chiến tin tức, tiếp theo là ngoài thành nữ nhân mơ tới hắn, công bố không phải hán không gả, hiện tại thì là trong quan tài chữ, đây đều là một số việc nhỏ, cuối cùng lại đẩy ra một cái không thể nghi ngờ kết quả.

Hồ Quế Dương chỉ buồn bực một sự kiện, đến tận cùng là ai tại bốn mươi tên nghĩa tử ở trong chọn trúng hắn, nhất định phải đem hán tạo thành vì yêu hồ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chính là người!

Hồ Quế Dương nhảy ra quan tài, đẩy cửa phòng ra, đón sáng sớm dương quang đuổi cái đại đại lưng môi, vừa hay nhìn thấy quét dọn đình viện người hầu, hỏi: "Lão Lưu, tối hôm qua người chết sao?"

Lão Lưu run một cái, sau đó cười nói: "Tam Lục gia thật yêu nói đùa, sáng sớm hỏi cái này loại sự tình."

"Hừm, cái kia chính là tạm thời không có chuyện làm." Hồ Quế Dương đến hậu viện phòng bếp tìm nước rửa mặt súc miệng, nhìn thấy hai tên nha hoàn chính nhóm lửa nấu cháo, cười nói: "Tiểu Cần, Tiểu Cúc, các người hai cái sẽ không cũng là giấu giếm cao thủ a?"

Hai người ai cũng không có trả lời, chỉ là tăng tốc động tác trên tay, tiểu Cần cấp tốc khiêng xuống tay, tựa hồ tại lau nước mắt.

Hồ Quế Dương lập tức hối hận rồi, có một số việc là không thể lấy ra đùa giỡn, "Thật có lỗi, các người cùng Tiểu Mẩu Đơn rất thân mật a?"

Tiểu Cần quay đầu nhìn Hồ Quế Dương một chút, trong ánh mắt tràn đầy oán độc, "Ai quan tâm nàng?"

Hồ Quế Dương lập tức hiểu được, "Là Tiểu Nhu, các người tưởng niệm chính là nàng."

Tiểu Cần tiếp tục châm củi, Tiểu Cúc nói: "Tiểu Nhu tỷ đối với chúng ta tốt nhất, từ trước tới giờ không đánh chửi, bây giờ nàng không có ở đây, chúng ta. . ."

Tiểu Cần nói: "Nói những thứ vô dụng này, chúng ta chính là như vậy số khổ, Tam Lục gia, rửa mặt xong liền đi đi thôi, nơi đây lại là bụi lại là thuốc, đừng làm bẩn người quần áo mới, về sau muốn nước, vẫn là chúng ta cho người đầu đi qua đi, trong nhà không thiếu người hầu."

Hồ Quế Dương cười xấu hổ cười.

Lúc còn nhỏ đại gia không phân khác biệt, nam hài tử cũng giúp đỡ làm việc, đằng dần dần sau khi lớn lên, vận mệnh lại rất khác nhau, Hồ Quế Dương trên không lo thì dưới lo làm quái gì, không có dã tâm gì, sở dĩ trôi qua tương đối buồn lòng, chưa từng nghĩ tới người khác sinh hoạt là như thế nào.

Thái giám Ưông Trục nói qua, đều là Đoạn Đăng hạp cô nhi, có người tiến cung, cứ thế trở thành Xưởng công, có người tránh thoát năm đó một kiếp, lại tại Triệu Anh trong nhà biến thành bình thường, sự tình chính là như vậy, không ai nói rõ được.

Hồ Quế Dương đi sát vách trong nội viện tìm Đại ca Hồ Quế Thần.

Hồ Quế Thần sớm đã rời giường, đang nhà mình nhà chính bên trong lắng nghe báo cáo.

Thân là Triệu gia nghĩa tử bên trong lão Đại, hẳn có năm tên huynh đệ phụ tá, còn có chỉ ít hai mươi danh bên ngoài Đông Xưởng, phân bố ở kinh thành các nơi, chuyên môn phụ trách giám thính chùa chiền bên trong động tĩnh, nhất là những cái kia từ nơi khác vân du bốn phương mà đến ngủ tạm tăng nhân, càng là trọng điểm giám sát mục tiêu.

Triệu Anh tin tưởng, những này không có chỗ ở cố định tăng nhân bên trong, có giấu không ít người nham hiểm.

Triệu Anh là chính xác, chính là dựa vào những này chùa chiền, Hồ Quế Thần sớm nhất lập công, trở thành một danh chính thức Cẩm Y Vệ.

Hồ Quế Dương đến thời điểm, báo cáo đã gần đến kết thúc, không có gì đặc biệt tin tức trọng yếu, càng không có nghĩa phụ di thể hạ lạc, Hồ Quế Thần ngoắc đề tiền Tam lục đệ, sau đó tuyên bố kết thúc, đưa tiền đám người, chỉ lưu Tam lục đệ một người.

Hồ Quế Dương không thường đến nhà đại ca, nhưng hẳn còn nhớ rõ lúc trước Đại ca thành thân lúc, một đám huynh đệ ồn ào tràng cảnh.

"Có mặt mày rồi?" Hồ Quế Thần hỏi.

Hồ Quế Dương lắc đầu, biết Đại ca hỏi là nghĩa phụ di thể, "Ta cái gì cũng không làm, còn chưa bắt đầu tìm kiếm đây."

Hồ Quế Thần cười khổ thờ dài, "Tam lục đệ, người nếu là thực sự không muốn tiếp chuyện này, ta đi cấp người nói một chút, có thể người phải nghĩ kỹ, một cái có sẵn Bách hộ liền muốn từ trong tay người chạy trốn."

"Không phải là không muốn, là không biết từ đâu bắt tay."

"Người làm được đã rất khá, khiến cho Tiểu Mẩu Đơn cái này gian tỷ bại lộ hành tích, dẫn xuất song đao nam tử, có cái này hai đầu mạnh mới, bản án rất nhanh liền có thể hoàn tất. Vô luận như thế nào, đây là người một đại công lao."

"Đại ca thăm qua cái kia hai cái nha hoàn rồi?"

Hồ Quế Thần sững sốt một chút mới nhớ tới "Hai cái nha hoàn" là ai, "Đương nhiên, xảy ra chuyện lớn như vậy, sao có thể không thăm một chút? Trong nhà tất cả người hầu đều thăm một lần, còn tốt, bọn hắn không có vấn đề."

Có thể làm cho một tên Cẩm Y Vệ cảm thấy không có vấn đề, chỉ có một nguyên nhân, cái kia chính là nghiêm hình tra tấn qua.

Hồ Quế Dương không có cách nào nói cái gì, Triệu gia nghĩa tử chính là làm cái này, "Đã không có vấn đề, không bằng đem bọn hắn đều thả đi a?"

"Những người hầu kia?" Hồ Quế Thần lại lắng một chút, sau đó cười, "Tam lục đệ còn nói nói nhảm, vô duyên vô cớ thả người làm gì? Lại nói, bọn hắn bị đuổi ra ngoài, đều phải chết đói trên đường."

Hồ Quế Thần đi đến Hồ Quế Dương trước mặt, "Ta biết người là hảo tâm, thế nhưng là chỉ có hảo tâm không được, vẫn phải có địa vị, có quyền thế, tựa như người thấy một tên lão khất cái, hữu tâm bố thí, trên người nhưng không có tiền, còn có thể thế nào đâu? Đành phải đi qua, làm bộ không nhìn thấy đi. Tam lục đệ, người có tiền đồ, chờ đến công thành danh toại, lại tùy tâm sở dục trợ giúp người khác đi."

"Công thành danh toại?"

"Đúng, mà lại trước mắt chính là có sẵn cơ hội." Hồ Quế Thần hướng công nhìn thoáng qua, thoáng hạ giọng, "Đi với ta Tây xưởng đi."

"A, Đại ca. . ."

Hồ Quế Thần khoát khoát tay, "Người tới hôm trước nói đến đỉnh đặc sắc, Từ tôn thang, Linh tế cung, Lương Thiết Công, Tây xưởng các loại, ngược lại là đều bị người liền lên, lúc ấy thật làm ta sợ hết hồn. Kết quả là người nói bừa, đem tất cả đều lừa gạt, lợi hại, lợi hại. Nếu là biên, huynh đệ chúng ta vẫn phải là tìm một cái chỗ dựa mới được, mà lại phải nhanh một chút."

"Đại ca, Ngũ ca chính là chúng ta chỗ dựa." Hồ Quế Dương cười nói.

"Lão Ngũ tâm lớn, bản sự cũng lớn, tất cả mọi người chờ lấy xem chúng ta hai người đại chiến một trận, nhưng loại này sự sẽ không phát sinh, lão Ngũ nếu là tìm tới vững chắc chỗ dựa, ta cùng hắn đi, trái lại cũng thế."

"Viên đại nhân không còn là chúng ta chỗ dựa rồi?"

"Viên đại nhân tự thân khó đảm bảo, người còn không có nghe nói đi, bệ hạ mới từ các vệ sở thăng điều mấy người chung chương Cẩm Y Vệ sự, từ giờ trở đi, Cẩm Y Vệ không có độc chương quyền hành hành Đề soái, bốn năm vị đại nhân các quản mở ra, trên thực tế ai cũng không quản sự, người của Cẩm y vệ đang bị hai xưởng chia cắt. Bây giờ còn có đến lựa chọn, đợi thêm một trận chính là vứt bỏ mà."

"Đại ca quyết định tuyển Tây xưởng."

"Tin tưởng ta, Tây xưởng nhưng thật ra là lựa chọn duy nhất. Đông xưởng thế lực sớm đã suy sụp, bằng không mà nói, đương kim Thánh thượng cũng sẽ không thiết kế thêm Tây xưởng. Ta nghe ngóng, Uông Trực nguyên trong cung phục thị Vạn quý phi. Vạn quý phi người cũng biết, thụ nhất Thánh thượng sủng ái. Về sau, Uông Trực tuổi còn trẻ liền bị phái đến Ngự Mã Giám quản sự, đây chính là hiếm thấy vinh hạnh đặc biệt. Mà lại hắn cùng khác thiên hoạn không giống nhau, thật có mấy phần bản sự, còn không có thiết lập Tây xưởng thời điểm, liền tự mình xuất cung tìm hiểu tin tức, nhiều lần lập đại công, chỉ là ngoại giới không biết mà thôi. . ."

Hồ Quế Thần đem Uông Trực hung hăng tán thưởng một phen, cuối cùng nói: "Uông Trực là Đoàn Đẳng hợp người, cùng huynh đệ chúng ta rất có sâu xa, đây chính là khó được đại kỳ ngộ. Lão Ngũ ngu xuẩn, luôn cho là Đông xưởng nắm thắng càng lâu, căn cơ càng sâu, kỳ thật có làm được cái gì? Hiện tại là người mới ra sân thời điểm, nghĩa phụ qua đời, Viên đại nhân điều đi, về sau có hay không Đông xưởng cũng khó nói."

Hồ Quế Dương lắng lắng nghe, thấy đại ca nói cũng khá khá rồi, mở miệng nói: "Ta thì có một sự kiện không rõ."

"Người nói."

"Tìm chỗ dựa là hẳn là, có thể chúng ta vì cái gì không phải từ thái giám bên trong tìm đâu? Nghĩa phụ ở đây, muốn tất sẽ không đồng ý."

Hồ Quế Thần cười, lập tức lắc đầu, "Tam lục đệ, người vẫn là tuổi còn rất trẻ, có đôi khi thông minh, có đôi khi hồ đồ. Muốn nói chỗ dựa, trên đời này chỉ có một cái chỗ dựa, cái kia chính là Hoàng đế." Hồ Quế Thần đưa tay hướng bên trên chỉ chỉ, giống như Hoàng đế liền phiêu ở trên đỉnh đầu, "Chúng ta không gặp được Hoàng đế, chỉ có thể từ Hoàng đế tin một bề người ở trong chọn một tiểu chỗ dựa. Nghĩa phụ dựa vào Viên đại nhân, đó là bởi vì Viên đại nhân lúc trước thâm thụ trọng tin nhiệm, hiện tại, Viên đại nhân không được, tại Tiền Quân Đô Đốc phủ đường lão chính là kết cục tốt nhất, đừng quá đem hắn lời hứa coi là thật, nói thật, Yên sơn tiền vệ Bách hộ, so ra kém một tên phổ thông cẩm y giáo úy."

"Đề ta suy nghĩ cân nhắc." Hồ Quế Dương nhìn qua có chút tâm động.

"Tận dụng thời cơ, đừng suy tính được quá lâu, ta đợi chút nữa liền muốn đi Tây xưởng bái kiến Xưởng công, đoán chừng lại có cái ba năm ngày, ta liền sẽ bị điều tạm đi qua, chỉ có cam tâm tình nguyện huynh đệ, mới tìm được ta tiền cứ, bị ta đưa đến Tây xưởng."

"Nhiều lắm là hai ngày, để cho ta hảo hảo ngủ một giấc, có lẽ liền có thể làm ra quyết định."

Hồ Quế Thần hỏi có vẻ nghiêm túc, "Nghĩa phụ không có ở đây, đừng có lại đem mình làm tiểu hài tử, chúng ta hôm nay là huynh đệ, nếu như đi cùng một cái đường, về sau vẫn là huynh đệ, nếu như đi không phải cùng một cái đường. . ."

"Tại Đoàn Đẳng hợp, chúng ta liền đã cùng rất nhiều người phân đi con đường khác."

Hồ Quế Thần gật gật đầu, "Đúng, sở dĩ nhất định phải chọn tốt đường."

Hồ Quế Dương chấp tay chuẩn bị cáo từ, cười hỏi: "Đại ca có hay không hâm mộ Uông Trực những người này đường?"

Hồ Quế Thần phát tay, ra hiệu Tam lục đệ có thể đi rồi, hắn không muốn trả lời vấn đề này, một lát sau nhưng lại mở miệng, "Coi như cảm hai xưởng Xưởng công vị trí để đổi, ta cũng không muốn giao ra bản thân từ tôn căn."

Hồ Quế Dương cười to, đi tới cửa lúc xoay người nói: "Đại ca nhìn như vậy trọng ta, để cho ta rất cảm động."

Nghe được câu này, Hồ Quế Thần có vẻ hơi hoang mang, lập tức cười nói: "Tiểu tử người tư chất không tệ, chỉ cần chịu cố gắng, cuối cùng có thể thành tựu một phen sự nghiệp, nghĩa phụ coi trọng người, cố ý nhắc tên của người, ta đương nhiên không dám xem nhẹ, ha ha."

Hồ Quế Dương rời đi nhà đại ca, đứng ở trên đường nghỉ một lát, quyết định đi một chuyến ngoài thành Bảo Khánh hẻm, nhìn xem cái kia Hà bách vạn đến tốt cùng là ai.

Không đi ra mấy bước, liền thấy một đám người cười ngửa đầu diện chạy tới, người dẫn đầu hô to: "Tránh ra!"

Ra khỏi thành tiếp người Ngũ ca Hồ Quế Mạnh trở về, đầu đầy mồ hôi, trên người còn có vết máu, đằng sau đi theo bảy tám người, cũng đều một thân chật vật, hiển nhiên trải qua một trận chiến đấu.

Hồ Quế Dương vội vàng để ở một bên, Hồ Quế Mạnh bọn người nhanh như tên bắn mà vụt qua, đứng ở Triệu trạch công, nhảy xuống ngựa, giờ lên một cái người tiền viện.

Hồ Quế Dương mơ hồ nhận ra, kẻ thụ thương chính là từ Thái Nguyên trở về kinh Thập lục ca Hồ Quế Kỳ.

Triệu Anh nghĩa từ bên trong, Hồ Quế Kỳ thân thủ tốt nhất, nhiều năm qua chưa từng thua trận, lại bị nhắc trở lại kinh thành, thật sự là ngoài dự liệu, ở tại trong ngõ hẻm nghĩa tử nhao nhao đi ra ngoài, lẫn nhau nghe ngóng tình huống.

Cùng tối hôm qua tại trong quan tài nhìn thấy tên của mình đồng dạng, Hồ Quế Dương tuyệt không kinh ngạc, lẩm bẩm nói: "Ta liền nói hôm nay quá bình tĩnh, nguyên lai là Thập lục ca."

Ngoài thành không đi được, Hồ Quế Dương cùng người khác huynh đệ đều chạy hướng Triệu trạch xem xét tình huống.

Triệu trạch bên trong đã loạn thành một bầy, tất cả mọi người đi ra hỗ trợ, cầm nước lấy thuốc, có người muốn đi mời ngự y, được cho biết ngự y đã trên đường.

Người bị thương cùng sở hữu ba người, Thập lục lang Hồ Quế Kỳ thương thế nặng nhất, hôn mê bất tỉnh, hai người khác là theo hấn cùng nhau đi Thái Nguyên Nhị thập tứ lang Hồ Quế Diệu cùng hai Thập bát lang Hồ Quế Hiệu, đều nằm phía trước sảnh địa bên trên, cách quan tài không xa.

Ba người bọn họ ở ngoài thành lọt vào người xa lạ phục kích, nếu không phải Hồ Quế Mạnh vừa lúc đuổi tới, rất có thể rốt cuộc không về được.

Nhị thập tứ lang Hồ Quế Diệu thương nhẹ nhất, chống đỡ lấy ngồi xuống, trước hướng không quan tài dập đầu, sau đó đứng dậy, mặt hướng chạy tới chư vị huynh đệ, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên ngẩng ngẩn cả người, ánh mắt ngơ ngác nhìn một cái người, "Là người? Không sai, chính là người!"

Tất cả mọi người nhìn về phía Hồ Quế Dương.

"Đúng a, là ta." Hồ Quế Dương vẫn chưa phát giác ngoài ý muốn, toàn không quan tâm nụ cười của hấn sẽ chọc cho đến càng nhiều phản cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ra mắt

Nghĩa tử ở trong võ công mạnh nhất Thập lục lang Hồ Quế Kỳ vẫn còn đang hôn mê bên trong, Nhị thập tứ lang Hồ Quế Diệu giảng thuật ngộ phục đi qua.

Bọn hấn một nhóm ba người, nửa tháng trước đến Thái Nguyên, dừng lại mấy ngày, hoàn thành nhiệm vụ sau trở về kinh, trên đường nhận được tin tức nói nghĩa phụ qua đời, lập tức ngựa không dừng vô hướng trở về, tối hôm qua không có tìm nơi ngủ trọ.

Hôm nay rạng sáng, chính là người kiệt sức, ngựa hết hơi thời điểm, tại kinh bắc hơn mười dặm một mảnh cánh rừng một bên, trước không đến thôn sau lấy cửa hàng, cách mấy chỗ lớn quân doanh cũng còn có chút khoảng cách, bọn hấn lọt vào phục kích.

Người phục kích chỉ có một người.

Người này áo đen che mặt, cầm trong tay song đao, đầu tiên là từ một nơi bí mật gần đó bắn ra ba mũi tên, hấn hiển nhiên mười phần hiểu rõ Triệu gia nghĩa tử, biết Thập lục lang mạnh nhất, sợ dĩ tiền tiền chỉ hướng Hồ Quế Kỳ.

Hồ Quế Kỳ vội vàng không kịp chuẩn bị, ngăn hai mũi tên, bị mũi tên thứ ba bắn trúng, rơi xuống trên mặt đất.

Người phục kích hiện thân, cầm đao đến chiến, hai gã khác nghĩa tử xuống ngựa, liều chết bảo hộ Thập lục ca, phân biệt bị thương, mắt thấy là phải không kiên trì nổi thời điểm, năm lang Hồ Quế Mạnh dẫn người đuổi tới, cứu ba người tính mệnh, người phục kích gặp bọn họ nhiều người, lập tức chạy trốn.

Nhị thập tứ lang Hồ Quế Diệu lúc ấy đã cảm thấy người phục kích mặt mày có chút hiền hòa, trên đường đi không nhớ ra được là ai, đột nhiên nhìn thấy trong đám người Tam lục đệ Hồ Quế Dương, hoài nghi lập tức ngồi vững.

"Chính là ngươi!" Nhị thập tứ lang Hồ Quế Diệu chỉ Tam lục đệ, cánh tay run nhè nhẹ, "Là ánh mắt của ngươi, còn có ngươi tiếng cười, ta. . . Ngươi. . . Vì cái gì?"

"Nhàn rồi nhàn chán, giết mấy cái huynh đệ vui vẻ chứ sao." Hồ Quế Dương lại lộ ra cái kia không đúng lúc tiểu dung.

Lão Ngũ Hồ Quế Mạnh giành nói: "Tam lục đệ, chớ có nói hươu nói vượn. Nhị tứ đệ, ngươi khẳng định tính sai, Tam lục đệ một mực đang kinh thành, hôm qua ta còn gặp qua hắn. Lại nói, ngươi cảm thấy hắn có bản lĩnh bắn bị thương Thập lục đệ, sẽ cùng các ngươi đại chiến một trận sao?"

Nhị thập tứ lang Hồ Quế Diệu nhất thời nghẹn lời, bọn hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lẫn nhau hiểu rõ nhất bất quá, muốn nói Hồ Quế Dương mang ý xấu, có người tin tưởng, nói hắn đột nhiên vô công cao cường, ai cũng không tin, Hồ Quế Diệu tỉ mỉ nghĩ lại cũng khó có thể tin tưởng. "Khả năng. . . Là ta nhìn lầm, thật xin lỗi. . ."

Hồ Quế Dương ngược lại không làm, "Nhị tứ ca, ngươi suy nghĩ lại một chút, không chừng thật sự là ta. Ngũ ca nói ta bản sự không đủ, thế nhưng là hướng phía trước hai ngày, ai có thể muốn nha hoàn Tiểu Mẩu Đơn là cao thủ đâu? Không chừng ta cũng âm thầm bái sư, học được một thân công phu, thậm chí là pháp thuật. . ."

"Đồ rồi, Tam lục đệ, nói ít vài câu đi." Lão Ngũ Hồ Quế Mạnh nói, hướng Tam cửu đệ Hồ Quế Đại nháy mắt, "Hồi phòng nghỉ ngơi đi, nơi này không cần ngươi hỗ trợ."

Hồ Quế Dương hướng công thổi lui, đối trong sảnh tất cả huynh đệ lớn tiếng nói: "Tất cả mọi người cẩn thận một chút, ta lúc nào cũng có thể hóa thân yêu hồ, giết người không chớp mắt, lục thân không nhận. . ."

Hồ Quế Đại đẩy Hồ Quế Dương đi ra ngoài, đi đến chỗ không người lúc, nhỏ giọng nói: "Tam lục ca, ngươi làm sao?"

"Ăn ngay nói thật a, nhưng đáng tiếc tất cả mọi người không thích nghe lời nói thật."

Lại có một đám người từ ngoài cửa lớn chạy vào, đi đầu chính là Đại ca Hồ Quế Thần, hắn hiển nhiên không có đi thành Tây xưởng, nhìn thoáng qua Hồ Quế Dương, không hề nói gì, thẳng đến phòng trước vấn an thụ thương huynh đệ.

Hồ Quế Đại khuyên nhủ: "Nhị tứ ca lời nói quả thật có chút quá phận, vậy mà trước mặt nhiều người như vậy nói ngươi là thích khách, có thể ngươi đứng nóng giận, hắn cũng là nhất thời hồ đồ, đại gia sẽ không tin tưởng hắn."

"Hiện tại không tin, về sau sẽ tin." Hồ Quế Dương đi ra ngoài, "Liên ngay cả ngươi, Tam cửu đệ, về sau cũng sẽ tin ta là yêu hồ."

"Tam lục ca, ngươi muốn đi đâu?"

"Ra ngoài dạo chơi, tìm một nơi yên tĩnh, hóa thân yêu hồ, giết người cái gì."

Hồ Quế Đại dậm chân một cái, bước nhanh cùng lên đến, "Ta đưa Tam lục ca về nhà đi."

"Nhà nào?"

"Phía bắc nhà, ngươi chính mình nhà."

"Ta muốn đi về phía nam đi."

Hai người ra Triệu trạch, tại an tĩnh trên đường yên lặng hành tẩu, mắt thấy nhanh đến đầu hẻm, Hồ Quế Đại nói: "Đi Nhị thúc nhà ngồi một lát đi, ngươi dù sao cũng nên tin tưởng hắn."

"Tim hắn chính là hại hắn, ta không đi." Hồ Quế Dương một bước không ngừng, "Tam cửu đệ, ngươi không cần đi theo ta, quá nguy hiểm, không chừng ta kế tiếp muốn giết người chính là ngươi."

"Tam lục ca, ngươi đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?" Hồ Quế Đại sinh khí, "Từ hôm qua bắt đầu ngươi đều không ngừng nói quái thoại, nói người khác hội đem ngươi trở thành yêu hồ, thế nhưng là căn bản không ai nói như vậy a, coi như Nhị tứ ca hoài nghi ngươi, cũng không có xách yêu hồ hai chữ."

Hai người đã đi ra hẻm, Hồ Quế Dương thật thuận đường cái đi về phía nam đi, "Thời điểm chưa tới, thời điểm vừa đến, những ngày này phát sinh sự tình đều là chứng cứ, bây giờ không phải là đã truyền ra, nói ta cùng yêu hồ đại chiến ba trăm hiệp sao? Chỉ cần một bước, liền sẽ biến thành yêu hồ trong đêm truy sát người tiết lộ bí mật."

"Làm sao có thể?" Hồ Quế Đại cực kỳ kinh ngạc, không hiểu Tam lục ca tại sao lại có như thế kỳ quái ý nghĩ, "Cảnh tượng lúc đó. . . Ta tận mắt nhìn thấy, còn có Ngũ ca bọn hắn cũng đều nhìn thấy."

"Các ngươi chưa hẳn có thể sống đến một ngày đó, coi như sống đến, cũng bù không được nhân ngôn rào rạt."

Hai người sóng vai đi rồi một hồi, Hồ Quế Đại nói: "Chẳng lẽ liền không có Tam lục ca tin tưởng người?"

"Ta chỉ tin tưởng người chết." Hồ Quế Dương đột nhiên cười to mấy tiếng, dẫn tới người qua đường ghé mắt, hẳn toàn không thêm để ý, "Lại là ta, lại có thể có người tuyên ta đương yêu hồ, có ý tứ, thật có ý tứ."

Hồ Quế Đại nhủ mảy mòi tiếp Tam lục ca, "Ngươi thật là một cái quái nhân, Tam lục ca."

Hồ Quế Dương hai mắt vừa mở, sau đó nhếch miệng lên, "Đây chính là nguyên nhân, Tam cửu đệ, ngươi nói trúng rồi một nguyên nhân."

"A? Nguyên nhân gì?"

"Vì cái gì ta sẽ bị tuyên thành yêu hồ, bởi vì ta là cái quái nhân, bởi vì ta không ở tại Quan Âm tự hẻm, nghĩa phụ khi còn sống một ngày nhắc lên tên của ta, càng là thần lai chi bút, muốn không chọn ta đều không được a."

"Ngươi liền nghĩa phụ cũng hoài nghi, Tam lục ca. . ."

Hồ Quế Dương ngừng bước, khó được lộ ra nghiêm túc thần sắc, "Ta không nghi ngờ nghĩa phụ, nhưng là nghĩa phụ lại nhận lợi dụng. Hẳn nói qua, tất cả không thể tưởng tượng nổi phía sau, cất giấu không phải quỷ thần, mà là tham lam tâm."

"Vậy ngươi đến cùng hoài nghi ai đây?"

"Ai cũng có khả năng, Đại ca, Ngũ ca vì bảo trụ địa vị của mình, có thể lại hướng lên thẳng mấy cấp, muốn tất rất nguyện ý hi sinh một nhóm huynh đệ, Cẩm Y Vệ Nam ti nhiều năm như vậy cũng không có tìm ra nửa cái yêu đến, Viên đại nhân muốn trọng đến bệ hạ tin một bề, Đông xưởng, Tây xưởng càng là tại tranh quyền đoạt thế, tất cả đều cần thành lập một trận kỳ công. Liền ngay cả ngươi, Tam cửu đệ, nếu như có thể bắt được một đầu yêu hồ, nhất định có thể một bước lên mây."

"Tam lục ca, ngươi đem đại gia tương đắc. . . Quá xấu rồi a?"

"Lòng người tham lam, đây là nghĩa phụ dạy cho chúng ta. Hẳn còn nói qua, bản thân trong cuộc đời thất bại nhất sự tình, chính là đuổi bắt giả yêu giả tiên quá thành công, một cái cũng không cho cấp trên lưu lại, gây mất rất nhiều người tài lộ cùng tấn thăng con đường, sớm muộn cũng sẽ nhận trả thù. Có đôi khi ta đang nghĩ, không chừng nghĩa phụ tự mình lựa chọn từ kỳ, làm hẳn cửu nhân không chỗ báo thù."

Ra Sùng Văn Môn, con đường rất nhanh biến hẹp, hai bên hẻm càng là không có chút nào trật tự, mặc dù ở kinh thành ở lại nhiều năm, hai người cũng không biết đường đi, chỉ có thể vừa đi vừa nghe ngóng.

"Tam lục ca muốn đi Bảo Khánh hẻm?" Hồ Quế Đại càng phát ra cảm thấy Tam lục ca hành vi cổ quái.

"Hừm, nghe nói nơi đó ở nhất hộ Hà gia, muốn đem nữ nhi gả cho ta."

Hồ Quế Đại há to mồm, đi ra mấy bước mới hồi phục tinh thần lại, cười nói: "Ta còn thực sự coi là Tam lục ca điên rồi, nguyên lai ngươi muốn đi nhìn con dâu, ngươi lừa ta thật thê thảm."

Hồ Quế Dương chỉ là cười, cũng không nói phá hoại nghi của mình.

Bảo Khánh hẻm không dài, một chút không sai biệt lắm có thể nhìn đến phần cuối, phòng ốc phần lớn thấp bé lộn xộn, nhìn qua không có phú hộ, bà mối Trương công bố Hà gia có được toàn bộ hẻm, cho dù là thật sự, cũng không gọi được "Hà bách vạn" tên.

Phía trước có nhà cửa hàng bánh kẹo, Hồ Quế Dương vừa vặn có chút bụng đói, đi vào muốn mấy trương bánh nướng, trong tiệm hẹp ** trắc, cái bàn cũng bẩn, huynh đệ hai người đứng ở trước quầy, liền một đĩa dưa muối cùng hai bát thanh thủy gặm bánh.

Ăn đến không sai biệt lắm, Hồ Quế Dương hỏi: "Chương quý, xin hỏi Hà gia là ở tại nơi này phụ cận a?"

Chương quý là danh thấp bé lão đầu nhí, trên quần áo đều là miếng vá, bản thủ, giống như cho tới bây giờ không có tẩy qua, lỗ tai có chút không dễ dùng lắm, "A, nhà ai?"

"Hà gia." Hồ Quế Dương nâng lên thanh âm.

"Trong ngõ hẻm mấy cái Hà gia."

Hồ Quế Đại cười nói: "Còn chờ gả nữ nhi cái kia Hà gia."

Chương quý giương mắt quét khách nhân một chút, lắc đầu nói: "Không, nơi này Hà gia đều không có nữ nhĩ."

Hồ Quế Đại làm mặt lạnh, "Lão đầu nhí, ăn ngươi bánh, chúng ta đưa tiền, hỏi ngươi, ngươi tốt nhất thành thật trả lời, nếu không tìm lý tưởng đến, chúng ta hỏi hần."

Hồ Quế Đại mặc dù còn không phải Cẩm Y Vệ, nhưng là thường xuyên đi theo nghĩa phụ cùng các ca ca làm việc, tự mang giọng quan, dọa người thời điểm rất hữu dụng.

Chưởng quỹ hàm hồ, trên mặt gạt ra tiểu dung, "Há, ta nhớ ra rồi, đi ra ngoài một mực đi về phía đông, hẻm cuối cùng có nhất hộ Hà gia, nghe nói giống như có cái nữ nhi."

Hồ Quế Đại hướng trên quầy ném một thanh đồng tiền, "Lão đầu nhi, ngẫu nhiên cũng giặt quần áo, rửa tay một cái đi, nhà người bán bên trong đều có bùn đất mùi."

"Đứng đứng, tiểu lão nhân thường giặt quần áo, nhưng nơi này gió lớn bụi nhiều, không có cách, không có cách nào."

Huynh đệ hai người đi ra cửa hàng bánh kẹo, Hồ Quế Đại cau mày nói: "Tam lục ca, ai nói với người thân, nơi này cũng không giống như có cái gì tốt người ta."

"Bà mối Trương."

"Ha ha, nàng còn có cái này lòng dạ thanh thân, ta đi tìm nàng thời điểm. . . Khụ khụ."

"Ha ha, khẳng định là người yêu cầu quá cao. Ta không muốn cầu, ta căn bản không có đi tìm bà mối Trương, là nàng tới tìm ta, nói Hà gia cô nương mơ tới ta, không phải ta không gả."

Hồ Quế Đại càng nghe càng là lạ, "Tam lục ca, người không phải đến ra mắt, là tới. . . Bắt yêu a?"

"Về sau cái này người nhà lại là ta biến thành yêu hồ trọng yếu chứng cứ, ta đương nhiên muốn đến xem."

"Tam lục ca, bà mối Trương cái miệng đó, người còn không biết? Không có một chữ có thể tin, nàng đại khái là nghe nói người làm tới Bách hộ, sợ dĩ cố ý nịnh nọt người."

"Muốn nịnh nọt ta, nói thẳng Hà gia có nhiều tiền, nữ nhi bao nhiêu xinh đẹp là đủ rồi, tại sao phải biên ra nằm mơ một đoạn này đâu? Bà mối Trương là yêu biên lời nói, có thể biên đến biên đến liền mấy cái như vậy sáo lộ, lúc nào học được mới chiêu?"

Hồ Quế Đại trả lời không được, chỉ đành phải nói: "Đến Hà gia, Tam lục ca trước mở ra cái khác khẩu, ta đi nghe ngóng."

"Ừm."

Trên đường có hài tử đang chơi đùa, Hồ Quế Đại giữ chặt một cái, "Hà gia ở đâu?"

Tiểu hài tử không có hồi cái nào Hà gia, chỉ một ngón tay, "Chính là cái kia, với ai nhà đều không sát bên, các người là mà tính mệnh?"

"Không phải." Hồ Quế Đại có chút ngoài ý muốn, huynh đệ bọn họ chuyên môn bắt giả thần giả quỷ lừa đảo, bà mối Trương không phải không biết, lại muốn để Tam lục ca cưới một cái thầy bói nữ nhi.

"Há, vậy các người là tìm Hà tam tỷ, vẫn là gì Ngũ phong tử?"

"Hắn là. . . Hà tam tỷ." Hồ Quế Đại không quá khẳng định, chỉ nghe danh tự đã cảm thấy cái này người nhà không xứng với Tam lục ca.

Tiểu hài tử cười ha ha nói: "Chỉ bằng các người hai cái, tìm gì Ngũ phong tử còn có mấy phần phần thắng, tìm Hà tam tỷ, cần phải bị đánh đi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16 : Bách vạn

Hà gia là loi tro trọi đứng vững tại hẻm phía đông xuất khẩu, chung quanh đều là con đường, tường viện so với bình thường người ta cao hơn chút, chỉ là mười phần cũ nát, trên đường có người dậm chân một cái, vách tường cũng sẽ lắc ba lắc.

Hồ Quế Đại lại đi nghe ngóng một vòng, xác nhận đây chính là Bảo Khánh hẻm Hà bách vạn nhà.

Huỳnh đệ hai người đứng ở ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đầu cửa treo một khối biển, phía trên chữ mờ mờ có thể thấy được, chính là "Hùng binh bách vạn" bốn chữ.

Nhìn qua, Hà bách vạn chính là "Tuyệt tử giáo úy" thường xuyên bắt cái chủng loại kia lừa đảo, chỉ là lừa tương đối nhỏ, không tới đồ tài sát hại tính mệnh địa bước, bởi vậy chưa đi đến nhập Triệu gia nghĩa tử pháp nhãn.

"Bà mới Trương có phải hay không tính sai rồi? Có thể. . . Tam lục ca nghe lắm?"

Hồ Quế Dương đương nhiên sẽ không nghe lắm, nhưng hắn cũng cảm thấy không đúng chỗ nào, "Đi vào hỏi một chút."

"Chờ một chút." Hồ Quế Đại đưa tay níu lại Tam lục ca, "Cứ như vậy gõ cửa đi vào? Sau đó hỏi 'Nhà người nữ nhi mơ tới ta rồi? Vì cái gì mơ tới ta? Có phải hay không bị người sai sử?' "

"Dĩ nhiên không phải, ta đi vào tính một mạng, hành sự tùy theo hoàn cảnh." Hồ Quế Dương nghĩ lại đổi chủ ý, "Không được, đã nói mơ tới ta, không chừng đã biết ta bộ dạng dài ngắn thế nào, Tam cửu đệ, người đi."

"Ta? Tốt a, nếu như cái gì cũng không hỏi ra đến, có thể đây chính là nhất hộ phổ thông nhân gia, cái gọi là mộng thấy người cũng là bà mới Trương biên đi ra nói dối, Tam lục ca, người liền sẽ không lại suy nghĩ lung tung a?"

"Hỏi qua lại nói." Trên thực tế, mặc kệ Tam cửu đệ được cái gì trả lời, Hồ Quế Dương nghi ngờ trong lòng sẽ chỉ càng nhiều, mà không phải giảm bớt.

Hồ Quế Đại rờ rã y phục, đang bán bánh lão đầu nhi trước mặt trang thường phục quan sai, đang tính mệnh tiên sinh nơi này liền muốn hiện ra tài chủ khí thế.

Hồ Quế Đại đang muốn cất bước, chợt nghe đến có người hét lớn một tiếng: "Dừng lại! Dừng lại cho lão tử!"

Huỳnh đệ hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ hẻm phía tây chạy tới mấy người, phía trước là ba người đàn ông, bỏ sát người cách ăn mặc, giống như là võ sư có thể phiêu khách, thế nhưng là đầu đầy mồ hôi, quần áo trên người đều ướt đẫm, đi lại nặng nề, một bước nhất ngã, hoàn toàn là một bộ liệu mình chạy trốn đáng về.

Tại cái này ba người đàn ông sau lưng, một thanh âm đang chửi bậy, "Dừng lại, có bản lĩnh lại đánh, khi dễ ta chân ngắn chạy chậm sao? Coi như vậy quanh kinh thành chạy một vòng, hôm nay cũng phải bắt được các người. . ."

Thanh âm này là cái vệt đục tiếng nói, nghe không ra lớn tuổi nhỏ, mà lại trong miệng chữ thô tục rất nhiều, kiểm lại trung khí mười phần, ngược lại có mấy phần giống như là đầu đường hát hoa sen rơi tên ăn mày.

Trong ngõ hẻm người đi đường nhao nhao né tránh, Hồ Quế Dương, Hồ Quế Đại cũng hướng lui về phía sau.

Trên đường hải tử hồ hét trợ uy: "Hà Ngũ phong tử, chạy mau, thêm ít sức mạnh, lập tức liền muốn đuổi tới á."

Mấy vị lão hàng xóm thì thuyết phục phía sau đuổi theo người, "Tiểu Ngũ ca, được rồi, nhấn nhất thời gió êm sóng lặng, lui một bước trời cao biển rộng, tha cho bọn hắn một lần đi."

Tiểu Ngũ ca hùng hùng hổ hổ, ai khuyên đều không nghe.

Ba tên nam nhân chạy tới, so nhanh chân hành tẩu không nhanh được bao nhiêu, há mồm thở dốc, sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên đã đã dùng hết khí lực, nhưng lại không được không chạy.

Hồ Quế Dương, Hồ Quế Đại thoáng lệch ra thân, rốt cục xem đến phần sau đuổi theo người, ngay tại hơn mười bước bên ngoài, cả người cao năm thước chưa đủ tên nhỏ con, chính khập khiễng ra sức tiến lên, nhìn niên kỷ bất quá mười sáu mười bảy tuổi, thanh âm lại giống như là hơn ba mươi trung niên nhân.

Đây chính là Hà gia nhi tử Hà Ngũ phong tử, dáng dấp ngược lại là đỉnh trắng nõn, thế nhưng là không chỉ có một cước thấp một cước cao, con mắt cũng là một lớn một nhỏ, vóc dáng thấp mà gầy gò, hoàn toàn không giống như là có thể đánh người.

Hồ Quế Đại phốc phốc cười ra tiếng, nhỏ giọng nói: "Tam lục ca, mau nhìn, đây là người tương lai anh em vợ."

"Trừ phi hắn nguyện ý làm yêu hồ."

Hai người đang khi nói chuyện, ba tên bị đuổi theo người đã chạy qua Hà gia đại môn, Hà Ngũ phong tử đang nhà mình khẩu, trong miệng vẫn càng không ngừng nỉm.

Đột nhiên, ai cũng không có chú ý tới là chuyện gì xảy ra, từ nhà họ Hà đại môn bên trong bay ra một sợi dây thừng, nhanh hơn rần nồn, cuối cùng vừa vặn cuốn lấy Hà Ngũ phong tử một cái chân, lập tức liền người mang tác thu hồi, Hà Ngũ phong tử lại là gọi lại gào, hoàn toàn không có sức phản kháng, rất nhanh bị kéo vào trong nhà, đại môn lập tức đóng chặt.

Hồ Quế Dương, Hồ Quế Đại nhìn tròn mắt hốc mồm, tả hữu lảng giềng cười ha ha, cái kia ba tên kẻ chạy trốn xoay người, phát hiện đuổi theo người

không có, đồng thời ngồi liệt trên mặt đất, như chó le lưỡi thờ.

"Tiểu tử này. . . Tiểu tử này thật không phải là người a, đuổi rỗng rã. . . Hai canh giờ."

"Còn tốt có người chỉ điểm, nói là hướng Bảo Khánh hẻm chạy. Thỉnh giáo các vị, vừa rồi vị nào thần tiên đem yêu tinh lấy đi?"

Láng giềng cười đến càng thêm lớn âm thanh, có người hỏi: "Các người làm sao đắc tội Hà Ngũ phong tử?"

"Đánh bạc, tiểu tử này quyệt nợ không cho."

"Thôi đi, nghe xong người chính là nói láo, Hà Ngũ phong tử không có khác ưu điểm, thế nhưng là có chơi có chịu, từ trước tới giờ không quyệt nợ, nhất định là các người ra ngăn bị phát hiện đi. Các người cũng thật giỏi, ba cái trẻ ranh to xác, không chạy nổi một cái người thọt."

"Hắn đuổi đến gấp, coi là bỏ rơi, xoay người nhìn lại, còn tại đằng sau." Cái kia ba người đàn ông cười hắc hắc, lẫn nhau đỡ lấy đứng dậy, phui mông một cái bên trên bụi đất, dự định rời đi.

Có chuyện tốt láng giềng mở miệng nói: "Cứ đi như thế? Không đi cảm tạ một chút ân nhân cứu mạng?"

Ba người nhìn nhau, một người trong đó hỏi: "Xuất thủ cứu giúp đến tột cùng là ai a?"

"Chính là Hà Ngũ phong tử tỷ tỷ, người xưng thiết tác Tam tỷ nhi, toàn bộ kinh thành, cũng liền nàng có thể quản trụ cái này Phong đệ đệ, sở dĩ người ta mới nhắc nhở người hướng Bảo Khánh hẻm bên trong chạy."

"Nhanh đi đạo cái tạ đi, nghe nói Hà tam tỷ mà vội vả lấy chồng, không chừng coi trọng người nhóm ở trong một cái đây." Kẻ nói chuyện bị người đọc một chút cái ót, ôm đầu chạy đi.

Ba người kia lại tưởng thật, lại đem y phục sửa sang một chút, đưa tay xóa đi mồ hôi trên mặt, một khối trở về Hà gia trước cửa, ôm quyền chấp tay, một người mở miệng nói: "Chúng ta là. . ."

Trong khe cửa ném ra ba cái hòn đá nhỏ, phân biệt đánh trúng ba người đầu gối, ba người ôm đầu gối kêu thảm, người chung quanh cười đến ngửa tới ngửa lui, ba người này biết mình bị lừa rồi, đỏ mặt, khắp khiêng hướng đông chạy ra hẻm.

Náo nhiệt không có, đám người dần dần tán đi, Hồ Quế Dương, Hồ Quế Đại đứng tại chỗ, lẫn nhau nhìn xem, tất cả đều một mặt mờ mịt, sau đó đồng thời quay người, hướng hẻm phía tây đi đến.

Vừa rồi trả lời tiểu hài tử cùng mấy tên tiểu đồng bọn ngăn ở trên đường, cười hi hi hỏi: "Không phải muốn tìm Hà tam tỷ mà sao? Chúng ta chính cược ai thua ai thắng đây."

Hồ Quế Đại cười lắc đầu, "Tìm nhầm, đây không phải chúng ta muốn tìm Hà gia, khẳng định không phải."

Hồ Quế Dương cũng đi theo lắc đầu, bỗng nhiên lại biến thành gật đầu, "Phải hay không phải, thấy qua mới biết được, người ở chỗ này chờ ta, ta đi một chút liền đến."

Hồ Quế Đại ngăn không được Tam lục ca, lại không muốn cùng lấy đi vào, đành phải ở lại bên ngoài, từ trong ngực lấy ra mấy đồng tiền, lung lay, lại nhét đi.

Bọn nhỏ con nết tất cả đều sáng lên.

"Nói cho ta một chút Hà gia sự tình, ta cho các người mua bánh kẹo."

Năm cái tiểu hài năm tám miệng, người một lời ta một câu nói đến, nhắm trúng xa xa hai cái đại nhân hướng bên này nhìn quanh, nhưng là cũng không đến xen vào chuyện bao đồng.

"Ngừng ngừng, người nói trước đi, Hà gia có bản lĩnh gì, dám ở biển bên trên viết 'Bách vạn hùng binh' bốn chữ?"

"Đây không phải Hà gia biển, là La gia biển."

"Ồ đâu ra La gia?"

"Lúc trước ở tại nơi này La Hồng Thủy."

"La Hồng Thủy?"

"Hừm, hẳn là thuyết thư, mới mở miệng liền hướng bên ngoài phun nước bọt, sở dĩ gọi La Hồng Thủy, nhưng là không thể làm diện gọi cái tên này, hẳn sẽ tức giận. . ."

"Không nói cái này, ta hỏi cái này khỏi biển."

"Há, đó là bởi vì có người khen La Hồng Thủy Tam quốc sách nói thật hay, trong lòng ngực giống như có 'Hùng binh bách vạn', hấn nhất cao hứng, cũng làm người ta làm tấm bảng này."

"La gia vì cái gì biến thành Hà gia?"

"Bởi vì đánh cược thua, chính là năm ngoái sự tình, Hà thiết chủ một nhà chuyển đến. . ."

"Hà thiết chủ là cái này nhà phụ thân?"

"Vâng, thiết chủ thần đoạn, rất nổi danh. Hấn đi quán trà nghe sách, sau khi nghe xong cho La Hồng Thủy tính toán một mạng, nói hấn trong vòng ba ngày tất nhiên biến cảm điếc, La Hồng Thủy không tin, còn mắng Hà thiết chủ miệng bản không biết nói chuyện, sảo lai sảo khứ, hai người đánh cược, tiền đặt cược chính là ngôi viện này, còn có Hà tam tỷ."

"Hà thiết chủ lấy chính mình nữ nhi đương tiền đặt cược?"

"Đúng a, nhưng hấn thắng, không đến ba ngày, La Hồng Thủy thật biến cảm, một chữ cũng nói không ra, dọa đến gần chết, giao ra phòng ở, chạy Giang Nam đi, nói là chỉ có bái lượt chín mươi chín miếu về sau, tài năng một lần nữa nói ra lời."

Đi theo nghĩa phụ tra án nhiều năm, Hồ Quế Đại đối với mấy cái này giang hồ thủ đoạn không thể quen thuộc hơn được, cười hắc hắc hai tiếng, biết Hà thiết chủ là ai, móc ra một cái đồng tiền, ném cho nói chuyện tiểu hài tử, lại hỏi: "Nói một chút Hà Ngũ phong tử."

Một cái khác tiểu hài tử cướp lời: "Hấn kỳ thật gọi Hà Ngũ Phụng, phụng hoàng phụng, nhưng hấn tính tình không tốt, thích đánh nhau, người ta đánh không lại hấn, liền gọi hấn Ngũ phong tử. Hà thiết chủ nói, hấn đưa con trai này mệnh bên trong nên gặp một vị quý nhân, gặp sau liền có thể cải tà quy chính."

"Hà tam tỷ chút đấy?"

"Đó là Hà Ngũ phong tử tỷ tỷ, người khá tốt, tổng cho chúng ta mua đường ăn, không chỉ một đồng."

"Người không lớn, tâm thật không nhỏ." Hồ Quế Đại lại móc ra bốn cái đồng tiền, cho mỗi cái tiểu hài tử một cái, "Cái này Hà tam tỷ mà công phu không tệ a?"

"Đương nhiên, Hà Ngũ phong tử ai cũng không sợ, liền cha hấn còn không sợ, liền sợ tỷ tỷ của hấn, bởi vì hấn đánh không lại."

"Bọn hấn tỷ đệ đều là cùng Hà thiết chủ học võ công?"

"Không phải, Hà thiết chủ liền sẽ đoán mệnh, không biết võ công. Hấn nói qua, Tam tỷ mà cùng Ngũ phong tử lúc còn nhỏ gặp được thần tiên, Tam tỷ mà cung cung kính kính, liên tục một năm từ trong nhà ăn vụng vật đưa cho thần tiên, cuối cùng lấy được thụ nguyên bộ công pháp. Võ phong tử chỉ giữ vững được mấy tháng, sở dĩ học được một nửa công pháp, cứ như vậy, thần tiên cũng cảm thấy truyền thụ quá nhiều, làm gãy hấn một cái chân, Võ phong tử cứ như vậy biến què rồi."

Hồ Quế Đại càng phát ra vững tin không thể nghi ngờ, đây chính là một nhà giang hồ phiến tử, trong lòng cười lạnh, Hà gia thật là lớn gan, lại dám gạt đến Triệu gia tử đệ trên đầu, chờ trong nhà sự vụ một, hấn muốn cho cái này người nhà một chút giáo huấn.

Hồ Quế Đại lại hỏi vài câu, mỗi cái tiểu hài tử lại cho một cái đồng tiền, đem bọn hấn đuổi đi, nhìn chăm chăm Hà gia đại môn, chờ Tam lục ca đi ra.

Hấn không đợi quá lâu, tiểu hài tử đi ra chỉ chốc lát, Hồ Quế Dương từ nhà họ Hà đi ra, trên mặt vẫn là bộ kia không nên có tiểu dung.

"Thế nào?"

"Có ý tứ."

"Thấy cô nương?"

"Không, thấy Hà thiết chủ, hấn cho ta tính toán một mạng."

"Nói như thế nào?"

"Hấn tính ra huynh đệ của ta đông đảo."

"Ha ha, nói rõ hấn nhận ra người là ai, còn nói cái gì rồi?"

"Hấn nói ta những huynh đệ này, trong vòng mười ngày từ vong hơn phân nửa."

Hồ Quế Đại cả giận nói: "Khá lắm lão già lừa đảo, dám nói thế với, có phải hay không để chúng ta dùng tiền tiêu tai?"

Hồ Quế Dương lắc đầu, "Hấn nói trận này tai tiêu không được, hấn còn nói. . . Ta lại ở trong mộng giết người."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17 : Khuyên lui

"Cái này người nhà tất cả đều là lừa đảo." Hồ Quế Đại thấy rất rõ ràng, "Mà lại là loại kia không có bản lãnh gì lừa đảo, chỉ có thể lừa gạt ngu phu xuẩn phụ. Lúc còn nhỏ gặp được thần tiên? Hắc, mười cái lừa đảo chín cái nửa đều nói như vậy. Tiên đoán thuyết thư tiên sinh trong vòng ba ngày biến cảm điếc? Đây rõ ràng là hai cái giang hồ phiến tử hùn vốn thiết lập văn cục, chính là bán nhà cửa, Hà thiết chùy lại bởi vậy tiếng tăm truyền xa, ở kinh thành đặt chân, La Hồng Thủy vừa vận muốn đổi cái địa phương trọng thuyết Tam quốc, bán cái thuận nước giọng thuyền."

Đối với mấy cái này thủ đoạn, Hồ Quế Dương đương nhiên không có chút nào lạ lẫm, nhưng hắn chỉ là cười cười, thẳng đến vào thành cũng không có mở miệng.

"Tam lục ca, ngươi vẫn là suy nghĩ nhiều quá, Hà gia rõ ràng nhận ra ngươi, có ý diễn tuồng vui này, đoán chừng Hà Ngũ phong tử truy ngươi, Hà tam tỷ mà vùng đây thùng ném cục đá, đều là diễn cho chúng ta nhìn, nàng một cái nữ hài nhà, lấy ở đâu khí lực lớn như vậy? Đến mức Hà bách vạn, nói những lời này đơn giản là muốn để ngươi tâm phiền ý loạn."

"Hắn tại sao phải nhường tâm ta phiền ý loạn đâu? Ta bất quá là cảm y Bách hộ Triệu Anh một cái con nuôi, tại bốn mươi huynh đệ ở trong không chút nào đột xuất, luận nhân duyên, không bằng Đại ca, luận trấn định, không bằng Ngũ ca, luận võ công, không bằng Thập lục ca, luận tài trí, không bằng Thập tam ca, luận . . ."

"Đi!" Hồ Quế Đại có vẻ hơi kích động, "Coi như ngươi lo nghĩ đều là thật, chẳng lẽ không hẳn là nghĩ biện pháp cứu mình, cứu người khác sao? Chúng ta đều sẽ giúp ngươi."

Hồ Quế Dương dừng bước lại, tránh ra trên đường lui tới người đi đường, "Giúp ta? Ta thậm chí không biết nên tin tưởng ai."

"Ngươi có thể tin tưởng ta a." Hồ Quế Đại mất lộ ra chân thành, hy vọng có thể đạt được Tam lục ca tín nhiệm.

Hồ Quế Dương cười cười, "Ngươi đồng thời cho Đại ca, Ngũ ca làm việc, còn có tinh lực giúp ta sao?"

Hồ Quế Đại mặt lập tức đỏ lên, muốn che giấu cũng không kịp, đã xấu hổ lại tức giận, vùng tay liền đi.

Hồ Quế Dương đuổi theo, cùng Tam cửu đệ sóng vai đi rồi một đoạn đường, nói: "Ngươi hiểu lầm, ta không có ý tứ gì khác, có nhớ không, ngày đó vẫn là ta cho ngươi đi nhậm nốt Ưông Trực."

Hồ Quế Đại tức giận lại đi ra một đoạn, mắt thấy nhanh đến Quan Âm tự hẻm, hắn dừng bước, sắc mặt còn có chút đỏ, nhưng này không phải xấu hổ cùng phẫn nộ, mà là kích động, "Ta là tại đồng thời cho Đại ca, Ngũ ca làm việc, ta đi theo ngươi thật sự là vì giám thị ngươi, vậy thì thế nào? Nghĩa phụ không có, người người đều đang tìm kiếm đường ra, ta đương nhiên cũng không ngoại lệ, mà lại . . . Mà lại, ngươi tổng là nói chút nói nhảm, làm chút quái sự, tất cả mọi người không yên lòng, mới khiến cho ta theo sát một số."

Hồ Quế Dương tại Hồ Quế Đại trên vai nhẹ nhàng đánh một quyền, cười nói: "Làm rất tốt, ngươi nhất định có thể trở thành Cẩm Y Vệ, nhưng là cũng phải cẩn thận chút, không thể tổng là chân đạp hai cái thuyền, Đại ca, Ngũ ca sớm muộn cũng sẽ đường ai nấy đi —— thật đúng là một cái đồng, một cái tây —— ngươi tuyển đến càng muộn, càng không được coi trọng."

Hồ Quế Đại ngẩng ra như phồng, một hồi lâu mới nói: "Tam lục ca đâu? Tuyển đồng vẫn là tuyển tây?"

"Ta?" Hồ Quế Dương cất bước tiến lên, mấy bước sau nói: "Nếu như nhất định phải chọn, ta muốn để bọn hắn tranh nhau tuyển ta, nhìn xem ai cho ra điều kiện càng tốt hơn."

"Ha ha." Hồ Quế Đại cười đến không được tự nhiên, có trào phúng cũng có hâm mộ, "Chỉ sợ đông tây hai xưởng không chịu đi, muốn đi hai địa phương này nhiều người đây, Cẩm Y Vệ thì có một nhóm lớn, hưởng chi chúng ta những này vừa đứng ở Cẩm Y Vệ cửa chính người?"

"Ngươi nếu là có thể đem ta biến thành yêu hồ, thì có người muốn đoạt lấy ngươi."

"Ta không phải loại người như vậy, cũng không có bản sự kia." Hồ Quế Đại nghiêm túc phủ nhận, "Vô luận sau này lựa chọn đi theo Đại ca vẫn là Ngũ ca, ta tuyệt sẽ không đi hại một người khác, càng sẽ không hại Tam lục ca, bởi vì chúng ta là huynh đệ, đều là nghĩa phụ con nuôi, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể đường ai nấy đi, nhưng không thể lẫn nhau ám hại, ta . . . Ta . . ."

"Ta tin tưởng ngươi." Hồ Quế Dương không cười, cất bước lại đi đi về trước, mắt thấy sắc trời bắt đầu tối, "Nhanh lên về nhà đi."

Quan Âm tự hèm y nguyên quanh quẩn, nhanh đến Triệu Trạch cửa chính lúc, Hồ Quế Dương nói: "Tam cửu đệ, ta muốn ngươi giúp ta một chuyện."

"Ngươi nói, ta nhất định giúp." Hồ Quế Đại thật cao hứng.

"Nhìn ta đi ngủ, nếu như lại có huynh đệ xảy ra chuyện, ngươi phải làm chứng cho ta."

"Tốt, kỳ thật tất cả mọi người tin tưởng ngươi. . . Tốt, ta nhìn ngươi. Tam lục ca, ngươi đừng ngủ trong quan tài, ta trong phòng giường cũng đủ lớn."

"Không được, ta phải ngủ ở nơi đó, có lẽ có thể tìm tới nghĩa phụ đi thể mạnh mới đây."

Triệu Trạch cũng đã khôi phục bình thường, Thập lục lang Hồ Quế Kỳ tỉnh, không có lo lắng tính mạng, để tất cả mọi người thở phào, Nhị thập tứ lang Hồ Quế Hiệu tự mình hướng Hồ Quế Dương xin lỗi, thừa nhận bản thân tính sai, Tam cửu đệ không có khả năng đã ở kinh thành trong nhà nghỉ ngơi, lại tại ngoài thành phục kích nhà mình huynh đệ.

Hơn ba mươi danh nghĩa tử tập hợp một chỗ cùng đi ăn tối, trước hướng nghĩa phụ cùng Tam Lang Hồ Quế Tĩnh tưới rượu tế điện, lão Đại Hồ Quế Thần nói vài câu, đơn giản là hoài niệm nghĩa phụ, huynh đệ đoàn kết ý tứ, tiếp theo là lão Ngũ Hồ Quế Mạnh, nói đến tương đối nhiều, cũng tương đối thực sự, nội dung chủ yếu là trả thù, công bố hắn đã tìm tới manh mối trọng yếu, mấy ngày bên trong liền có thể khởi xướng phản kích.

Hồ Quế Mạnh không nói manh mối là cái gì, nhưng là giọng khẳng định khích lệ đại gia lòng tin cùng sĩ khí.

Rất nhiều nghĩa tử đều có nhiệm vụ mang theo, sợ dĩ rượu là không thể tận tính, các uống hai ba bát, ăn cơm no đồ ăn, lần lượt cáo từ.

Hồ Quế Dương vô sự một thân nhẹ, đi được chậm một chút một số, trở lại phòng trước về sau, gọi người hầu đưa tới một thùng nước nóng, tắm rửa, thay đổi thoải mái dễ chịu y phục, lúc này mới chuẩn bị nghỉ ngơi.

Hồ Quế Đại ôm đệm chần chờ, nhưng là cự tuyệt tới gần quan tài, ở cạnh tường vị trí dựng trái.

Hồ Quế Dương nằm tại trong quan tài, tìm tới cái kia "Dương" chữ, nhẹ nhàng phôi đi, câu được câu không cùng Tam cửu đệ nói chuyện phiếm, chờ lấy ngọn nến tự nhiên dập tắt.

Cách quan tài, thanh âm hơi có vẻ ngọt ngào, hai người đều phải đề cao một số.

"Tam lục ca, ngươi đã nói muốn đi phương nam?"

"Hừm, ngươi còn nhớ rõ."

"Đương nhiên, chúng ta cùng nhau đi Cẩm Y Vệ thời điểm ngươi nhắc qua, còn nói đã đụng đủ lộ phí, lại làm mấy năm muối lậu con buôn, liền có thể mua khối ruộng qua nhàn nhả thời gian."

"Đúng, ta là nói như vậy, làm sao, ngươi cũng tâm động rồi?"

Hồ Quế Đại trầm mặc một hồi, "Nếu không, ngươi bây giờ liền đi phương nam đi."

"Ha ha, ngươi vậy mà so với ta còn cấp." Hồ Quế Dương cũng trầm mặc một hồi, "Đây là ai ý tứ, Đại ca vẫn là Ngũ ca?"

"Ngươi chớ xía vào, dù sao ngươi cũng không quan trọng, ta có thể cho ngươi lấy tới một khoản tiền, không nhiều, mấy trăm lượng đi, đi Giang Nam làm chút gì đều được, không cần đến nhất định phải buôn bán muối."

"Vô luận đây là ai chủ ý, ta tin tưởng hẳn đều là hảo ý, thế nhưng là —— ta nghĩ ta đi không được, lại càng không cần phải nói đi Giang Nam."

"Ngươi không thử một chút, làm sao biết không thể đi đâu? Hiện tại không ai nhìn lấy ngươi a, ngươi có tay có chân, đừng quá trương dương, âm thầm ra khỏi thành, sẽ không bị người phát hiện."

"Lưới đã vung xuống, Tam cửu đệ, là một cái lưới lớn, mà ta chỉ là một đầu cá con, không giãy dụa còn tốt, quẩn quại, bản thân thống khổ không nói, khả năng sẽ còn liên lụy nhiều người hơn."

Hồ Quế Đại thanh âm từ đỉnh đầu vang lên, hắn đi đến quan tài một bên, cúi đầu nhìn lấy bên trong Tam lục ca, "Ngươi vì cái gì tổng là. . . Không câu phát triển đâu? Lúc còn nhỏ nghĩa phụ liền khen qua ngươi, luận thông minh tài trí, chỉ có Thập tam ca có thể cùng ngươi đánh đồng, tất cả mọi người cho là ngươi lại là sớm nhất thành Cẩm Y Vệ huynh đệ một trong, ai ngờ. . . Ai, tìm kiếm nghĩa phụ đi thể thời điểm, còn tưởng rằng ngươi có thể tỉnh lại, kết quả Tam ca nhất tử, ngươi lại biến trở về như cũ."

Hồ Quế Dương cười cười, đang muốn mở miệng, sắp bó đuốc đột nhiên diệt, cuối cùng một đoàn tàn quang lung la lung lay, cấp tốc biến mất, Hồ Quế Đại vội vàng lui về bên tường, cách quan tài xa một chút.

"Ta nghĩ. . . Ta chính là quá lười." Hồ Quế Dương có nhiều chuyện muốn nói, nhưng lại một chữ đều không muốn nói xuất khẩu, đánh một cái to lớn ngáp, "Chỉ là nói đến lười chữ, ta liền mệt rồi, tốt, không tán gẫu nữa, ta muốn đi ngủ."

"Không được, Tam lục ca, ngươi nhất định phải tỉnh lại, mấy ngày nay hoàn toàn chính xác phát sinh một chút quái sự, kinh thành đối với ngươi mà nói đã không đủ an toàn, tối thiểu đi ra bên ngoài trốn lên một trận. Coi như ngươi không vì mình suy nghĩ, cũng vì những người khác suy nghĩ một chút, nếu quả thật có người muốn đem ngươi tạo thành yêu hồ, nhất định sẽ tiếp tục hướng các huynh đệ hạ độc thủ."

"Ngươi tin tưởng ta hoài nghi?"

"Nhiều hơn dự phòng tổng không có chỗ xấu." Hồ Quế Đại né tránh vấn đề, "Chỉ là ngươi coi không thành Bách hộ, Viên đại nhân cũng sẽ sinh khí, nhưng là ngươi cũng không quan tâm, đúng không?"

"Viên Bán tham luyện chỉ có quan chức cùng quyền thế, hắn không quan tâm nghĩa phụ, lại càng không quan tâm chúng ta những người này, ta đương nhiên cũng sẽ không quan tâm hắn nổi giận. Không chừng đây hết thấy chính là hắn trừ tính âm mưu, hắn nói mình không tin quý thân, thế nhưng là chỉ cần Hoàng đế mở miệng, hắn cái gì cũng biết tin tưởng"

"Quên mất âm mưu, rồi đi kinh thành đi." Hồ Quế Đại lại một lần khuyên nhủ.

"Tốt, vậy liền thử một chút, có thể rời xa thị phi, đương nhiên tốt nhất."

Hồ Quế Đại nhẹ nhàng reo hò một tiếng, "Ngày mai ta liền an bài, nhanh lời nói, ngày mai trong đêm liền có thể xuất phát, đương nhiên, không thể quá muộn, bằng không cửa thành liền nhốt, đến chuẩn bị một thót ngựa tốt. . ."

"A. . . Vậy lại buồn ngủ, nhìn kỹ, đừng để ta ra khỏi phòng, tốt nhất đừng để ta nằm mơ, cái kia Hà bách vạn nói, ta mộng rất nguy hiểm"

"Đừng nghe hắn, Hà gia tất nhiên được thu mua, chờ lấy đi, qua mấy ngày ta liền sẽ dẫn người đem bọn hắn cả nhà tận diệt rồi, nho nhỏ một cái giang hồ phiến tử, dám hung tay nhà chúng ta sự tình, thật là lớn gan. Tam lục ca, ngươi nhìn thấy Hà gia nữ nhi sao? Đoán chừng sẽ không đẹp mắt, bà mối Trương cái miệng đó. . . Tam lục ca, ngươi còn tỉnh dậy sao?"

Hồ Quế Dương đã ngủ, phát ra rất nhỏ tiếng ngáy.

Hồ Quế Đại ngủ không được, mấy ngày nay hắn kinh lịch sự tình cũng không ít, nguyên bản rõ ràng con đường cùng tiền cảnh, càng ngày càng mờ hồ, nhưng hắn không muốn chạy trốn đi, vẫn kế hoạch trở thành Cẩm Y Vệ một viên, sau đó đầu nhập vào cang có quyền hơn thế cấp trên.

Cùng nghĩa phụ Triệu Anh khác biệt, Hồ Quế Đại đối quý thân không quan trọng tin hay không, hắn càng tiếp nhận nghĩa phụ hậu kỳ cách nhìn, bất yêu tìm tiền bất quá là một loại nuôi sống gia đình thủ đoạn mà thôi, đã như vậy, hắn cho rằng địa vị càng cao càng an tâm, gia nghiệp càng lớn càng ổn định.

Đại ca đầu nhập vào Tây xưởng, Ngũ ca ý lại Đông xưởng, Hồ Quế Đại bắt đầu nghiêm túc cân nhắc lựa chọn của mình, "Hoàn toàn chính xác không thể đợi thêm nữa." Hắn nhỏ giọng tự nói, trong lòng vẫn là khó hạ quyết định.

Một trận gió vô duyên vô cớ từ bên người thổi qua đi, Hồ Quế Đại cả người nổi da gà lên, lập tức ngồi xuống, cẩn thận nghĩ nghĩ, mình quả thật tương môn cửa sổ đều đóng kỹ, sẽ không có gió tiến đến.

"Tam lục ca." Hồ Quế Đại nhỏ giọng kêu lên.

Trong quan tài không có trả lời, Hồ Quế Đại đợi một hồi, đang muốn nằm xuống, liền nghe đến ngoài phòng truyền đến hét thảm một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18 : Lần thứ hai nhận sai

Cửa sổ đều là bế trong phòng, lướt qua một trận âm phong, bên ngoài đen kịt một màu trong đêm, vang lên hét thảm một tiếng.

Hồ Quế Đại chỉ cảm thấy toàn thân trong lỗ chân lông tản mát ra một trận lạnh ý, sau đó là một đoàn nhiệt khí, tim đập loạn mấy cái, đột nhiên đứng im bất động, hắn nghĩ, nếu quả thật có linh hồn xuất khiếu loại sự tình này, đại khái chính là loại cảm giác này.

"Tam lục ca!"

Trong quan tài không có âm thanh, Hồ Quế Đại ngay tại một sát na này sinh ra khó mà diễn tả bằng lời lòng nghi ngờ, vén chăn lên, xoay người mà lên,

không kịp tìm ngọn nến, trực tiếp bỏ nhào vào quan tài một bên, vào bên trong nhìn lại, thế nhưng là quá tối, cái gì cũng không nhìn thấy, đành phải xoay người vào bên trong thò người ra, đưa tay đi sờ.

Cổ tay bị bắt ở một khắc này, Hồ Quế Đại cả người đều tê liệt, trong lỗ tai oanh một tiếng, trong đầu một mảnh trống không, một lát sau mới thoát khỏi phục thần trí, phát hiện mình chính ra sức giãy dụa, bên tai còn có thanh âm an ủi bản thân.

"Ha ha, là ta, bình tĩnh một chút."

"Tam lục ca?" Hồ Quế Đại rốt cục thanh tỉnh.

"Hừm, chuyện gì xảy ra?"

"Vừa rồi có trận gió. . . Bên ngoài có người gọi."

Trên thực tế, tiếng gào vẫn còn, không còn là kêu thảm, mà là tại gọi người hỗ trợ.

Hồ Quế Dương ngồi dậy, hai tay khẽ chống nhảy ra quan tài, nắm lên trên mặt đất giầy liền hướng bên ngoài chạy tới, "Ta vẫn luôn tại, đúng không?"

"Tại, vẫn luôn tại, ta không ngủ, cho tới bây giờ không thấy được người động dậy."

Hồ Quế Dương trong lòng an tâm một chút, một bên đi giầy một bên dùng bả vai xô cửa.

Hai người bọn họ đi ra tương đối trễ, đám người đều chạy đến ngoài cửa lớn.

Lại có một tên Triệu gia nghĩa tử tao ngộ phục kích.

Lục lang Hồ Quế Cường từng là Triệu Anh thưởng thức nhất nghĩa tử một trong, võ công cùng tài trí đều là chỗ thượng thừa, chỉ có một điểm, quá hiếu thắng, cùng người khác có tranh chấp lúc một bước cũng không nhường, nhất định phải đối phương nhận lầm không thể.

Đang làm đập một hạng nhiệm vụ trọng yếu về sau, Hồ Quế Cường đã mất đi nghĩa phụ coi trọng, hấn không phục, sớm nhất rời đi Triệu trạch tự lập môn hộ, sớm nhất lấy vợ sinh con, hướng ngoại giới chứng minh "Tuyệt tử giáo úy" tất cả đều là lời nói vô căn cứ, sớm nhất kinh thương, mấy năm ở giữa kiếm lời không ít tiền, Quan Âm tự trong ngõ hẻm, ngoại trừ Triệu trạch, liền số nhà hấn trạch viện lớn nhất.

Hồ Quế Cường rất ít tham dự các huynh đệ nhiệm vụ, ngẫu nhiên lấy thương nhân thân phận cung cấp một số trợ giúp, thế nhưng là liên tiếp xảy ra chuyện về sau, hấn vẫn là quay về Triệu gia, tiếp nhận Đại ca, Ngũ ca sai khiến nhiệm vụ, phụ trách giám thị một đoạn hẻm, không có nửa câu oán hận.

Nhưng hấn mấy năm không có làm chuyện như vậy, thân thủ kém xa trước đây, thích khách xuất hiện tại sau lưng thời điểm, hấn một chút cũng không có phát giác được.

Cái ót một kích trí mạng, trên lưng bốn đạo vết cào thì là tiêu ký, cho thấy người là yêu hồ giết chết.

Hồ Quế Cường nằm tại nhà mình cửa chính, cách Triệu trạch chỉ có hơn trăm bước, chung quanh đứng đầy một vòng người, vợ con của hấn đang ở nhà trung hậu viện, mặc dù nghe được thanh âm, nhưng là giữ nghiêm quy củ, chưa hề đi ra, còn không biết gặp chuyện người là ai.

Trước đó phát ra tiếng kêu thảm chính là một tên khác nghĩa tử, hai Thập Tam Lang Hồ Quế Tuyên, hấn đến cùng Lục ca Hồ Quế Cường giao tiếp, xa xa phát hiện không hợp lý, lập tức gia tốc chạy tới, vẫn không thể nào cứu được người, nhưng là cùng thích khách đánh vừa đối mặt, giao thủ một hiệp, bả vai thụ thương.

"Thích khách dùng không phải song đao, hai tay là một đôi thú trảo." Hai Thập Tam Lang Hồ Quế Tuyên bung bít lấy bả vai, bị phản đến cực điểm, "Thích khách đánh lên Lục ca, bằng không mà nói, lấy Lục ca bản sự. . ."

Hồ Quế Tuyên đột nhiên im miệng, kinh ngạc nhìn về phía trước, ánh mắt của mọi người thuận nhìn lại, rất nhanh rơi vào cùng là một người trên người.

Hồ Quế Dương người vừa tới, khí còn không có thờ đều đặn, lại bị đề mất tới.

Lúc này hấn không có lập tức nói hươu nói vượn, mà là đi đến trước thì thế nhìn thoáng qua, "Không ai đuổi theo thích khách sao?"

"Thích khách chạy ra không lâu, đột nhiên biến mất, có người còn tại truy." Hồ Quế Tuyên lãnh đạm nói, ánh mắt quét tới quét lui, tìm kiếm có thể làm chủ người, hết lần này tới lần khác Đại ca, Ngũ ca đều không ở.

Hồ Quế Dương muốn nói chút gì, lại cảm thấy dư thừa, quay người rời đi, lớn tiếng nói: "Ta tùy thời đều tại."

Chờ hấn đi xa, đám người rối loạn lên, Hồ Quế Đại còn tại nguyên địa, nghe không nổi nữa, "Không phải Tam lục ca, khẳng định không phải, ta có thể làm chứng, hấn một mực đang phòng trước nghỉ ngơi, ngủ ở trong quan tài, nửa bước cũng không có đi ra qua."

"Hấn ngủ trong quan tài? Nghĩa phụ quan tài?" Có người hỏi.

Hồ Quế Đại hồi hận nói ra câu nói này, "Cái này lại như thế nào? Tam lục ca phụ trách tìm kiếm nghĩa phụ di thể, muốn ở bên trong tìm manh mối, trọng

yếu là hấn không có rồi đi, vẫn là bị ta gọi tình, một khối đi ra."

Có người hướng hai Thập Tam Lang Hồ Quế Tuyên hỏi: "Người thấy thích khách mặt?"

"Không, hấn che mặt, chỉ là. . . Quá giống, huynh đệ chúng ta ở chung nhiều năm như vậy, coi như che mặt, cũng có thể nhận ra đại khái đến, trước đó Nhị bát đệ không phải cũng nhận lầm?"

Đám người trầm mặc một hồi, có người nói: "Một cái người nhận lầm một lần, còn có thể một người khác lại nhận lầm một lần?"

Hồ Quế Đại tức giận nói: "Các người không nghe thấy ta mới vừa nói sao? Tam lục ca căn bản không có rồi đi. . ."

"Là thân thể của hấn không có rồi đi, Tam cửu đệ, người tại trong sảnh có phát hiện hay không chuyện kỳ quái?"

Hồ Quế Đại lập tức muốn trợn kia không rõ lai lịch âm phong, nhưng hấn lắc đầu, "Ở đâu ra quái sự, người đến cùng muốn nói cái gì? Chẳng lẽ Tam lục ca hồn phách rời khỏi người, nửa đêm ám sát nhà mình huynh đệ?"

Không ai nói tiếp, tất cả đều người nhìn ta ta nhìn người.

Hồ Quế Đại càng cho hơi vào hơn phần, "Chúng ta đi theo nghĩa phụ nhiều năm, bắt được yêu tiên cái nào không phải lừa đảo? Các người vậy mà tin tưởng hồn phách rời khỏi người loại sự tình này!"

Đám người có chút xấu hổ, sau một lát vẫn là có người nói: "Việc này thực sự kỳ quái, toàn bộ hẻm đều nhận giám thị, người nào có thể mạo thiên quá hải, ám sát Lục ca? Lại nói, nghĩa phụ chỉ là chứng minh hấn bắt được người không phải yêu tiên, cũng không có chứng minh cả người thể gian không có quỷ thần."

Đám người gật đầu, Hồ Quế Đại vừa vội vừa tức, lại hướng nơi xa nhìn lại, trong đêm tối đã không nhìn thấy Tam lục ca thân ảnh.

Hồ Quế Dương về Triệu trạch trên đường gặp được cưỡi ngựa nhanh như tên bắn mà vọt qua Ngũ ca, Hồ Quế Mãnh chính trở thành trên thực tế nghĩa tử lãnh tụ, liên tiếp mấy ngày không chút nghỉ ngơi, lúc này cũng không biết muốn đi đâu, từ Tam lục đệ bên người đi qua lúc, hô lớn: "Về nhà đi, đừng xông loạn!"

Tại Triệu trạch sát vách, Đại ca Hồ Quế Thần đang bên trên ngựa, đối mấy tên huynh đệ nói: "Việc đã đến nước này, không phải huynh đệ chúng ta có thể xử trí được, nhất định phải lên báo. . . Các người chờ ta tin tức."

Hồ Quế Thần thấy được trong bóng tối Tam lục đệ, vẫy tay, ra hiệu hấn tới, Hồ Quế Dương không nhúc nhích, ngược lại hướng Triệu trạch bên trong đi đến.

Hồ Quế Thần bắt đầu đi lắc đầu, một mình cưỡi ngựa rồi đi.

Triệu trạch lặng yên không một tiếng động, người ở bên trong không phải ra ngoài xem xét tình huống, chính là trốn.

Hồ Quế Dương ngồi ở sảnh trước trên bậc thang, đắm chiêu suy nghĩ cũng không phải là nguy cơ trước mắt, mà là nhiều năm trước chuyện cũ, khi đó bọn hấn vừa tới kinh thành, đối cái gì đều cảm thấy mới mẻ, đất giống như một đám xuống núi hầu tử, nghĩa phụ rất nghiêm khắc, mẹ nuôi thì tổng là che chở bọn hấn, từ xưng hô bên trên thì có khác nhau, "Nghĩa phụ" tương đối chính thức, "Mẹ nuôi" tương đối thân thiết.

Kỳ quái là, mẹ nuôi tin phật, mà lại mười phần thành kính, tại hậu viện xây một tòa phật đường, hương đèn ngày đêm bất diệt, thường xuyên xuất tiền ra vật trai tăng tu chùa, có mấy tên nghĩa tử thâm thụ mẹ nuôi ảnh hưởng, ngay trước nghĩa phụ diện không dám biểu hiện ra ngoài, trong âm thầm kỳ thật tin tưởng báo ứng tuần hoàn.

Hồ Quế Dương đứng người lên, một mình đi vào hậu viện tiểu phật trong nội đường, mẹ nuôi qua đời đã lâu, phật đường y nguyên không nhuộm bụi trần, Phật tượng, bồ đoàn đều tại, chỉ là đèn không còn thấp sáng.

Đứng ở cổng, trong bóng tối hấn cơ hồ không nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhưng là đang tưởng tượng bên trong hấn biết đông tây tại vị trí nào, hấn không bị đến mẹ nuôi ảnh hưởng, lại thường xuyên chạy nơi này chơi, hướng mẹ nuôi đòi tiền muốn đồ ăn, thậm chí trộm đi qua một tôn tiểu Kim phật, kết quả phát hiện đó là tượng đồng, nội bộ trống rỗng, căn bản không đáng tiền.

Lớn hơn chút nữa về sau, Hồ Quế Dương đang hoàng hơn, chỉ là không quản được há miệng, thỉnh thoảng toát ra nói nhảm, không làm cho người ưa thích.

"Tam lục ca." Hồ Quế Đại không biết lúc nào tới, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Nếu như mẹ nuôi vẫn còn, gặp phải loại chuyện này nàng hội nói thế nào?"

Hồ Quế Đại có chút sững sốt một chút, "Mẹ nuôi tâm nhất thiện, xem ai đều không phải là người xấu. . . Ta dám cam đoan, nàng như tại, tuyệt sẽ không chỉ trích huynh đệ chúng ta bên trong bất kỳ người nào là yêu hồ, nàng hội một mực tụng kinh bái Phật, chờ nghĩa phụ tra ra chân tướng."

"Có phải hay không rất kỳ quái?"

"Cái gì kỳ quái?"

"Mẹ nuôi như thế thành tín tín đồ, lại cùng nghĩa phụ bình an vô sự, thậm chí tương thân tương ái, thẳng đến mẹ nuôi sau khi qua đời, nghĩa phụ mới dám mua mấy cái nha hoàn, bảo là muốn tận tình tửu sắc, kỳ thật cho tới bây giờ liền không hiểu cái gì gọi 'Tận tình'."

"Tam lục ca, đi theo ta đi."

Hồ Quế Dương xoay người, phát hiện Tam cửu đệ Hồ Quế Đại đã đem bao phục đều đánh tốt, đeo trên vai, gương mặt nghiêm túc.

"Không chỗ có thể trốn." Hồ Quế Dương cười nói, "Ngươi còn không bằng lấy ra chút bạc, chúng ta đi Bản Tỉ Viện hẻm phong lưu khoái hoạt đi, lãnh hội một chút cái gì gọi là chân chính 'Tận tình'."

"Dù sao cũng phải thử một chút, không thể để cho địch nhân cứ như vậy đạt được." Hồ Quế Đại một điểm tiểu dung cũng không có, "Thừa dịp ta còn không có quyết định đầu phục ai, ngươi liền nghe ta một câu đi, đem ngươi đưa tiễn về sau, ta liền muốn làm ra lựa chọn, đến lúc đó cũng không có tình lực xen vào nữa nhân sự."

Hồ Quế Dương không có hỏi Tam cửu đệ muốn chọn ai, "Tốt a, hừng đông sau ta muốn trước về nhà một chuyến."

"Hừm, cũng tốt, có lẽ có thể che giấu tai mắt người. Ngươi chính mình về nhà, chuẩn bị kỹ càng đông tây, đừng ra môn, buổi chiều ta sẽ đi tìm ngươi, nói đi là đi."

Nhìn thấy Tam cửu đệ nghiêm trang làm ra an bài, Hồ Quế Dương lại cười, "Hồi muốn lúc còn nhỏ, ngươi nhất nghiêm túc, chính là muốn làm chuyện xấu."

Hồ Quế Đại kéo căng một hồi, cũng cười, "Ta tham dự tất cả chuyện xấu đều không thể thiếu ngươi, mà lại ngươi cũng là chủ mưu."

"Lúc này ta không phải chủ mưu á." Hồ Quế Dương tiếp nhận bao phục, bên trong là hần quần áo, vừa lấy ra không bao lâu, lại muốn đưa trở về.

"Thích khách tự cho là thiên y vô phùng, kỳ thật đã lộ ra chân ngựa, Đại ca, Ngũ ca chẳng mấy chốc sẽ phản kích, vừa có tin tức ta liền sẽ nghĩ biện pháp thông tri ngươi, đến lúc đó ngươi còn có thể trở về."

"Chỉ cần rời đi, ta liền sẽ không trở lại." Hồ Quế Dương ngẩng đầu nhìn một cái, "Tiêu điều tự tại mới là ta muốn sinh hoạt."

"Tự tại đi thôi, ta cần phải đi lên, càng cao càng tốt, có một ngày, có lẽ ta cũng có thể. . . Giống nghĩa phụ đồng dạng. . ."

"Ha ha, ta cảm thấy ngươi có thể làm đồ độc, so Viên Bản quan chức cao hơn nữa."

Hừng đông không lâu, Hồ Quế Dương vác lấy bao phục rời đi Triệu trạch, các huynh đệ vẫn cùng hần chào hỏi, trong ngõ hẻm hàng xóm nhưng có điểm khủng hoảng, thấy một lần hần liền tránh, chỉ có Tôn Long ngoại lệ, nhất định phải kéo hần tiến nhà mình ngồi một lát.

Hồ Quế Dương uyển cự, trực tiếp về Sứ Gia hẻm Nhị Lang miếu phụ cận nhà.

Đại môn vậy mà không có khóa, khép, đẩy liền mở.

Đã không có việc gì có thể làm cho Hồ Quế Dương kinh ngạc, hướng chỉ lại là nhà mình, cất bước tiến viện, chỉ thấy Tường Nhị Bì, Trịnh Tam Hồn đang đánh quét sân, vừa nhìn thấy hần tiến đến, đồng thời lộ ra cười lấy lòng, "Hồ đại nhân, đây chính là ngươi không đúng, kết hôn làm sao cũng không nói cho chúng ta biết trước một tiếng?"

Từ trong phòng bên đi ra một tên què chân thiếu niên, con mắt một lớn một nhỏ, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Hồ Quế Dương, "Ngươi về sau dám đối Tam tỷ không tốt, ta đem ngươi ở chỗ mở ra."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19 : Vô lại tới cửa

"Đây là nhà của ta!" Hồ Quế Dương mặc dù đồng ý đào vong, nhưng là không thể cho phép người khác tùy tiện xâm nhập trong nhà mình vung tay múa chân.

"Đúng a, cái này nếu không phải nhà của ngươi, ta còn chưa tới đây." Hà Ngũ phong từ tiếng nói khàn khàn, người khác nghe khó chịu, hẳn chính mình ngược lại không cảm thấy, tà hữu dò xét một chút, "Nhà ngươi thực sự quá nhỏ, chỉ có một gian chính phòng hai gian phòng bên cạnh, chính phòng bên trong trống rỗng, trong phòng bên đây mẩn rách rưới, cái này khiến tỷ tỷ của ta làm sao ở? Ta làm sao ở? Cha ta làm sao ở?"

"Ngoại trừ nơi này, các ngươi ở cái nào đều được." Hồ Quế Dương lãnh đạm nói, trong lòng cảnh giác.

Hà Ngũ phong từ không nghe ra lời nói bên trong khu trục chỉ ý, ngược lại ừ một tiếng, "Ồ cái nào đều được? Đều nói ngươi lên chức, rất có tiền, xem ra là thật sự. Nơi này khẳng định không được, mặt phía bắc mấy đầu hẻm nhìn lấy không tệ, có không ít căn phòng lớn, đem đến nơi đó đi."

Mặt phía bắc người ở nhà phần lớn là xuân viện, có người chịu xuất tiền, phòng ở đương nhiên cũng không tệ, Hà Ngũ phong từ hiển nhiên đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả, nhìn lấy tốt là được, Trương Nhị Bì, Trịnh Tam Hồn lại càng không cảm thấy xuân viện có gì không ổn, không ngừng gật đầu, xong Hồ Quế Dương nhảy mắt ra hiệu, là ý nói bọn hắn hai anh em mà cũng không có ít thời phồng hân.

"Muốn chuyển cả nhà các ngươi dời đi qua đi, đừng nhúc nhích đồ của ta, hiện tại cũng đi ra ngoài cho ta."

Hà Ngũ phong từ gương mặt hoang mang, Trương Nhị Bì, Trịnh Tam Hồn không biết nguyên nhân trong đó, buông xuống cái chổi, tiến lên khuyên nhủ: "Đều là người một nhà, có lời gì không thể. . ."

"Ra ngoài!"

Hai cái vô lại lập tức ngoan ngoãn chạy đi, tại ngoài cửa lớn hô: "Hồ đại nhân, nhớ mời chúng ta uống rượu mừng a."

Hà Ngũ phong từ khắp khiêng đi đến, "Hai người này không phải người hầu của ngươi sao?"

"Không phải."

"Ngươi liền người hầu đều không, chẳng lẽ về sau để cho ta tỷ tỷ làm việc mà sao?"

Hồ Quế Dương giận quá thành cười, "Đúng a, tỷ tỷ ngươi không chỉ cần thu thập phòng, vẫn phải kiếm tiền nuôi gia đình đâu, ngươi cũng nhìn thấy, ta liền cái này ba gian phòng rách nát, rất nhanh vẫn phải bán đi. Ta người này trời sinh tính lười biếng, liền trông cậy vào ở rể đã có tiền người ta hưởng thụ vinh hoa phú quý đâu, ta đem đến nhà ngươi đi, nhà ngươi tòa nhà đủ lớn, phòng đủ nhiều, phá là phá một chút, sửa một chút còn có thể kiên trì mấy năm"

Hà Ngũ phong từ lớn một con mắt càng trừng càng lớn, tiểu một đầu gần như sắp muốn nhắm lại, "Ngươi không phải vừa mới lên làm Bách hộ sao? Làm sao lại không có tiền?"

Hồ Quế Dương ngẩng đầu nghĩ một lát, "Thật là khéo, ngay tại chúng ta thời gian nói chuyện, ngươi đoán làm gì? Ta đem Bách hộ cho từ, Lão tử không chức vị, liền muốn mỗi ngày sống phóng túng. Lớn nhỏ con mắt, ngươi có tiền sao? Có tiền đi mua ngay rượu mua thịt hiếu kính ta, không có tiền liền đi xa một chút, Lão tử lười nhác nói chuyện với ngươi."

Hồ Quế Dương lại không để ý đến hắn, cất bước vào nhà, đóng cửa phòng lại.

Hà Ngũ phong từ phát một hồi ngốc, hai con mắt chậm rãi khôi phục bình thường, gãi gãi đầu, vậy mà khắp khiêng đi xuất viện môn.

Hồ Quế Dương trong phòng nghe được đi xa tiếng bước chân, cười khinh miệt một tiếng, buông xuống bao quần áo trên vai, quỳ trên mặt đất, từ dưới giường túm ra một đầu nặng nề dài đẹp hòm gỗ, bên trong chứa một số binh khí, cũ áo, tạp vật, còn có một bao bạc.

Hồ Quế Dương ước lượng, bốn năm mươi lượng bạc, một điểm không ít, làm một danh người lười, có thể tích lũy tiền mua xuống một tòa nho nhỏ tòa nhà, còn có thể có chút còn thừa, xem như không tầm thường thành tựu.

"Đương dân buồn muối cũng không dễ dàng." Hồ Quế Dương ngồi ở bên giường, bụng lấy bạc ngăn người, một lát sau đem bạc đặt ở bên người, xoay người đem trong rương binh khí lấy ra.

Một cây yêu đao, một sợi dây xích, hai thanh chủy thủ.

Xích sắt không chịu nổi sử dụng, đao cùng chủy thủ đã có vết rỉ, Hồ Quế Dương đặt ở một bên khác, lầm bầm nói: "Ta mấy năm nay đều đang làm gì đâu?"

Hắn trôi qua so các huynh đệ khác đều muốn nhẹ nhõm, mặc kệ nhân sự, ngẫu nhiên ra cái chủ ý, cần cõ nhiệm vụ, luôn có thể lập chút ít công, đủ để duy trì tại địa vị của Triệu gia, cũng không quá thiếu tiền dùng. Nghĩa phụ nhất tử, hẳn mới phát hiện, bản thân nỗ lực ít, lấy được càng ít.

Hồ Quế Dương lại cầm lấy đao, rút ra vỏ đến, một lần nữa quan sát một phen, đứng người lên, nhẹ nhàng vung hai lần, "Đao pháp cũng lạnh nhạt, đoán chừng dân buồn muối sẽ không cần ta nhập bọn."

Hồ Quế Dương đi đến phòng ở giữa, chậm rãi hít vào một hơi, từng chiêu từng thức luyện tập đao pháp, thỉnh thoảng đứng thẳng bất động hồi tưởng một chút, nửa trình vừa qua khỏi, trên người đã cảm giác khô nóng, tay cầm đao cánh tay cũng có chút mỏi nhừ, khó khăn lắm múa xong một bộ đao, đã là mặt đỏ tai nóng.

"Ta chính là một tên phé nhân!" Hồ Quế Dương chính mình cũng nhìn không được.

Phịch một tiếng, cửa phòng bị phá tan, Hồ Quế Dương lập tức giơ đao lên, tâm cũng bất loạn nhảy, cánh tay cũng không chừa, ánh mắt sáng ngời, tự giác công lực lập tức từ bốn năm phần khôi phục lại tám chín phần.

"Ha ha, tốt tư thế." Hà Ngũ phong từ đi mà quay lại, cánh tay phải kẹp lấy một vò rượu, tay trái mang theo bảy tám dạng đồ ăn, có giấy dầu gói kỹ, cũng hữu dụng dây cò buộc lên cả gà cả vịt.

Chỉ nhìn một chút, Hồ Quế Dương đã cảm thấy trong miệng nước miếng, nâng đao đề tay dưới, "Ngươi lại tới làm gì?"

"Là ngươi để cho ta tới." Hà Ngũ phong từ thẳng đến dưới cửa cái bàn đi đến, theo vào nhà mình đồng dạng tùy ý.

"Ừm? Ta lúc nào để ngươi tới?"

Hà Ngũ phong từ buông xuống thịt rượu, "Ngươi nói, có tiền đi mua ngay rượu mua thịt, ta mua về rồi, ngươi ngược lại không nhận, vậy ta lấy đi á."

"Không vội." Hồ Quế Dương đem đao ném tới trên giường, trong bụng chính cảm giác đói khát, tham ăn trùng bị rượu ngon món ngon câu lên, đó là đánh chết cũng không thể buông tha, "Đã tới. . . Bên kia còn có ghế, chuyển một trương tới, ngươi đối với nơi này không quen, từ chỗ nào mua được những vật này?"

"Lão Trường, lão Trịnh giúp ta mua, ta để bọn hắn một khối đến, bọn hắn không tới." Hà Ngũ phong từ ngược lại không khách khí, ngày đầu tiên gặp mặt liền đem Trường Nhị Bì, Trịnh Tam Hồn trở thành huynh đệ.

Hà Ngũ phong từ chuyển đến ghế, tọa hạ đang muốn bắt đầu ăn, Hồ Quế Dương nói: "Chờ một chút, ta lại đi gọi ít đồ."

"A, nhiều như vậy còn chưa đủ?"

"Đủ rồi, nhưng là không thể như thế ăn." Hồ Quế Dương nhìn thoáng qua trên bàn phong phú rượu soạn, đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở cửa sân hô mấy cuồng hống, trước đem phía ngoài Trường, Trịnh hai người đuổi đi, lại hướng cách đó không xa tiệm mì gọi hàng, sau đó vào nhà nói: "Đến có khí cụ."

Không bao lâu công phu, tới hai tên chạy đường, cười ha ha đưa tới chén đĩa bát đũa, nước nóng khăn mặt những vật này, thức ăn bên trên bàn, bát rượu rót đầy, sắp xếp đến chỉnh chỉnh tề tề, nhận tiền thưởng, vừa rồi cáo lui.

"Có thể ăn?" Hà Ngũ phong từ hỏi.

Hồ Quế Dương trước giật xuống một đầu đùi gà, "Buông ra ăn."

Hai người cũng không nói chuyện, tự lo nhậu nhẹt, lưng dựa về sau, Hà Ngũ phong từ mở miệng nói: "Ngươi thói giảng cứu cũng không ít, thật phiền phức, không giống anh hùng hảo hán, bắt quá ta tỷ tỷ sẽ thích, năng giảng cứu liền không ít."

Hồ Quế Dương vẫn không nói lời nào, chỉ lo ăn, không chút khách khí, gà muốn ăn chân, cá muốn màu mỡ, tận lấy tốt nhất bộ phận, rượu càng là một bát tiếp một bát, giống như mấy ngày chưa từng vào ăn quỹ đói.

Hà Ngũ phong từ cũng không tức giận, còn càng ngày càng cao hứng, hai người phong quyền tàn vân, ngẫu nhiên đụng hạ bát, tận lực ít nói chuyện, chậm rãi biến thành xem ai ăn đến càng nhanh, hơn càng nhiều, đầy đủ năm sáu người một trận thịt rượu, không bao lâu liền bị ăn hơn phân nửa.

Hà Ngũ phong từ không hổ danh tự bên trong một cái "Phong" chữ, mắt thấy bản thân ăn đến tương đối ít, tay phải gấp thức ăn, lấy rượu, tay phải thì vươn đi ra ngăn cản Hồ Quế Dương.

Đây là nhà mình, Hồ Quế Dương không thể nhượng bộ, xuất thủ hoàn chiêu, bảo hộ phụ cận mấy món ăn.

Mấy chiêu xuống tới, Hồ Quế Dương phát hiện Hà Ngũ phong từ lực tay mà vô cùng lớn, không đẩy được, phát không ra, mà lại cứng đến nỗi khối sắt đồng dạng, mỗi lần tiếp xúc, đều chấn động đến tay mình xương đau nhức.

Hồ Quế Dương chỉ có thể chơi lừa gạt, tay phải đưa đi kẹp đối diện thịt kho tàu, gặp Hà Ngũ phong từ trở về thủ, lập tức đưa tay trái ra, bắt lấy non nửa con gà quay, liền dây lưng thịt lớn gặm, cũng không giảng cứu quy củ, ăn đến hai tay dầu say sưa, trước ngực ướt một mảng lớn.

Hà Ngũ phong từ càng là hung ác không được liền đĩa đều ăn vào trong bụng, dứt khoát đứng dậy, một chân đạp ở trên ghế, miệng không ngừng nhắm nuốt, ngay cả nói chuyện cũng không đề ý tới.

Một cái lực cánh tay kinh người, một cái mảnh khốc xuất hiện nhiều lần, hai người đầu ngang tay, sau nửa canh giờ, trên bàn chén bàn bừa bộn, chỉ còn một điểm tàn nhựa, liền rau quả đều bị ăn đến sạch sẽ.

Hồ Quế Dương cho tới bây giờ không ăn được như thế chống đỡ, loạn chà loạn choạng mà đi đến bên giường, miễn cưỡng xoay người, đem phía trên bình khí, ngân lượng những vật này đẩy lên bên trong đi, ngửa mặt nằm xuống, thở dài ra một hơi, cảm thấy mình rốt cuộc không bò dậy nổi.

Hà Ngũ phong từ so Tam thập cửu lang Hồ Quế Đại còn thấp, gầy đến giống con hầu tử, lượng cơm ăn lại không nhỏ, bụng cao cao nâng lên, phẳng

phát hoài thai bảy tám nguyệt phụ nữ có thai, vẫn có thể trên mặt đất hành tẩu tự nhiên, chỉ là không được không ngừng đầu ưỡn ngược.

Miệng của hắn rút cục rảnh rồi, "Ăn ngon no bụng, lần sau đến lượt ngươi mời khách a?"

"Ta không mời khách." Hồ Quế Dương lúc nói chuyện đến cẩn thận từng li từng tí, miễn cho đem trong bụng đồ vật phun ra.

"Liền đi ăn chùa?"

"Ừm."

Hà Ngũ phong tử đại khái chưa thấy qua so với chính mình còn muốn vô lại người, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, nghiêng đầu dò xét giường Hồ Quế Dương, một hồi lâu mới nói: "Ngươi đến tột cùng có bản lĩnh gì, có thể làm cho tỷ tỷ của ta coi trọng ngươi?"

"Bởi vì ta hội biến yêu hồ."

"Ngươi? Thật sự? Ngươi biến một cái cho ta xem một chút." Hà Ngũ phong tử mắt to tròn lên giống như cầu, đôi mắt nhỏ nhưng không có biến hóa, tướng mạo càng lộ ra quỷ dị.

Hồ Quế Dương không nhìn thấy, cũng không thèm để ý, "Ta chính mình biến không được, phải là người khác cho ta biến."

"Ai có bực này bản sự?"

"Muốn rất nhiều người một khối cố gắng, trong đó có các ngươi một nhà ba người."

Hà Ngũ phong tử con mắt chậm rãi khôi phục bình thường, đột nhiên phình bụng cười to, "Ai ư, ngươi có thể rất có thể nói đùa, cẩn thận ta nôn nhà ngươi một chỗ."

Hồ Quế Dương không cười, cũng bất động, "Trở về nói cho nhà ngươi người, đừng quá nóng vội, muốn nhìn ta biến yêu hồ, còn phải chờ một hồi, mấy trận rượu thịt là không đủ, những cái kia qua quyết bình bình giang hồ thủ đoạn cũng không được, đạt được mới ra kỳ, để ngoại nhân cảm thấy vô luận không bao lâu cũng không thể lý giải, đến lúc đó người của toàn kinh thành tự nhiên đều sẽ coi ta là thành yêu hồ."

"Đều nói ta là tên điên, ngươi so với ta còn điên, nói hết không giải thích được." Hà Ngũ phong tử gãi gãi đầu, "Ta phải về nhà cùng tỷ tỷ nói một tiếng, lượng cơm ăn lớn còn chưa tính, nói mê sáng mới chịu mệnh, nhìn nàng nói thế nào. Ngươi chờ, ta còn phải tới tìm ngươi."

Hồ Quế Dương ưỡn một cái thân ngồi xuống, suýt nữa nôn mửa, cưỡng ép nhịn xuống, lớn tiếng nói: "Ta chờ, Lão tử không đi, đây là nhà ta, Lão tử tâm tâm khổ khổ tích lũy tiền mua lại, chính là nát ở chỗ này, cũng sẽ không đào tẩu. Dù sao đi cũng xong đời, không đi cũng xong đời, chúng ta liền đến cái gà bay trứng vỡ. Muốn cho ta biến yêu hồ sao? Tốt, ta liền để các ngươi nhìn xem, yêu hồ khởi xướng giận tới là bộ dáng gì!"

Hà Ngũ phong tử tròn mắt hốc mồm, giống như là bị hù dọa, quay người liền chạy ra ngoài, bị cánh cửa đẩy ta một chút cũng không dừng bước.

Hồ Quế Dương nộ khí vẫn chưa tiêu tán, quay đầu nhìn thoáng qua giữa giường bình khí cùng ngân lượng, trong lòng toát ra một cái ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20 : Tử địa

Hồ Quế Đại nghĩ mãi mà không rõ, bất quá là trở về nhà một chuyến, Tam lục ca làm sao lại đổi chủ ý? Mà lại trong phòng một cỗ nồng đậm tàn mùi rượu vị, Tam lục ca ngửa mặt nằm ở trên giường, bụng chống cao cao nâng lên, giống như nuốt vào toàn bộ tiệm cơm.

"Không đi? Đây là. . . Đây là ý gì?" Hồ Quế Đại hoang mang không thôi, trong ngực ôm bao khóa không biết nên hướng cái nào thả, "Ta liền ngựa đều mang đến, liền cái chốt tại cửa ra vào."

"Ý tứ chính là ta muốn lưu lại, có một ngày ta muốn rời khỏi, cũng là quang minh chính đại, nở mày nở mặt đi, mà không phải lén lút đào tẩu."

Trên mặt bàn nước chảy ngang, trên mặt đất khắp nơi đều là găm qua xương cốt, Hồ Quế Đại thực sự không có địa phương thả bao khóa, đành phải ôm đi đến trước giường, nhìn thấy giữa giường lung tung để đặt bình khí cùng tàn mát đi ra bạc khối, càng phát ra hồ đồ, "Tam lục ca, ngươi uống bao nhiêu rượu?"

"Rượu không uống nhiều, thịt đồ ăn ăn không ít." Hồ Quế Dương vỗ nhẹ bụng, "Đoán chừng ba ngày không cần ăn cơm."

"Tam lục ca, ngươi biết rõ hiện tại nguy hiểm cỡ nào, ngươi ở lại kinh thành không chỉ có hại bản thân, sẽ còn liên lụy. . . Rất nhiều người."

Hồ Quế Dương nghiêng người, phát hiện không thoải mái, vẫn phải là nằm ngửa, "Ta đột nhiên nghĩ rõ ràng một cái đạo lý."

"Đạo lý gì?" Hồ Quế Đại biết Tam lục ca lại phải giảng oai lý và thuyết, thở dài, còn phải nghe lấy.

"Có người âm thầm thiết kế, muốn đem tội giết người danh vu oan cho ta, còn muốn đem ta biến thành có thể trong mộng giết người yêu hồ, ta không biết vì cái gì, nhưng là ta biết, trách nhiệm cũng không tại ta, sở dĩ ta làm sao lại liên lụy người khác đâu?"

"Thế nhưng là. . ."

"Tam ca mặt ngoài bởi vì ta mà chết, có thể đêm hôm đó, hung thủ khẳng định phải giết một người, là ai đều được, chỉ cần có thể cùng ta dính líu quan hệ, không phải Tam ca, cũng sẽ là một vị nào đó huynh đệ. Lúc ấy ta đang điều tra nghĩa phụ nguyên nhân cái chết cùng di thể hạ lạc, ta hoài nghi ai, ai liền sẽ chết. Sở dĩ ta liên lụy Tam ca rồi? Không không, ý nghĩ như vậy quá kiêu ngạo, thật giống như ta có bản lĩnh quyết định ai sống ai chết giống như, trên thực tế, ta so một quân cờ còn muốn kém, ta căn bản không nhìn thấy người thao túng là ai."

"Ngươi không phải đã sớm nghĩ rõ ràng đạo lý này sao?" Hồ Quế Đại còn nhớ rõ, Tam lục ca nguyên lai đối Tam ca cái chết canh cánh trong lòng, cũng là trở về nhà một chuyến về sau, lại trở nên không thèm đề ý chút nào.

"Đúng, nhưng ta vẫn cho là mình rất trọng yếu, trọng yếu đến ta vừa đi, tất cả mọi chuyện liền có thể giải quyết dễ dàng."

"Không thể sao?" Hồ Quế Đại nhỏ giọng hỏi.

"Không thể." Hồ Quế Đại ngồi xuống, bụng chấn đến khó chịu, đành phải xuống đất đứng đấy, "Đầu tiên, ta trốn không thoát, cho dù ta có thể thuận lợi rời đi kinh thành, yêu hồ hai chữ cũng sẽ theo sát ta, sẽ còn lại càng dễ một số, bởi vì lại không ai có thể chứng minh ta không ở hiện trường. Tiếp theo. . . Tiếp theo, ta đi thẳng một mạch, ai tới bảo hộ ta cái này nhà?"

Hồ Quế Đại nhìn lướt qua nhỏ hẹp phòng ở giữa, thật sự không cảm thấy cái này nhà đáng giá bảo hộ.

"Ta hiện tại là 'Tuyệt tử giáo úy' một viên, là Yên sơn tiền vệ thứ Bách hộ —— mặc dù còn không có bổ nhiệm, nhưng là nổi tiếng bên ngoài, tại cái này một mảnh, ta tính tin tức linh thông, còn có trong nhà chư vị huynh đệ, còn có ngươi, đều có thể giúp ta một tay, chỉ khi nào rời đi kinh thành, ta đem không có gì cả, còn muốn đánh trả, lấy cái gì đánh trả?"

Hồ Quế Đại đợi một hồi, không quá tình nguyện nói: "Chúng ta những huynh đệ này cũng không cũng có thể tin."

"Nếu là không có các ngươi, ta lại không người có thể tin, chỉ có thể ở trên giang hồ xông loạn."

"Tam lục ca không phải nhận biết dân buôn muối sao? Có thể đi tránh một chút."

Hồ Quế Dương ha ha cười nói, "Ta đích xác nhận biết mấy cái dân buôn muối, đám gia hỏa này tất cả đều nhận tiền, nhận quan không nhận người, ta cho Cẩm Y Vệ làm việc, tất cả đều dễ nói, ta nếu là trở thành đào phạm, lại không điểm bản lĩnh thật sự, bọn hắn mới sẽ không phản ứng ta."

Hồ Quế Đại không có biện pháp, "Vậy làm sao bây giờ? Cứ như vậy để ở nhà, nhìn lấy càng ngày càng nhiều huynh đệ chết bởi yêu hồ chi thủ?"

Hồ Quế Dương vỗ vỗ cái bụng, "Ta ăn no rồi, nên ra ngoài hoạt động một chút. Hà gia là một cái đưa tới cửa manh mối, ta muốn bắt đầu từ nơi này điều tra."

"Ta cảm thấy —— đã nhất định phải lưu lại, không bằng đi tìm Đại ca cùng Ngũ ca, bọn hắn bên kia đã tra được không ít manh mối, nghe nói Ngũ ca rất nhanh liền có thể bắt lấy đến Tiểu Mẩu Đon cùng cái kia song đao nam tử."

"Đại ca, Ngũ ca không thiếu nhân thủ, ta muốn theo biện pháp của mình tra án." Hồ Quế Dương tay phải ấn tại trên bụng, nhẹ nhàng gõ, bản thân nhưng không có ý thức được, hắn đang suy nghĩ sâu xa bên trong, thậm chí không có quá để ý Tam cửu đệ, "Hà gia cử động tất có thâm ý, bọn hắn câu cá, ta chính là con cá kia, ngoại trừ cắn mồi, ta không có lựa chọn khác. . ."

"Nếu không ngươi đem Hà gia nữ nhi cưới đi, giữa vợ chồng dễ nói chuyện, không chừng năng cái gì đều chịu nói cho ngươi." Hồ Quế Đại thực sự đoán không ra Tam lục ca tâm tư, chỉ cảm thấy hắn biến hóa quá nhanh.

Hồ Quế Dương ngẩng đầu nhìn Tam cửu đệ, giống như vừa mới chú ý tới hắn ở đây, đột nhiên nâng tay phải lên, chỉ Hồ Quế Đại điểm mấy lần, "Ý kiến hay, hãy cùng câu cá đồng dạng, cá càng giãy dụa, bị chết càng nhanh, thuận cá tuyền trực tiếp nhảy lên bờ, cho câu cá người một cái đột nhiên tập kích, không chừng có thể khởi tử hồi sinh. Tam cửu đệ, ngươi ra một cái ý kiến hay."

"A, ngươi, ngươi thật muốn cưới Hà tam tỷ đây? Ta vừa nói chơi."

Hồ Quế Dương làm ra một cái trước vọt tư thế, "Ta chỉ là muốn thuận thế lên bờ, cuối cùng vẫn là phải đem mồi câu phun ra."

"Ừm?" Hồ Quế Đại không dám nói bản thân hoàn toàn mình bạch Tam lục ca ý tứ.

"Mặc kệ nhiều như vậy, ngươi mang đến bao nhiêu tiền?"

"Đây là cho ngươi đào mệnh dùm." Hồ Quế Đại đem bao khóa ôm càng chặt một số.

"Ta là đang chạy trốn chết a, chỉ là phương pháp cùng đường đi có chút khác biệt, mau đem tới, sau này trả ngươi chính là."

"Không đều là tiền của ta, còn có người khác. . . Tóm lại. . . Cái này, ta tích sức. . . Tam lục ca, ngươi đừng đoạt a, về sau ngươi thực biết trả à nha? Bao lâu, một ngày hai ngày? Hai tháng 3 tháng? Mấy năm?"

Hồ Quế Dương cứng rắn đoạt đến bao khóa, ước lượng, bỏ đi bên trong tạp vật, đoán chừng có hai ba trăm lượng bạc, "Tại trước khi ngươi lập gia đình, nhất định trả."

"Vậy cũng không có bao lâu. . . Ta là nói, Tam lục ca, ngươi thật có nắm chắc sao?"

Hồ Quế Dương mỉm cười, "Nắm chắc? Nghĩa phụ nếu như chỉ làm có nắm chắc sự tình, đến chết cũng là nhân rồi Bách hộ, 'Nắm chắc' thứ này không trong tay ta, cũng không trong tay các ngươi, bây giờ duy nhất có nắm chắc người là cái kia chủ sử sau màn."

Hồ Quế Đại cảm thấy mình rút cuộc gặp không đến cái này thù lao tử, mặc dù vốn chính là muốn tặng cho Tam lục ca, bây giờ lại có chút không nỡ, "Được rồi, ngươi muốn làm sao thì làm vậy đi, chính là bạc, cần phải nhiều như vậy sao?"

"Chỉ ngại ít." Hồ Quế Dương đem bao khóa ném lên giường, "Ngươi về nhà đi, không cần đi theo ta."

"Ngươi muốn một cái người độc xông long đàm?"

"Ha ha, Hà gia không tính là long đàm, mà lại ta rất an toàn, ta là 'Yêu hồ', thời cơ chín muồi trước đó, ai cũng không nỡ giết ta. Ngược lại là ngươi, Tam cửu đệ, những ngày này đến gặp bội cẩn thận, độc hành cố nhiên nguy hiểm, cùng các huynh đệ đợi cùng một chỗ cũng chưa chắc an toàn."

Hồ Quế Đại gật gật đầu, không có lên tiếng, rất nhiều dấu hiệu cho thấy, Triệu gia nghĩa tử ở trong có kẻ phản bội, hẩn tình nguyện không muốn chuyện này.

"Việc này không nên chậm trễ, thừa dịp trời còn chưa có tối, bây giờ liền bắt đầu đi." Hồ Quế Dương cất bước đi ra ngoài.

"Ngươi cũng quá gấp."

"Khi trời tối, rất có thể lại muốn chết người, nhất định phải sốt ruột a."

Hồ Quế Đại đành phải đi theo đi ra ngoài, liên tiếp quay đầu nhìn quanh trên giường bao khóa, "Đồng tây cứ như vậy đặt lên giường?"

"Giữ cửa khóa kỹ là được." Hồ Quế Dương tìm ra chìa khóa cùng khóa, khóa kỹ cửa phòng, xuất viện sau lại khóa đại môn, "Ta còn phải gặp lại gặp Viên đại nhân."

"Ngươi tin tưởng hẩn?" Hồ Quế Đại có chút giật mình.

"Đương nhiên không, ta phải đem thử Bách hộ bổ nhiệm muốn tới tay, thứ này ít nhiều có chút tác dụng, không chừng còn có thể đổi ít bạc."

"Viên đại nhân mặc dù rời khỏi Cẩm Y Vệ, dù sao cũng là trước phủ Đô đốc thêm sự, đại quyền trong tay. . ."

"Ta cũng không phải muốn đoạt quyền, hẩn có gì mà sợ?" Hồ Quế Dương nhìn qua người đi trên đường, "Yêu hồ lẽ ra không sợ hãi."

Hồ Quế Đại dắt ngựa, hai người đồng hành, tại Quan Âm tự hẻm chia tay, Hồ Quế Đại đưa mắt nhìn Tam lục ca đi xa, cùng trước đó nhìn lấy túi kia bạc cảm giác đồng dạng, cảm thấy sẽ không còn được gặp lại, không khỏi dài thán một tiếng, quay người tiến vào hẻm, đi qua Ngũ ca nhà thời điểm không có dừng lại, đi thẳng đến đại ca nhà mới bước nhanh đi vào.

Đi trên đường Hồ Quế Dương bước chân nhẹ nhõm, hẩn là cái người lười, nhưng là vì bảo trụ "Lười" tư cách, ngẫu nhiên cũng sẽ liều mạng, hiện tại chính là hẩn muốn liều mạng thời điểm.

Có lẽ đây chính là nghĩa phụ mục đích, hẩn nghĩ, nghĩa phụ hiểu rõ trong nhà mỗi một cái nghĩa tử, biết không phải đem Hồ Quế Dương đưa vào chỗ chết tài năng kích phát ý chí chiến đấu của hẩn, hiện tại, nghĩa phụ mục đích thực hiện, hẩn đã đi vào chỗ chết.

Tiền Quân Đô Đốc phủ cũng không phải là công vụ bề bộn nha môn, Hồ Quế Dương là cùng ngày một tên sau cùng đến thăm người, môn lại không muốn thông báo, nói thẳng: "Đại nhân đã đi rồi, ngày mai lại đến đi."

"Cái này có thể kì quái, ta là đúng hẹn bãi phòng, Viên đại nhân cố ý nói đừng tới quá sớm, ngươi đã nói đã đi, vậy ta đi Viên đại nhân trong nhà hỏi một chút đi."

"Chờ một chút, cũng có thể là. . . Không đi." Môn lại có chút mập mờ, thanh niên trước mắt ăn mặc giống như là dân chúng tầm thường, nói chuyện lại

như là vì phục tư phóng vương công quý tộc, dưới chân thiên tử, cái gì kỳ quái sự cũng có thể phát sinh, hần phải cẩn thận làm việc, "Ta vào xem."

Hồ Quế Dương quay người nhìn về phía chéch đối diện Cẩm Y Vệ nha thự, nơi đó người ra vào không ít, cùng bên này Tiền Quân Đô Đốc phủ so sánh tươi sáng.

"Viên đại nhân khẳng định không dễ chịu." Hồ Quế Dương nhỏ giọng thăm thi, Hoàng đế cũng đủ tuyệt tình, đem Viên Bản điều đến Cẩm Y Vệ đối diện, mỗi ngày ra vào nha thự lúc đều có thể nhìn thấy chốn cũ cùng người cũ, hai đem so sánh, tự sẽ sinh ra bị vứt bỏ cảm giác.

Hần không đợi quá lâu, môn lại đi ra, mời hần tiến nha, nhưng là thần sắc cô quái, hiển nhiên tại Viên đại nhân nơi đó lấy được đáp lại cùng dự kỳ cũng không hoàn toàn tương xứng.

Viên Bản thần sắc không có hiện ra thất lạc đến, trên mặt vẫn mang theo cửu cư cao vị người đặc thù tiểu dung, tựa hồ thân thiết, lệnh hèn mọn người thụ sủng nhược kinh, đến mức không dám nhìn thẳng, lại hình như lãnh đạm, để gan lớn người cảm thấy không có chút ý nghĩa nào.

Hồ Quế Dương lá gan vốn là không nhỏ, lúc này càng là gan to bằng trời, một chút chấp tay, liền lời khách khí đều không nói, nói thẳng: "Viên đại nhân, ta đến thỉnh tội."

"Có tội gì." Viên Bản rất là kinh ngạc.

"Ta không tìm được nghĩa phụ di thể, cũng không có điều tra rõ nguyên nhân cái chết, còn từng bước một lâm vào trong cục, bây giờ không đường có thể đi, đành phải cầu xin đại nhân thu lưu, để cho ta làm người tùy tùng đi, vạn nhất xảy ra chuyện, đại nhân cũng có thể kéo ta một thanh."

Viên Bản cười khỏ nói: "Người muốn cái gì, nói thẳng liền tốt, không cần quanh co lòng vòng."

"Đại nhân nói qua, trong triều không tin quý thân người có khối người, bọn hần lại trợ giúp ta, hiện tại ta cần trợ giúp."

Viên Bản nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, "Giúp người làm cái gì?"

Hồ Quế Dương đến gần hai bước, "Giúp ta biến yêu."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21 : Nghĩa phụ người quen

Viên Bản so Hồ Quế Dương sống lâu niên kỉ đầu không sai biệt lắm tương đương với Triệu Anh số tuổi, với hần mà nói, trên đời này chuyện mới mẻ so Hoàng đế trên người con rận còn muốn hiếm thấy, không có cái gì có thể làm cho hần cảm thấy kinh ngạc hoặc ngoài ý muốn.

"Biến yêu?" Viên Bản gần từng chữ hỏi lại, theo sau cười nói: "Tại Triệu Anh trước mặt, người cũng thường xuyên như thế làm nữa?"

"Làm nữa? Ta đây không phải. . ."

Viên Bản khoát khoát tay, chậm rãi đứng dậy, tùy tùng lập tức tới nâng.

"Triệu Anh từng là ta bộ hạ đặc lực." Viên Bản già, đôi mắt hết thấy vấn đề, đều có thể từ quá khứ kinh nghiệm bên trong tìm tới đáp án, "Nói thực ra, ta không thích hần, Triệu Anh rất cố chấp, thường thường không biết biến báo, thường xuyên làm ta tại bộ hạ cùng đồng liêu trước mặt khó xử, có đôi khi hần cũng giống như người, trực tiếp chạy đến trước mặt của ta, muốn cái này muốn cái kia, nói chút kỳ quái lời nói, hoàn toàn không để ý tới ta có nguyện ý hay không nghe, có phải hay không có thể làm được."

Viên Bản khi theo từ nâng đỡ rung động rung động có chút hướng phía cửa đi tới, Hồ Quế Dương đành phải đi theo phía sau, không có minh bạch Viên Bản nhắc lên nghĩa phụ là ý gì.

"Những này không tính cái gì, có một việc nhất làm cho ta chịu không được, Triệu Anh không muốn thăng quan, hần đến chết cũng chỉ là một tên Bách hộ, các người đều coi là triều đình không biết người, không chịu thăng hần quan a?"

"Ách, chúng ta đều coi là nghĩa phụ không tìm được chân thực yêu tiên, lệnh Nam ti xấu hổ, sờ dĩ. . ."

"Đó là nói bậy, Nam ti người cũng không phải đồ ngốc, chân chính cảm thấy hứng thú mạnh mẽ căn bản sẽ không giao cho Triệu Anh trong tay. Chậm

một chút, đi đem cỗ kiệu kều đến." Sau một câu là đôi tùy tùng nói, Viên Bân đã đi ra cửa bên ngoài, đứng ở dưới hiên, liền như thế mấy bước đường, mấy câu, đã để hần thở mạnh.

Tùy tùng đi gọi cỗ kiệu, Hồ Quế Dương đành phải đi tới, đỡ lấy Viên đại nhân.

Viên Bân tiếp tục nói: "Triệu Anh những năm gần đây lập qua công lao đầy đủ thắng nhiệm chỉ huy sứ, ta một số thứ muốn vì hần mời quan, nhưng hần vậy mà cự tuyệt, thà rằng muốn tiền thưởng, ta nói đem công lao phân cho các người những này nghĩa tử, hần cũng không nguyện ý, trong các người mấy tên Cẩm Y Vệ, vẫn là ta kiên trì muốn tới, ản Triệu Anh ý tứ, một cái cũng sẽ không có."

"Nghĩa phụ không có nói với chúng ta qua những thứ này."

"Đương nhiên, các người là người bình thường, muốn thăng quan, Triệu Anh lại là quái nhân, chỉ muốn bắt trộm, không muốn thăng quan, làm ta không thể nào khống chế, đành phải bảo trì khách khí." Cỗ kiệu nhắc tới, Viên Bân ra hiệu tùy tùng cùng kiệu phu chờ một lát, dịch chuyển khỏi cánh tay, không cần Hồ Quế Dương nâng, "Dù vậy, ta cùng Triệu Anh vẫn phối hợp khăng khít, hần ở bên ngoài bắt yêu tặc, ta tại trước mặt bề hạ bảo đảm hần không có hậu cố chi ưu, người biết đây là tại sao?"

"Bởi vì nghĩa phụ lập qua rất nhiều đại công?"

Viên Bân gật đầu, "Triệu Anh công lao chính là Nam tì, chính là Cẩm Y Vệ công lao, cũng là công lao của ta, đủ để che lại hần đem đến cho ta hết thảy khó xử. Ta không quan tâm chỗ sản làm cho có bao nhiêu hung, chỉ cần nó có thể mạng về con mồi, Triệu Anh là ta nanh vuốt, càng sắc bén càng tốt, hần nếu là hiểu được hành sự tùy theo hoàn cảnh, ta ngược lại không dám tin nhiệm hần."

Viên Bân đưa tới tùy tùng, đắp tùy tùng bả vai chuẩn bị lên kiệu, cuối cùng nhất nói một câu: "Người mang đến cái gì? Triệu Anh nguyên nhân cái chết vẫn là mê án, bây giờ liền thi thể cũng bị mất, ải."

Viên đại nhân lên kiệu đi rồi, Hồ Quế Dương đương nhiên không thể dừng lại, vội vàng cùng ra nha môn.

Tại ngoài cửa lớn, cỗ kiệu nghênh ngang rời đi, Viên Bân tùy tùng lưu lại, từ trong tay áo tay lấy ra chõng chất giấy, mở ra sau khi để Hồ Quế Dương nhìn thoáng qua, lập tức lại thu lại.

Mặc dù chỉ là thoáng nhìn, Hồ Quế Dương vẫn là thấy rõ, đó là một trương uỷ dụ, bỏ nhiệm hần vì Yên sơn tiền vệ thủ Bách hộ.

"Trong vòng mười ngày, hôm nay không tính, bắt đầu từ ngày mai, trong vòng mười ngày, cầm nó đi Yên sơn tiền vệ báo đến, người chính là thủ Bách hộ, lấy không được, người cái gì đều không phải là."

Trước mấy ngày lần thứ nhất gặp mặt lúc, tùy tùng liền không thích Hồ Quế Dương người này, hiện tại càng là không che giấu chút nào, "Triệu Anh lại không muốn thăng quan, cũng muốn làm một tên Bách hộ, người cũng không có tư cách phạm sai lầm của hần."

Hồ Quế Dương thực sự không biết nên nói cái gì, đành phải gơ cánh tay lên khi theo từ trên vai vỗ một cái, "Chưa thỉnh giáo. . ."

Tùy tùng giống như là bị kiếm đâm đến đồng dạng, hướng sau nhảy ra một bước, dùng sức trên vai phui hai lần, tức giận trừng Hồ Quế Dương một chút, xoay người đi truy chủ nhân cỗ kiệu.

Hồ Quế Dương nhìn thoáng qua bàn tay của mình, không có phát hiện mấy thứ bẩn thỉu, đứng thẳng hạ vai, tự giễu nói: "Ta bây giờ liền bắt đầu biến yêu?"

Từ Viên Bân nơi này cái gì đều không đạt được, liền đã từng hứa hẹn thủ Bách hộ cũng thay đổi thành không trung lâu các, có thể Hồ Quế Dương tuyệt không thất vọng, đi trên đường thậm chí ngâm nga tiêu khúc, hần bản không có ôm lấy hi vọng, chỉ là muốn đến nơi này thăm dò một chút hư thực.

Trời sắp tối rồi, hần tăng tốc bước chân, Hà gia ở tại ngoài thành, đến ở cửa thành quan bé trước đó ra ngoài.

Thời gian vừa vặn, Hồ Quế Dương đi theo cuối cùng nhất một nhóm người ra khỏi thành, đi ra không xa, phía sau truyền đến rõ ràng bề quan tiếng hô.

Ngoài thành đường phố chật hẹp hỗn loạn, hộ gia đình đông đảo, đến buổi tối ngược lại càng náo nhiệt, mặc dù cũng có quan binh tuần tra, phần lớn là mở một mắt nhắm một mắt, trừ phi cấp trên nghiêm tra, ai cũng sẽ không ngăn cản cư dân đêm ra.

Hồ Quế Dương không thường ra thành, lập tức thích nơi này náo nhiệt bầu không khí, dạo chơi đi dạo, còn cố ý lượn quanh một điểm đường quanh co, chỉ vì truy đuổi đám người.

Bảo Khánh hẻm hộ gia đình nhiều, cửa hàng ít, đến trong đêm tương đối quanh quệ, không có ánh đèn, nhai đạo bất bình, Hồ Quế Dương tới qua một lần, vẫn là đi được chậm rãi từng bước.

Toàn bộ trong ngõ hẻm, chỉ có Hà gia trước cổng chính treo đèn lồng, xa xa nhìn lại, giống như là một đoàn tung bay ở không trung quý hóa.

"Như thế đã chậm, không phải đến nhà báỉ phòng thời điểm tốt." Hồ Quế Dương nói xong câu đó, gơ lên nắm đấm phá cửa.

"Ai vậy, nửa đêm gõ cửa, trá thi ả, không muốn sống nữa?" Thanh âm bên trong rất dễ nhận ra, chính là Hà Ngũ phong tử.

Đại môn mở ra, Hà Ngũ phong từ giờ nắm đấm đi ra, nhìn thấy Hồ Quế Dương, sững sốt một chút, "Ngươi tới làm gì?"

"Mượn dùng nhà ngươi nhà xí." Hồ Quế Dương ôm bụng, "Nhanh lên."

Hà Ngũ phong từ vội vàng tránh ra, "Không có nhà xí, chỉ có thùng phân."

"Cái gì đều được, chính là muốn nhanh."

Hà Trạch so Hồ Quế Dương nhà lớn hơn, Hà Ngũ phong từ đem hắn đưa đến Đông Nam một gian phòng nhỏ bên ngoài, "Đi vào bên tay trái, thấy rõ ràng, sử dụng hết sau khi đắp kín, ngày mai có người đến thu."

Hồ Quế Dương đi vào sau khi cuối cùng được nhẹ nhõm, cảm thấy cả người đều phiêu lên, "Giấy chùi!"

"Bên cạnh có, bản thân sờ, đừng có dùng quá nhiều, hiếm có." Hà Ngũ phong từ tại cửa ra vào đáp, trong nhà mình, hắn trở nên keo kiệt rất nhiều.

Hồ Quế Dương đi ra, "Thật có lỗi, trên đường đột nhiên thì có cảm giác."

Hà Ngũ phong từ mười phần lý giải, "Ngươi kiên trì đến đủ lâu, ta ban ngày ngồi xổm qua."

Hai người cùng chung chí hướng, lẫn nhau gật đầu.

Hà Ngũ phong từ trở mặt nhanh, đột nhiên một thanh nắm chặt Hồ Quế Dương vạt áo, tàn bạo nói: "Ngươi tới nhà của ta đến cùng có mục đích gì?"

"Có qua có lại, ngươi từng tới nhà ta, ta tự nhiên cũng phải đến nhà ngươi nhìn xem."

"Ngươi không phải đã tới sao? Để cho ta cha cho ngươi tính toán một mạng, còn không chịu lộ ra tính danh, cha ta một chút liền đem ngươi nhận ra."

"Đúng a, sờ đi lần trước bãi phòng không đủ chính thức, lúc này ta là lấy Hồ Quế Dương thân phận tới."

"Tay không tới?"

Hồ Quế Dương quay đầu nhìn thoáng qua thùng phân phòng, "Tay không."

"Không đúng sao, tới cửa cầu thân không có ngươi dạng này."

"Cái này muốn nhìn ai cầu ai, hiện tại là các ngươi Hà gia muốn gọi ta đương con rể, sờ đi phải do các ngươi chuẩn bị lễ vật, ban ngày cái kia một trận xem như bắt đầu, kế tiếp còn có cái gì?"

"Còn muốn?" Hà Ngũ phong từ bắt lấy vạt áo tay đã buông lỏng, lúc này lại siết chặt, một cái tay khác nắm thành quả đấm, "Cái này muốn hay không? Đánh một canh giờ ta cũng không phiền hà."

Hà Ngũ phong từ dậm dáp thấp bé, Hồ Quế Dương lại xoay không động hắn, dứt khoát không phản kháng, "Không bằng hỏi trước một chút lệnh tôn, nghe một chút hắn là thế nào nói, có thể tỷ tỷ ngươi, các ngươi Hà gia ai làm chủ."

"Lệnh tôn là ai?"

"Cha ngươi Hà bách vạn."

Hà Ngũ phong từ vẫn không buông tay, dặt cuống hống hô: "Cha, đánh vẫn là không đánh?"

"Mời tiến đến!" Xa xa nhà chính bên trong truyền ra một tiếng.

Hà Ngũ phong từ dặt Hồ Quế Dương hướng nhà chính đi, bên kia lại truyền tới một tiếng, "Ta nói 'Mời tiến đến'."

Hà Ngũ phong từ lúc này mới buông tay ra, thấp giọng nói: "Nói thực ra, mỗi lần nhìn thấy ngươi, ta đều tay ngứa ngáy, ngày nào ta không phải đánh ngươi một chầu không thể, bằng không trong lòng không thoải mái."

"Cơ hội rất nhiều, đừng có gấp."

Hà Ngũ phong từ tại lảng giềng trong mắt là cái quái nhân, lúc này lại bình thường đến không nghĩ ra, "Không chừng ngươi thật sự là yêu quái."

Hồ Quế Dương lần trước tới thời điểm tại trong một gian phòng nhỏ đoán mệnh, đây là lần thứ nhất tiến vào nhà chính.

Cả người nhà nhà chính khác biệt, Hà gia càng giống là một tòa cung cấp thần tiểu điện, bày biện hương án, cung cấp Đạo giáo Tam Thanh, trên vách tường treo đầy một vài bức tượng thần, Hồ Quế Dương chỉ có thể nhận ra cực ít một bộ phận.

Trong phòng đốt đèn, thuốc lá lượn lờ, Hà gia chủ nhân Hà bách vạn đang đứng có trong hồ sơ phía trước hương, lạy ba bái, cắm hương sau khi quay người, hướng Hồ Quế Dương cười cười.

Hai người gặp mặt một lần, nói chuyện với nhau không nhiều, Hồ Quế Dương không có thể nào nói chuyện, Hà bách vạn thì nói chuyện giật gân, công bố thầy tướng số có thể "Trong mộng giết người", lần nữa gặp mặt, mới tính chính thức một số.

"Tại hạ Hà Thái, người xưng Hà bách vạn, mặc dù gọi bách vạn, nhưng không có bách vạn tư, bị chê cười bị chê cười."

"Tại hạ Hồ Quế Dương, người xưng. . . Hồ Quế Dương, trong nhà không có cây quế, hoa quế, càng không có đáng giá tuyên dương bảo vật, buồn cười buồn cười."

"Ha ha, mời ngồi."

Hồ Quế Dương không khách khí ngồi ở hương án một bên, Hà bách vạn ngồi ở một bên khác, hướng nhi tử nói: "Lo pha trà."

"Cha, đừng như thế khách khí, tiểu tử này hết ăn lại nằm, mà lại da mặt rất dày, người nhất khách khí, hấn liền ở lại đây không đi."

"Cầu còn không được." Hà bách vạn hướng Hồ Quế Dương cười cười, theo sau tròng nhi tử một chút, "Còn không mau đi, thuận tiện đem tỷ tỷ người mời đến."

"Sự tình còn chưa nói thỏa đâu, tỷ tỷ thế nào có thể đi ra gặp hấn?"

"Nhanh đi."

Hà Ngũ phong tử đối phụ thân dù sao cũng hơi kiêng kị, đành phải lui ra, trong miệng vẫn nói nhỏ.

Hà bách vạn chấp tay nói: "Hà thị hèn mọn nhà, làm việc lỗ mẫm, không biết lễ nghi, như có quấy nhiễu, vạn mong Hồ công tử rộng lòng tha thứ."

"Không sao, các người lỗ mẫm, ta liền có thể tùy ý."

"Tốt, tùy ý tốt nhất." Hà bách vạn cười rạng rỡ, tựa hồ đối với người con rể tương lai này rất hài lòng.

Hà Ngũ phong tử bưng lấy khay trà tiến đến, "Tỷ tỷ không đến, nàng nói, hiện tại gặp cũng vô ích."

Hà bách vạn trước lấy một ly trà, "Thật có lỗi, tiểu nữ luôn luôn nuông chiều, ta cũng không cách nào miễn cưỡng."

Hồ Quế Dương lấy một cái khác chén trà, nhìn thấy Hà Ngũ phong tử thần sắc, lập tức quyết định một thanh cũng không động vào, "Không sao, ta tìm người không phải lệnh ái, mà là các hạ."

"Há, tìm ta chuyện gì?"

"Ta nghĩ người nhận ra nghĩa phụ ta."

Hà bách vạn cười không nói.

"Ta cảm thấy người rất giống nghĩa phụ một mực đang tìm người kia, vừa rồi nghe người giới thiệu sau khi, càng thêm khẳng định các hạ chính là năm đó ở Đoạn Đăng hạp tự thiếu Lương Thiết Công a?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22 : Cha ta là thần tiên

Hà bách vạn thần nhiên nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: "Vị này Lương Thiết Công, nghe vào là vị nhân vật."

"Không tính là, tại Triệu gia nắm qua cùng muốn bắt đông đảo gian nhân bên trong, Lương Thiết Công chỉ tính là mạt lưu, nghĩa phụ đối với hấn niệm niệm không quên, là bởi vì thù riêng. Chúng ta từ nhỏ đã nghe nghĩa phụ nói qua việc này, hấn đã từng có một cái thân sinh nhi tử, năm sáu tuổi năm đó bị Lương Thiết Công hại chết, sau đó Lương Thiết Công bị thái giám thu mua, trợ Trụ vi ngược, lại làm không ít chuyện xấu. Nghe nói tại Đoạn Đăng hạp tự thiếu mà chết, có thể nghĩa phụ chưa bao giờ tin, thường xuyên căn dặn chúng ta đang phá án thời điểm cẩn thận lưu ý, vừa có manh mối liền nói cho hấn biết. Đáng tiếc, manh mối có, lão nhân gia ông ta cũng đã không ở nhân thế."

Hà bách vạn mặt không đổi sắc, đứng ở một bên Hà Ngũ phong tử nói: "Ta ghét nhất thái giám, cái này Lương Thiết Công đi theo thái giám, khẳng định không phải người tốt."

Hà bách vạn liếc qua nhi tử, "Hò công tử cho Cẩm Y Vệ làm việc, ở trước mặt hấn, không cần xách thái giám."

Hà Ngũ phong tử nghiêng thân thể dò xét Hồ Quế Dương, "Người cùng thái giám quan hệ tốt?"

"Tạm được, so ra kém phụ thân người."

"Cha ta có thể không biết thái giám?" Hà Ngũ phong tử một mực nghe không hiểu Hồ Quế Dương đang nói ai.

Hà bách vạn hướng nhi tử phát tay, "Người ra ngoài đi, đừng ở chỗ này vướng bận."

"Ta không đi, ta muốn nhìn lấy tiểu tử này, luôn cảm thấy hấn không xứng với tỷ tỷ. Mà lại ta sẽ không vướng bận, liền đứng ở chỗ này không lên tiếng." Hà Ngũ phong tử im miệng, dùng hơi lớn con mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hồ Quế Dương.

Hà bách vạn cầm đứa con trai này không có cách, chấp tay nói: "Khuyến tử tử nhỏ thất giáo, mời Hò công tử chớ có để ý."

"Không thêm để ý." Hồ Quế Dương biết cùng lão hồ ly liên hệ có bao nhiêu khó, thân thể thoáng nghiêng về phía trước, "Nghĩa phụ coi là Lương Thiết Công sẽ còn sẽ cùng thái giám liên hệ, không nghĩ tới các hạ thật sự là có thể chịu, thẳng đến nghĩa phụ qua đời, mới bằng lòng hiện thân."

"Người nhận chuẩn ta là Lương Thiết Công?" Hà bách vạn cười hỏi.

"Dung mạo của người cùng nghĩa phụ miêu tả không giống nhau lắm, lần đầu gặp lúc, ta còn không có hoàn toàn nhận ra, nhưng là người nói mình tên là bách vạn nhưng không có bách vạn gia tư thời điểm, ta liền biết là người."

"Ai, bệnh cũ, tổng yêu cảm danh tự chỉ đùa một chút. Ta nhớ được bản thân không có nói với Triệu Anh qua những này, hấn vậy mà như lòng bàn tay, xem ra thật sự là trên người ta xuống không ít công phu."

Hà Ngũ phong tử nghe hồ đồ rồi, nhin không được mở miệng: "Cha, các người đang nói cái gì? Cái này Lương Thiết Công là ai?"

Hà bách vạn không để ý tới nhi tử, "Cũng không phải là ta có ý giấu diếm, Lương Thiết Công cũng không phải tên thật của ta, nếu không phải người nhắc lên, ta đều nhanh đã quên."

Hà bách vạn liền như thế thừa nhận, Hồ Quế Dương ngược lại có chút ngoài ý muốn, "Người lại đi ra làm gì? Coi là nghĩa phụ không ở, liền không có người có thể bắt người rồi? Triệu gia bốn mươi vị nghĩa tử, từng cái đều xem người là cừu địch."

"Hiện tại đã không đến bốn mươi vị đi."

Tam ca, Lục ca trước sau ngộ hại, đêm nay không thông báo sẽ không còn có sự tình phát sinh, tuyệt tử giáo úy đang sụp đổ, Hồ Quế Dương không có cách nào phân bác, sờ dĩ hấn cười, "Chúng ta đây là làm gì đâu? Người biết ta là ai, ta biết người là ai, người chủ động đưa tới cửa, ta cũng chủ động đưa tới cửa, rõ ràng lẫn nhau có sở cầu, lại đều quanh co lòng vòng, gì không tình chút khí lực, có chuyện nói thẳng đâu?"

"Tốt, vậy liền nói thẳng. Hò công tử dự định thời điểm nào cưới nữ nhi của ta?"

Hồ Quế Dương trầm mặc một hồi, "Chờ ta vững tin bản thân còn có thể sống lâu mấy năm thời điểm, người cũng không muốn nữ nhi nhất xuất gả liền thủ tiết a?"

Hai người đồng thời trầm mặc, đồng thời cười to, đồng thời đứng dậy, đồng thời thở dài.

"Sảng khoái, Hò công tử tới nay ngay tại xá hạ ngủ lại đi, ngày mai chúng ta bàn lại hôn kỳ."

"Tối nay tức là ngày cưới, huống lại người tình ta nguyện, làm gì đẩy lên ngày mai?"

"Lão phu chỉ này nhất nữ, từ nhỏ nuông chiều từ bé, không thể nói gả liền gả, dù sao cũng phải cưới hỏi đàng hoàng, chuẩn bị chút đồ cưới, còn muốn thông tri thân thích. . ."

Hà Ngũ phong tử chen lời nói: "Cha, nhà ta ở đâu ra thân thích?"

Hà bách vạn lạnh nhạt nói: "Người người đều có thân thích, bình thường không lui tới, gặp được gả nữ nhi loại đại sự này, vô luận như thế nào cũng phải đến nhà chúc mừng một chút."

Hồ Quế Dương lần này đến nhà quá đột ngột, Hà bách vạn cần cùng đồng bọn thương lượng một chút, tài năng cho ra trả lời, Hà Ngũ phong tử nghe không hiểu, Hồ Quế Dương cũng hiểu được cực kỳ, "Đã như vậy, ta liền ở đây quấy rầy một đêm."

"Rất tốt, Hò công tử đêm nay ngay tại khuyến tử trong phòng tạm nghỉ đi. Phượng Nhi, lại đi cầm một bộ đệm chăn."

Hà Ngũ phong tử giờ mới hiểu được "Khuẩn tử" chính là mình, "Không được, trong nhà phòng trống như thế nhiều, để hấn ở kho củi, phòng bếp, thực sự không được, để hấn ở tỷ tỷ trong phòng đi."

"Nói lung tung, nhanh đi." Hà bách vạn quát to một tiếng, Hà Ngũ phong tử bất đắc dĩ quay người đi ra.

Hồ Quế Dương đi vào hương án trước, xông Tam Thanh giống lạy hai bái, "Thần tiên, ta muốn đi đi ngủ, cầu người một chuyện, phù hộ anh em nhà họ Triệu tối nay bình an, đừng ra ngoài ý muốn."

Hấn những lời này là nói cho người bên cạnh nghe, Hà bách vạn cười nói: "Bây giờ không thể so với lúc trước a, miễn trời thần phật các quản một mảnh, không phải là của mình địa bàn, pháp lực mạnh hơn nói cũng không tính."

"Như thế nói đến, thần phật cùng phạm nhân không có cái gì khác nhau, cũng phải người tranh ta đoạt."

"Ồi ôi, thế nào nói sao, tựa như trong triều đại quan, có thể trong cung quyền hoạn, tranh quyền đoạt thế liền không có từng đứt đoạn, có thể người phía dưới có thể làm sao đây? Có thể dựa vào một cái là một cái, dù sao cũng so không chỗ nương tựa mạnh. Thần phật địa vị cao hơn, chúng ta phạm nhân chỉ có quỳ lạy, ngẫu nhiên ngưỡng mộ một chút, dù là cầu được một vị tiểu thần trợ giúp, cũng có thể như cá gặp nước, tâm tưởng sự thành, đến nỗi sự tình khác, không cần hỏi, không thể hỏi, không cần hỏi."

Hồ Quế Dương đưa tay chỉ Hà bách vạn, cười nói: "Chờ các thần thích tới đông đủ, chúng ta nhất định phải hảo hảo tâm sự."

"Đương nhiên."

Hà Ngũ phong tử trở về, Hà bách vạn chấp tay đưa tiễn.

Gì tên diễn ở tại trong một gian phòng nhỏ, giường chiếm một nửa, hai bộ đệm chăn đã trải tốt, một trái một phải, cách xa nhau tận khả năng xa một chút.

"Người ngủ bên kia, ta ngủ bên này, ban đêm không cho phép ngáy ngủ, không cho phép mài răng, không cho nói chuyện hoang đường."

"Thả tâm, ngoại trừ trong mộng giết người, ta không có khác mao bệnh."

"Được. Hả? Trong mộng giết người?"

"Cha người chính mệnh nói, hấn đoán mệnh có đúng hay không?"

"Có khi chuẩn, có khi không chuẩn. . . Người dám giết ta, ta liền đánh người." Hà Ngũ phong tử phát phát nắm đấm.

Hồ Quế Dương cời giày ra, không cời quần áo, bên trên giường nằm xuống, lạng yên suy nghĩ tâm sự.

Giường một bên khác, Hà Ngũ phong tử cũng nằm xuống, trần trọc, giống như đây không phải phòng ngủ của mình, "Hỏi người sự kiện."

"Ừm."

"Ta đến tột cùng họ Hà vẫn là họ Lương?"

"Hỏi người cha đi."

"Ta cảm thấy hấn sẽ không nói thật, nhất định dùng lời quán ta."

"Huynh đệ chúng ta bốn mươi người, đều là cô nhi, bị nghĩa phụ đưa đến Bắc Kinh, hết thấy họ Hồ, không ai biết mình họ gốc là cái gì, không phải cũng sống được thật tốt? Nghĩ những thứ này làm gì, tối thiểu tên của người là chân thực, không cần lại đổi."

"Nói rất có lý." Hà Ngũ phong tử thở phào một cái, nằm một hồi lại nói: "Ta vẫn là cảm thấy người không xứng với tỷ tỷ của ta."

Hồ Quế Dương ngồi xuống, quen biết rất nhiều người, có thể tin tưởng nhưng không có mấy cái, liền ngay cả Tam cửu đệ Hồ Quế Đại, hấn cũng phải có chỗ giấu diếm, ngược lại là biết người không này lâu Ngũ phong tử, để hấn cảm thấy có thể tin tưởng, "Chúng ta tâm sự."

Hà Ngũ phong tử cũng ngồi xuống, "Tâm sự."

Trong phòng đèn sớm đã dập tắt, hai người trong bóng đêm mặt đối mặt, chỉ có thể nhìn thấy đối phương thân ảnh mờ hồ.

"Người tin tưởng quý thần sao?" Hồ Quế Dương hỏi.

"Đương nhiên tin tưởng, ta cùng tỷ tỷ võ công chính là thần tiên giáo."

"Thần tiên dài cái gì bộ dáng?"

"Vóc người cao cao, râu ria thật dài, tay áo đại đại, lông mày Phi Phi. . ." Hà Ngũ phong tử hiển nhiên học thuộc lòng qua một bộ lời nói, há mồm liền đến.

"Thần tiên gọi cái gì?"

"Sư phụ, hần đề cho chúng ta gọi hần sư phụ."

"Hần nói mình là thần tiên?"

"Này cũng không, cha ta nói, mà lại không cần hần nói, sư phụ bay tới bay lui, không phải thần tiên ai có thể làm đến?"

Hồ Quế Dương không muốn tranh luận loại sự tình này, hỏi: "Cha ngươi bình thường với ai lui tới tương đối nhiều?"

"Ngươi không hỏi tỷ tỷ sự sao?"

"Hiện tại không vội, sau này hỏi lại."

"Cha ta không thể nào cùng người lui tới, người tới cũng là vì đoán mệnh."

"Liền không có một cái người thường xuyên đến sao?"

"Chọn phân mỗi ngày sáng sớm đến một chuyến, đưa nước mỗi ba ngày một chuyến, nhưng là đều không tiến viện, a, bán món ăn Tiết Lục thức có đôi khi sẽ đến, phụ thân ngược lại là nguyện ý cùng hần gặp mặt, nhất trò chuyện chính là nửa ngày."

"Tiết Lục ở đâu?"

"Không xa, ngay tại phía bắc thần mộc nhà máy đường cái, Hóa Thần miếu phụ cận."

Hồ Quế Dương đối cái chỗ kia có chút ấn tượng, cách xác thực không xa, ngay tại ngoài thành, không cần vào thành, "Ừm . . . Dù sao ngủ không yên, ngươi muốn đi ra ngoài chơi sao?"

"Nghĩ ta biết một chỗ, ban đêm tụ cược, không ít người, hiện tại đúng lúc. . ."

"Đánh bạc không có ý nghĩa, chúng ta chơi cái khác."

"Ngươi nói." Hà Ngũ phong tử hào hứng tới.

"Cha ngươi coi số mạng, kỳ thật ta cũng đã biết, ta tính ra cha ngươi đêm nay sẽ ra cửa, ngươi muốn biết bản thân họ gì, theo dõi hần có lẽ có thể biết đáp án."

"Cha ta xưa nay không ở buổi tối đi ra ngoài."

"Muốn đánh cược sao?"

Vừa nghe đến "Cược" chữ, Hà Ngũ phong tử ngồi xuống, "Cược. . . Bảy lượng sáu tiền bạc, ta liền như thế nhiều."

"Đánh bạc không có ý nghĩa, chúng ta cược 'Mười ngày' ."

"Mười ngày?"

"Người nào thua, ai liền cho đối phương đương mười ngày người hầu, để làm gì làm gì."

"Ha ha, cái này có ý tứ, vậy ngươi nhất định phải thua, vừa đến trời tối, cha ta liền đại môn đều không ra."

"Tốt, chúng ta hiện tại liền đi nhìn xem"

Hai người đồng thời xuống giường đi giày, Hồ Quế Dương nói: "Chớ có lên tiếng."

"Đương nhiên, cha ta nếu là biết ta lúc này còn chưa ngủ, không phải để tỷ tỷ đánh ta không thể."

Hai người nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài, Hà Ngũ phong tử dẫn đường, lặng lẽ vây quanh Hà bách vạn nơi ở.

Bên trong đèn vẫn sáng, có thể nhìn thấy một người thân ảnh.

Hà Ngũ phong tử thấp giọng cười nói: "Ngươi thua."

"Đêm nay còn không có đi qua đâu, chỉ cần trước hừng đông sáng cha ngươi đi ra ngoài, đều coi như ta thắng."

"Cũng đúng, vậy chúng ta liền ở chỗ này chờ lấy." Hà Ngũ phong tử dựa vào tường gác xoay người đứng thẳng, hai tay chống đầu gối, xem ra có thể kiên trì hồi lâu.

Hồ Quế Dương đứng ở Hà Ngũ phong tử phía sau, vững tin Hà bách vạn nhất định sẽ đi ra ngoài.

Cái này vừa đứng chính là hơn nửa canh giờ, Hà Ngũ phong tử thỉnh thoảng phát ra trầm thấp tiếng cười.

Trong phòng ngủ đèn tắt, Hà Ngũ phong tử nhỏ giọng nói: "Làm sao, còn chờ sao?"

"Chờ."

Không bao lâu, cửa phòng mở ra, Hà bách vạn thật sự đi tới, chậm rãi đi đến tường viện dưới, ngửa đầu nhìn qua không trung Minh Nguyệt, một lát sau khi, đột nhiên thẳng tắp thẳng lên, giống trang giấy đồng dạng lên tới giữa không trung, vượt tường mà ra, biến mất không thấy gì nữa.

Dưới tường, Hà Ngũ phong tử há to miệng, mắng một câu thô tục, "Cha ta là thần tiên!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23 : Chủng Hỏa Lão Mẫu

Hồ Quế Dương không có như thế dễ bị lừa, lập tức đoán ra Hà bách vạn khẳng định mượn một loại nào đó đạo cụ trợ giúp, đến nỗi hấn tại sao như thế làm, làm cho ai nhìn liền khó nói.

"Theo sau." Hồ Quế Dương nhỏ giọng nói, không có đi thăm dò nhìn có hay không cơ quan, mà là đi đầu hướng cửa chính chạy tới, hấn còn mơ hồ nhớ kỹ phương hướng.

"Người đã thắng, còn muốn làm gì?"

"Đúng a, ta thắng, từ giờ trở đi người là người hầu của ta, đến phục tùng mệnh lệnh của ta, không chuẩn hỏi nhiều."

Hà Ngũ phong tử ngần ngại, lập tức cùng lên đến, chạy ở phía trước mở cửa, thật sự không còn hơi lung tung này kia, hấn người này nếu như muốn nói có cái gì ưu điểm, cái kia chính là có chơi có chịu.

Hà gia lẽ loi troi canh giữ ở đầu hẻm, tứ phía đều là đường, hai người chạy hơi chậm một điểm, đi ra ngoài đã nhìn không thấy Hà bách vạn thân ảnh.

"Cha ta hội ẩn trốn, thực sự là. . . Thực sự là. . . Hấn vậy mà không dạy ta!" Hà Ngũ phong tử rất là oán giận.

"Đi Tiết Lục nhà."

Hà Ngũ phong tử hai chân so tâm tư xoay chuyển nhanh, chạy ra vài chục bước, mới hỏi: "Cha ta đi Tiết Lục thúc nhà?"

"Ừm."

Hà Ngũ phong tử đối cái này một mảnh hết sức quen thuộc, trong đêm tối cũng nhận ra đường, chạy ở phía trước, chỉ là khép khiêng chạy không vui, trên đường đụng phải mấy tên con ma men, nhưng không thấy Hà bách vạn.

"Cha ta vậy mà lại pháp thuật, ta nhất định phải học, tối thiểu chữa cho tốt ta đầu này chân."

"Thiết quái lý là thần tiên, làm theo què chân."

Hà Ngũ phong tử nghe vậy thất vọng, "Ai, cũng đúng, có thể trị, cha ta đã sớm cho ta trị."

Thần mộc xường đường cái tương đối rộng rộng rãi, tuy là nửa đêm, ngẫu nhiên cũng có người đến lui tới hướng, Hồ Quế Dương thả chậm tốc độ, cái thành đi bộ.

Là đêm trăng sáng treo cao, trên đường trắng bóng một mảnh, như là chậm chậm lưu động nước sông, hai bên phòng ốc phẳng phát thạch xây con đê, người đi đường thì giống như là mất phương hướng con cá.

Người trên đường phổ dần dần tăng nhiều, kỳ quái là, những người này đi lại bình thường, không giống như là ngoài thành thường gặp con ma men, mà

lại đều không gọi trách móc, ngẫu nhiên nói chuyện cũng là dựa chung một chỗ thì thăm.

Hồ Quế Dương không tự chủ được cũng thấp giọng, "Hôm nay là cái gì đặc biệt thời gian sao?"

"Không biết a." Hà Ngũ phong tử thanh âm thấp hơn, "Những người này. . . Đều là người sống a?"

"Người sống." Hồ Quế Dương lúc này không muốn hù dọa Hà Ngũ phong tử, "Không chừng sống được so chúng ta còn muốn lâu."

Hà Ngũ phong tử không sợ người sống, chỉ sợ quỷ, thoáng an tâm, "Nhìn, những người này muốn đi Hòa Thần miếu."

Hòa Thần miếu xây ở ven đường, chiếm diện tích không lớn, đại môn rộng mở, trước điện trên đất trồng đầy áp người, sắp xếp quanh co đội ngũ, tựa hồ cũng đang chờ đợi cái gì.

Cách rất gần, Hà Ngũ phong tử càng thêm xác nhận đây đều là người sống, lá gan lại nổi lên đến, giữ chặt đi qua một tên nam tử, hỏi: "Nơi này đang làm gì?"

Nam tử dò xét Hà Ngũ phong tử hai mắt, nhỏ giọng nói: "Các người không biết?"

"Biết liền không hỏi."

"Hai người là làm cái gì?" Người kia hỏi lại.

"Cùng người có cái gì quan hệ?" Hà Ngũ phong tử cất mạnh nói.

Hồ Quế Dương phản ứng nhanh, "Nhà ta là mỏ than nhà máy."

"Trách không được, vậy các người đến đối địa phương, hôm nay là truyền lửa ngày, phạm là động lửa nghề, đều đến Hòa Thần miếu cầu lấy hỏa chủng, bảo đảm một năm lò hỏa tràn đầy, bắt diệt không tai."

"Thì ra là thế." Hồ Quế Dương đã mất đi hứng thú, chờ người kia đi ra, hướng Hà Ngũ phong tử nói: "Tiết Lục nhà ở đâu?"

"Chúng ta không đi lĩnh một phần hỏa chủng?"

"Không lĩnh."

Hà Ngũ phong tử chỉ về đằng trước cách đó không xa một đầu ngõ hẻm nhỏ, "Là ở chỗ này."

Mặc dù lân cận đường cái cùng Hòa Thần miếu, trong ngõ hẻm lại không có một ai, con đường chật hẹp đến chỉ cho hai, ba người sống vai.

Tiết gia là một tòa tiểu viện, ẩn thân với trong bóng tối, Hà Ngũ phong tử cũng phải chậm rãi tìm kiếm, "Đến, chính là cái này nhà, chúng ta muốn đi vào sao?"

"Đương nhiên."

"Ta đi gõ cửa."

Hồ Quế Dương bắt lấy Hà Ngũ phong tử cánh tay, lôi kéo hắn trốn đến ven đường một cái cây sau, cây kia khảm nam tại trong vách tường, chỉ lộ ra một nửa, miễn cưỡng có thể ngăn cản thân hình của hai người, cũng may trời tối, trừ phi cố ý tới xem xét, không ai có thể phát hiện bọn hắn.

Từ đường cái phương hướng bay tới một đoàn ánh sáng, rất mau tới đến phụ cận, nguyên lai là một cái người dẫn theo đèn lồng, đến Hòa Thần miếu cầu lấy hỏa chủng người đều không đề cập tới đèn, người này xuất hiện bởi vậy có vẻ hơi quý dị.

Đốt đèn người phía sau còn đi theo hai người, đứng ở Tiết gia cổng, ho hai tiếng, theo sau thấp giọng nói: "Đệ từ ba người, cầu bái Chủng Hỏa Lão Mẫu."

Chờ một hồi, cửa sân mở ra, ba người đi vào.

Hồ Quế Dương sinh lòng buồn bực, bên cạnh Hòa Thần miếu cung cấp Hòa Thần Chúc Dung, mấy người này lại đến bái cái gì Chủng Hỏa Lão Mẫu, quả thực kỳ quái.

Cũng không lâu lắm, lại có người lần lượt đuổi tới, hoặc đốt đèn lồng, có thể tay không, nói ra lời giống vậy, liền có thể tiến vào trong nội viện, trước trước sau sau không dưới hai mươi người.

Thừa dịp không ai, Hà Ngũ phong tử nhỏ giọng nói: "Tiết gia không lớn a, liền một cái tiểu viện, một gian phòng, nhét mười người đều cảm thấy chen."

Hồ Quế Dương cũng suy nghĩ không thấu, "Đi, đi vào nhìn một cái."

Hà Ngũ phong tử thường tại trên giang hồ hỗn, bình thường gan lớn, lúc này lại cẩn thận, "Tiết gia sợ là đang làm quái, phải cẩn thận."

Hồ Quế Dương có khác tâng một lý giải, "Không sai, khả năng này là bầy rập, chuyên môn cho ta bày bộ, nhưng ta đến đi vào, chỉ có mau chóng biến thành 'Yêu hồ', để tình thế sáng tỏ, ta mới có thể tìm được đường ra, giống như bây giờ địch sáng ta tối, ta một điểm phản thắng cũng không có."

"A?" Hà Ngũ phong tử một câu nghe không hiểu.

"Tối đi." Hồ Quế Dương bước nhanh đi đến Tiết gia công, Hà Ngũ phong tử đành phải đuổi theo.

"Đệ tử hai người, cầu bái Chủng Hóa Lão Mẫu." Hồ Quế Dương mở miệng nói.

Cửa mở, bên trong nhưng không ai, Hồ Quế Dương đầu tiên cất bước đi vào, Hà Ngũ phong tử theo sát hẩn sau.

Viện tử hoàn toàn chính xác không lớn, mấy bước liền có thể lái xe trước cửa, bên tay trái chất đồng củi, bên tay phải để đặt cái sọt đòn gánh những vật này, cùng dân chúng tầm thường người ta không có cái gì khác biệt.

Trong viện không ai, không biết cửa sân là thế nào mở ra.

"Cái này cũng không giống như thần tiên diễn xuất." Hà Ngũ phong tử nhỏ giọng nhắc nhở, hẩn lúc còn nhỏ gặp qua "Thần tiên", tương đối có kinh nghiệm.

Hồ Quế Dương hai bước đi đến duy nhất trước cửa phòng, vừa muốn đưa tay đẩy, cửa phòng tự hành mở ra, nhường ra đường đi.

Trong phòng một mảnh đen kịt, Hồ Quế Dương không chút do dự đi vào, Hà Ngũ phong tử muốn kéo không có giữ chặt, lập tức theo vào tới.

Cửa phòng tại hai người phía sau quan bế.

Hà Ngũ phong tử mắng một câu thô tục.

Mặc dù không nhìn thấy, Hồ Quế Dương nhưng có thể xác định trong phòng vẫn là không ai, không biết bước kế tiếp nên làm cái gì, đành phải đuổi ra hai tay, trước sau trái phải khắp nơi tìm tòi.

Hà Ngũ phong tử bắt lấy Hồ Quế Dương đai lưng, ở sau người một tác cũng không rời.

"Người lá gan không phải rất lớn sao?"

"Ta không sợ người, chỉ sợ quý."

Hồ Quế Dương hừ một tiếng, hẩn không sợ, bởi vì hẩn biết đây hết thảy đều là đang cố lộng huyền hư, cửa sân, cửa phòng tự động mở ra tất có cơ quan, chỉ là giấu ở trong bóng tối để ngoại nhân không nhìn thấy mà thôi.

"Quý nếu là như thế đáng sợ, đại gia còn sống làm gì? Đều đã chết biến thành quý, hù dọa người sống tốt bao nhiêu."

"Quý. . . Không hưởng thụ được nhân gian mỹ thực, không thể sinh con dưỡng cái."

"Rất nhiều người tập văn luyện võ lúc, ăn không biết vị, trong cung thiên hoạn cũng không thể sinh con dưỡng cái, thế nào không gặp bọn hẩn vội vã biến thành quý?"

"Ây. . ." Hà Ngũ phong tử nghẹn lời, tâm tư vốn là chậm, lúc này càng là không thể nào đáp lên, đột nhiên cảm giác được trước mặt Hồ Quế Dương thần thể trầm xuống, lại hướng dưới mặt đất rơi xuống, hẩn không chịu buông tay, đi theo một khối rớt xuống, cũng là không cần trả lời.

Thẳng tấp hạ xuống một khoảng cách, hai người rơi tại một đoàn mềm nhũn đồ vật bên trên, xoay người ngồi dậy, phát hiện dưới thân là một đồng cỏ khô, phía dưới tựa hồ còn có rớt nước túi da, hơi rung nhẹ.

Phía trước có ánh sáng, soi sáng ra một đầu quanh co thông đạo.

"Tiết gia dưới mặt đất lại có cái này! Ta tới qua bao nhiêu lần, Lục thúc cũng không có mời ta xuống tới thăm một chút."

Hồ Quế Dương nhảy đến trên mặt đất, vỗ tới trên người cô con, "Người tin tưởng quý hội đào đất nói, đốt đuốc sao?"

"Khó nói." Hà Ngũ phong tử ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng không có như vậy sợ hãi.

Hai người đang do dự muốn hay không thuận địa đạo đi lên phía trước, đỉnh đầu bịch vài tiếng, lại đến rơi xuống ba người, bọn hẩn đã sớm chuẩn bị, vừa rơi xuống trên đồng cỏ lập tức nhảy đến trên mặt đất.

"Ha ha, điều này sao có người?" Cái thứ nhất nhảy xuống nam tử trung niên kinh ngạc nói.

Hồ Quế Dương lập tức lôi kéo Hà Ngũ phong tử nhường qua một bên, cũng không nói chuyện, nghiêng người làm ra tư thế xin mời, liên tiếp nhảy xuống ba người nghi hoặc không hiểu, còn tưởng rằng là đây là năm nay mới quy củ, gât gât đầu, hướng địa đạo chỗ sâu đi đến.

Chờ ba người này đi xa, Hồ Quế Dương lập tức đuổi theo.

Địa đạo không dài, quẹo mấy cái cua quẹo, cuối cùng nhất một đoạn là mười mấy cấp bậc thang, phía dưới là một tòa rộng lớn đại sảnh, giống như là một tòa lớn động rộng rãi, dung nạp vài trăm người không thành vấn đề.

Trong đại sảnh bó đuốc cực ít, chiếu lên bóng người đông đảo, hiện ra mấy phần âm trầm, Hà Ngũ phong tử lại có chút ý sợ hãi, tại Hồ Quế Dương phía sau càng càng chặt hơn.

Trong sảnh đã tụ tập gần trăm người, phân sắp xếp đứng thẳng, hai người vừa đi xuống thang, thì có một tên người mặc hồng sắc y phục nam tử ngênh tới, hai tay dâng khay trà, phía trên bày biện vài chén nước trà.

Hồ Quế Dương cười cười, biểu thị không khát, người kia không chịu để cho mở, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Uống trà hiển nhiên là một đạo chương trình, Hồ Quế Dương đành phải cầm lấy một chén, quay người ra hiệu Hà Ngũ phong tử cũng cầm một chén, nam tử mặc áo hồng nhìn lấy bọn hắn uống xong một thanh, lúc này mới tránh ra.

Hồ Quế Dương cùng Hà Ngũ phong tử theo tự đứng thẳng, chỉ thấy phụ cận người đều là nam tử, ăn mặc khác nhau, có ít người bên chân để đó dập tắt đèn lồng, đều đứng nghiêm, không nói một lời, toàn bộ trong đại sảnh tĩnh như không người.

Hà Ngũ phong tử có thể không mở miệng nói chuyện, nhưng là rất khó đứng thẳng, đành phải dùng một cái chân chèo chống thân thể.

Lại qua hơn nửa canh giờ, chạy tới người đã gần hai trăm, đứng thành hơn mười sắp xếp, nghi thức cuối cùng bắt đầu, đầu tiên là hàng phía trước, rồi mới từng dãy làm theo, mọi người đều hô: "Chúng Hóa Lão Mẫu, đốt ta tuệ tâm"

Đến phiên Hồ Quế Dương hàng này lúc, Hà Ngũ phong tử vọt đực tiếng nói hết sức rõ ràng.

Như là lặp đi lặp lại bảy lần, mỗi lần hô lên lời nói đều không giống nhau, cũng may tương đối đơn giản, vừa học liền biết, hai tên ngoại nhân không đến nỗi để lộ nhân bản.

Đại sảnh ở giữa nhất bên cạnh, đột nhiên bốc lên một đám lửa, đột nhiên thăng đột nhiên diệt, hàng thứ nhất người quỳ xuống, theo sau mỗi toát ra một đám lửa, thì có một loạt người hai đầu gối quỳ xuống đất.

Chờ đến mười mấy sắp xếp người đều quỳ xuống, lại toát ra lửa vậy mà biến thành màu xanh biếc, cao đạt mấy trượng, thẳng bức đại sảnh đỉnh chóp, mọi người điên cuồng kêu to "Chúng Hóa Lão Mẫu", thật lâu phương nghỉ.

Thế lửa hơi yếu, trong lửa thỉnh thoảng xuất hiện một trương mơ hồ không rõ lão phụ gương mặt!

Hà Ngũ phong tử dọa đến phát run, Hồ Quế Dương thì là giật mình, nhất thời nhìn không ra sơ hở.

"Ma hàng yêu hồ, làm hại nhân gian, Hỏa Thần muốn chọn một vị truyền nhân thay trời hành đạo, gạt bỏ này yêu." Trong lửa mặt mũi mở miệng nói chuyện, "Trong các ngươi, ai có thể tiếp trách nhiệm này?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24 : Hỏa Thần truyền nhân

Hồ Quế Dương cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút mơ hồ, ngọn lửa màu xanh lục tựa hồ càng thêm tràn đầy, nhưng không có chiếu sáng càng lớn không gian, mà lại nhảy vọt không ngừng, trong lửa đầu người cũng thật cũng ảo, người chung quanh tiếng chọt xa chọt gần. . .

Hồ Quế Dương biết mình trúng chiêu, vấn đề ngay tại vừa rồi ly kia trong trà, có lẽ còn có cái khác ảnh hưởng, hần mơ hồ người được rất nhỏ hương khí.

Quỳ xuống đất đám người hô to gọi nhỏ, điện dáng vẻ giống như là con ma men, nhưng không có một cái người rời đi vị trí của mình.

"Cầu lão mẫu truyền chân hỏa cùng ta, ta nguyện xả thân trăm yêu!"

"Cho ta chân hỏa!"

"Ta nguyện trăm yêu!"

"Chân hòa" cùng "Trăm yêu" hai cái này từ từ cơ hồ tất cả mọi người trong miệng phun ra, liền ngay cả Hà Ngũ phong tử, cũng nhận cảm nhiễm, quỳ trên mặt đất kêu loạn.

Hồ Quế Dương cũng đi theo hô mấy cuồng hống, âm thầm dùng sức bóp đùi, tận lực để cho mình bảo trì thanh tĩnh.

Hàng thứ hai một tên nam tử đột nhiên đứng dậy, hét lớn một tiếng, vượt qua hàng thứ nhất, phóng tới hỏa điểm, cách xa nhau còn có hơn mười bước, bị Chung Hỏa Lão Mẫu trong miệng bắn ra nhất đoàn nhỏ Lục Hỏa đánh trúng, nam tử ngừng bước, toàn thân cứng ngắc, tựa hồ tại chịu đựng thống khổ to lớn.

Trong sảnh yên tĩnh im ắng, tất cả mọi người đang nhìn tên kia đứng ra nam tử.

"A ——" nam tử chỉ giữ vững được một lát, kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất lăn qua lăn lại, trước ngực màu xanh lá ngọn lửa có thể thấy rõ ràng.

Không ai tiến lên hỗ trợ, nam tử dập tắt trên người lửa, chặt vật không chịu nổi trở về tại chỗ, gương mặt xấu hổ cùng thất vọng.

Hắn thất bại cũng không có dọa lùi những người khác nhiệt tình, lập tức lại có người đứng dậy vọt tới phía trước, tiếp nhận "Chân hòa" khảo nghiệm.

Trước mọi người bộc sau kế, khó được chính là giữ vững trật tự, một người đứng dậy, những người khác tuyệt không loạn động.

Hồ Quế Dương nhớ tới thời niên thiếu một màn, hắn cùng hơn mười người huynh đệ vụng trộm đi ra ngoài uống rượu, tất cả đều say mềm, không biết là người nào mở đầu, một cái tiếp một cái hướng trong sông nhảy, căn bản không quan tâm phải chăng an toàn.

Những người trước mặt này trạng thái cùng lúc ấy sao mà tương tự.

Liền ngay cả Hồ Quế Dương chính mình, cũng có xúc động muốn thử một lần, thậm chí suy đoán đây hết thảy chính là chuẩn bị cho mình.

Có thể đại sảnh không phải nhất thời chi công, tin đồn cũng không giống là lâm thời vút động, Hồ Quế Dương mấy canh giờ trước đó mới quyết định ra khỏi thành đến Hà gia, coi như lúc ấy tin tức tiết lộ, cũng không có khả năng có người trong thời gian ngắn ngủi như thế thiết trí một cái phức tạp như vậy bầy rập.

Hồ Quế Dương tương đắc nhiều, thần trí cũng không có hoàn toàn mê thất, bên cạnh hắn vị kia tâm tư lại đơn thuần được nhiều —— Hà Ngũ phong tử nhảy một cái mà lên, dùng cổ quái bộ pháp xông về phía trước, trong miệng oa oa kêu to.

Hồ Quế Dương chưa kịp ngăn cản.

"Ta muốn chân hòa!" Hà Ngũ phong tử giang hai cánh tay nhào tới, khắp khiêng, so người khác càng lộ vẻ cấp bách.

Đáng tiếc, hắn cũng không phải trúng tuyển người, Lục Hỏa thân trên sau khi lập tức bốc cháy lên, đau đến hắn lăn lộn đầy đất, làm cho cũng so người khác càng khốc liệt hơn một số.

Trở về chỗ cũ sau khi, hắn lộ ra uể oải suy sụp, tựa hồ phi thường hối hận vừa rồi cử động, buồn nản không thôi.

Trong đại sảnh tia sáng cực kém, Hồ Quế Dương nhìn vài lần, phát hiện Hà Ngũ phong tử quần áo vạt áo trước cũng không có quá nhiều đốt qua dấu vết, đoàn kia Lục Hỏa chỉ là nhìn qua mãnh liệt mà thôi.

Các tín đồ vẫn một cái tiếp một cái mà tiến lên tiếp nhận hàng thật giá thật "Nướng" nghiệm, điên mà đi, uể oải mà trả, có ít người dứt khoát nằm rạp trên mặt đất bất động.

Hồ Quế Dương cảm thấy mình nên ra sân, mục đích của hắn chính là đến "Cấn mời", cũng không biết là cái gì nguyên nhân, người khác đều có thể lựa chọn thời cơ tốt nhất đứng dậy, sẽ không cùng lẫn nhau xung đột, tựa như thương lượng xong giống như, Hồ Quế Dương lại làm không được, tổng là đứng lên quá muộn, chỉ có một lần vượt lên trước, thế nhưng là hàng trước mỗi lần bước nhanh đến phía trước, hoàn toàn không cho hắn cơ hội.

Không biết đi qua bao lâu, Hồ Quế Dương đã bỏ đi thường thử, sự tình phát sinh biến hóa.

Một cái có chút quen thuộc thanh âm ờ sau lưng vang lên, nghiêm khắc mà trấn định, cùng trong sảnh thoáng như con ma men một đám người hoàn toàn khác biệt.

"Đem những này tà đồ toàn bộ cảm xuống!"

Hồ Quế Dương một mực duy trì nửa thanh tĩnh, thế nhưng là liền hắn cũng không có phát hiện quan binh thời điểm nào đến, mà lại đã đem đại sảnh bao vây một nửa.

Những người khác thì căn bản không thèm để ý tình huống ngoại giới, tựa như không nghe thấy đồng dạng, vẫn mặt hướng Lục Hỏa, quỳ quỳ, co quắp co quắp, lại có một cái người đứng dậy, cũng không phải là chạy trốn, mà là tiếp tục cầu lấy chân hòa.

Hỏa diễm bên trong lão phụ thấy được quan binh, lộ ra nỗi giận thần sắc, không nói gì, cấp tốc biến mất không thấy gì nữa, hỏa diễm cũng theo đó yếu bớt.

Vừa mới chạy qua hàng thứ nhất cầu hỏa giả giống như là bị cái gì đông tây đẩy ta một chút, bịch ngã xuống, kêu một tiếng "Ai u", chính là một tiếng này, so quan binh uy hiếp càng hữu hiệu, tất cả tín đồ như ở trong mộng mới tỉnh, tất cả đều đứng người lên, phát hiện mình chỗ với trong vòng vây, một lát không biết làm sao sau khi, bọn hắn bắt đầu phá vây.

Thanh âm ra lệnh, tiếng khiển trách, tiếng kêu thảm thiết, đánh lẫn nhau tiếng không dứt với tai, chỉ có mấy cây bó đuốc dập tắt, chỉ còn tận cùng bên trong nhất cao mấy thước Lục Hòa, còn tại không ngừng thu nhỏ.

Cái kia thanh âm quen thuộc lại lần nữa vang lên: "Ngăn chặn xuất khẩu, tất cả xuất khẩu!"

Nguyên lai đại sảnh không chỉ một cái thông đạo, còn có bảy tám đầu phân bố tại khác biệt địa phương, các tín đồ đang cố gắng phân tán đào vong.

Hồ Quế Dương đứng người lên, quay đầu nhìn lại, đã tìm không thấy Hà Ngũ phong tử thân ảnh, hắn không có đi tìm người, không có quay người nhìn thanh âm quen thuộc, không cùng theo các tín đồ đào tẩu, mà là nghịch thế mà lên, chạy về phía đoàn kia đang thu nhỏ Lục Hòa.

Đi theo nghĩa phụ bất yêu nhiều năm, chọc thủng qua vô số loại âm mưu, đừng phải hiện tượng không cách nào giải thích, Hồ Quế Dương không có khả năng không hiểu kỳ.

Mà lại loại kia dự cảm vẫn vững đi không được: Cái này đoàn lửa là chuẩn bị cho hắn.

Trong bóng tối, hắn nhiều lần cùng người khác đụng vào nhau, còn kém chút bị nằm dưới đất tín đồ trượt chân, nhưng hắn vẫn là từng bước một tiếp cận Lục Hòa.

Lửa còn không có hoàn toàn dập tắt, Hồ Quế Dương đi tới gần, cuối cùng thấy được diện mục chân thật.

Nguyên lai đó là một tòa hình vuông hố to, trong hầm chất đầy khối gỗ một loại dễ cháy chi vật, hai bên trái phải hắn là còn có cơ quan, có thể tùy thời thông gió, có thể phun ra dầu, thuốc màu loại hình đồ vật.

Lúc lớn lúc nhỏ cùng lục nhan sắc đạt được giải thích, còn có trong lửa lão phụ hình tượng là một câu đố, Hồ Quế Dương vòng qua hầm hình vuông, đi đến khía cạnh xem xét, đưa tay ở trên vách tường tìm tòi, rất nhanh để hắn tìm được manh mối, nguyên lai trên vách tường có một tòa lỗm đi vào cửa nhỏ, chỉ chứa một người tiến vào, nhan sắc cùng vách tường hòa làm một thể, rất khó bị phát hiện.

Quan binh cùng tín đồ còn tại chiến đấu, một phương cuồng nhiệt muốn xông ra vòng vây, một phương kích động muốn lập công, cũng không chịu nhượng bộ.

Hồ Quế Dương lách mình vào cửa, mấy bước sau khi đạp ở một tòa nhỏ nhỏ trên bình đài, đập mạnh hai cước, không có phát hiện cơ quan, quay người lại, vậy mà thấy được bên trong đại sảnh trắng cảnh, hắn lại đưa tay sờ soạng, chỉ sờ bằng lãnh, nguyên lai đây không phải là nguyên một khối vách đá, tại hơn phân nửa người cao vị trí để đó một khối trong suốt đông tây, giống như là thủy tinh, ánh mắt có thể xuyên vào, vừa vận đối hồ lửa, nhìn thấy trắng cảnh có chút biến hình, cũng rất rõ ràng.

Đại sảnh chỉ còn hai nơi ánh lửa, một chỗ là Hồ Quế Dương trước người Lục Hòa, nhìn qua yếu ớt, kỳ thật tại trong hầm còn có rất cao một đoạn, một chỗ khác là đối diện lối vào phía trên bậc thang, mười mấy cây bó đuốc chiếu sáng một mảng lớn, đứng ở chính giữa quan chỉ huy binh người, chính là Ngũ ca Hồ Quế Mãnh.

Nguyên lai Ngũ ca đã để mắt tới đám người này, Hồ Quế Dương thuận Hà bách vạn đường đây này cũng đuổi tới nơi đây, nhưng hắn không thấy được Hà bách vạn thân ảnh, tên kia lão phụ cũng không biết đi nơi nào.

Hồ Quế Dương đang muốn cẩn thận lại tìm, liền nghe đến oanh một tiếng, trong hầm lửa lại một lần thịnh đốt, bỗng nhiên nhảy lên lên mấy thước, lục như phi thúy, đem hắn giật nảy mình, lùi lại một bước.

Trong sảnh quan binh cùng tín đồ tạm dừng đánh nhau, không hẹn mà cùng nhìn qua đột khởi Lục Hòa, nhìn qua trong lửa mới xuất hiện ảnh chân dung.

Trước mắt bao người, Hồ Quế Dương không vội ngược lại cười, nâng lên thanh âm nói: "Ai có thể nói một chút, ta đây là thành thần, vẫn là biến yêu?"

Không ai trả lời, chỉ có nơi xa trên bậc thang Ngũ ca Hồ Quế Mãnh giật mình kêu một tiếng: "Tam lục đệ!"

Hồ Quế Dương cảm thấy chưa đủ nghiền, ý tưởng đột phát, ho một tiếng, đối dùng thanh âm trầm thấp nói: "Chúng sinh, còn không quỳ lạy?"

Hắn không thấy được trong đại sảnh phản ứng, bởi vì có cái gì đông tây bắt hắn lại đại lưng, một thanh kéo vào chỗ tối.

Rõ ràng cước đạp thực địa, thân thể nhưng đang nhanh chóng lên cao, Hồ Quế Dương đã kinh ngạc lại hưng phấn, "Ha ha, cái này có thể thật có ý tứ."

Phía sau một thanh âm nói: "Người thật sự là gan to bằng trời a."

"Không tin tự nhiên không sợ." Hồ Quế Dương ngẩng đầu, nhìn thấy phía trên yếu ớt ánh sáng.

Hướng lên thông đạo không dài, rất nhanh tới đỉnh, đây là một gian phòng ốc, điểm ngọn đèn, sáu tên tráng hán chia làm hai người một tổ, giao động ba cái đĩa quay, đĩa quay bên trên dây thừng đem dưới mặt đất mâm gỗ liền người một khối túm đi lên.

Hồ Quế Dương bước đến thực địa bên trên, quay người nói với Hà bách vạn: "Làm cho người thất vọng, còn tưởng rằng thật gặp được quý thần."

Hà bách vạn cười nói: "Quý thần khó dò, không ở nơi này loại sự tình hiển linh."

"Chúng Hòa Lão Mẫu đâu?" Hồ Quế Dương không thấy được lão phụ.

Hà bách vạn không có trả lời, mà là hướng sáu tên tráng hán nói: "Có thể phong kín, ai, mấy chục năm vất vả, nhất triều uổng phí."

Các tráng hán cầm đao chém đứt dây thừng, bên dưới mâm gỗ rơi, bên cạnh sớm có chuẩn bị tốt từng khối bàn đá, phẩm chất cùng thông đạo tương đương, sáu người hợp lực nhắc động, chỉ cần hướng trong thông đạo thả vào mấy khối, liền có thể đem hoàn toàn phong kín, người ở bên trong chỉ có thể từ cái khác thông đạo đi ra.

"Đi thôi." Hà bách vạn nói.

"Con của ngươi còn tại phía dưới."

"Người đều có mệnh, muốn tắt hẳn không đến nỗi mất đi tính mạng."

Tráng hán phủ kín thông đạo, Hồ Quế Dương cùng Hà bách vạn ra khỏi phòng, chân trời đã có chút hiện sáng, Hà bách vạn trước xuất viện từ xem xét, rất nhanh ngoắc, biểu thị bên ngoài không có nguy hiểm.

Hồ Quế Dương không biết đây là đầu đầu hẻm, tóm lại không thấy được quan binh, "Ngũ ca lúc này điều tra đến không đủ tí mĩ gây nên a."

"Ha ha, hẳn có thể tìm tới Chu Tước thần điện lối vào, đã xem như không tầm thường. Đi thôi."

Bảy lần quặt tám lần rẽ sau khi, hai người đi tới thần mộc xưởng đường cái đầu đông, trời sáng lên, trên đường đã có người đi đường lui tới, hướng tây nhìn lại, có thể trông thấy Hòa Thần miếu phụ cận số lớn quan binh.

Vẫn là Hà bách vạn dẫn đường, quẹo vào một cái khác đầu hẻm, tại một gia đình trước cửa, Hà bách vạn ngừng chân, nhìn chung quanh một chút, gấp không ngoại nhân, đẩy ra hờ khép môn, cất bước tiến viện.

Hồ Quế Dương đi theo vào, hỏi: "Nên gặp Hà gia 'Thân thích' đi?"

Hà bách vạn cười nói: "Ngươi bây giờ là 'Hòa Thần truyền nhân', muốn gặp ai cũng có thể."

"Ta muốn gặp nhất cái kia nhất định phải đem ta biến thành yêu hồ người."

Hà bách vạn thu hồi tiểu dung, "Thật là khéo, ở phương diện này, chúng ta cùng chung chí hướng. Tới đi, ta hướng ngươi giới thiệu mấy người, đối với ngươi sẽ có trợ giúp. Ngươi không tin quý thần, ta không miễn cưỡng, chỉ muốn để ngươi biết, thiên hạ rộng rãi, không phải triều đình có khả năng toàn bộ nắm giữ, càng không phải là chỉ thuộc với Hoàng đế một cái người."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25 : Yêu hồ mục tiêu thứ nhất

Một trương cũ cái bàn gỗ, phía trên không có vật gì, chỉ có thật dày tầng một đầy mỡ, chung quanh ngồi ba người.

Một cái hơn ba mươi tuổi, màu da đen kịt, trên mặt, trên tay dày đặc lấm ta lấm tẩm vết sẹo, "Ta là một tên thợ rèn." Hắn nói, không chịu lộ ra tính danh.

Một cái năm sáu mươi tuổi, màu da càng thêm đen, con mắt chung quanh nếp nhăn mọc thành bụi, nhìn sơ qua giống như là đang cười híp cả mắt, lại xem xét, lại là hai tòa thâm bất khả trắc lạnh đậm, "Đốt than." Hắn cũng không chịu lộ ra tính danh, giới thiệu đến càng thêm giản lược.

Một cái hơn hai mươi tuổi, chỉ có trên mặt của hắn có chân chính mỉm cười, hiện ra mấy phần khách khí, "Ta là tạo ngọn nến, có lẽ đã từng ngươi dùng qua hàng của ta."

Hồ Quế Dương úi ra tay, "Nguyên lai ba vị đều cùng Hòa Thần sâu xa rất sâu, ta là. . . Một kẻ lừa dối. Đùa lừa lão bà bà không ở sao?"

"Còn không phải thời điểm." Lão than công lạnh lùng nói, "Người vừa xuất hiện liền để chúng ta tổn thất nặng nề, gần hai trăm danh huynh đệ rơi vào quan phủ ung trào trong tay, thế nào có thể để người gặp Chúng Hòa Lão Mẫu?"

Hà bách vạn mời Hồ Quế Dương ngồi cuối cùng nhất một trương ghế, bản thân đứng ở bên cạnh, "Công bình nói, chuyện này cùng Hồ công tử không quan hệ, quan phủ đề mắt tới chúng ta rất lâu, bởi vì yêu hồ nhất án, chăm chăm đến càng chặt. Lần này tể thần trước đó, thì có người đề nghị tạm dừng một lần, có thể chuyển sang nơi khác. . ."

"Nếu như ngay cả tể thần đều như thế tùy ý, chúng ta còn tin cái gì Hòa Thần? Cùng những cái kia trong nhà cung phụng quỹ thần xuân bà tử có gì khác biệt?" Lão than công là cái tính tình nóng nảy.

Hà bách vạn cười khổ, "Không nói trước những này, bây giờ Hòa Thần đã chọn trúng Hồ công tử, chúng ta. . ."

Lão than công vỗ bàn đứng dậy, đưa tay sau khi, đẩy mở trên mặt bàn lưu lại một đạo rõ ràng thủ ấn, "Ta không tin!"

Thanh niên sáp công nói: "Chân hóa hoàn toàn chính xác vì Hồ công tử dấy lên."

"Hắn đứng ở kính lúp phía sau, căn bản không có bị chân hóa đốt tới thân thể, không thể chắc chắn, nhất định phải thử một lần nữa." Lão than công nhìn chăm chăm Hồ Quế Dương, hốc mắt chung quanh nếp nhăn rất là giãn ra.

Thanh niên sáp công lắc đầu, "Chân hóa đã diệt, muốn chờ năm tới mới có thể lần nữa dấy lên, không còn kịp rồi."

"Vậy cũng không thể dùng hắn, một cái Cẩm Y Vệ chó săn, Hòa Thần giáo hơn vạn tín đồ, chẳng lẽ còn tuyển không ra một cái trừ yêu người?" Lão than công vẫn không muốn thừa nhận.

Tràng diện căng co, bị tranh luận Hồ Quế Dương lại không thể nào nghe, toàn bộ tâm tư đều tại cái kia thủ ấn bên trên, nhìn chăm chăm nó không thả, đột nhiên nâng lên đầu, hướng lão than công nói: "Ta có thể đánh đoạn một chút, xé cái vấn đề sao?"

Lão than công thở phì phò ngồi xuống, Hà bách vạn nói: "Hồ công tử xin hỏi chính là."

"Các người thực sự tin tưởng những này?"

"Ý gì?" Lão than công nắm chặt nắm đấm.

"Dưới mặt đất hết thảy. Ta nhưng nhìn đến, những cái kia lừa a, lão mẫu a, tất cả đều là trò xiếc, chư vị trong lòng lẽ ra nhất thanh nhị sở."

Lão than công chỉ Hồ Quế Dương, ánh mắt lại nhìn hướng đồng bạn, "Thấy được chưa, hắn liền tin đều không tin, các người nhưng phải để đương Hòa Thần truyền nhân?"

"Không phải chúng ta, là Hòa Thần chọn trúng hắn." Hà bách vạn cái chính.

Lão than công còn chưa mở miệng, Hồ Quế Dương trước phản bác: "Nói chính xác, là điều khiển hóa diễm cái kia tên ngọc chọn trúng ta, các người tìm hắn hỏi cho rõ đi."

Bốn người khác đều nhìn hắn, ánh mắt cổ quái, liền ngay cả lão than công cũng không có thuận hắn lại nói.

"Ta nói sai cái gì rồi? Chỉ cần hướng 'Chân hóa' bên trên phun một điểm dầu, phiến một điểm gió, vung một điểm mỏ phẫn, liền có thể để nó bùng lên, còn có thể biến thành màu xanh lá, ta nói đến không đúng sao?"

Thanh niên sáp công ho một tiếng, "Chủ quan như thế, thao tác thời điểm muốn phức tạp được nhiều, chỉ là lục phẫn. . ."

"Nói với hắn những chuyện này làm gì?" Lão than công không cho đồng bọn lộ ra quá nhiều bí mật.

Thanh niên sáp công nở nụ cười, "Đúng, vấn đề mấu chốt không ở nơi này. Cái kia. . . Lão Hà, người nói đi."

Hà bách vạn tiếp tra nói: "Hồ công tử nói không sai, chân hóa hoàn toàn chính xác cần điều khiển, chúng ta bốn người chính là người điều khiển, hồ thẹn, Chu Tước thần điện nhất xuất sự, chúng ta chạy so với ai khác đều nhanh. . ."

"Cái này cũng phải nói sao?" Lão than công lại một lần biểu đạt bất mãn.

Hà bách vạn tính tính tốt, cười nói: "Tóm lại, quan bình vừa đến, chân hóa liền không có người điều khiển, Hồ công tử đứng ở Thánh Mẫu trên đài sau khi —— chân hóa là mình dấy lên tới, loại sự tình này, chưa bao giờ phát sinh qua."

Hồ Quế Dương một chữ cũng không tin, nhưng là lừa nhác giải thích, "Tốt a, đã như vậy, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, ta liền đương một lần Hòa Thần truyền nhân, trước tiên nói một chút có cái gì chỗ tốt đi."

"Chờ một chút, chúng ta còn không có tán thành." Lão than công vội vàng nói, hần tin tưởng chân hóa, nhưng là không tin người tuổi trẻ trước mắt.

"Nếu như Hỏa Thần truyền nhân muốn từ phạm nhân tán thành, cái kia Hỏa Thần còn có cái gì ý nghĩa đâu?" Hồ Quế Dương từ nghĩa phụ nơi đó học được không ít biện thuật, tại huynh đệ ở trong được xưng tụng là nhân tài kiệt xuất, cũng bởi vậy lộ ra chủ độc, "Chẳng lẽ các hạ so Chủng Hỏa Lão Mẫu địa vị cao hơn nữa? Là Hỏa Thần bản tôn chuyển thế?"

Lão than công ghen lời, nhần nhin một hồi, chuyển hướng tự giới thiệu sau khi liền không có mở miệng quá trung niên thợ rèn, há mồm kếm chút gọi tên, lập tức nhin xuống, "Cái kia. . . Ngươi cứ nói đi?"

Thợ rèn ừ một tiếng.

"Ý gì, ngươi ngược lại là nói một câu a?" Lão than công gấp.

"Hỏa Thần đã cho ra đáp án, ta không có cái gì có thể nói." Trung niên thợ rèn cuối cùng mở miệng.

Vậy liền coi là thừa nhận Hồ Quế Dương là Hỏa Thần truyền nhân, thợ rèn lời nói rất có phân lượng, lão than công trọng thán một tiếng, không có lại dài dòng.

Hồ Quế Dương lại cảm thấy chưa đủ, "Các ngươi đi hỏi một chút Chủng Hỏa Lão Mẫu, nghe một chút ý kiến của nàng. Nàng cùng Hỏa Thần là cái gì quan hệ?"

Thanh niên sắp công đáp: "Chủng Hỏa Lão Mẫu là Hỏa Thần truyền âm người, trừ cái đó ra, nàng không can thiệp trong giáo sự vụ."

Lão than công cau mày nói: "Coi như hần là Hỏa Thần chọn trúng truyền nhân, cũng không cần thiết đem tất cả mọi chuyện đều nói cho hần biết a? Đừng quên, hần chính mình căn bản không tin tưởng những này, vẫn là Cẩm Y Vệ chó săn."

"Lão đại gia, ngươi nói ta là nanh vuốt, ưng trảo, ta đều nhận, không cần đến mở miệng một tiếng 'Chó săn' a? Ngươi không nhận ta là Hỏa Thần truyền nhân, ta cũng không nói tự mình nghĩ đương a. Các ngươi trước tiên cần phải nói cho ta biết có cái gì chỗ tốt, ta mới có thể làm ra quyết định, đây là thương lượng, không phải cầu xin."

Hồ Quế Dương đem bốn người lần lượt nhìn một lần, lão than công cúi đầu, mũi thở hé, hiển nhiên tại cố nén nộ khí, ba người khác liếc nhìn nhau, Hà bách vạn mở miệng nói: "Hồ công tử muốn tìm ra yêu hồ, rửa sạch bản thân hiềm nghi, chúng ta có thể giúp đỡ."

"Các ngươi cùng yêu hồ có thù?"

"Yêu hồ năm ngoái đêm ra, giết chết người thứ ba chính là Hỏa Thần giáo Ngũ trưởng lão bên trong một vị."

"Các ngươi đều là trưởng lão?"

Bốn người gật đầu.

"Liền ngươi cũng là?" Hồ Quế Dương đơn hỏi thanh niên sắp công.

"Trưởng lão cùng số tuổi không quan hệ." Thanh niên sắp công mỉm cười nói, hần đối Hồ Quế Dương hứng thú tựa hồ so người khác càng đậm.

Hồ Quế Dương chuyển hướng Hà bách vạn, "Ngươi lợi dụng nữ nhi đem ta dẫn tới, đến cùng là vì cái gì? Sẽ không ngay từ đầu liền muốn để cho ta đương Hỏa Thần truyền nhân a?"

"Gã nữ nhi là thật tâm thực lòng, chuyện này sau này bàn lại, đến nỗi Hỏa Thần truyền nhân, lại hướng phía trước một canh giờ, ta cũng không ngờ được lại là ngươi."

"Ngươi tối hôm qua bay tường mà qua, không phải cho ta nhìn?"

Hà bách vạn gật gù, "Ta thật có ý đưa ngươi dẫn tới Chu Tước thần điện, nhưng đó là vì hấp dẫn ngươi gia nhập Hỏa Thần giáo, phía sau sự tình, ai, ai cũng không ngờ được, ta càng không ngờ được."

Hồ Quế Dương thừa nhận những giải thích này coi như hợp lý, "Tốt a, có thể nói yêu hồ, các ngươi có cái gì manh mối?"

Lúc này mở miệng chính là thanh niên sắp công, "Manh mối không nhiều, chúng ta chỉ biết là yêu hồ pháp lực cao cường, có thể tại ngoài trăm dặm giết người."

Hồ Quế Dương cười nói: "Các ngươi ngay từ đầu cũng hoài nghi ta, đem ta dẫn tới, nhưng thật ra là muốn vì năm ngoái ngộ hại trưởng lão báo thù a?"

Thanh niên sắp công hơi có vẻ xấu hổ, Hà bách vạn nói: "Mặc kệ như thế nào, ngươi bây giờ là Hỏa Thần truyền nhân, đối với chúng ta tới nói, cái này so bất cứ chứng cứ gì đều hữu lực, nói rõ ngươi không phải yêu hồ."

"Vạn nhất ta không có bị chọn trúng, bị xem như yêu hồ giết chết, ngươi có phải hay không muốn để nữ nhi thủ tiết a?"

Hà bách vạn cũng có chút xấu hổ, "Trọng yếu là sau này thế nào đối phó yêu hồ. . ."

Hồ Quế Dương không thèm để ý đối phương lỗ thủng, cười nói: "Cũng đúng, nói tiếp đi yêu hồ đi."

Thanh niên sáp công tiếp tục nói: "Yêu hồ giết người đều có mục đích, từ thành Tây bắt đầu, tiếp theo là bắc, đông, nam ba mặt."

"Các người Hòa Thần giáo có bao nhiêu người bị giết?"

"Yêu hồ mục tiêu không chỉ là chúng ta. . ." Thanh niên sáp công nhận lão than công ám chỉ, vội vàng đổi giọng, "Bây giờ từ phía vòng xong, yêu hồ bắt đầu chuyển hướng ở giữa —— cũng chính là hoàng cung."

Thanh niên sáp công coi là "Hoàng cung" hai chữ nhất xuất, đối phương hội quá sợ hãi, kết quả Hồ Quế Dương lại nhũ mảy, "Không đúng sao, yêu hồ gần nhất một mực đang đông thành giết người, còn có một lần là ở ngoài thành mặt phía bắc, mà lại ta không nghe nói cung bên trong xuất hiện qua yêu hồ. Nhất là yêu nhân Lý Tử Long bị bắt sau khi, yêu hồ có mấy tháng không có xuất hiện qua."

Bốn người lại liếc nhìn nhau, đạt được cộng đồng ngầm đồng ý sau khi, thanh niên sáp công nói: "Yêu hồ rất thông minh, sát thương mấy người lấy che giấu tai mắt người, rồi mới mới tuyên mục tiêu chân chính ra tay, đông thành sự tình, cùng yêu nhân Lý Tử Long, đoán chừng đều là chứng nhân pháp một bộ phận. Đến nỗi hoàng cung, ta có thể nói cho người, kỳ thật xảy ra vấn đề rồi, chỉ là tin tức phong tỏa, một mực không có tiết ra ngoài."

Nói hoàng cung đã từng đi ra sự, Hồ Quế Dương ngược lại là tương đối tin tưởng, bằng không mà nói, đông tây hai xướng cũng sẽ không đối yêu hồ như vậy cảm thấy hứng thú.

Mặc kệ tin tức thật giả, ít nhiều có chút tác dụng, Hồ Quế Dương trong lòng mặc dù còn có đại lượng nghi hoặc, lại không nghi hỏi nữa, đứng người lên, "Các người thế nào có thể khám phá chứng nhân pháp, xác nhận người nào là chân chính mưu sát mục tiêu?"

Thanh niên sáp công không chút do dự lắc đầu, "Cái này không thể nói."

"Ta thế nhưng là Hòa Thần truyền nhân."

"Thật có lỗi, đây không phải chúng ta Hòa Thần giáo có thể làm chủ sự tình."

"Tốt a, ta tạm thời không có cái gì muốn hỏi, như vậy cáo từ, sau này có việc ta lại tới tìm các người đi, ba vị này muốn tất không chịu nói ra chỗ ở, ta vẫn là đi Hà gia."

Bốn người đều rất kinh ngạc, Hà bách vạn vội nói: "Người muốn đi đâu?"

"Còn có thể đi đâu? Về nhà chứ sao."

"Hồ công tử bị Hòa Thần chọn trúng làm truyền nhân, việc này làm quan binh chỗ mắt thấy, người về thành không khác với tự chui đầu vào lưới."

"Tự chui đầu vào lưới là ta hiện tại thích nhất việc làm" Hồ Quế Dương từ khi quyết định ở lại kinh thành, đi ra mỗi một bước đều là "Tự chui đầu vào lưới", hần tin tưởng, dạng này từng bước một đi xuống, có lẽ có thể sớm một chút thấy rõ tình thế, "Trong thành còn có mấy trương lưới chờ lấy ta đây."

Hồ Quế Dương cũng không phải là đang trưng cầu ý kiến, ngáp một cái, quay người liền hướng bên ngoài đi, đảm nhiệm phía sau người thế nào gọi đều không quay đầu lại.

Hòa Thần truyền nhân đi rồi, còn lại trong phòng bốn người hai mặt nhìn nhau, lão than công nói: "Hần căn bản là không tin chúng ta lời nói, thật không rõ, Hòa Thần thế nào hội. . . Sai lầm sai lầm. . ." Lão than công thấp giọng niệm một bộ kinh văn, sám hối vừa rồi ngưng thần tội.

Hồ Quế Dương đối lần này ra khỏi thành thu hoạch rất hài lòng, tìm đường hướng Sùng Văn Môn đi đến, phía sau có người đuổi theo, là thờ hồng học Hà bách vạn, "Hồ công tử chờ một lát."

"Người vẫn là tiết kiệm một chút miệng lưỡi đi, con gái của người ta sẽ không cưới, con của người. . . Người chính mình nghĩ biện pháp lấy ra, đến nỗi yêu hồ, ta phải dùng biện pháp của mình đối phó."

"Không phải những sự tình này." Hà bách vạn thờ ra một hơi, "Người nếu là Hòa Thần truyền nhân, hẳn là học một chút Hòa Thần Quyết."

Hồ Quế Dương qua loa nói: "Lấy ra đi, ta cũng sẽ không trả tiền."

Hà bách vạn cười nói: "Thế nào sẽ muốn tiền đâu? Hòa Thần Quyết chính là bản giáo chí bảo, ta không có tư cách truyền thụ, chỉ là tới nhắc nhở một tiếng, Hòa Thần Quyết rất nhanh đi tìm Hồ công tử, rất nhanh."

"Đừng ở tâm ta phiền thời điểm tới. Hà bách vạn, ta cũng nhắc nhở người một tiếng, một ngày kia, ta vẫn là sẽ thay nghĩa phụ báo thù."

Hồ Quế Dương vẫn không tin, nhưng là trước mắt đã không bằng lúc mới đầu như thế mê mang.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26 : Đục nước béo cò

Trên đường đi ngập không ngớt, Hồ Quế Dương về tới Quan Âm tự hẻm, còn không có bước vào đầu hẻm, lập tức có ba vị huynh đệ từ khác nhau phương hướng chào đón, bọn hắn vốn nên núp trong bóng tối giám thị người qua lại con đường, lúc này lại phá lệ biểu diễn.

"Ha ha, ba vị ca ca, đây là muốn đi đâu chơi a?" Hồ Quế Dương nhiệt tình chào hỏi.

"Ngươi còn dám trở về?" "Ngươi làm gì trở về?" "Ngươi thế nào trở về?"

Ba người ba câu tra hỏi.

Hồ Quế Dương lại ngập một cái, "Bận rộn một đêm, về nhà đi ngủ —— Triệu Trạch hay là của ta nhà a?"

Ba người liếc nhìn nhau, một cái nói: "Đi gặp Đại ca." Một cái khác nói: "Đương nhiên muốn gặp Ngũ ca." Người thứ ba từ chối cho ý kiến.

Hồ Quế Dương không để ý tới bọn hắn, tiếp tục hướng trong ngõ hẻm đi, trên đường đi gặp người liền chào hỏi.

Trong ngõ hẻm các gia đình không phải Triệu gia nghĩa tử chính là nhiều năm lão hàng xóm, lẫn nhau đều biết, bình thường gặp mặt tối thiểu muốn ủi ra tay, hôm nay lại đều thay đổi bộ dáng, nhìn thấy Hồ Quế Dương hãy cùng gặp phải quỷ đồng dạng, phản ứng chậm vẫn chấp tay, trong miệng lại một chữ cũng nói không ra, phản ứng nhanh xoay người chạy, mặc kệ là nhà mình hay là người khác nhà, có thể chui liền chui.

Hồ Quế Dương vẫn không thêm để ý, cười ôi ôi cấp độ đi, phía sau ba vị huynh đệ đuổi theo, đi theo phía sau hơn mười bước, ý kiến hiển nhiên không có thống nhất.

Lớn như vậy Triệu Trạch bên trong không nhìn thấy người, Hồ Quế Dương vẫn tiến phòng trước, phát hiện quan tài đã không thấy, đành phải đi ra ngoài tìm gian khách phòng, cởi giày ra, bên trên giường ngã đầu liền ngủ.

Cái này ngủ một giấc đến hỗn loạn, trong lúc đó tựa hồ nhận thôi động, gọi, Hồ Quế Dương ở trong mơ cho ra trả lời không có kẻ hở, kỳ thật chỉ là ân ân vài tiếng, ngủ tiếp.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, trời còn sáng rõ lầy, Hồ Quế Dương ngủ được cực không thoải mái, có thể bên tai thanh âm qua với ồn ào, không phải do hắn ngủ say, đành phải mở hai mắt ra, một hồi lâu mới nghe rõ, có người trong phòng cãi nhau.

". . . Không chỉ là ta, còn có mấy vị huynh đệ, tất cả đều tận mắt nhìn thấy, còn có thể là giả?"

"Giả là không thể giả, có thể đây là Tam lục đệ, mà lại người cũng quay về rồi, chỉ sợ là có chút hiểu lầm . . ."

"Tuy là nhà mình huynh đệ, thế nhưng trưởng thành . . ."

Hồ Quế Dương xoay người ngồi dậy, xoa xoa con mắt, nói: "Đại ca, Ngũ ca, các người đã tới."

Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mãnh lập tức im miệng.

Hồ Quế Mãnh tối hôm qua tự mình dẫn đội vây bắt Hòa Thần giáo, bắt được hơn một trăm người, duy chỉ có đã bỏ sót trọng yếu nhất mấy tên đầu mục, bởi vậy mười phần nổi nóng, tiến lên một bước, "Ngươi hôm qua thế nào sẽ xuất hiện tại Hòa Thần miếu?"

Hồ Quế Dương đuổi người một cái, "Dưới mặt đất gọi Chu Tước thần điện, trên đất mới là Hòa Thần miếu, nghe bọn hắn ý tứ, Hòa Thần miếu là cho dân chúng tâm thường chuẩn bị, Chu Tước thần điện thì là trung thực tín đồ chỗ. Theo ta lý giải, Hòa Thần là đế vương, địa vị tuy cao, nhưng không quân sự, Chu Tước thần điện là phòng nghị sự, Chúng Hòa Lão Mẫu là Tể tướng, là Các lão, địa vị thấp một số, trong tay lại nắm giữ thực quyền."

Lão Đại, lão Ngũ nghe được trợn mắt hốc mồm.

"Ngươi, ngươi gia nhập Hòa Thần giáo rồi?" Lão Đại Hồ Quế Thần đã gạt mình lại lo lắng, "Ngươi biết đó là một bọn cái gì người?"

"Nếu như hiểu một chút giáo nghĩa coi như nhập giáo, chúng ta những huynh đệ này vị nào chưa từng gia nhập mấy cái tà giáo?"

"Tuyệt từ giáo úy" chuyên môn bắt các nơi yêu ngôn hoặc chúng người, cùng đủ loại màu sắc hình dạng giáo phái tiếp xúc rất nhiều, trước phải có điều

hiểu rõ, mới có thể động thủ bắt người.

Hồ Quế Thần sắc mặt hòa hoãn, "Ta đã nói rồi, Tam lục đệ khẳng định muốn đi tra án."

Hồ Quế Mạnh không tin, "Nào có như thế xạo. . . Ta hỏi ngươi, ngươi là thế nào tìm tới nơi đó đi?"

"Đánh bậy đánh bạ. Ôi ôi, Chu Tước thần điện giấu giếm xuất khẩu, Ngũ ca không có thẩm tra liên động thủ bắt người, có chút nôn nóng rồi."

Hồ Quế Mạnh mặt lạnh lấy, "Hỏa Thần giáo chỉ là kinh thành tà môn ngoại đạo một bộ phận. . . Ngươi thế nào sẽ trở thành 'Hỏa Thần truyền nhân'?"

"Cái này có thể oan uổng ta, Ngũ ca tối hôm qua hẳn là thấy được, ta là trùng hợp đứng ở nơi đó, trùng hợp hỏa diễm thăng lên, không phải cái gì truyền nhân?"

"Vậy ngươi vì sao muốn nói 'Chúng sinh quý lạ'? Ngươi có biết hay không, ngươi biến mất sau khi, nơi đó tất cả tín đồ, còn có một số quan binh, đều hướng hỏa diễm quý xuống?"

"Quan binh cũng quý?" Hồ Quế Dương cảm thấy buồn cười, "Cái kia chính là một câu trò đùa, không nghĩ tới có người coi là thật."

Hồ Quế Mạnh nhin lại nhẩn, không có nổi giận, "Là Hỏa Thần giáo trưởng lão đem ngươi mang đi a? Bọn hấn ở đâu? Đều có ai?"

"Một cái thợ rèn, một cái than công, một cái. . ."

"Ta muốn danh tự."

"Bọn hấn không nói."

"Vậy thì tìm người vẽ một chút."

"Che mặt đây." Hồ Quế Dương thuận miệng nói láo, "Nếu không có như thế, bọn hấn cũng sẽ không thả ta trở về."

Hồ Quế Mạnh không có nổi giận, ngữ khí ngược lại hoà hoãn lại, "Tam lục đệ, sự tình càng náo càng lớn, ngươi lại như thế hồ nháo xuống dưới, không ai khả năng giúp đỡ được ngươi."

"Ngũ ca nhắc nhở rất đúng, ta nếu là nghĩ đến cái gì, nhất định lập tức nói cho ngươi. Đúng, tối hôm qua có huynh đệ xảy ra chuyện sao?"

Đại ca, Ngũ ca nhìn chăm chú một chút, Hồ Quế Thần nói: "Thập cửu."

Hồ Quế Dương nụ cười trên mặt biến mất, Thập cửu lang Hồ Quế Duệ trời sinh tính thoải mái, không câu nệ tiểu tiết, tại các huynh đệ ở giữa nhân duyên cực giai.

"Ở đâu?" Hồ Quế Dương hỏi.

"Ngay tại phòng trước, dọn đi quan tài sau khi, hấn trở về quét rác. . ." Hồ Quế Thần thở dài một tiếng, nói không được nữa.

"Đại khái thời điểm nào?" Hồ Quế Dương trong lòng đã đoán được đáp án.

"Trong đêm." Hồ Quế Thần mập mờ suy đoán.

"Trên người có vết thương, mà lại hung thủ chạy trốn, đúng không?"

"Không ai hoài nghi ngươi, tối hôm qua ngươi căn bản không ở trong thành, rất nhiều người có thể vì ngươi làm chứng."

Hồ Quế Dương cười một tiếng, "Ta không có ở trong thành, nhưng là đang ngoài thành tham gia Tà Thần tế tự."

Hồ Quế Mạnh nhin không nổi nữa, "Tam lục, cái này đều thời điểm nào, nói chuyện còn muốn âm dương quái khí, ngươi đến tốt cùng biết cái gì? Hoài nghi cái gì?"

Hồ Quế Dương ở trên giường đứng lên, ở trên cao nhìn xuống, lớn tiếng nói: "Ta hiểu rõ người tại thiết lập ván cục, mục đích là tạo ra một cái sống sờ sờ yêu hồ, ta hoài nghi các ngươi tất cả mọi người, không sai, chính là tất cả mọi người!"

Hồ Quế Mạnh trợn mắt nhìn, Hồ Quế Thần không được lặc đầu, "Tam lục, lời này của ngươi thật sự là đã thương người, chúng ta cũng đang giúp ngươi, tận hết sức lực."

Hồ Quế Dương cười lạnh, "Ba vị ca ca trước sau ngộ hại, mà lại đều phát sinh ở Quan Âm tự trong ngõ hẻm, hơn mười vị huynh đệ chặt chẽ thủ vệ, vậy mà để hung thủ tới lui tự nhiên, người ở bên ngoài xem ra, đây là yêu hồ gây án, trong mắt của ta, giải thích chỉ có một cái: Hung thủ ngay tại chúng ta ở giữa, mà lại không chỉ một cái."

Trong phòng an tĩnh một hồi, Hồ Quế Mạnh cả giận nói: "Ngươi đây là không biết tốt xấu!"

"Không biết tốt xấu? Ta lại cảm thấy bản thân ánh mắt sáng như tuyết đây." Hồ Quế Dương cười một tiếng, hạ thấp thanh âm, "Mấy lên ám sát, chỉ có một lần không thành công. Ngũ ca, người ra khỏi thành nghênh đón Thập lục ca bọn hắn, thật gặp được phúc kích sao? Thập lục ca chạy trốn, chỉ sợ không phải bởi vì võ công cao cường a?"

Hồ Quế Mãnh da mặt đỏ lên, "Ý gì? Người hoài nghi ta cùng Thập lục đệ thông đồng tốt, chuyên môn hãm hại người?"

"Ta vừa mới nói, ta hoài nghi tất cả mọi người."

Huỳnh đệ hai người lẫn nhau nhìn hằm hằm, ai cũng không chịu nhượng bộ, lão Đại Hồ Quế Thần tiến lên khuyên bảo, "Phát sinh như thế nhiều chuyện, khó tránh khỏi lẫn nhau sinh nghi, có thể chúng ta dù sao cũng là huynh đệ, có cùng một cái nghĩa phụ."

Hồ Quế Mãnh chế giễu: "Tam lục nói, hắn hoài nghi tất cả mọi người, Đại ca cũng không ngoại lệ."

"Tam lục đệ nếu thật là ngay cả ta cũng hoài nghi. . . Ta cũng không có cách nào." Hồ Quế Thần mặt mũi tràn đầy cười khổ.

"Hai vị ca ca đừng ở ta chỗ này lãng phí thời gian, không bằng đi hảo hảo thương lượng một chút, thế nào đem ta hoàn mỹ biến thành yêu hồ."

Hồ Quế Mãnh đột nhiên biến sắc, nhìn chằm chằm Hồ Quế Dương, cuối cùng nhất quay người rời đi, nếu không nói một chữ.

Hồ Quế Thần lưu lại, kiên nhẫn khuyên nhủ: "Tam lục đệ, người nếu nói huynh đệ chúng ta ở trong có người sinh ra dị tâm, ta tin, có thể người đem tất cả huynh đệ đều đắc tội, với người có cái gì chỗ tốt?"

"Vừa vặn để mọi người đều biết, ta cùng chư huynh đệ quan hệ đều không tốt, thuận tiện các người sau này nói ta biến yêu."

"Người, người càng nói càng không tương nổi." Hồ Quế Thần tỉnh tỉnh từ trước đến nay ôn hòa, lúc này cũng có chút bất mãn, vung tay muốn đi.

Hồ Quế Dương hết lần này tới lần khác nói: "Đại ca, mời người giúp ta một việc."

Hồ Quế Thần ngừng bước, lãnh đạm nói: "Nói đi, đừng quá phận."

"Không quá phận, mời người cho Tây xưởng Uông Trục mang câu nói."

"Xưởng công không phải ta muốn gặp liền có thể nhìn thấy."

"Không sao, thời điểm nào nhìn thấy thời điểm nào tiện thể nhắn."

Hồ Quế Thần suy nghĩ một hồi, "Tốt a, cái gì lời nói?"

"Ngày mai buổi trưa nhất qua, ta sẽ đi bái kiến Viên đại nhân."

Hồ Quế Thần sững sờ, "Bái kiến Viên đại nhân làm cái gì? Người tìm tới nghĩa phụ di thể hạ lạc?"

"Ta chỉ là xin nhờ Đại ca truyền câu nói mà thôi, có thể hay không nghe rõ, đó là Uông Trục sự."

Hồ Quế Thần mê hoặc lắc đầu, "Xưởng công tục danh không phải tùy tiện kêu, người tốt xấu cũng coi là nửa cái công môn bên trong người, cẩn thận một chút."

Đại ca, Ngũ ca đều đi rồi, Hồ Quế Dương không có vẻ đắc ý, hắn hiện tại sách lược là đem mọi chuyện làm rõ, tận khả năng đem thế cục quấy đến càng hỗn loạn, trong quá trình này, tránh không được hội oan uổng rất nhiều người tốt.

"Đã ba cái, người đến tột cùng muốn giết bao nhiêu người mới bằng lòng dừng tay?" Hồ Quế Dương lẩm bẩm nói, nếu bàn về đục nước béo cò, cái kia âm thầm trừ tính hết thấy "Yêu hồ" mới thật sự là cao thủ.

Một mình ở trên giường ngồi một hồi, Tam cửu đệ Hồ Quế Đại nâng đồ ăn tiến đến, cũng không nói chuyện, buông xuống muốn đi, hiển nhiên là nghe nói Tam lục ca "Hoài nghi tất cả mọi người" ngôn từ, cảm thấy thụ thương.

"Chờ một chút." Hồ Quế Dương kêu lên.

"Trong cơm không có độc." Hồ Quế Đại lãnh đạm nói.

"Ta vẫn không thay đổi yêu hồ đâu, không ai sẽ đối với ta hạ độc."

Hồ Quế Đại mặt tức giận đến đỏ bừng, "Người ngay cả ta cũng hoài nghi? Hoài nghi ta trước đó làm tất cả mọi chuyện đều là đang hãm hại người?"

Hồ Quế Dương nhìn lấy Tam cửu đệ, ánh mắt thanh tịnh, giống như cười mà không phải cười, "Ta hi vọng có một người có thể làm cho ta tin tưởng, có thể làm như vậy đại giới có thể là ta, còn có không biết bao nhiêu vị tính mạng của huynh đệ."

Hồ Quế Đại thần sắc hơi chậm, "Ta quyết định sau này đi theo đại ca, ta người này tương đối đàn, chỉ thích hợp người chạy việc, Ngũ ca tương đối nghiêm khắc, ta sợ ta theo không kịp."

"Lựa chọn sáng suốt."

"Tam lục ca cũng cần phải lựa chọn một phương, chỉ dựa vào chính ngươi, không có khả năng đào thoát khôn cục."

"Không vội, ta hiện tại lựa chọn quá nhiều, có chút mất mớ." Hồ Quế Dương cười nói.

"Tam lục ca còn có cái gì sự?" Hồ Quế Đại đột nhiên lại trở nên lãnh đạm.

"Ai quyết định đem quan tài dời đi?"

"Dĩ thể không ở, quan tài còn tại đó không quá phù hợp. . . Ngươi hỏi cái này làm gì?"

"Trong quan tài có chút manh mối, quyết định đưa nó dời đi người, chính là ta nhất hoài nghi ngươi."

Hồ Quế Đại trầm mặc thật lâu, "Ta đã đi theo Đại ca, nói lời ngươi còn tin sao?"

"Quả nhiên là Ngũ ca." Hồ Quế Dương mỉm cười, đây chính là hấn nghĩ ra được đáp án.

Hắn có dự cảm, cuối cùng nhất thời khắc sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27 : Khuyến yêu

Uông Trực cười ngựa tới, đứng ở Triệu trạch cửa chính, đưa lưng về phía trời chiều, hơn mười người cười ngựa tùy tùng đứng ở mấy chục bước bên ngoài Hồ Quế Thần trạch bên ngoài, dẫn tới nhiều người quan sát, rất nhanh, quan vọng giả lạng lẽ lui về trong nhà mình.

Hồ Quế Dương bị Đại ca kêu đi ra, đứng ở cửa chính nhìn về phía Uông Trực, vừa vặn đối chiếu nghiêng tới dương quang, không được không đưa tay che mắt.

Hồ Quế Thần cái gì cũng không nói, lập tức thối lui đến cửa nhà mình, cùng Xưởng công tùy tùng đứng chung một chỗ, không có ngựa, không khỏi hạ thấp đi một đoạn.

"Ngươi muốn gặp ta, ta tới." Uông Trực ngồi ở trên ngựa, hai tay nắm ở dây cương, nghiêng đầu dò xét Hồ Quế Dương, giống như đây là bọn hắn lần thứ nhất gặp mặt, "Mà lại không trốn không tránh, sợ dĩ ngươi tốt nhất thật có chuyện trọng yếu nói với ta."

Mấy ngày không thấy, Uông Trực hiện hoà đã biến mất vô tung vô ảnh.

"Phi thường trọng yếu." Hồ Quế Dương đi xuống bậc thang, mặc dù lộ ra thấp, nhưng là không cần nhìn thẳng trời chiều, có thể đem Uông Trực nhìn càng thêm rõ ràng một số, "Nói một cách đơn giản, các ngươi đều tìm nhầm người."

Uông Trực khinh thường cười một tiếng, "Ngươi nói trước đi nói, 'Các ngươi' đều là ai?"

"Vừa mới thiết lập Tây xưởng, vẫn luôn ở Đông xưởng, còn có loạn thành một bầy Cẩm Y Vệ."

"Ngươi biết chúng ta đang tìm cái gì người?" Uông Trực thoáng nghiêng về phía trước, trên mặt thần sắc giống như là đang chờ nghe một cái theo dự liệu trò cười.

"Trong cung có một vị muốn người ngộ hại, các ngươi tưởng rằng Lý Tử Long sai sử yêu hồ giết người, Lý Tử Long bị bắt, yêu hồ tự nhiên mai danh ẩn tích. Có thể các ngươi sai rồi, yêu hồ cũng không biến mất, vẫn còn tiếp tục giết người, mà lại toan tính quá lớn, nằm ngoài dự đoán của các ngươi."

Uông Trực không có hiện ra ngoài ý muốn, "Yêu hồ đương nhiên còn tại giết người, mục tiêu chính là các ngươi những người này, mấy ngày nữa, nếu như các ngươi còn không thể bắt yêu hồ quy án, Tây xưởng liền đem tiếp nhận."

"Ta là nói chân chính yêu hồ, từ năm trước liền bắt đầu giết người yêu hồ, không phải là các người có ý thiết kế, định dùng để lĩnh thưởng yêu hồ. Xưởng công trong đặc quá đơn giản." Hồ Quế Dương không có ở trước mặt kêu lên Ông Trục tính danh, "Trong cung ngộ hại cái vị kia muốn người cũng không đơn giản, Tây xưởng, Đông xưởng đều không để ý đến một số manh mối trọng yếu."

"Người liền ngộ hại người là ai cũng không biết, liền dám nói chúng ta không để ý đến manh mối?" Ông Trục không đề cập tới yêu hồ thật giả.

Hồ Quế Dương cười nói: "Tôi thiếu ta hiện tại vững tin cung bên trong quả nhiên có người ngộ hại."

Ông Trục sắc mặt trầm xuống, "Người đang lãng phí thời gian của ta, Hồ Quế Dương, người đánh giá cao bản thân tiểu thông minh, người từng có cơ hội đầu nhập vào ta, thế nhưng là hết thấy đã muộn. Ngày mai đi gặp Viên Bản đi, què quán khóa có lẽ tương đối tốt lừa gạt."

Ông Trục thúc ngựa quay đầu, Hồ Quế Dương lớn tiếng nói: "Xưởng công trở về không ngại lại tra một chút người kia, hẩn cất giấu bí mật, bí mật này mới là hẩn ngộ hại chân chính nguyên nhân."

Ông Trục thúc ngựa rời đi, hơn mười người tùy tùng đầu tiên là lui qua hai bên, theo sau đi sát đằng sau, móng ngựa tung bay, tại nhỏ nhỏ trong ngõ hẻm rất có thiên quân vạn mã khí thế.

Hồ Quế Thần chạy tới, "Ta thật sự là ngu xuẩn, thế nào sẽ thay người truyền lời? Tam lục đệ, người đắc tội Xưởng công không sao, ngay cả chúng ta. . ."

"Đại ca, người không có chút nào xuẩn, hoàn toàn tương phản, người quá thông minh."

Hồ Quế Thần ngơ ngác nhìn Tam lục đệ đi vào Triệu trạch, không biết nói cái gì mới tốt.

Triệu trạch bên trong nghĩa tử đều dời ra ngoài ở lại, chỉ còn Hồ Quế Dương một cái cùng số ít người hầu, tại phòng trọ ăn xong cơm tối, ngồi ở trên giường ngắm người.

Lão Ngũ Hồ Quế Mạnh không có gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa tiến đến, vòng vo nửa vòng, đi đến trước bàn, lấy ra chút hỏa chi vật, đốt sáng một nửa ngọn nến, trở lại nhìn lấy Tam lục đệ.

Hồ Quế Dương ngồi bất động.

"Người thế nào biết trong cung có người ngộ hại?"

Hồ Quế Dương cùng Ông Trục tại cửa chính nói chuyện với nhau, tự nhiên cái gì đều không gạt được.

"Đoán." Hồ Quế Dương không muốn hiện tại liền nhắc lên Hòa Thần giáo.

Hồ Quế Mạnh đoán được lại càng chuẩn một số, "Xem ra Hòa Thần giáo thật đem người trở thành 'Truyền nhân', cái gì đều chịu nói với người, người chính mình sẽ không coi là thật a?" Hồ Quế Mạnh tự hỏi tự trả lời, "Sẽ không, muốn nói không tin quý thần, người xem như nghĩa phụ đặc ý nhất con nuôi. Người chỉ là muốn lợi dụng Hòa Thần giáo, để cho mình thoát ly khó cảnh."

"Ngũ ca so Đại ca càng thông minh." Hồ Quế Dương hướng sau hơi ngửa, nghiêng người dựa vào tường mà ngồi, "Người nói ta có thể thành công sao?"

"Giúp ta đem Hòa Thần giáo một mẻ hốt gọn, đây chính là người cơ hội tốt nhất."

"Năm đó nghĩa phụ phân công thời điểm, Đại ca phụ trách giám thị chùa chiền cùng tăng nhân, Ngũ ca thì chuyên chăm chăm Ly cung cùng đạo sĩ, Hòa Thần miếu nên về Ngũ ca, muốn tất Ngũ ca điều tra Hòa Thần giáo rất lâu a?"

"Ba năm"

"Đủ lâu, có thể Ngũ ca động thủ bắt người thời điểm, vẫn lộ ra vội vàng, đây là tại sao?"

"Người muốn biết nguyên nhân?"

"Muốn."

Hồ Quế Mạnh ngồi vào giường bên kia, giống như là muốn giăng một cái kéo dài cố sự.

Chuyện xưa thật có điểm dài, nhưng hẩn nói đến rất ngắn gọn, "Kinh thành tàng long ngọa hồ, đồng dạng tàng ô nạp cầu, yêu ngôn hoặc chúng người không ít, tín đồ càng là khắp nơi đều có, lớn tà giáo có mấy cái, Hòa Thần giáo chỉ là trong đó một trong, nghĩa phụ nguyên hi vọng thuận đường đây này, đem tất cả giáo phái một mẻ hốt gọn."

"Như thế nói đến, ba năm không coi là dài." Hồ Quế Dương thuộc về nửa người rảnh rỗi, đối nghĩa phụ Triệu Anh bí mật biết rất ít.

"Nghĩa phụ qua đời sau khi, yêu hồ ra lại, Hòa Thần giáo đột nhiên trở nên sinh động, ta được đến tin tức, Tiểu Mẫu Đơn cùng song dao nam tử nhận Hòa Thần giáo bảo hộ, bởi vậy ta không được không động thủ, nhưng đáng tiếc chỉ bắt được một số tiểu lâu la."

"Nhưng là Ngũ ca bằng này khơi dậy các giáo lòng căm phẫn cùng khủng hoảng, có lẽ có thể câu ra cá lớn."

"Có lẽ."

Hai người nhìn nhau một hồi, Hồ Quế Dương nói: "Ngũ ca đã sớm đề mắt tới Hà bách vạn đi?"

"Hừm, sẽ còn tiếp tục chăm chăm xuống dưới."

"Người biết thân phận chân thật của hấn sao?"

"Hà bách vạn dùng qua rất nhiều danh tự, bên trong một cái là Lương Thiết Công, tại Quảng Tây thu dưỡng một trai một gái, bốn phía đi lừa gạt, tại Nam Kinh gia nhập Hóa Thần giáo, địa vị chậm rãi lên cao, năm ngoài đến Bắc Kinh."

"Nhưng người không có nói cho nghĩa phụ."

"Không, nghĩa phụ từ trước đến nay tinh táo, chỉ có đang đuổi bắt Lương Thiết Công trong chuyện này có chút liều lĩnh, ta không muốn để cho lão nhân gia ông ta phá hư toàn bộ hành động."

"Sau này người hội bắt hấn?"

"Hội nghĩa phụ cừu nhân, cũng là cừu nhân của ta. Hóa Thần giáo tối hôm qua thụ trọng thương, rất có thể sẽ triệu tập các giáo phái thương nghị đối sách, ta chỉ cần tiếp cận Hà bách vạn, liền có thể tìm hiểu nguồn gốc."

"Hà bách vạn chỉ sợ sẽ không lại lộ diện."

"Vậy liền tiếp cận nữ nhi của hấn."

"Hà bách vạn liền con nuôi đều không để ý, sẽ còn quan tâm dưỡng nữ?"

Hồ Quế Mạnh trầm mặc một hồi, "Không nóng nảy, chờ xem."

Hồ Quế Dương cũng trầm mặc một hồi, "Ngũ ca nói với ta như thế nhiều lời nói thật, chắc là làm ra quyết định."

"Ừm."

"Ta tối hôm qua trở thành 'Hóa Thần truyền nhân', có phải hay không giúp người một đại ân?"

Hồ Quế Mạnh lại trầm mặc một hồi, "Người giúp tất cả chúng ta."

Hồ Quế Dương thờ ơ cười, "Ngũ ca cùng Đại ca hòa hảo như lúc ban đầu rồi? Vẫn là nói —— tất cả tranh đấu đều là làm bộ, Ngũ ca mặt ngoài phụ thuộc Đông xưởng, vụng trộm cũng đầu phục Tây xưởng Uông Trực?"

"Tranh đấu là thật." Hồ Quế Mạnh bình thản nói, chấp nhận Tam lục đệ thuyết pháp, "Nghĩa phụ không ở, ta cùng Đại ca đem các xây một đội, ai làm tốt, ai liền có thể đạt được Xưởng công ưu ái. Đến nỗi Đông xưởng, ta được đến tin tức là, bọn hấn căn bản không dám cùng Tây xưởng chống lại."

"Uông Trực ngự hạ chi thuật, cùng nghĩa phụ thật sự là không giống nhau."

Hồ Quế Mạnh khẽ nhíu mày, "Người có biết hay không, nhiều năm trước tới nay, một mực là nghĩa phụ ngăn cản chúng ta tấn thăng đồ, bằng không mà nói, ta cũng không phải một tên phổ thông Cẩm Y Vệ giáo úy, các người cũng sẽ không chỉ là bình dân."

"Hơi có nghe thấy." Hồ Quế Dương hôm qua mới từ Viên Bản nơi đó đã nghe qua tương tự thuyết pháp.

"Nghĩa phụ rất cố chấp, cố chấp đến không tiếc hi sinh đại gia lợi ích. Nghĩa phụ có Viên đại nhân bảo hộ, thế nhưng là Viên đại nhân bây giờ thất thế, ai tới bảo hộ huynh đệ chúng ta? Tuyệt từ giáo úy đi theo nghĩa phụ đắc tội quá nhiều người, nhất định phải lập tức tìm tới mới chỗ dựa."

"Sở dĩ là Uông Trực."

"Xưởng công mặc dù tuổi nhỏ, nhưng là thâm thụ bệ hạ tín nhiệm, tiền đồ vô lượng, mà lại hấn cũng đến từ Đoàn Đảng hạp, thật sự để ý chúng ta những người này."

Hai người lại lâm vào trầm mặc, Hồ Quế Dương hỏi: "Người cùng Ngũ ca tại Uông Trực trước mặt tranh thủ tình cảm, tranh đến tốt cùng là cái gì? Là ai trước bắt được yêu hồ, vẫn là ai trước tạo ra một đầu yêu hồ?"

"Người nói hai chuyện này, nhưng thật ra là một chuyện."

"Ngũ ca, người để cho ta hồ đồ rồi."

Hồ Quế Mạnh đứng người lên, "Người chính là yêu hồ, có thể nói yêu hồ liền ở trên thân thể người, ta cùng Đại ca ai trước đem yêu hồ dẫn ra, ai liền lập công đầu."

Hồ Quế Dương cười to, "Nhận biết Ngũ ca như thế lâu, ngươi đây là lần thứ nhất giảng trò cười."

"Đây không phải trò cười." Hồ Quế Mạnh lạnh lùng nói, "Lúc đầu ta cùng Đại ca ý kiến nhất trí, hi vọng chậm rãi đem yêu hồ dẫn ra, thế nhưng là ngươi làm được càng ngày càng quá mức, bản thân hướng trên tường đụng, sờ đi ta quyết định đổi một loại phương pháp, đem yêu hồ bức đi ra."

Hồ Quế Dương trên mặt vẫn treo nụ cười, những ngày này hắn gặp được rất nhiều cổ quái kỳ lạ người cùng sự, là thuộc trước mắt Ngũ ca cùng Ngũ ca theo như lời nói nhất làm cho người không tưởng tượng được.

"Ngũ ca sẽ không thực sự tin tưởng trên đời có yêu hồ à?"

"Cái kia không trọng yếu, trọng yếu là đa số huynh đệ lợi ích, đại gia vì bệ hạ, vì triều đình lập qua lớn nhỏ số công lao mười lần, lẽ ra đạt được hậu đãi khen thưởng."

Hồ Quế Dương giật mình tỉnh ngộ, "Sờ đi những cái kia không có lập công, có thể lập công quá ít huynh đệ liền bị bỏ qua: Đầu tiên là Tam ca, hắn liền níu người đều sẽ không, tiếp theo là Lục ca, hắn chuyên tâm kinh thương vô tâm lập công, tối hôm qua là Thập cửu ca, giống như ta không cầu phát triển, dạng này huynh đệ ta còn có thể nhớ tới mấy vị, đêm nay đại khái đều muốn bị yêu hồ giết chết à? Đến nỗi nửa đường ngộ phục Thập lục ca, chỉ là nghe nhìn lẫn lộn mà thôi, võ công của hắn như vậy tốt, lại giỏi về tra án, Ngũ ca khẳng định phải giữ ở bên người."

"Ngươi vẫn chưa hiểu, lão Tam bọn hắn chỉ là mỗi như, bọn hắn vô dụng, sờ đi bị thả ra, nhưng là cần mỗi người là ngươi, giết bọn hắn người cũng là ngươi, đêm nay, ngươi hội giết nhiều người hơn, bộc lộ ra bản tính."

"Đây chính là Ngũ ca kế hoạch, đem ta quán choáng, bức ta nổi giận, bởi vậy để cho ta biến yêu?"

Hồ Quế Mạnh không có trả lời.

"Ôi ôi, chúc Ngũ ca thành công, ta đích xác có chút hôn mê, nhưng là cách nổi giận còn xa."

"Không vội, ngươi còn chưa ngủ đây."

Hồ Quế Dương che miệng ngáp một cái, "Ngũ ca như thế nói chuyện, ta thật có chút buồn ngủ."

"Ngươi ngủ đi, ta đi sau này, cả tòa Triệu trạch tất cả thuộc về ngươi tất cả, còn lại hai cái nha hoàn cùng bảy vị huynh đệ, cũng đều về ngươi, bọn hắn là cuối cùng nhất một nhóm sống mỗi."

Hồ Quế Dương nụ cười trên mặt không giảm, trong lòng lửa giận đã lên tới đỉnh đầu, "Tiểu Nhu thế nào đắc tội ngươi, ngươi nhất định phải đưa nàng giết chết?"

"Cái này cần hỏi chính ngươi, đợi chút nữa ngươi liền có thể trả lời."

Hồ Quế Dương nhin không được cười to.

Hồ Quế Mạnh không có cười, "Tam lục đệ, ta làm tất cả mọi chuyện cũng không có quan ân oán cá nhân. . . Được rồi, nói những thứ vô dụng này, rất nhanh ngươi liền có thể minh bạch."

Hồ Quế Mạnh không có cáo từ liền đi, Hồ Quế Dương đưa đến cổng, nhìn lấy Ngũ ca đi ra viện tử, không đợi được hắn lui về phòng ở giữa, từ bên ngoài đi tới một đám người, phần lớn là đạo sĩ trang phục, chỉ có một người ngoại lệ.

Hồ Quế Dương nhận ra đó là Uông Trục thủ hạ thái giám Vân Đan.

Vân Đan đứng ở tường xây làm bình phong ở cổng dưới, chỉ huy chúng đạo sĩ sắp xếp khí cụ, xa xa hướng Hồ Quế Dương vung xuống tay, lớn tiếng nói: "Đa tạ ngươi hiệp trợ, bọn hắn cuối cùng chịu để cho ta thương thử một hồi."

Hồ Quế Dương không có hỏi "Bọn hắn" là ai, cũng không có hỏi muốn thương thử cái gì, trở về phòng đóng cửa, ngược lại muốn xem xem, những đạo sĩ này đến tột cùng thế nào để cho mình biến yêu, đây chính là hắn mấy ngày qua một mực cố gắng "Thúc đẩy" kết quả.

Chương 28 : Tất cả tham lam

Các đạo sĩ dựng lên bàn án, đốt hương, đốt phù, múa kiếm, niệm chú, thỉnh thần. . . Có khác một nhóm đạo sĩ khắp nơi dán thiếp lá bùa, mỗi gian phòng phòng đều không buông tha, mang mang lục lục, giống như là đang chuẩn bị ăn tết.

Hồ Quế Dương nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung, có người đẩy cửa tiến đến hẳn cũng không để ý tới.

"Kéo như thế lâu, cuối cùng phải có một cái kết quả." Người tới cảm khái nói.

Hồ Quế Dương liếc qua, "Chớ cao hứng trước đến như thế sớm, hơn mười năm trước, các người tại Đoạn Đăng hạp thất bại trong gang tấc, ta có thể nhớ kỹ nhất thanh nhị sở."

"Khi đó người có mấy tuổi?"

"Không biết, bảy tám tuổi đi, lại hướng phía trước sự tình ta đều đã quên, nhưng ta nhớ kỹ trong phòng gạt ra rất nhiều hài tử, thất kinh, nhưng không ai phản kháng, thậm chí không ai phát ra âm thanh, so đội làm thịt dê bỏ còn thành thật hơn. Nhân số không ngừng giảm bớt, sát vách tiếng kêu thảm thiết từ sáng sớm vang đến nửa đêm, đi người không còn trở lại qua."

Vân Đan lặng lẽ cười một tiếng.

"Rồi mới nghĩa phụ tới, đứng ở cổng, nói cái gì ta không nhớ ra được, chỉ biết mình được cứu. Khi đó chúng ta đều đưa nghĩa phụ xem như từ trên trời giáng xuống thần tiên, nhưng hẳn thu chúng ta làm nghĩa tử sau khi, giáo sư chuyện thứ nhất chính là không nên tin quỷ thần."

"Triệu Anh, hẳn là của các người thần, lại là chúng ta ma, cũng bởi vì hẳn, chuyện này chậm trễ vài chục năm, nhìn một cái ta, đã lão thành cái gì bộ dáng?"

Hồ Quế Dương ngồi xuống, Ngũ ca nhóm lửa ngọn nến còn tại lóe lên, chiếu rõ cổng một tên lão thái giám.

Vân Đan hoàn toàn chính xác già, gầy như que củi, quần áo lộ ra qua vớ dài rộng, nhưng hẳn ánh mắt cũng không có bởi vì già yếu mà tinh thần sa sút, ngược lại hiển lộ ra không che giấu chút nào thêm nhỏ dãi cùng tham lam.

Hồ Quế Dương toàn thân lên một lớp da gà, "Người chỉ là già, vẫn chưa có chết, sống được thật tốt, đủ để chứng minh trên đời không có quỷ thần, bằng không mà nói, người giống như người, sớm nên gặp báo ứng."

Vân Đan nhếch miệng mỉm cười, rằng tại ánh nến chiếu rọi càng lộ vẻ khô héo, "Không nên tùy tiện nói ra 'Báo ứng' hai chữ, bởi vì người căn bản không hiểu được báo ứng có bao nhiêu sao cao thâm phức tạp. Ta tám tuổi tinh thần, đó là đương nhiên không phải lựa chọn của ta, phụ mẫu lúc ấy đều đã chết, thúc thúc mang ta vào kinh, bảo là muốn lấy một cái cuộc sống thoải mái, kết quả là mang theo ta một khối bị chém. Người từng nghe từng tới tiếng kêu thảm thiết, lại hướng phía trước mấy chục năm, phát phát tiếng kêu thảm thiết chính là ta."

Hồ Quế Dương không tự chủ được thoáng kẹp chặt hai chân, cái này lão thái giám ngữ khí bình thản, nghe vào nhưng lại làm kẻ khác rùng mình.

"Buồn cười là chú cháu chúng ta lúc ấy không biết một mình tinh thần là tội lớn, thương thế nhất tốt liền bị Cẩm Y Vệ bắt lấy, nhốt một trận, sung quân đến Nam Hải từ loại đồ ăn. Thúc thúc thân thể yếu, chịu không được việc nặng, tại Nam Hải từ không bao lâu cũng bởi vì một nhọc cùng thất vọng mà qua đời. Ta tuổi còn nhỏ, ngược lại chiếm chút tiện nghi, mười tuổi tả hữu thời điểm tiến cung, từ đó tiện nhất vị trí làm lên, ngâm bao nhiêu đắng, bị bao nhiêu tội, mới đi cho tới hôm nay. Người cảm thấy quý thân ưu đãi ta sao? Không không, thượng thiên còn thiếu nợ ta rất nhiều nợ không trả, các người chính là trong đó một bút."

"Xem ra người là thực sự tin tưởng Tử tôn thang loại đồ vật này, như người loại này niên kỷ, coi như. . . Cũng không thể sinh con đường cái đi?"

"Ta chỉ là muốn đáp lại đến thù lao." Vân Đan nâng lên thanh âm, "Lần thứ nhất tạo Tử tôn thang, chúng ta bỏ ra gần thời gian mười năm chuẩn bị được liệu, lại bị Triệu Anh cắt ngang, sau khi đợi lâu vài chục năm. Vài chục năm! Ta không được không mai danh ẩn tích, giấu ở cung bên trong, tận lực ít đi ra, chính là vì tránh né Triệu Anh chú ý. Hiện tại, con đường cuối cùng lại thông."

"Ta nhớ được nghĩa phụ đem bọn người lúc trước thu thập được liệu đều tiêu hủy."

"Ta tự có biện pháp âm thầm lại thu thập một nhóm, bây giờ vạn sự sẵn sàng, chỉ kém đồng nam tử tôn căn."

"Vậy người tới chậm, huynh đệ chúng ta ở trong không có mấy người vẫn là đồng nam chi thân."

Vân Đan cười hai tiếng, "Các người bây giờ không phải là được liệu, mà là thang, bốn mươi căn, một cây cũng không thể ít."

"Bốn mươi căn, người liền Đại ca, Ngũ ca cũng không buông tha?"

"Hai cái ngu xuẩn, coi là tìm tới chỗ dựa liền có thể vạn sự không lo, căn bản không rõ tình thế biến hóa —— trường sinh bất lão, chỉ có trường sinh bất lão mới là duy nhất chỗ dựa, tuyệt từ giáo úy am hiểu cái kia một bộ đã không có đất dụng võ."

"Thái giám muốn trường sinh không già?"

" Dĩ nhiên không phải chúng ta, chúng ta chỉ cầu qua một lần cuộc sống của người bình thường."

"Hoàng đế?"

Vân Đan nở nụ cười, "Chỉ kém mấy thứ hi hữu được liệu, trường sinh bất lão chỉ được cũng có thể ngao thành, đến lúc đó bệ hạ vĩnh trị thiên hạ, chúng ta mãi mãi cũng có chỗ dựa, thịnh thế sắp đến, nhưng đáng tiếc người không nhìn thấy."

"Bệ hạ niên kỷ không có bao nhiêu đi, như thế đã sớm đối trường sinh cảm thấy hứng thú?"

"Các người đều rất ngu, duy nhất người thông minh là Triệu Anh, đi qua một chuyến Tây xương sau khi, hắn biết đại thế đã mất, dứt khoát tự sát tránh tội."

"Nghĩa phụ sẽ không tự sát." Hồ Quế Dương mười phần khẳng định.

"Ha ha, vậy hắn bị chết có thể thật trùng hợp."

"Là các người đem di thể đánh cắp?"

"Người xem như tương đối thông minh, ngay từ đầu liền đoán được Linh tế cung, có thể người không có tiếp tục tra được."

Hồ Quế Dương từng có một lần ngay trước chúng huynh đệ diện đoán, không chỉ có đoán được bọn thái giám muốn trọng chế Từ tôn thang, còn đoán được nghĩa phụ di thể là được đưa đến Linh tế cung, nhưng hắn không có chứng cứ, Tam ca ngộ hại sau khi, từ bỏ tiếp tục đuổi tra.

"Người chết đèn tắt, di thể có thể hay không tìm tới, kỳ thật ta không phải đặc biệt để ý."

"Người có nhiều chỗ rất giống Triệu Anh."

"Tốt a, ta liền khi này là tán thưởng. Người phải ở lại chỗ này nhìn ta biến yêu?"

Vân Đan gật đầu, đối diện người tuổi trẻ càng là thản nhiên không sợ, hắn càng cảm thấy hứng thú, trong ánh mắt thậm chí hiện ra mỉm cười, giống như theo dự liệu đại hỉ sự cuối cùng đánh đến nơi.

"Để cho ta sắp xếp như ý một chút, người thực sự tin tưởng ta lại biến thành yêu hồ, đúng không?"

"Đương nhiên."

"Tại sao?" Hồ Quế Dương một mực không có hiểu rõ chuyện này, tại sao hết lần này tới lần khác là mình được tuyển chọn? Tại sao Ngũ ca bọn người như vậy khẳng định hắn hội biến yêu?

"Bởi vì người bị chỉ định."

"Bị ai chỉ định?"

"Triệu Anh."

"Hắn bất quá thuận miệng đề một lần danh tự, ta liền được chỉ định rồi?"

"Triệu Anh cũng là bị chỉ định, chuyên môn tìm kiếm yêu hồ."

"Chỉ định người lúc này là ai?"

Vân Đan quay đầu nhìn một cái ngoài phòng.

"Linh tế cung."

Phía ngoài đạo sĩ đều đến từ Linh tế cung, đã dán chặt phù, bày xong hương án, ba người có trong hồ sơ sau thi pháp, những người khác sắp xếp hai bên.

"Lão đạo thật đúng là mang thù a." Hồ Quế Dương từ nhỏ đã nghe qua nghĩa phụ Triệu Anh cùng Linh tế cung ân oán, trưởng thành sau khi đã từng tự mình tham dự bắt một tên giấu ở Linh tế cung lừa đảo.

"Đây không phải ân oán cá nhân như vậy đơn giản, bởi vì Triệu Anh, Linh tế cung mất hết mặt mũi, những năm này liên tin đồ đều ít đi rất nhiều. Yêu hồ nhất án, là Linh tế cung đông sơn tái khởi cơ hội tốt."

Hồ Quế Dương ngập một cái, "Linh tế cung thật có ánh mắt, chọn trúng ta như vậy một kẻ lười biếng đương yêu hồ."

"Còn nhiều hơn uống cho người những huynh đệ kia hỗ trợ, Xương công nói một câu cần hai mươi đầu từ tôn căn, bọn hắn liền bắt đầu động thủ, chọn

lựa người vô dụng làm môi nhữ, người quả nhiên mắc câu, đều giết đi."

"Hai mươi? Đã có ba người ngộ hại, đêm nay dự định bảy người, lại thêm ta, bắt quá mười một người."

"Các người cái này mười một người không chịu đầu nhập vào bất kỳ bên nào, bởi vậy bị tuyển ra đến, còn thừa lại chín người, liền muốn nhìn Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mạnh lẫn nhau tranh đấu kết quả. Người coi như may mắn, không cần tận mắt thấy huynh đệ tương tàn."

Hồ Quế Dương tròn hạ hai mắt, "Huynh đệ chúng ta nhiều, giao tình. . . Cũng liền như vậy chuyện. Thái giám muốn Từ tôn thang, Hoàng đế muốn trường sinh bất lão, Linh tế cung muốn Đông Sơn tái khởi, Đại ca, Ngũ ca muốn chỗ dựa, cuối cùng nhất đều để mắt tới yêu hồ. Ta có chút nghĩ mãi mà không rõ, yêu hồ đến tốt cùng là thế nào chuyện? Đương nhiên, ta là 'Yêu hồ', nhưng ta tại sao phải đổi yêu hồ, muốn khoanh khắc sao nhiều người?"

"Chờ người biến thành yêu hồ sau khi, tài năng chân tướng rõ ràng, đây cũng là ta muốn lưu lại nguyên nhân: Tận mắt thấy hết thấy, rồi mới hướng Xưởng công bẩm báo."

"Ông Trực chính mình không đến, là sợ hãi sao?"

"Yêu hồ pháp lực cao cường, có thể tại ngoài trăm dặm giết người, sở dĩ ta khuyên Xưởng công cẩn thận một điểm cho thỏa đáng."

"Người không sợ?"

"Ta có Linh tế cung làm hậu thuẫn, ba vị Chân nhân đích thân tới thi pháp bày trận, người biến yêu sau khi không hứng nổi sóng gió, có lẽ có vận nhất, cũng cần phải từ ta gánh chịu, đây là chức trách của ta."

"Còn có một loại vận nhất: Nếu như ta đêm nay không có đổi yêu, các người liền phải phụ trách đem ta biến thành yêu hồ, loại sự tình này cũng không thể để người ngoài ở tại, nếu để cho những cái kia tin tưởng yêu hồ tồn tại người xem lại các người chặt vật không chịu nổi đáng về, tổn thất nhưng lớn lắm."

"Người nhất định sẽ biến yêu, ngay tại trước hừng đông sáng, lúc nửa đêm có khả năng nhất."

Hồ Quế Dương đuổi người một cái, "Vậy thì chờ lấy đi, ta có thể ra ngoài dạo chơi sao?"

"Không thể ra trạch viện."

"Ta đi hậu viện, nhìn xem cái kia bảy vị xui xẻo huynh đệ." Hồ Quế Dương xuống đất đi giày, đột nhiên ngẩng đầu lên, "Tiểu Cúc cùng tiểu Cẩn tại sao muốn lưu lại? Còn có, trước đó tại sao muốn giết chết Tiểu Nhu?"

"Dù sao cái kia hai cái nha hoàn không có để làm gì, Hồ Quế Thần, Hồ Quế Mạnh đều đồng ý lưu lại, vậy liền lưu lại. Tiểu Nhu là người giết, chỉ là người lúc đó cũng không biết, người một mực gấp ghề Tiểu Nhu, trong đêm biến yêu hồ sau khi, tự nhiên muốn đi quấy rối, quấy rối không thành, liền đem nàng giết chết. Đến nỗi Tiểu Mẫu Đơn, nàng là bị người dọa đi, nhưng là nàng biết võ công, còn có ngoại viện, hoàn toàn chính xác ngoài dự liệu, sau này chúng ta hội tra cái rõ ràng."

Hồ Quế Dương vỗ ót một cái, "Suýt nữa quên mất, người là thực sự tin tưởng yêu hồ."

Hồ Quế Dương đi ra ngoài, đi qua Vân Đan bên người lúc, đột nhiên té ngã, hai tay chống, thân thể kịch liệt run run, há mồm phát ra trầm thấp tiếng rống, hai con mắt như là chó sói phát sáng.

Vân Đan quá sợ hãi, không nghĩ tới đối phương thay đổi bất thường, vội vàng hướng cổng thối lui, trong miệng kêu to: "Người tới! Người tới! Tới. . ."

Hồ Quế Dương ngồi dậy, thần sắc khôi phục bình thường, cười nói: "Đừng sợ, đẩy ta một chút, trong cổ họng có đàm"

Vân Đan sắc mặt lại chậm chạp không có khôi phục, "Loại tình huống này còn có thể gặp nguy không loạn —— người chính là yêu hồ!"

"Ta không e ngại, là bởi vì ta căn bản không tin. Nghĩa phụ nói qua, quái sự phía sau hẳn là lòng người, người tham lam tâm, mà ta đã nhìn thấy yêu hồ phía sau tất cả tham lam, sở dĩ ta không có cái gì đáng sợ."

Vân Đan lạnh lùng nói: "Chờ đến biến yêu bị hành quyết sau khi, người từ tôn căn lại là một mực hào được."

"Ta cũng cảm thấy nó không tệ, muốn lưu cho càng cần hơn người." Hồ Quế Dương trên mặt mang cười, đột nhiên từ trong ngực móc ra một cây chùy thủ, thuận thế rút ra vó, chùy thủ nhọn nhắm ngay Vân Đan.

Vân Đan lại giật mình, lần nữa lùi lại, suýt nữa bị cánh cửa trượt chân.

Hồ Quế Dương cười ha ha một tiếng, đem chùy thủ cùng vó đều ném xuống đất, "Thả tâm, ta không cần những vật này giết người."

Trong viện chạy tới mấy tên đạo sĩ, gặp Vân Đan khỏe mạnh, đều không có tiến lên.

Hồ Quế Dương đối với mấy cái này đạo sĩ nhìn cũng không nhìn, thuận hành lang vũ nhanh chân đi hướng hậu viện.

Tiền hậu viện, hấn liền bị bảy tên huynh đệ ngăn cản.

"Tam lục, người tốt nhất lưu tại phía trước."

Không phải huynh, không phải đệ, Hồ Quế Dương chỉ còn lại có một con số.

"Các người thật đúng là đơn thuần đến đáng yêu a." Hồ Quế Dương châm chọc nói, nghĩ nghĩ, vẫn là xoay người lại, bảy người này căn bản không biết mình bị Đại ca, Ngũ ca liên thủ bán rẻ, còn tưởng rằng bọn hấn là tại phụ phụ trách trông coi, Hồ Quế Dương cảm thấy không cần thiết điềm phá.

Tiền viện bên trong, Vân Đan trở lại các đạo sĩ ở giữa, nhìn thấy Hồ Quế Dương quay người, lớn tiếng nói: "Thời điểm cũng nhanh đến, nhìn!"

Hồ Quế Dương ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trắng tròn cô treo, mây đen cấp tốc tán đi, giống như thật sự có chuyện gì muốn phát sinh.

"Nói với người như vậy nhiều, chính là để người đã sớm chuẩn bị, biến yêu thời điểm hội lại càng dễ một số!" Vân Đan lớn tiếng nói bỏ sung.

Hồ Quế Dương đi ra hành lang vũ, đứng ở Vân Đan cùng chúng đạo sĩ đối diện.

Duổi cái đại đại lưng mồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29 : Đoạt yêu

Viện tử bốn phía treo đèn lồng, chiếu lên sáng rực khắp, Linh tế cung đạo sĩ bắt đầu thi pháp.

Các đạo sĩ từ phục sức bên trên có thể phân ra tôn ti, hương án phía sau ba vị, khoan bào đại tự, đầu đội huyền quan, ở giữa một vị đạo quan nhất là cao ngất, cái khác đạo sĩ bào quan đều có khác biệt, cấp bậc càng thấp càng là đơn giản.

Ở giữa huyền quan đạo sĩ giờ lên chuông đồng, nhẹ nhàng lung lay một chút, tả hữu hộ pháp đều thối lui một bước, cảm kiếm mà đứng, hương án trước đồng đảo đạo sĩ phân biệt đứng chỗ , ấn Tứ Tượng, Bát Quái, Thập Nhị Luật đứng thẳng, đều cảm khác biệt khi cụ, bên ngoài còn có hai mươi bốn tiết khí, thì lại lấy lá bùa thay thế, sớm đã bố trí thỏa đáng.

Hồ Quế Dương gặp qua không ít tăng đạo pháp sự, lại là lần thứ nhất bị dùng trên người mình, thế là đứng ở đối diện tràn đầy phấn khởi quan sát, cũng không ngăn cản —— hấn hiểu được, ngăn cản vô dụng, đối mặt mình không chỉ là hơn hai mươi danh đạo sĩ, còn có hậu viện bảy tên huynh đệ.

Một cái khác ngoại nhân là thái giám Vân Đan, pháp sự ngay từ đầu, hấn liền đứng ở bên ngoài, cùng Hồ Quế Dương cách xa nhau vài chục bước, thần sắc càng thêm tràn đầy phấn khởi, đó là chờ đợi đã lâu, cuối cùng thường mong muốn người mới có hưng phấn.

Huyền quan đạo sĩ cao giọng tụng nói: "Linh tế Chân Quân, tu chân đắc đạo. Du lịch yển tiên đồ, Thiên tôn ban danh. Nhìn xuống tam giới, vào triều Ngũ lão. Không nguyện không theo, mặc phù sở đảo. Hết thầy thiện ác, đều do tâm tạo. Vì thiện giả phúc, làm ác người họa. Cấp cấp như Thiên tôn pháp lệnh sắc."

Trống nao đủ vang mấy tiếng, chúng đạo sĩ đồng nói: "Chân Quân quang độ."

Huyền quan đạo sĩ chỉ lên trời ngửa bái ba lần, tiếp tục tụng nói: "Thái thượng Huyền Nguyên Ngũ Linh Lão Quân, thần nay thăng đàn thi pháp, nguyện đến chính chân sinh khí, hạ xuống chày vào chúng thần thần trướng, lệnh thần sở ngôn, nhanh đạt hồng ân hai vị Chân Quân thánh tiên. Xin hàng năm nay Thái Tuế chi thần, kinh đô Thành Hoàng, bản cung thổ địa chi thần, linh đàn cảm ứng hết thầy thần linh. Ngưỡng duy chư thần, quét sạch trong ngoài, thanh trừ hung uế, cách xa yêu phân."

Trống nao lần nữa đủ vang, chúng đạo sĩ lại một lần đồng nói: "Chân Quân quang độ."

Hồ Quế Dương thực sự nhìn không được, cười một tiếng, hướng Vân Đan nói: "Các người thật sự phải dùng một trận pháp sự đem ta biến yêu?"

Vân Đan thở dài một tiếng, dùng ngón tay chỉ thiên.

Hồ Quế Dương ngẩng đầu nhìn lại, ngoại trừ mây mờ nguyệt hiện, cũng không có nhìn thấy dị tượng.

Pháp sư còn đang tiếp tục, huyền quan đạo sĩ ngũ khí đột nhiên trở nên nghiêm khắc, hai tay biến hóa kiếm quyết, ngẫu nhiên sẽ còn đậm chân trợ uy, "Ta dâng lên để mệnh, thủ này thổ, trị này dân, hấn có vì yêu ma mà hại ngược ta dân giả, ần chi nữ Thanh Huyền luật, tất tại ngàn ngàn trăm thủ, tuyệt đối đoạn hình. Cáo ngươì yêu ma: Từ tương độc lâu máu mơ hồ, tay cầm trả lại Âm Giới chủ. Yêu ma nếu có tâm, cấp đi cấp đi, cấp cấp đi, giấy lát không đi từ phía trên búa. . ."

Hồ Quế Dương không kiên nhẫn được nữa, quay người đang muốn trở về phòng, ngoài cửa viện truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập, theo sau là một trận kêu la, lại có một đám quan binh vọt vào Triệu trạch.

Các đạo sĩ kinh ngạc gián đoạn pháp sư, Vân Đan thần sắc đột biến, bước nhỏ chạy tới, cả giận nói: "Cái gì người dám can đảm tự tiện xông vào trọng địa? Không biết Tây xướng ở đây phá án sao?"

Một tên sĩ quan chào đón, "Tây xướng? Chưa nghe nói qua, ta chỉ biết là Đông xướng."

Vân Đan giận quá, "Tây xướng trước đây không lâu từ bộ hạ thiết kế thêm, quyền tại Đông xướng, Cẩm Y phía trên, ngươì chưa nghe nói qua?"

"Thật có lỗi, ta khó được vào thành, đối trong thành sự tình giải không nhiều, chòr ta đi về hỏi cấp trên đi."

Hai người đến gần, đối diện mà đứng, Vân Đan càng thêm kinh ngạc, "Các ngươì là cái gì ngươì?"

"Tại hạ Hiến Võ doanh tiểu binh một tên, vào thành bắt đào binh, mời không cho phép ai có thể tránh ra."

Ngoài thành có mười hai toà đoàn doanh, từ các vệ sở triệu tập tinh binh cường tướng phong phú trong đó, Hiến Võ doanh là trong đó một toà, ngoại trừ nhận lệnh giải quyết việc công, bọn họ đích xác rất ít vào thành.

Vân Đan không chỉ là kinh ngạc, còn có không hiểu thấu, "Đào binh? Ai là đào binh?"

Hỏi qua câu nói này hấn liền hỏi hận.

Hồ Quế Dương từ phòng trọ cổng chạy tới, nhắc tay nói: "Ta là đào binh, ta là đào binh."

Sĩ quan dò xét vài lần, "Ngươì gọi Hồ Quế Dương?"

"Là ta."

"Không sai, chính là ngươì, tự mình biết tại sao a?"

"Biết, ta lạc tịch tại Yên sơn tiền vệ, vệ bên trong đem ta báo đưa Hiến Võ doanh, ta một mực không có đi trong doanh trại thao luyện, sở dĩ là đào binh."

Sĩ quan liên tục gật đầu, hiển nhiên đối câu trả lời này hết sức hài lòng, "Biết liền tốt, theo chúng ta đi đi, đừng chậm trễ Tây xướng. . . Đạo gia nhóm tra án."

Hồ Quế Dương đương nhiên nguyện ý rời đi, Vân Đan không làm, "Chậm rãi, Hồ Quế Dương là Tây xướng trọng phạm, chúng ta tới trước, các ngươì không thể vượt lên trước."

Sĩ quan từ bên hông trong túi da tay lấy ra giấy, "Chúng ta có Tiền Quân Đô Đốc phủ ký bắt phiếu, Tây xướng có sao?"

Vân Đan sững sờ, "Tây xướng bắt ngươì, không cần bắt phiếu."

"Vậy liền không có biện pháp, Hồ Quế Dương chúng ta mang đi, Tây xướng đi Hiến Võ doanh muốn ngươì ba —— nếu quả thật có Tây xướng."

Vân Đan đang muốn giận dữ mắng mỏ, bọn quan binh tiến lên, bắt lấy "Phạm nhân" liền hướng bên ngoài đi, Hồ Quế Dương ngoan ngoãn phối hợp, Vân Đan thế đơn lực bạc, liền sĩ quan đều không vòng qua được đi, lại càng không cần phải nói đông đảo quan binh, chỉ có thể la to.

Hơn hai mươi danh đạo sĩ vây tới, bảy tên Triệu gia nghĩa tử cũng từ hậu viện chạy đến, bọn hấn đối với mình "Mỗi nhữ" thân phận hoàn toàn không biết gì cả, còn muốn lấy giúp Tây xướng một khối lưu lại Hồ Quế Dương.

Quan binh nhiều ngươì, sĩ quan rút đao ra khỏi vỏ, lớn tiếng nói: "Hiến Võ doanh bắt đào binh, có dám ngăn trở ngươì, hết thầy lấy quân pháp xử trí!"

"Quân pháp" cụ thể là cái gì, tất cả mọi ngươì không rõ lắm, chẳng qua là cảm thấy so với binh thường quân pháp còn nghiêm trọng hơn, đạo sĩ cùng nghĩa tử không dám lên trước, Vân Đan rất nhanh cũng từ bỏ, đi theo sĩ quan ra bên ngoài chạy, "Các ngươì ra không được thành, ra không được thành!"

Hồ Quế Dương bị quan binh nâng lên một con ngựa, từ đám ngươì vây quanh lái ra hẻm, trên đường đi chưa gặp bất luận cái gì ngăn cản, bất kể là Đại ca Hồ Quế Thần, vẫn là Ngũ ca Hồ Quế Mãnh, đều trốn ở trong nhà mình không có đi ra ngoài.

Trong đêm cửa thành đóng chặt, sẽ không vì bất luận kẻ nào mở ra, Hiến Võ doanh quan binh đương nhiên minh bạch đạo lý này, hướng bắc chạy ra một khoảng cách, đứng tại Sử Gia hẻm, sĩ quan tới, nói với Hồ Quế Dương: "Trong nhà có ngươì chòr ngươì, ngươì nhanh lên trở về đi."

"Đa tạ." Hồ Quế Dương nhảy xuống ngựa, chấp tay cảm tạ, biết đối phương không muốn tiết lộ tính danh, cũng không nhiều hỏi.

Một bộ phận quan binh quay đầu lại hướng nam phi đi, tiện đường đuổi mấy tên người theo dõi, một cái khác chút canh giữ ở đầu hẻm.

Hồ Quế Dương vội vàng hướng nhà mình đi đến, hẩn biết, lưu cho mình thời gian không nhiều.

Cửa sân, cửa phòng khóa đều bị mở ra, môn hộ hờ kếp, Hồ Quế Dương từng cái đẩy ra, thẳng tiến chính phòng phòng ngủ.

Trong phòng hết thấy chưa biến, tức rượu dư vị vẫn còn, trên giường ném loạn lấy binh khí cùng ngân lượng, chỉ là nhiều hai người.

Một người cầm trong tay ngọn nến, đứng ở một bên, một người khác đối diện cửa phòng, nhìn thấy Hồ Quế Dương tiến đến, nói: "Ngươi cũng quá gấp chút."

Trước phủ Đô đốc thêm sự Viên Bản, mang theo tùy tùng tự mình đến bái phòng.

"Không vội không được a." Hồ Quế Dương cười nói, đối Viên Bản đến không có chút nào ngoài ý muốn, "Lại như thế làm từng bước đi xuống đi, tất cả mọi người hội trông mong ta biến thành yêu hồ, chỉ sợ liên Viên đại nhân cổ này cứu binh cũng mất."

"Ngươi biết ta sẽ đến cứu ngươi?"

"Ừm . . . Xem như hy vọng đi, tan đàn xẻ nghé, nghĩa phụ nhất tử, chúng ta đám huynh đệ này đều vội vã tìm chỗ dựa, ta nghĩ, trong đó khẳng định có người nhìn về phía Viên đại nhân. Ta đối Đại ca nói 'Ngày mai buổi trưa nhất qua liền đi tìm Viên đại nhân', nhờ vào đó dẫn tới Uông Trục, ta đoán câu nói này khẳng định cũng truyền đến Viên đại nhân trong tai."

Viên Bản nhìn thoáng qua bên cạnh tùy tùng, cười nói: "Tiểu tử này có chút ý tứ, trách không được Triệu Anh tán thưởng hẩn, lại không chịu để hẩn tiến vào Cẩm Y Vệ."

Tùy tùng khẽ ừ, cái gì cũng không có nói, hẩn đối Hồ Quế Dương chưa từng có ấn tượng tốt.

"Không cần chờ đến buổi trưa, có cái gì lời nói ngươi có thể nói." Viên Bản thu hồi tiểu dung.

Hồ Quế Dương chậm chạp mà kiên định lắc đầu, "Nhất định phải là buổi trưa sau này."

"Tại sao?" Viên Bản mặt lộ vẻ không vui.

"Chỉ có dạng này, ta mới có thể sống đến hừng đông."

"Ngươi sai rồi, bọn thái giám mảnh khoẻ thông thiên, rất nhanh liền có thể cảm tới bất người giá thiếp, đến lúc đó ta không được không đem ngươi giao ra. Trừ phi ngươi bây giờ liền nói cho ta biết một số chuyện trọng yếu, có thể làm cho ta quay giáo một kích, bằng không mà nói, ta không có cách nào bảo đảm ngươi."

"Hoàng đế thật sự bắt đầu đối trường sinh chi thuật cảm thấy hứng thú?"

Viên Bản trầm mặc một hồi, "Tiết lộ cung cấm bí văn chính là trọng tội, ta chỉ có thể nói cho ngươi một câu: Không cần suy đoán đế vương tâm sự, đoán sai, cố nhiên là tội chết, đoán đúng, thì là chém đầu cả nhà tội."

Hồ Quế Dương "Cả nhà" bây giờ chỉ còn một mình hẩn, cười nói: "Vậy liền đúng, đế vương không thể đoán, bọn thái giám lại đoán được quên cả trời đất, Uông Trục, Văn Đan muốn tái tạo Từ tôn thang."

"Triệu Anh nhắc tới cái kia Từ tôn thang?"

"Không sai, sở dĩ ta cái kia ba vị ngộ hại ca ca, dưới hông nhiều chịu một đao, Uông Trục vốn là hái thuốc còn lại bột phần, bây giờ lại muốn làm uống thuốc người. Còn có, Linh tế cùng thái giám phối hợp, muốn tạo thuốc trường sinh bất lão, tiến hiến cho Hoàng đế, để cầu ân sủng."

"Ngươi có chứng cứ?"

"Chứng cứ đều tại Linh tế cung, liền ngay cả nghĩa phụ ta di thể, cũng ở đó, Viên đại nhân động tác nhanh lời nói, trước hừng đông sáng có thể điều tra ra."

"Ta đã không ở Cẩm Y Vệ. . ."

"Cẩm Y Vệ không phải duy nhất pháp ti, Viên đại nhân hẩn là có thể trong triều tìm tới giúp đỡ."

Viên Bản lại lần nữa trầm ngâm, "Đây chính là ngươi muốn nói cho ta sự tình?"

"Đây chỉ là thêm đầu nhĩ, chân chính chuyện trọng yếu, ta nói qua, muốn chờ sau trưa lại nói."

Viên Bản cười một tiếng, chậm rãi đưa tay, cầm đuốc soi tùy tùng lập tức đi tới, để đại nhân vịn bờ vai của mình.

"Người như vậy khẳng định ta hội giúp người thoát khốn?"

Hồ Quế Dương tránh ra cổng, "Người người đều muốn nịnh nọt cái kia duy nhất núi dựa lớn, đến nỗi thủ đoạn, cũng không trọng yếu, nếu như có thể vượt lên trước, đại thần cũng sẽ công hiến tiên đan, nhưng đáng tiếc, vượt lên trước một bước chính là thái giám cùng Linh tế cung. Đêm nay ta nếu là biến yêu, thái giám đem đại hoạch toàn thắng, ta nếu là bình yên vô sự, thì sẽ để cho thái giám đại đại xấu mặt. Sở dĩ, Hoàng đế nếu như quyết tâm yêu cầu trường sinh, ta không có cái gì nói, chết thì chết đi, coi như là tận trung báo quốc. Nếu như Viên đại nhân cũng đã đầu nhập vào thái giám, ta đồng dạng không có cái gì có thể nói, chỉ oán mình bình thường đã lười lại cuồng, không có để dành được tốt nhân duyên, cứ thế với chúng bạn xa lánh. Nếu như Hoàng đế đừng đưa không ngừng, nếu như Viên đại nhân khinh thường với vì thiên hoạn làm việc, như vậy buổi trưa sau khi ta muốn nói ra sự tình, có thể làm cho thái giám không gượng dậy nổi."

"Người cho ta tin tức quá ít, không đủ dùng, cách hừng đông chỉ có hai canh giờ không đến, chỉ là lòng bất Linh tế cung. . ."

Bên ngoài có người vội vàng chạy vào nói: "Đại nhân, Cẩm Y Vệ đến."

Cẩm Y Vệ bây giờ phục tùng chính là đông tây hai xưởng, Viên Bản không muốn cùng bộ hạ cũ gặp nhau, đi ra ngoài, ném một câu, "Đêm nay người tuyệt đối không thể biến yêu."

"Ta sẽ cố gắng, đại nhân cũng phải cố gắng."

Viên Bản bọn người vừa đi không lâu, thì có một đám người xông tới, người dẫn đầu chính là Vân Đan, trên trán thấm mồ hôi, mặt giận dữ, "Ta nói qua, người trốn không thoát. Những người khác đâu? Không dám lộ diện sao?"

Hồ Quế Dương giang hai cánh tay, cười nói: "Hồi Triệu trạch tiếp tục đi, lão đạo sĩ nhóm niệm kinh ngược lại là thật là dễ nghe."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30 : Bạch hồ

Triệu trạch ngoài cửa nhiều một đội Cẩm Y Vệ, không còn ngoại nhân có thể đi vào quấy nhiễu.

Nửa đêm là tốt nhất "Biến yêu" thời gian, bây giờ đã bỏ lỡ, Vân Đan cùng các đạo sĩ thương lượng vài câu, quyết định tiếp tục tiến hành pháp sự.

Chúng đạo sĩ làm lại chuẩn bị, Vân Đan đi đến Hồ Quế Dương trước mặt, lòng ngực đập trùng, không biết là tức giận vẫn là một nhọc, "Nguyên lai người lưu lại một tay, nhưng đáng tiếc chiều này không rất cứng a."

"Người là nói Viên đại nhân? Ta cũng không có như vậy đại bản sự lao động hần tự thân xuất mã, Viên đại nhân tìm ta chỉ là hỏi mấy câu."

"Người nói với hần cái gì?"

"Ta có thể nói cái gì, bất quá chỉ là người nói cho ta biết những chuyện kia."

Vân Đan đỏ mặt lên, "Vô dụng, chỉ có bộ hạ có thể đặc xá người, Viên Bản liền xem như được sủng ái nhất thời điểm, muốn vào cung diện thánh cũng không có như vậy dễ dàng. Chờ chúng ta tạo ra thần dược, liền hần cũng tự thân khó đảm bảo, một đạo tẩu chương liền có thể để hần chết không nơi táng thân."

"Cái kia ngược lại là, xem ra ta tối nay là chết chắc."

Vân Đan cười lạnh một tiếng, quay người chuẩn bị đi ra.

Hồ Quế Dương hướng về phía thái giám bóng lưng nói: "Cung bên trong hết thầy mạnh khỏe a?"

Vân Đan ngừng bước quay người, nhìn chằm chằm Hồ Quế Dương nhìn một hồi, ngẩn ngui cười một tiếng, "Người cái gì cũng không biết."

"Thật sao? Có muốn nghe hay không ta nói vài lời?"

Vân Đan lộ ra do dự, các đạo sĩ đã làm tốt chuẩn bị, Vân Đan hướng cầm đầu đạo sĩ gật gù đầu, biểu thị có thể bắt đầu thi pháp, rồi mới chậm rãi hướng đi Hồ Quế Dương, "Người còn có một chút thời gian."

"Sự tình muốn từ Lý Tử Long bắt đầu nói lên."

Vân Đan bắt động thanh sắc.

"Năm ngoái bảy tháng bảy sơ, yêu hồ lần thứ nhất đêm ra, giết chết một người, nhưng này chỉ là chướng nhãn chi pháp, thẳng đến mấy ngày sau khi, yêu hồ mới giết chết cái thứ nhất mục tiêu chân chính, ta không muốn nói ra đó là ai, dù sao chúng ta lòng dạ biết rõ."

Vân Đan khoe miệng hơi động một chút, hiển nhiên vẫn là không có coi ra gì.

"Tại cái kia sau khi, yêu hồ tập nập sát thương nhân mạng, quỹ tích tựa hồ hỗn loạn, kỳ thật vừa vặn vượt thành một vòng." Hồ Quế Dương dừng lại một chút, lập tức nói bổ sung: "Quần hoàng thành một vòng. Rồi mới chính là Lý Tử Long bị bắt."

"Chính là bị nghĩa phụ của người bắt lấy." Vân Đan mở miệng nói, mang theo một điểm chế giễu ý vị.

"Lý Tử Long là từ nơi khác tới một tên thần côn, lừa gạt mấy tên thái giám tín nhiệm, một số thứ trà trộn vào hoàng thành, thậm chí đăng lâm Vạn Tuế son."

Vân Đan cười lạnh, Lý Tử Long nhất án, đối trong cung thái giám là cái đã kích, cũng may Hoàng đế cũng không trách tội tất cả mọi người, ngược lại đề bạt số ít thái giám, trong đó có một bước lên mây Ưông Trục.

"Lý Tử Long bị bắt sau khi, yêu hồ biến mất một đoạn thời gian, thẳng đến nghĩa phụ sau khi chết, yêu hồ xuất hiện lần nữa."

"Người đến tột cùng muốn nói cái gì? Những chuyện này người người đều biết." Vân Đan quay đầu nhìn thoáng qua, pháp sự tiến triển thuận lợi, chân đạp Thập Nhị Luật phương vị các đạo sĩ đã khoa tay múa chân, hiện ra điên cuồng thái độ.

"Đông, nam, tây, bắc, trung, yêu hồ đã hoàn thành giai đoạn trước nhiệm vụ, muốn đối cuối cùng nhất mục tiêu hạ thủ. Yêu hồ cũng không phải là Lý Tử Long nuôi dưỡng, hoàn toàn tương phản, Lý Tử Long bị yêu hồ lợi dụng, hẳn không chỉ bản thân lẫn vào hoàng thành, cũng đem yêu hồ mang vào."

"Lý Tử Long bây giờ ngay tại nhốt tại Đông xường, người nghĩ rằng chúng ta cái gì đều không hỏi ra sao?"

"Vấn đề ngay ở chỗ này, Lý Tử Long cũng không biết mình đã bị lợi dụng, khi hắn đem yêu hồ mang vào hoàng cung lúc, căn bản không biết rõ tình hình, tự nhiên cũng liền không có cách nào cung khai đi ra, nghiêm hình tra tấn phía dưới, Đông xường để hắn thừa nhận cái gì, hắn liền thừa nhận cái gì."

Vân Đan lại không lên tiếng.

"Yêu hồ mục đích không phải giết người, mà là phá hư."

"Phá hư?"

"Đúng, hắn muốn phá hư hoàng thành năm nơi cấm địa, kẻ bị giết nhưng thật ra là cấm địa thủ hộ giả."

"Người không phải không tin tưởng những vật này sao?"

"Ta tin hay không râu ria, yêu hồ tin tưởng, sở dĩ hắn muốn giết người, phá hư cấm địa sau khi, mới có thể tiến nhập hoàng cung hạch tâm chi địa. Các người tin tưởng, cho nên mới như thế khẩn trương, khắp nơi đuổi bắt yêu hồ, thậm chí tin vào Linh tế cung đạo sĩ, muốn dựa dẫm vào ta bức ra một đầu yêu hồ tới. Mà Hoàng đế, đang do dự, không biết nên tin còn là không nên tin. Mục tiêu của các người là để Hoàng đế tin tưởng trên đời thật có yêu hồ, đồng thời bảo đảm hoàng cung vẫn nhận bảo hộ, sẽ không nhận yêu ma xâm lấn."

Vân Đan đột nhiên cười một tiếng, "Người không có đi ra yêu ngôn hoặc chúng, là cái tồn thất không nhỏ."

"Ta nói đến không đúng sao?"

"Ta sẽ không lại đối với người lộ ra bất cứ chuyện gì, an tâm hiện hình đi, kết thúc đây hết thảy, làm cho tất cả mọi người đều an tâm, liền ngay cả người chính mình cũng có thể an tâm, tối thiểu người có thể biết yêu hồ chân thực ý nghĩ, không cần đoán đến đoán đi."

Vân Đan đi ra, Hồ Quế Dương đưa mắt nhìn, nhìn thấy lão thái giám vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, hắn lộ ra mỉm cười.

Vân Đan dù sao vẫn là đem Hồ Quế Dương lời nói tưởng thật, coi là những lời này đều đã truyền đến Viên Bản trong tai, sở dĩ hắn muốn tìm người đem tin tức truyền ra ngoài.

Hồ Quế Dương không phải đi theo Triệu Anh phá án nhiều nhất nghĩa tử, lại là đọc sách nhiều nhất người, nhân cực nhàm chán, hắn đem cho phép xem hồ sơ vụ án cơ hồ đều xem qua một lần, đối lừa đảo, tin đồ loại người này thủ đoạn cùng ý nghĩ như lòng bàn tay, căn cứ hắn từ Hóa Thần giáo trưởng lão nơi đó lấy được chút ít tin tức, suy luận ra một cái lớn "Âm mưu".

Hắn biết, bản thân suy luận khẳng định trăm ngàn chỗ hở, nhưng là tất có một điểm chân thực đồ vật có thể xúc động Vân Đan.

Viên Bàn thất thế, Uông Trục đắc thế, chỉ có bốc lên song phương đấu tranh, Hồ Quế Dương mới có tự cứu cơ hội.

Đây chính là hán toàn bộ kế hoạch, có thể thành công hay không, đã không do hán đã khống chế.

Vân Đan rất mau trở lại đến, xa xa đứng ở tường xây làm bình phong ở cổng phụ cận, không muốn lại tới gần Hồ Quế Dương.

Các đạo sĩ pháp sự tiến hành đến hừng hực khí thế, Tứ Tượng, Bát Quái vị trí đạo sĩ cũng hiện ra mấy phần điên cuồng, lại là run rẩy, lại là run rẩy, trong tay khí cụ lại bất loạn, thỉnh thoảng hô một tiếng "Chân Quân quang độ".

Chỉ còn lại có Thái Cực cùng Lưỡng Nghi vị trí ba tên đạo sĩ còn bảo trì bình thường, chờ bọn hán cũng mời đến thần linh hàng thần, pháp sự liền nên đại công cáo thành.

Hồ Quế Dương ngẩng đầu nhìn một chút trời, thời gian còn lại không nhiều lắm, pháp sự nếu như không sinh hiệu, các đạo sĩ nhất định sẽ muốn những biện pháp khác tạo ra "Yêu hồ", Hồ Quế Dương đối với cái này không chút nghi ngờ, tựa như Hòa Thân giáo, các tín đồ đều rất thành kính, thế nhưng là không chậm trễ các trưởng lão thao túng "Chân hỏa" lấy lấy được hiệu quả tốt nhất.

Hán đi đến kết nối trước sau viện cổng, bảy tên huynh đệ vẫn ngăn ở nơi đó, một là phòng ngừa Hồ Quế Dương đào tẩu, hai là cũng muốn tận mắt nhìn "Yêu hồ" sinh ra.

"Nghĩa phụ cả đời làm gương tốt, các người vẫn tin tưởng loại sự tình này?" Hồ Quế Dương đứng ở mười bước bên ngoài hành lang vũ phía dưới, không tiếp tục đến gần.

"Nghĩa phụ bản thân không tin quý thân, nhưng là cũng không phản đối, mẹ nuôi tin phật, nghĩa phụ cho tới bây giờ không có quản qua." Một tên nghĩa tử nói.

Hồ Quế Dương cười lắc đầu, "Các người thật sự là một lũ ngốc, trách không được bị lưu lại chịu chết."

Một tên nghĩa tử muốn đứng ra, phóng ra một bước lại rút trở về, "Chúng ta không phải chịu chết, là muốn nhìn lấy người biến yêu."

Hồ Quế Dương quay đầu nhìn thoáng qua, Lưỡng Nghi vị trí đạo sĩ cũng bắt đầu lung tung múa kiếm, thế là hướng bảy tên huynh đệ nghiêm nghị nói: "Suy nghĩ kỹ một chút đi, ta ngốc các huynh đệ, tất cả mọi người đã phân biệt đầu phục Đại ca, Ngũ ca, chỉ có các người. . ."

"Ngũ ca đã tiếp nhận ta." Một tên nghĩa tử cướp lời, còn có một chút đắc ý.

Hồ Quế Dương hiểu rất rõ mấy người này, "Đó là vì lừa các người lưu tại Triệu trạch, có chút tự mình hiểu lấy đi, các người bảy vị có thể nói là không còn gì khác, ngoại trừ nghĩa phụ, ai cũng sẽ không thu lưu các người. Sớm đêm tỉnh ngộ, đi đem binh khí lấy ra, tối thiểu có thể tự vệ một chút."

"Hán đang khích bác ly gián, đây là biến yêu hồ diễm báo!"

Hồ Quế Dương cười to, "Các người chết không có gì đáng tiếc, nhưng đáng tiếc chính là Tiểu Cúc cùng tiểu Cần, các nàng cùng toàn bộ sự việc không quan hệ, chỉ là bởi vì vô dụng. . ." Hán đột nhiên nhớ tới cái gì, miệng há lấy, lại nói không ra lời nói tới.

Bảy tên nghĩa tử bắt đầu còn rất tức giận, lúc này nhưng có điểm sợ hãi.

"Nhanh đóng cửa lại, hán phải đòi!"

"Lưu cái lỗ, ta muốn thấy rõ sở điểm."

"Nhìn cái gì nhìn? Yêu hồ hội giết người."

"Linh tế cung nhất định có thể chấn trụ yêu hồ."

"Mọi người tốt xấu huynh đệ một trận. . . Tam lục đệ, người còn có di ngôn sao?"

"Đồ ngốc!" Hồ Quế Dương phun ra hai chữ, xoay người chạy, nhắm trúng bảy vị huynh đệ càng thêm nổi nóng, đem cuối cùng nhất một điểm tình huynh đệ cũng xóa đi.

Hồ Quế Dương xác nhận vì cái này bảy vị huynh đệ là đồ ngốc, nhưng hán vừa rồi mắng nhưng thật ra là bản thân.

Mấy bước nhảy đến trong đình viện ở giữa, Hồ Quế Dương ánh mắt vượt qua chính bắt đầu phát run Thái Cực vị đạo sĩ, hướng tường xây làm bình phong ở cổng hạ Vân Đan la lớn: "Đoạn Đăng hạp!"

Vân Đan tiến lên một bước, tựa hồ không có nghe tiếng.

"Yêu hồ muốn giết hết Đoạn Đăng hạp người sống sót, đây chỉ là bắt đầu, không chỉ Triệu gia nghĩa tử, còn có năm đó nữ đồng, cung bên trong thái giám, đều là mục tiêu, liền Uông Trục cũng không ngoại lệ! Yêu hồ mưu đồ so với các người tưởng tượng được càng lớn!"

"Suy nghĩ lung tung, người chuẩn bị kỹ càng biến yêu." Vân Đan thỏa mãn nói, hắn bây giờ chỉ quan tâm một sự kiện.

Hồ Quế Dương hoàn toàn chính xác có chút choáng đầu, nhưng đây là bởi vì quá muộn, hắn từ nhỏ đã dạng này, vừa đến nửa đêm liền mệt rồi, cứ thế với không tham ngộ gia trì tục cả đêm hành động, mất đi rất nhiều cơ hội lập công.

Nhưng hắn rất thanh tỉnh, một điểm không cảm thấy bản thân sẽ phát sinh biến hóa.

"Chuyến cáo Uông Trục, tình cảnh của hắn rất nguy hiểm, yêu hồ sau khi còn sẽ có Yêu Lang, Yêu Cầu, chân chính kẻ chủ mưu. . ."

Hồ quế trận trong đầu ông một tiếng, hết thấy trước mắt đều đang xoay tròn, lay động.

Thật sự là hắn thường xuyên mệt rồi, thế nhưng là cho tới bây giờ không có khổ đến loại tình trạng này, so uống một vò lão tửu còn muốn mê muội.

Vân Đan đã xa ngủt ngàn dặm không thể gặp, các đạo sĩ thân ảnh dần dần trở nên mơ hồ, phảng phất yêu ma loạn vũ.

Hồ Quế Dương vẫn không tin "Biến yêu" loại này quái sự, hắn biết mình khẳng định trúng chiêu, dùng sức cắn môi một cái, lão đảo chạy hướng mình ở phòng trọ, quỳ trên mặt đất sờ tới sờ lui, cuối cùng tìm được chuỗi này bị hắn vứt bỏ chửi thề.

Hắn không chút do dự tại trên đùi mình đâm một cái, máu tươi lập tức dừng mãnh tiến ra, đau đớn cấp tốc truyền khắp toàn thân.

Hắn lại thanh tỉnh, kiểm ôm lấy đứng dậy, đi tới cửa, xông bên ngoài cất tiếng cười to, "Lão tử Hồ Quế Dương, thuở nhỏ không tin tà, muốn cho ta biến yêu, các người vẫn phải dùng nhiều mấy chiêu."

Các đạo sĩ phảng phất giống như không nghe thấy, tiếp tục thi pháp, thân thể uốn éo đến kịch liệt hơn, tiếng trống, nao tiếng càng lộ ra cấp bách.

Chỉ có Vân Đan có vẻ hơi bối rối.

Hậu viện truyền đến tiếng kêu thảm thiết, bảy tên nghĩa tử cùng hai tên nha hoàn hiển nhiên đang lọt vào đồ sát.

Hồ Quế Dương đau lòng, lại không tự trách, dù sao hắn ai cũng cứu không được, càng thêm lớn tiếng nói: "Lão thái giám, nhìn kỹ, ta liền đứng ở chỗ này!"

Vân Đan không lên tiếng, ngược lại lùi lại mấy bước, trốn ở tường xây làm bình phong ở cổng trong bóng tối.

Hậu viện tiếng kêu rất nhanh biến mất, Hồ Quế Dương lại cảm thấy đầu vầng mắt hoa, vừa ngoan tâm, đem đâm trên chân chửi thề vòng vo một chút, đau đến nhe răng nhếch miệng, lại lần nữa khôi phục thanh tỉnh.

Thông hương hậu viện cửa mở, Hồ Quế Dương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái toàn thân tuyết trắng thân ảnh chậm rãi đi tới.

"Ha ha, nguyên lai ta là một đầu bạch hồ. Linh tế cung, các người vẫn là dùng lên lão chiêu số, dự định giết chết ta sau khi vu oan a?"

Linh tế cung chúng đạo sĩ một mực khoa tay múa chân, thật giống là dẫn tới thần linh hàng thân, lúc này lại đều đột nhiên đình chỉ động tác, kiểm cũng không múa, trống cũng không gõ, ngơ ngác nhìn người áo trắng, lẫn nhau nhìn nhìn, tựa hồ cũng không nhận ra người này.

"Trang đến thật giống, các người hắn là đi làm con hát." Hồ Quế Dương khen.

Áo trắng đưa tay phải ra, vậy thì thật là một cái móng vuốt, bốn cái dài đầu ngón tay ở dưới ánh trăng lóe ra hàn quang.

Hồ Quế Dương vừa muốn chế giễu móng vuốt làm được rất thật, người áo trắng động thủ.

Mục tiêu không phải Hồ Quế Dương, mà là Linh tế cung đạo sĩ.

Máu tươi như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34 : Lợi dụ

Đến nửa sau đêm, Hồ Quế Dương thực sự buồn ngủ quá, cuối cùng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, một giấc đến hừng đông, thế mà ngủ rất say, rồi giở giường sau khi nhìn thấy Hà Ngũ phong từ tứ ngưỡng bát xoa còn đang ngủ, không khỏi bội phục kẻ này lười công, mặc cảm.

Hồ Quế Dương phủ thêm áo ngoài, cảm thấy bụng rất đói, bên ngoài đã rất sáng, nhưng không ai đứng hạn đưa tới điểm tâm.

"Coi như ta là thần tiên, cũng không thể không ăn cơm a." Hồ Quế Dương lê lấy giày đi tới cửa, đưa tay đẩy cửa, vừa muốn gọi người, môn vậy mà mở.

Mấy ngày nay hắn một mực bị giam lỏng tại phạt đường bên trong, ngoài cửa phòng khóa, nửa bước không được ra ngoài, không biết thời điểm nào khóa được mở ra.

"Tại sao đại gia tất cả đều thần thần đạo đạo? Liền không thể đem lời nói rõ ràng ra sao?" Hồ Quế Dương cất bước ra khỏi phòng, thật sâu hút vào một thanh không khí mới mẻ, chân còn không có toàn tốt, khắp khiêng đi đến giữa sân, không nhìn thấy bất luận kẻ nào.

Cái gọi là không cảm thấy kinh ngạc, những ngày này hắn thấy qua dị sự quá nhiều, vô luận phát sinh cái gì đều có thể tiếp nhận, kéo lấy chân đi đến tiền viện.

Thi thể, vết máu sớm đã bị thu thập đi rồi, đình viện góc Tây Bắc có một mảnh mới thổ, hắn là vừa mới lấp xong không lâu, Hồ Quế Dương đi vòng đi qua, đi vào phòng trước.

Trong sảnh cũng không ai, nhưng là quan tài lại bị trả lại, Hồ Quế Dương một cái người phí sức đem nắp quan tài mở một thước có thừa, hướng bên trong liếc mắt nhìn.

Vẫn là trống không.

Giày vò một hồi, Hồ Quế Dương có chút mệt mỏi, tìm tới cái ghế ngồi xuống, duỗi thẳng thụ thương chân, nhìn qua bên ngoài ngăn người.

Chính đối diện, một cái người từ tường xây làm bình phong ở cổng phía sau quần đi ra, xa xa phát.

Hồ Quế Dương không nhúc nhích, ngồi ở chỗ đó chờ đến người đi vào đại sảnh, "Không có ý tứ, chân có tổn thương, không có cách nào nghênh đón Xưởng công."

Uông Trục lại thay đổi thanh y nón nhỏ, dáng dấp đã tuần tiếu lại cơ linh, cùng nói là Hoàng đế bên người quyền hoạn, càng giống là nhà giàu có bên trong tinh ranh nô.

"Nghe nói người đâm bản thân một đao, lợi hại, có một cái từ, gọi cái gì tới. . ." Uông Trục minh tư khô tưởng.

"Trắng sĩ chặt tay?"

"Đúng, người mặc dù không có đứt cổ tay, nhưng là đâm đâm bản thân một đao người cũng không có mấy cái." Uông Trục tìm một cái khác cái ghế dựa ngồi xuống.

"Không nhiều, nhưng cũng không ít, Xưởng công nếu mà muốn, ta có thể từ trên mặt đường cho người tìm mười mấy cái đến, bọn hắn bình thường ngoa nhân cũng đâm đâm bản thân một đao, vì nịnh nọt Xưởng công, coi như đâm cho lỗ thủng cũng không nói chơi."

"Ồi ôi, không cần làm phiền, người nói những này vô lại lưu manh, Tây xưởng cổng mỗi ngày tụ lấy một đồng, đánh đều đánh không đi."

"Chắc là Xưởng công cầu hiền như khát, mới có thể dẫn tới những này anh hùng hảo hán."

"Cầu thí anh hùng hảo hán, ta muốn là thật có thể người làm việc, bọn hắn sẽ chỉ vu oan hãm hại, còn dễ dàng được thu mua, trông cậy vào bọn hắn tìm kiếm tham quan ô lại, đó là nằm mơ."

Nói đến hưng khởi, Uông Trục đứng người lên, đi đến Hồ Quế Dương trước mặt, "Tất cả mọi người coi là Tây xưởng là một cái khác Đông xưởng, cho là ta là một cái khác một bước lên mây thái giám, nhưng ta không phải, ta thống hận nhất tham quan ô lại, thế muốn đem bọn hắn một mẻ hết gọn. Ta tuổi còn nhỏ, kém kiến thức, bản sự thấp, căn cơ cạn, bệ hạ tại sao tín nhiệm ta? Cũng là bởi vì phần này thống hận."

"Xưởng công quá khiêm tốn." Hồ Quế Dương lãnh đạm nói, không rõ tiểu thái giám tự nhủ những thứ này làm gì, "Bản lĩnh của người lại lớn một điểm, đầu lâu của ta hiện tại đoán chừng liền phải treo ở Linh tế cung trên cửa chính, hai bên phối hợp bị chém đứt thủ trào, lại cho ta trên mặt làm điểm lông trắng, trong miệng dài mấy cái nanh cái gì."

"Ha ha, người cái chủ ý này không tệ, có thể Tây xưởng không biết cái này sao làm, nếu như người thật sự là yêu hồ, chúng ta sẽ đem chuyện này đề xuống, đối ngoại tuyên xưng đây chính là một trận ngoài ý muốn."

Hồ Quế Dương vỗ tay tán thưởng: "Quả nhiên là Xưởng công, xuất thủ bất phạm, cái gọi là càng che càng lộ, Tây xưởng càng là ức mà không phát, ngoại nhân càng sẽ tin tưởng ta chính là yêu hồ."

Uông Trục nụ cười trên mặt biến mất, "Ta muốn là thật yêu hồ, không phải giả tạo đi ra hàng giả."

"Nói như vậy, ta không phải yêu hồ rồi?"

"Người không phải, Linh tế cung phạm vào một sai lầm, kỳ thật người là yêu hồ người bị hại, yêu hồ giấu ở trên thân thể người. . ."

Hồ Quế Dương khoát tay, "Được rồi, vẫn là cái kia một bộ, ta đã chán nghe rồi. Ngoại trừ mấy ngày không có tắm rửa, trên người của ta sạch sẽ, người có thể tìm ra một đầu con rắn, ta đều thừa nhận bản thân là yêu hồ."

"Tốt a, không nói những thứ này." Ưông Trục lại lộ ra tiểu dung, "Người biết ta vì sao mà đến đây đi?"

"Muốn cho ta gia nhập Tây xưởng?"

"Đúng, kế thừa nghĩa phụ của người Triệu Anh sự nghiệp, chuyên bắt những cái kia yêu ngôn hoặc chúng, giết hại lương dân người nham hiểm."

"Người thống hận nhất không phải tham quan ô lại sao?"

"Yêu ngôn hoặc chúng người thường thường cùng tham quan ô lại cấu kết, cái này gọi là. . . Cái gì tới?"

"Cùng một giuộc? Lang bá vi gian?"

"Lang bá vi gian, người bắt bá, ta bắt lang."

"Ồi ời." Hồ Quế Dương cười hai tiếng, "Biến hóa này có thể có chút lớn a, yêu hồ án đâu? Liên như thế kết thúc?"

"Vân Đan cùng Linh tế cung đều nói yêu hồ đã bị sét đánh chết, trong viện hoàn toàn chính xác cũng có hổ, lông tóc một loại đồ vật, nhưng ta không quá tin tưởng, dự định để người tiếp tục tra được."

Hồ Quế Dương đưa tay nhẹ nhàng xoa chân, không có nói tiếp.

"Toàn bộ Tây xưởng lực lượng tùy người điều khiển, người bây giờ là Yên sơn tiền vệ thủ Bách hộ, chờ người điều tra rõ yêu hồ án chân tướng, ta bảo đảm người một cái Cẩm Y Vệ chỉ huy thêm sự."

Chỉ huy thêm sự là chính tứ phẩm quan nhị, nhớ năm đó, Viên Bân hộ giá có công, hồi kinh sau khi mới phong một cái chỉ huy thêm sự, lấy Hồ Quế Dương lý lịch, cái này được xưng tụng là một bước lên trời.

"Thế tập?"

"Đương nhiên." Ưông Trục cười nói.

"Ngồi công đường xử án quản sự?"

"Có công người, khẳng định phải chương thực quyền."

"Ồi, thật có một ngày đó, Đại ca, Ngũ ca há không đều thành thuộc hạ của ta?"

"Gặp người chỉ có thể quỳ lạy."

Hồ Quế Dương nghĩ một lát, lắc đầu, "Người biết, ta căn bản không tin tưởng yêu hồ, người để cho ta tra án, cuối cùng nhất đưa cho người sẽ chỉ là một cái vô tri cuồng đồ."

"Trên đời này thật có yêu hồ." Ưông Trục nghiêm túc nói, "Bất quá người nếu là có thể chứng minh ở kinh thành sát thương vô số yêu hồ là giả, cũng được, ta vẫn là hội bảo đảm người làm tới chỉ huy thêm sự. Ta chỉ cần chân tướng, đến nỗi người tin tưởng cái gì đều không trọng yếu. Người cùng ta, chúng ta chính là mới một đôi Triệu Anh cùng Viên Bân: Người cho ta chân tướng, ta bảo đảm người không có hậu cố chi ưu."

Lấy Ưông Trục địa vị, hoàn toàn chính xác có thể làm được điểm này, khả năng so năm đó Viên Bân còn muốn kiên cố.

"Ta vẫn là đến suy tính một chút."

"Tùy người, ngày mai ta tại Tây xưởng, tùy thời xin đợi."

Ưông Trục chấp tay chuẩn bị cáo từ, Hồ Quế Dương đứng người lên, "Là cái gì để người thay đổi chủ ý?"

"Linh tế cung đám hỗn đản này, hướng ta thề nói nhất định có thể bắt được yêu hồ, kết quả lại là một đồng chết thi cùng mấy khối da lông, nhưng là đêm đó lời mình cùng bạch quang luôn có, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy. Ta nghĩ, thần tiên nếu như không chịu trợ giúp đạo sĩ, vậy liền nhất định là tại giúp người."

Hồ Quế Dương không lời có thể nói, một tên tin tưởng quỷ thần Xưởng công, đối với hiện tại hắn tới nói, chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Ưông Trục đi rồi, Hồ Quế Dương không có tiễn đưa, một mình tại trong sảnh đứng một hồi, đi đến bên ngoài, đứng ở đó phiến mới bồi bùn đất bên cạnh, cố gắng nghĩ lại cảnh tượng lúc đó, thật sự là hắn nhìn cái gì đều là màu trắng, nhưng này cùng những người khác nhìn thấy bạch quang hẳn không

có quan hệ.

Hà Ngũ phong tử vọt đực tiếng nói ở sau người vang lên, "Điểm tâm ăn cái gì?"

"Đi đâu hèm, có cái gì mua cái gì."

"Tiền đâu?"

"Ngươi đem bên trên."

"Không đúng sao, ta cũng không có nghe nói qua người hầu cho chủ nhân đem tiền."

"Ngươi nói là thiện tâm chủ nhân tốt, ta không phải."

Hà Ngũ phong tử nghĩ đi nghĩ lại, "Tốt a, trên người của ta còn có mấy văn tiền, ra tù thời điểm bọn hắn trả lại cho ta. Qua hôm nay còn có ba ngày, nói trước một tiếng, mười ngày người hầu đương xong sau khi, ta nhất định phải hung hăng đánh ngươi một chầu."

"Tốt." Hồ Quế Dương vẫn chỉ để ý khỏi kia bùn đất.

Hà Ngũ phong tử vây quanh Hồ Quế Dương vòng vo nửa vòng, "Ta thật nghĩ hiện tại liền đánh ngươi, cũng có người hầu đánh chủ nhân a?"

Hồ Quế Dương cuối cùng ngẩng đầu, "Ngươi học qua Hòa Thần Quyết?"

"A, ngươi thế nào biết. . . Đây là bí mật."

"Có người để ngươi dạy ta Hòa Thần Quyết a?"

Hà Ngũ phong tử nhìn lấy Hồ Quế Dương, đột nhiên cười ha ha, "Ha ha, ngươi thật là có thể nói giỡn lời nói, dạy ngươi Hòa Thần Quyết? Ha ha, đầu tiên ngươi đến có thượng giai căn cốt, vẫn phải niên kỷ đủ nhỏ, tiếp theo. . . Ha ha, không có thần tiên sư phụ đã thông Tiên mạch, ngươi luyện cái rắm a, ha ha, chết cười ta."

Hà Ngũ phong tử ôm bụng đi rồi, cũng không xách đánh chủ nhân chuyện.

Hồ Quế Dương không quan trọng, tiếp tục chăm chăm nhìn bùn đất, "Hà bách vạn thật đúng là bảo trì bình thân."

Hà bách vạn vài ngày trước chủ động nhắc tới Hòa Thần Quyết, Hồ Quế Dương coi là Hà Ngũ phong tử vì thế mà đến, phát hiện không đúng sau khi, liền đem chuyện này để qua não sau, dù sao hắn không nóng nảy.

Lại có người từ tường xây làm bình phong ở cổng bên kia vòng qua đến, nhìn thoáng qua, có lại thân trở về, không bao lâu, từ ngoài viện đi tới hai người, một cái là Viên Bản, một cái là tùy tùng.

"Ngươi làm được phi thường tốt, không có cô phụ Triệu Anh thưởng thức cùng tín nhiệm." Viên Bản cười ôi ôi nói, thái độ so trước đó hòa ái rất nhiều.

"Viên đại nhân tới chậm một bước." Hồ Quế Dương nói.

Viên Bản sắc mặt biến hóa, "Ngươi đáp ứng đi Tây xường rồi?"

"Còn không có, nhưng là Viên đại nhân tới so Uông Trực muộn, nói rõ tại Hoàng đế trước mặt, Viên đại nhân đã thua, đã như vậy, ta tại sao không nhìn về phía mạnh hơn một phương?"

Tùy tùng hiện lộ vẻ giận dữ, đang muốn tiến lên, bị Viên Bản ngăn lại, "Ngươi nói đúng, ta đích xác thua một chiêu, không thể kịp thời chạy đến cứu trợ, nhưng là so sánh Tây xường, ta có một cái ưu thế."

"Ồ?"

"Giống như ngươi, ta không tin yêu hồ, lời mình cũng tốt, bạch quang cũng được, mặc dù làm người nghe kinh sợ, nhưng là nhân lực cũng có thể làm đến, chỉ là cần xảo diệu thiết kế. Tây xường công bố hắn chỉ cần chân tướng a? Loại lời này đơn giản là ngộ biến từng quyền, cuối cùng nhất hắn vẫn là phải tìm ra quỷ thần. Ta khác biệt, ta có thể tiếp nhận chân tướng."

Gặp Hồ Quế Dương không có biểu hiện ra rõ ràng hứng thú, Viên Bản tiến lên hai bước, "Ta nói qua, trong triều còn có rất nhiều đại thần không hy vọng nhìn thấy bộ hạ sùng kính quỷ thần, bọn hắn đều sẽ hướng ngươi cung cấp trợ giúp."

"Đến tột cùng đều có ai đâu?"

Viên Bản lúc này không tiếp tục giấu diếm, "Đương triều thủ phụ, Cẩn Thân điện Đại học sĩ Thương đại nhân." Dừng lại một lát, hắn tiếp tục nói: "Thương đại nhân nguyện ý gặp ngươi."

Đại học sĩ Thương Lộ, có "Triều ta hiền tá Thương công thứ nhất" lời ca tụng, lịch sử ba triều, chính là không thể tranh cãi bách quan đứng đầu.

Hồ Quế Dương thật có chút ngoài ý muốn, "Yêu hồ nhất án, thật có như thế trọng yếu?"

"Trọng yếu là bệ hạ đến tột cùng sẽ tin tưởng loại kia thuyết pháp, Hồ Quế Dương, bệ hạ tự mình chỉ định người điều tra yêu hồ án, trải qua này nhất án, người đem lưu danh sử xanh."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Không cần chỗ dựa

Sự tình còn muốn quay lại đến vài ngày trước đêm ấy, phát sinh trong Triệu trạch lời mình cùng bạch quang, chấn động nửa cái đông thành, cũng đánh thức trong hoàng cung rất nhiều người.

Lại sợ vừa giận Hoàng đế lập tức phái người xuất cung điều tra nguyên nhân.

Cùng thời khắc đó, Vân Đan cùng ba tên đạo sĩ chặt vật không chịu nổi trốn về Linh tế cung, thay đổi quần áo, chuẩn bị xong một bộ lí do thoái thác, công bố là bọn hắn dẫn tới Thiên Lô, đánh chết yêu hồ cùng Hồ Quế Dương —— bọn hắn lúc này còn không biết Hồ Quế Dương còn sống, đồng thời bị đem đến hậu viện phật đường, còn tưởng rằng hắn cùng người áo trắng đồng quy với lấy hết.

Một mực chờ ở Tây xường Uông Trục, tiếp nhận rồi bốn người này lừa gạt, coi là đây là một trận trước nay chưa có đại thắng lợi, tiếc nuôi duy nhất là không thể bắt được sống yêu hồ.

Lúc này trời đã hơi sáng, Uông Trục rời đi Tây xường, cao hứng bưng bưng tiến về hoàng cung báo tiếp.

Tại Hoàng đế trước mặt, Uông Trục mất hết thể diện.

Xuất cung tìm hiểu tin tức người là Đông xường thái giám, mang về thuyết pháp cùng Tây xường hoàn toàn khác biệt, Quan Âm tự trong ngõ hẻm đông đảo Cẩm Y Vệ không chỉ có tận mắt nhìn thấy Vân Đan cùng đạo sĩ y phục lam lũ, thất kinh chạy ra Triệu trạch, mà lại tại hậu viện phật đường bên trong tìm được vẫn còn sống Hồ Quế Dương.

Vân Đan bọn người vội vã đào mệnh, vội vã thuyết phục Xường công Uông Trục, bởi vậy chưa kịp giao phó ở đây Cẩm Y Vệ, Đông xường thái giám vừa đến, tất cả mọi người nói đều là lời nói thật.

Uông Trục bị Hoàng đế hung hăng khiển trách một chầu, quỳ trên mặt đất dập đầu liên tiếp mười cái khấu đầu, khóc ròng ròng, ôm lấy tất cả trách nhiệm, thật vất vả mới thu hoạch được tha thứ, nhưng là hắn đáng về chặt vật đã trở thành trong cung đàm tiếu.

Tây xường nói chết, Đông xường nói sinh, cứ như vậy, tên Hồ Quế Dương nhận Hoàng đế chú ý, trước đó, hắn chỉ là một tên phổ thông "Yêu nhân", bây giờ lại bằng thêm mấy phần thần kỳ sắc thái.

Uông Trục rất thông minh, tại Hoàng đế trước mặt đảm nhiệm nhiều việc, không có đem trách nhiệm trốn tránh cấp, trở lại Tây xường sau khi, mới đưa lửa giận khuyh tiết đến Vân Đan bọn người trên đầu, cụ thể tràng cảnh ngoại nhân không được biết, chỉ là có nghe đồn nói thái giám lạnh lạnh tiếng rống một mực truyền đến trên đường cái.

Đông xường, Tây xường triển khai một trận độ sức.

Linh tế cung đạo sĩ mặc dù thừa nhận sai lầm, nhưng là vẫn khẳng khái Hồ Quế Dương là yêu, chỉ bất quá pháp lực ngoài ý liệu cao cường, lại cho bọn hắn một cơ hội, tất nhiên có thể để cho hiện ra nguyên hình.

Đông xường thì đưa ra một loại cách nói khác, Hồ Quế Dương có lẽ chỉ là người bình thường, nhưng hắn có thần linh âm thầm tương trợ, mới có thể biến nguy thành an, trở về từ cõi chết.

Viên Bân cũng cuối cùng đạt được Hoàng đế triệu kiến, hắn là Hồ Quế Dương nghĩa phụ lão cấp trên, rất sớm đã nhận ra "Tuyệt từ giáo úy", tin tưởng tất cả dị sự đều có thể đạt được giải thích, dùng Triệu Anh lại nói, "Phía sau hắn là người tham lam tâm" .

Hoàng đế do dự, tại Viên Bân thận trọng dưới sự dẫn đường, Hoàng đế cuối cùng làm ra quyết định, chỉ định Hồ Quế Dương điều tra yêu hồ án, cụ thể thuộc về cái nào nha môn, cũng từ Hồ Quế Dương chính mình quyết định.

Uông Trục không có mặt đi Hoàng đế tin cậy, sợ dĩ cái thứ nhất đạt được hứa gì, đến Triệu trạch lôi kéo Hồ Quế Dương.

Đây đều là Viên Bàn một người thuyết pháp, Hồ Quế Dương tin tưởng hẳn không có nói láo, nhưng chưa hẳn nói ra toàn bộ tình hình thực tế.

"Thù phụ Thương đại nhân nguyện ý gặp ngươi một mặt. Mặc dù trước đó không có kết giao, nhưng là Thương đại nhân rất thương thức nghĩa phụ của ngươi, nhất là thương thức hẳn không tin quỷ thần kiên nghị quyết tuyệt. Thương đại nhân nói, kính thần sợ quỷ, chính là nhân chi thường tình, nhưng đáng tiếc tại yêu nhân dẫn dụ phía dưới, thường thường sẽ làm quá mức, thí dụ như người đều là ái tử, một khi yêu chiều, lại hại mình hại tử. Bên cạnh bề hạ chưa hẳn không có yêu nhân, chúng ta làm thần tử, nên cố gắng thay bề hạ quét dọn yêu nhân, này không phải một người sự tình, cả triều văn võ đều là đương tận chức tận trách."

Hồ Quế Dương nhin được nói quái thoại xúc động, "Ta thật không biết nói cái gì mới tốt."

"Có cái gì lời nói, nhìn thấy Thương đại nhân lại nói không muộn." Viên Bàn mỉm cười nói.

"Sau này Thương đại nhân chính là ta chỗ dựa rồi?"

"Cả triều văn võ đều là người chỗ dựa, quản lý thiên hạ dựa vào là triều đình, là thánh hiền chỉ đạo, không phải hoạn quan cùng người xuất gia. Có người muốn dẫn dụ bề hạ sa vào với quỷ thần chỉ đạo, chỉ cần là còn có một chút trung tâm đại thần, cũng sẽ không đồng ý."

Hồ Quế Dương nghĩ đi nghĩ lại, "Ta hiện tại không muốn gặp Thương đại nhân."

Viên Bàn mặt lộ vẻ kinh ngạc, bên cạnh tùy tùng nhin không được nói: "Hồ Quế Dương, đây cũng không phải là người có muốn hay không vấn đề."

Viên Bàn đưa tay ngăn lại tùy tùng nói tiếp, "Muốn tắt người có bất đắc dĩ nguyên nhân."

Hồ Quế Dương cười nói: "Cũng là không phải, chẳng qua là cảm thấy vô công bất thụ lộc, ta bất quá là may mắn trốn qua nhất nạn, nghiêm chỉnh công lao một kiện chưa lập, hưởng hồ chức vị thấp, thực sự không có ý tứ đi gặp đương triều thù phụ. Ta hy vọng có thể đem lần này gặp mặt cơ hội tồn, chờ ta tra ra yêu hồ án chân tướng, thăng cái nhất quan nửa chức, lại đi gặp Thương đại nhân, lắng nghe lời dạy dỗ."

Tùy tùng mặt giận dữ, Viên Bàn cười ha ha, "Nói rất có lý." Theo sau hạ giọng, "Không biết Tây xưởng hứa hẹn chức gì?"

"Cầm Y Vệ chỉ huy thêm sự."

Tùy tùng càng thêm phần nộ, đây là nhà hẳn chủ nhân năm đó liều chết vớt sống mới đến chức vị, Hồ Quế Dương liền thử Bách hộ vị trí còn không có ngôi vững vàng, thế mà liền dám ngấp nghé như thế cao vị.

"Việc rất nhỏ." Viên Bàn trên mặt không có nửa điểm vẻ làm khó, "Cầm Y Vệ chính vào cũ mới thay đổi thời khắc, hoàn toàn chính xác cần tân nhân, nếu như ta có thể trọng chương vệ sự, cũng cần một vị đáng tin giúp đỡ."

"Tiền đồ của ta đều tại Viên đại nhân trong tay." Hồ Quế Dương chấp tay, "Bất quá ta vẫn là chờ một chút tài năng cho Viên đại nhân trả lời, không có ý tứ gì khác, chỉ là... Đông xưởng nhất định sẽ phái người tìm ta a? Ta nghĩ trước nghe một chút bọn hắn thế nào nói, gặp lại Viên đại nhân thời điểm, cũng tốt có cái thương lượng."

"Tốt, Tiền Quân Đô Đốc phủ không ai gặp lại cản ngươi."

Viên Bàn cáo từ, tùy tùng nhắc nhở: "Hồ Quế Dương đã từng công bố có chuyện quan trọng bẩm báo, còn một mực chưa hề nói đây."

"Không vội, không vội." Viên Bàn không chút nào miễn cưỡng.

Trước khi đi, tùy tùng trên dưới dò xét Hồ Quế Dương vài lần, dùng ánh mắt phát ra im ắng cảnh cáo.

Hồ Quế Dương còn lấy mỉm cười, chấp tay đưa tiễn.

Trong nhà lại thừa Hồ Quế Dương một cái người, hẳn xoa xoa bụng, càng phát ra cảm thấy đói khát, đang muốn đi sau trừ tìm một chút ăn, Hà Ngũ phong từ trở về, một tay xách một đầu thùng gỗ.

"Để ngươi mua đồ ăn, xách làm bằng nước cái gì?"

"Đây chính là ăn." Hà Ngũ phong từ đem hai cái thùng buông xuống, "Nhìn."

Một đầu trong thùng tất cả đều là bánh bao, một cái khác thì chứa bánh nướng, xem ra đầy đủ mười mấy người ăn một bữa.

"Người đi ăn cướp cửa hàng bánh bao rồi?"

"Ôi ôi, không cần đoạt, vừa nói tên của ngươi, trong tiệm đều nguyện ý ký sổ, nhìn không ra nhân duyên của ngươi rất tốt a. Ngươi không phải có thể ăn sao? Ày, ngươi tuyển một thùng."

Hồ Quế Dương lấy hai cái bánh bao cùng một trương bánh, "Còn lại đều là ngươi."

"A? Ta có thể ăn không được như thế nhiều, nhiều lắm là một nửa."

Hồ Quế Dương trở lại phòng trước, tìm không thấy nước trà, nuốt khô bánh bao nhào bột mì bánh, Hà Ngũ phong tử không có theo vào đến, Hồ Quế Dương cũng không gọi hắn, ăn xong sau khi nghỉ ngơi một hồi, đứng dậy lại đẩy ra nắp quan tài, thẳng đến lộ ra một nửa, có thể tình huống thấy rõ bên trong.

"Dương" chữ bị xúc đi, sờ lên có chút lờ mờ.

Hồ Quế Dương ngồi trở lại trên ghế, nhìn lấy quan tài ngẩn người, suy nghĩ lấy được các loại tin tức cùng dưới mắt tình thế, chỉ cảm thấy một mảnh mê mang, nhưng hắn minh bạch một con đường lý: Đưa đến trước mắt càng nhiều chỗ tốt, giấu ở phía sau nguy hiểm càng lớn.

Hắn vừa mới bước qua một đạo khám, kinh lịch có chút không hiểu thấu, lập tức lại gặp phải càng lớn một đạo khám.

"Tại sao hết lần này tới lần khác là ta à?" Hồ Quế Dương lại một lần phát ra nghi vấn như vậy, hắn không nghĩ tới làm đại quan, chỉ muốn có ăn có uống, bình thân không có gì lạ vượt qua cả đời a.

Bên ngoài truyền đến tiếng cãi vã.

"Không thấy không thấy, Hồ Quế Dương ai cũng không thấy. Cái gì? Người là ca ca hắn? Hồ Quế Dương huynh đệ quá nhiều, ai biết người là thật là giả. . ."

Từ khi Hồ Quế Dương cự tuyệt Đại ca, Ngũ ca lời kéo sau khi, liền rốt cuộc chưa thấy qua chư vị huynh đệ, trong lòng buồn bực, loại thời điểm này thì còn ai ra thấy mình, nếu là "Ca ca", vậy liền khẳng định không phải Tam cửu đệ Hồ Quế Đại.

Hồ Quế Dương kéo lấy chân đi đến phòng trước trạm khẩu, trông thấy người đến, không khỏi cười to, "Thập tam ca, người đã về rồi!"

Một tên đáng người trung đẳng thanh niên mặt trắng tại tường xây làm bình phong ở cổng bên cạnh hướng Hồ Quế Dương phát tay, "Vị này là ai vậy?"

"Hà Ngũ, để Thập tam ca tới."

Hà Ngũ phong tử lúc này mới tránh ra, đi theo cùng đi tới, không đợi huynh đệ hai người hàn huyên, hắn mở miệng trước nói ra: "Hồ Quế Dương, người có thể gọi ta Hà Ngũ Phụng, cũng có thể gọi ta Hà Ngũ phong tử, nhưng là đừng kêu 'Hà Ngũ', cái tên này nghe vào tựa như là muốn cho người làm cả một đời người hầu."

"Được, Hà Ngũ phong tử, người đi đem bánh bao cùng bánh ăn xong, sự tình khác không cần người quan tâm."

Hà Ngũ phong tử vỗ vỗ bụng, "Người nói, ta có thể một mực ăn, không quản sự."

Nhìn lấy Hà Ngũ phong tử khập khiễng đi mở, Thập tam ca Hồ Quế Kiêm cười nói: "Tam lục đệ từ chỗ nào tìm đến như thế một vị. . . Kỳ nhân?"

"Tùy tiện lấy tới. Thập tam ca thời điểm nào trở về?"

"Hôm trước. Muốn đến, nhưng là không tới phiên ta."

Hồ Quế Kiêm xếp hạng thứ mười ba, là Triệu gia nghĩa tử ở trong công nhận thông minh nhất một cái, cực thụ Triệu Anh thương thức cùng tin cậy, nhưng hắn cùng Đại ca, Ngũ ca khác biệt, không có tranh vị dã tâm, một mực cam tâm "Quân sư", cho nghĩa phụ bày mưu tính kế, gặp có nhân tình vãng lai, bình thường cũng là hắn ra mặt.

Hắn đi Nam Kinh một đoạn thời gian rất dài, đạt được nghĩa phụ qua đời tin tức sau khi, đem đầu tay sự vụ làm sơ an bài, lập tức hướng trở về.

Tiến vào phòng trước, Hồ Quế Kiêm hướng không quan tài quỳ xuống, cung cung kính kính dập đầu mấy cái, rồi mới đứng lên nói: "Tam lục đệ những ngày này chịu khổ."

Hồ Quế Dương cùng Thập tam ca giao tình không tệ, thế nhưng là gặp mặt vui sướng rất nhanh biến mất, "Còn tốt, dù sao còn sống, trên đùi bị thương nhẹ, vẫn là ta chính mình đâm. Thập tam ca bây giờ trở về, trước bái Đại ca vẫn là Ngũ ca?"

Hồ Quế Kiêm nở nụ cười, "Ta thà rằng đắc tội Đại ca, cũng không muốn đắc tội Ngũ ca, sở dĩ ta lựa chọn Ngũ ca."

"Dù sao đều như thế, cuối cùng nhất đều là cho Uông Trực đường nanh vuốt."

"Đúng, nhưng ta cũng không coi trọng Tây xưởng, bỗng nhiên mà hưng, khó tránh khỏi bỗng nhiên mà diệt, sở dĩ ta âm thầm khác ném một phượng." Nên trực sáng thời điểm, Hồ Quế Kiêm từ trước tới giờ không che lấp, đây là hắn làm người khác ưa thích một cái đặc điểm.

Hồ Quế Dương cũng không đặc biệt ngoài ý muốn, "Ta liền nói người của Đông xưởng thế nào một mực không lộ diện, nguyên lai chính là Thập tam ca."

"Hừm, hôm qua ta đi gặp qua Đông xưởng còn Xưởng công, nói thực ra, chỗ của hắn cũng chỉ là tạm dừng chỗ, nhưng là ta trước mắt tìm không thấy nơi tốt hơn, trước ở lại nơi đó đi."

"Nói đi, Đông xướng định cho ta cái gì chỗ tốt." Hồ Quế Dương cũng không nhẫn nại, dứt khoát hỏi ra.

"Còn Xướng công nói chỉ cần Tam lục đệ chịu dựa vào Đông xướng, sự sau sau khi, Cẩm Y Vệ chức vị mặc cho người lựa chọn."

"Ha ha, tất cả mọi người nhận chuẩn ta phải vào Cẩm Y Vệ làm quan. Thập tam ca cảm thấy thế nào? Đông Tây nhị xướng, lại thêm một cái Viên đại nhân, ta hẳn là nhìn về phía phương nào?"

Hồ Quế Dương chỉ là tùy ý hỏi một chút, thậm chí có một chút ý trào phúng, Hồ Quế Kiêm lại cực kỳ nghiêm túc trả lời: "Nhìn về phía phương nào đều là từ lộ, cái gọi là hứa hẹn, cuối cùng có thể thực hiện một phần mười, coi như khăng khải. Tam cường tranh chấp, mà người chỉ tuyển một phương, phạm là phạm phải một điểm nhỏ sai, liền sẽ nhận mặt khác hai phe đã kích."

"Thập tam ca có ý tứ là. . ." Hồ Quế Dương lúc này là thật tâm xin chỉ giáo.

"Muốn quyền, không cần chỗ dựa." Hồ Quế Kiêm cho ra một ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Không mời mà tới

Muốn quyền, không cần chỗ dựa.

Lữ nhân đi ở hoang dã bên trong, khát đến cuống họng bốc khói, nhìn thấy phía trước có một chỗ vũng nước nhỏ, bên trong nước đục đục mà dơ bẩn, nhưng hẳn không có được như thế nhiều, nhào tới liền muốn uống.

Lúc này phía sau đồng bạn đuổi theo, đồng dạng mỗi một, đồng dạng đói khát, nói với hắn: "Càng đi về phía trước một đoạn đường, phía trước sẽ có ngọt ngào, nước sạch nguyên."

"Người cũng không có đi qua con đường này, thế nào biết phía trước có nước sạch?"

"Không khí tựa hồ trở nên ẩm ướt, phương xa mờ hồ có một mảnh màu xanh biếc, sợ dĩ ta đoán thanh thủy tất tại phía trước."

"Ta đã khát cực kỳ, nếu là kiên trì không đến mới nguồn nước đâu? Có thể mới nguồn nước cũng giống vậy bẩn đâu?"

"Nơi này nước quá bẩn, uống hết tám chín phần mười sẽ chết, không bằng tồn lấy hi vọng, càng đi về phía trước một đoạn đường."

Lữ nhân nên thế nào lựa chọn? Là uống xong nguy hiểm mà thực tế nước bẩn, vẫn là tiến về ngọt ngào mà hư ảo phương xa nguồn nước?

Thập tam ca Hồ Quế Kiêm đưa ra đề nghị, trước không cần đầu nhập vào bất kỳ bên nào thế lực, tận khả năng yêu cầu quyền lực, chờ đến điều tra rõ yêu hồ ẩn sau khi, làm tiếp định đoạt, có lẽ đến lúc đó không cần lựa chọn, hết thảy nước chảy thành sông.

Thế là, Hồ Quế Dương hiện diện một cái cổ sự, làm trả lời.

Hồ Quế Kiêm trên mặt cũng thường xuyên mang theo ý cười, nhưng là vừa đúng, từ trước tới giờ không sẽ để cho đối phương cảm thấy mình nhận lấy trào phúng, nghe xong Tam lục đệ cổ sự, hắn nói: "Nói tới nói lui, ta cũng chỉ là rất nhiều thuyết khách bên trong một viên, làm ra quyết định, làm ra lựa chọn người vẫn là Tam lục đệ."

Nghĩ một lát, Hồ Quế Dương nói: "Ta còn thực sự không có lựa chọn, chỉ có thể theo Thập tam ca nói đi làm"

"Người tin tưởng ta?"

"Ta không biết. . . Thập tam ca có phải hay không cũng một lần ngóng trông ta là yêu hồ đâu?"

Anh em nhà họ Triệu loạn thành một bầy thời điểm, Hồ Quế Kiêm còn tại Nam Kinh cùng trở về kinh trên đường, thế nhưng là lấy hắn trong nhà địa vị, nếu nói trước đó không biết rõ tình hình, rất không có khả năng.

Hồ Quế Kiêm gật đầu, "Đại ca, Ngũ ca đều phải người đưa tin cho ta, ta không có phản đối, bởi vì yêu hồ nhất ẩn thực sự huyền ảo quá lớn, nhất định

phải có một cái kết quả. Mà lại từ ta lúc ấy lấy được tin tức nhìn, Tam lục đệ hoàn toàn chính xác. . . Có chút không bình thường."

"Ta một mực liền không bình thường."

"Sở dĩ vừa có quái sự phát sinh, đại gia đầu tiên đoán được người."

"Hiện tại thế nào? Đại gia không nghi ngờ ta rồi?"

"Khó nói, nghĩa phụ không ở, bốn mươi vị huynh đệ đã là một đoàn vận cát, mỗi người có suy nghĩ riêng."

"Ba mươi vị huynh đệ." Hồ Quế Dương cái chính, đã có mười vị huynh đệ ngộ hại.

Hồ Quế Kiêm thần sắc hơi tối, "Đại ca, Ngũ ca chuyện này làm sai, nếu như nhà mình huynh đệ còn muốn phân 'Hữu dụng' cùng 'Vô dụng', cái kia 'Huynh đệ' hai chữ cũng liền không đáng một xu. Nhưng ta không phải là đến giải thích, cũng không phải cầu tha thứ, chỉ hy vọng Tam lục đệ buông dài ánh mắt, trước vượt qua trước mắt cửa này, cái khác thị phi, thiếu một cái cộc là một cộc, thật có nuốt không trôi khí, cũng đừng sau này lại nói."

"Quân tử báo thù, mười năm không muộn? Nhưng ta không phải quân tử."

"Không cần mười năm, một hai tháng là đủ, bây giờ mạnh mẽ như thế nhiều, điều tra rõ yêu hồ nội tình, hẳn không phải là việc khó."

Hồ Quế Dương nghĩ một lát, "Tốt, ta nghe Thập tam ca, trước không uống trước mắt nước bẩn, ngày mai ta liền đi Tây xường cùng tiền phủ, hướng Uông Trực, Viên Bản muốn quyền, sự tình khác chờ ta bắt được chân chính yêu hồ lại nói."

"Còn có Đông xường, người cũng phải đi một chuyến. Đại ca, Ngũ ca nơi đó. . ."

"Ta sẽ đi, chờ ta bắt đầu tra án thời điểm." Hồ Quế Dương không có như vậy rộng lượng, làm không được nhất tiểu miễn ân cừ, nhưng cũng sẽ không quán quít chặt lấy.

Hồ Quế Kiêm không có cái gì nói, chấp tay nói: "Vậy cứ như thế, có cái gì cần ta, cứ mở miệng. Bất quá, ta nghĩ chúng ta sau này không có cách nào lại lẫn nhau xưng huynh đệ."

"Nghĩa phụ không phải đã nói rồi nha, đều là nuôi sống gia đình, có làm hay không huynh đệ không quan trọng, tốt nhất đừng đem cừ nhân."

Hồ Quế Kiêm cười cáo từ rồi đi.

Hồ Quế Dương đi hậu viện, Hà Ngũ phong tử còn tại ăn bánh bao, nghẹn đến sắc mặt trắng bệch, "Không được a, không có rượu không có đồ ăn, ăn không trôi."

"Ăn không được liền lấy ra cho chó ăn, vùng này chó hoang không ít."

Hà Ngũ phong tử nhìn lấy non nửa thùng bánh bao cùng hơn phân nửa thùng bánh, "Không vội, ta thử lại lần nữa."

"Đi trước cho ta gọi chiếc xe la tới."

"Làm gì?" Hà Ngũ phong tử cũng không phải cái kiểu mọi chuyện phục tùng "Người hầu".

"Ta muốn về lợi phía bắc nhà, mang một ít đồng tây trở về."

Hà Ngũ phong tử để bánh bao xuống, hướng phía cửa đi tới, bỗng nhiên xoay người, cười ôi ôi nói: "Người đem toà này tòa nhà cướp đến tay rồi? Cái này còn tạm được, có chút có thể phối hợp tỷ tỷ của ta."

"Đã đem ta một cái người ném ở nơi này, ta trước hết ở lại nói."

"Đứng, trước ở, chiếm đóng không cho, ai dám đến đoạt, ta đem hắn đánh đi ra." Hà Ngũ phong tử quơ quơ quả đấm.

Đầu hẻm thường có xe la chờ lấy thuê mướn, Hà Ngũ phong tử rất mau dẫn đến một cỗ.

Nhìn thấy hai người tất cả đều khập khiễng, xa phu âm thầm gạt đầu, cảm thấy đây thật là một đôi chủ tớ.

Hồ Quế Dương để Hà Ngũ phong tử lưu lại trông coi, bản thân ngồi xe đi Sử Gia hẻm.

Hà Ngũ phong tử ôm hai cái thùng gỗ, ngồi ở cửa chính, thề muốn bảo vệ toà này tòa nhà, không phải là vì "Chủ nhân" Hồ Quế Dương, mà là vì mình tỷ tỷ.

Hồ Quế Dương lần trước là bị Tây xường tử trong nhà bắt đi, cửa phòng, cửa sân đều không khóa, đẩy cửa vào, đầu tiên là nhìn thấy trong viện sạch sẽ, hiển nhiên có người quét dọn qua, lại vừa vào nhà, càng là không nhuộm bụi trần, thượng vàng hạ cám đồ vật đều thu thập đi rồi, trên giường chính chính tề tề bày lấy mấy con bao khóa, quần áo, binh khí, ngân lượng các loại đều tại.

Xa phu vào nhà, đem bao khóa từng cái dọn ra ngoài, Hồ Quế Dương dạo qua một vòng, không có cái gì có thể mang, thế là tìm đến dự bị chia khoá cùng khoá, đem khóa cửa tốt.

Khóa cửa sân thời điểm, Trương Nhị Bì, Trịnh Tam Hồn hai anh em mà chạy tới, xa xa liền chấp tay thờ dài, khẩu tiếng "Hồ đại nhân", không ngừng chúc mừng, ngược lại đem xa phu giật mình, không dám tiếp tục xem nhẹ vị này què chân khách hàng.

Hồ Quế Dương không để ý tới hai người này, ngồi lên xe muốn đi.

Trịnh Tam Hồn vội vàng ngăn lại xa phu, Trương Nhị Bì bước nhanh vây quanh xe sau, ôm quyền cười nói: "Hồ đại nhân vừa mới về nhà, thế nào muốn đi? Hai anh em chúng ta mà còn chưa kịp cùng Hồ đại nhân thân cận đây."

"Ai thu thập phòng?" Hồ Quế Dương hỏi.

"Quan phủ người, Hồ đại nhân hiện tại thế nhưng là đại nhân vật a, cùng yêu hồ đại chiến ba trăm hiệp, đánh cho đó là kinh thiên động địa. . ."

Trương Nhị Bì lật qua lật lại đều là cùng một bộ từ, Hồ Quế Dương cắt ngang hẳn, "Ta còn có việc, đi trước, ở chỗ này cần nghe ngóng lấy, có cái gì tin tức, đi Quan Âm tự hẻm tìm ta."

"Ta hiện tại thì có tin tức." Trương Nhị Bì lập tức nói lại.

Trước xe Trịnh Tam Hồn vội vàng chạy tới đoạt công, "Từ phương nam tới một bọn khách nhân, ở tại. . ."

Trương Nhị Bì đẩy Trịnh Tam Hồn một chút, để hẳn im miệng, rồi mới cười hi hi nói: "Có như thế mấy khóa khách nhân, tại xuân viện bên trong vùng tay quá trán, mười phần khả nghi, ta cùng lão Tam đang nhiều mắt nghe ngóng lai lịch của bọn hắn, vừa có tin tức xác thật, lập tức báo cho Hồ đại nhân."

"Đúng đúng." Trịnh Tam Hồn kịp phản ứng.

Hồ Quế Dương đối hai người này không thể quen thuộc hơn được, không có biểu hiện ra để ý, cũng không cho sắc mặt tốt, "Được a, có tin tức liền đi tìm ta đi. Đánh xe, đi."

Xa phu đang muốn vùng roi, Trương Nhị Bì vội vàng nói: "Chờ một chút. Cái này. . . Hồ đại nhân, hai anh em chúng ta mà tân tân khổ khổ tìm hiểu tin tức, có thể hay không. . ."

"Trước cho tin tức lại cho tiền, chúng ta một mực là cái quy củ này."

"Lúc này chúng ta không cần tiền." Trương Nhị Bì nói.

"Đúng, không cần tiền." Trịnh Tam Hồn hát đệm, hai con mắt sáng lấp lánh, giống như là đói khát hải tử gặp được mẹ ruột.

"Không cần tiền, muốn cái gì?"

"Hồ đại nhân cái này muốn thắng chức rất nhanh, bên người không được có mấy cái thân tín tùy tùng sao? Hai anh em chúng ta mà đi theo Hồ đại nhân rất dài thời gian, xông pha khói lửa, trung thành tuyệt đối. . ."

"Được rồi, cầm tới tin tức lại nói." Hồ Quế Dương vỗ xuống thùng xe, xa phu lập tức vùng vẫy roi, khu la tiến lên.

Trương, Trịnh hai người đứng ở Hồ gia cổng đưa mắt nhìn, thỉnh thoảng phát tay, phảng phất chất phác đồng hương đưa bốn thôn từ đệ vào kinh đi thi, đây cõi lòng kỳ vọng, lại đây cõi lòng không bỏ.

Hồ Quế Dương cũng không có trông cậy vào hai người này có thể nghe ngóng đến trọng yếu tin tức, càng không muốn cho bọn hắn đích thân tin.

Triệu trạch vẫn là trống rỗng, chỉ có Hà Ngũ phong tử giữ nhà, ngồi ở cửa chính ngủ thiếp đi, trang bị bánh bao nhào bột mì bánh hai cái thùng đặt ở bên người.

Hồ Quế Dương nhảy xuống xe, xa phu cười ôi ôi tới giúp khuân đồ, ấn khách hàng chỉ thị, tất cả đều đặt ở trong tiền thính, rồi mới nhận vài đồng tiền bạc, hải lòng cáo lui, cảm thấy lần này mua bán làm được đáng.

Hồ Quế Dương đứng ở ngoài cửa lớn trước sau nhìn một chút, bình thường thật náo nhiệt hẻm, hôm nay không có nửa cái bóng người, liền nhất tỉnh nghịch mấy đứa bé cũng không có đi ra ngoài, tất cả mọi người tựa hồ cũng thương lượng xong, tránh né trở về từ cõi chết Tam thập lục lang.

Hắn đi đến bậc thang, đang muốn đánh thức Hà Ngũ phong tử, đột nhiên phát hiện một đầu thùng gỗ tại hơi rung nhẹ, trong lòng giật mình, coi là lại có quái sự phát sinh.

Thùng gỗ lắc lư đến càng ngày càng kịch liệt, rất nhanh lại bắt động.

Hồ Quế Dương đi ra phía trước xem xét, không khỏi nhin không được cười lên.

Trong thùng gỗ không chỉ có bánh mì, còn chứa một con chó.

Con chó kia đại khái vẫn chưa tới một tuổi, toàn thân bẩn thỉu, dính đầy nát diện, mơ hồ giống như là chó hoang sắc, xem ra đã ăn no rồi, chính phí sức muốn chạy đi.

"Hà Ngũ phong tử!"

Hồ Quế Dương liền gọi vài tiếng, Hà Ngũ phong tử cuối cùng tỉnh lại, một mặt mờ mịt, giống như lại đã quên mình tại đâu.

"Người thật hào phóng, cầm bánh cho chó ăn."

Hà Ngũ phong tử tìm khắp nơi một vòng, ánh mắt cuối cùng nhất rơi vào trong thùng gỗ, "A, đây là cái gì đồng tây?"

"Ông" tiểu hoàng cầu cho ra trả lời.

Hà Ngũ phong tử đưa tay xách ra chó vàng, "Ở đâu ra tên ngốc, dám ăn vụng ta bánh? Ta muốn đem người nấu."

Chó vàng đang hoàng khép lại trước sau chân, ngơ ngác nhìn nhân loại.

"Có thể người liền cái này mấy lượng thịt, không đủ ta một miếng ăn, tạm thời tha cho người một cái mạng chó, cắt cho ta rất xa."

Hà Ngũ phong tử đem chó ném ra, không có dùng quá sức, chó vàng rơi xuống lối thoát, lật ra lăn lộn mấy vòng, đứng dậy hướng trong ngõ hẻm chạy tới.

Hà Ngũ phong tử đứng dậy, "Đồng tây đều chuyển tới rồi?"

"Ừm." Hồ Quế Dương tiến viện, Hà Ngũ phong tử đi theo phía sau, cũng không đóng cửa, lao thao, đem Triệu Trạch phòng đều cho an bài tác dụng.

Tòa nhà bên ngoài, chó vàng chạy ra không xa, ngừng bước quay người, phát hiện hai nhân loại không có đuổi theo, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, nhanh chân chạy về cửa chính, nhảy lên bậc thang, vây quanh thùng gỗ ngửi mấy lần, ăn no nó đã không có hứng thú.

Thiên môn rộng mở, chó vàng không xin phép mà vào, lần theo mùi, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, hướng về phía trước sảnh chạy tới, không bao xa, nó lại ngửi được một loại khác hương vị, do dự một chút, cải biến phương hướng.

Viện tử rất lớn, khắp nơi đều là cứng rắn phiến đá, chỉ có một khối địa phương ngoại lệ, bùn đất từng nhu, hương vị liền đến từ nơi này.

Chó vàng dùng chân trước đào đất, cảm thấy phía dưới cát giấu so bánh mì càng có lực hấp dẫn đông tây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: vô dụng chó

Hồ Quế Dương đi ra phòng trước, trời chiều dư quang bên trong, nhìn thấy một đầu tiểu vật sống đang ở trong sân đào đất, "Hà Ngũ phong tử, thế nào đem chó bỏ vào đến rồi?"

Hà Ngũ phong tử từ một gian trong sương phòng thò đầu ra, hần đang chịu gian phòng ốc quan trắc lớn nhỏ, "A, ăn uống chưa coi như xong, lại còn theo vào gia môn, đây là một đầu con chó què, ta đem nó ném ra."

Hà Ngũ phong tử nhảy tung tăng, mấy bước đến chó vàng trước mặt, xoay người cầm lên, cũng chưa đi hướng cửa chính, "Mau tới nhìn, cầu tử đào ra bảo tàng. Hồ Quế Dương, toà này tòa nhà vô luận như thế nào cũng phải bảo trụ, ngàn vạn không thể để cho người khác cướp đi."

Hồ Quế Dương đi tới, kinh ngạc nhìn thấy chó vàng vậy mà đào ra một cái vài thước sâu hố, "Đây là cái gì chó? Thuộc chuột, như thế có thể đào hang?"

Hà Ngũ phong tử đem Chó vàng ném qua một bên, nhảy vào trong hố, bắt lấy cái gì đồng tây, dùng sức kéo một phát, túm ra một cây dài nhỏ tám bằng gỗ đến, không khỏi thất vọng, "Nguyên lai không phải bảo tàng."

Chó vàng chạy tới, hướng về phía tám bằng gỗ lại là nhảy lại là nhảy, cấp bách liên thanh gầm rú, giống như đó là một khối nó cất giữ đã lâu xương cốt.

Hà Ngũ phong tử giờ tắm bằng gỗ đùa chó, cười ha ha.

"Cho ta nhìn một cái." Hồ Quế Dương vươn tay.

"ta trước nhìn thấy." Hà Ngũ phong tử không cho.

"Ngươi là người hầu, nhìn thấy, nghe được, cảm tới bất kỳ vật gì đều thuộc về ta."

Hà Ngũ phong tử dùng một con mắt trừng mắt Hồ Quế Dương, chậm rãi đem tấm bảng gỗ đưa qua, "Tỷ tỷ sẽ không một mực bảo hộ ngươi, chờ lấy."

Hồ Quế Dương đoạt lấy tấm bảng gỗ, "Tỷ tỷ ngươi là lão hồ sao? Ngươi như thế sợ nàng."

Mượn cuối cùng nhất một đường dư quang, Hồ Quế Dương cẩn thận xem tấm bảng gỗ, chất gỗ đỏ đến biến thành màu đen, cầm ở trong tay trĩu nặng, hiển nhiên nhiều năm rồi, vùi vào dưới mặt đất thời gian lại không dài, bùn đất bay sạch liền rơi, phía trên khắc lấy một vòng cổ quái hoa văn, ở giữa là một cái cổ phác chữ viết, cũng không khó phân biệt nhận, hẳn là một cái "Hỏa" chữ.

"Cái gì đồ chơi?" Hồ Quế Dương không thích thứ này.

Tại chân hán một bên, tiểu hoàng cầu lần lượt nhảy vọt, muốn về tấm bảng gỗ, tại hán đối diện, Hà Ngũ phong tử viên kia bình thường con mắt trợn lên như chuông đồng, hung quang lấp lóe, song quyền nắm chặt, thân thể khễ nghiêng, giống một đầu tiếp cận con mồi đang muốn khởi xướng tiến công đã thú.

Hồ Quế Dương giật nảy mình, thật đánh nhau, hán cũng không phải đối thủ, thế là đem tấm bảng gỗ còn trở về, "Cho ngươi, cũng không phải cái gì đồ tốt."

Hà Ngũ phong tử tiếp nhận tấm bảng gỗ, nhìn cũng chưa từng nhìn, trực tiếp ném qua một bên, tiểu hoàng cầu nhảy lên một cái, giữa không trung cán tấm bảng gỗ, cao hứng chạy ra.

"Vĩnh, viễn, không, chuẩn, nói, ta, tỷ tỷ,, hồng, lời nói." Hà Ngũ phong tử gần từng chữ đưa ra cảnh cáo.

"Tốt, ta sau này không đề cập tới nàng, thậm chí vĩnh, viễn, không, cùng, nàng, nói, một, câu, lời nói."

Hà Ngũ phong tử gật gật đầu, thần sắc thoáng hòa hoãn, "Kỳ quái, ngươi người này không tính quá kém, tại sao ta muốn đánh ngươi đây?"

"Rất nhiều người đều loại suy nghĩ này." Hồ Quế Dương cười, từ trong tay áo xuất ra một thỏi bạc, "Nên ăn cơm tối, đi mua rượu mua thịt đi, lúc này không cần ký sổ."

"lúc này mới xem như'Chủ nhân'." Hà Ngũ phong tử tiếp được bạc, lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười, "Còn tới nhất tịch?"

"Không cần, bốn dạng đồ ăn, một bầu rượu, là đủ."

"Hẹp hòi." Hà Ngũ phong tử quay thân liền đi.

"Còn có một việc." Hồ Quế Dương chỉ chó vàng đào ra hố, "Sau này chôn đông tây, tốt nhất sâu một điểm."

"Ủm?" Hà Ngũ phong tử vẻ mặt khó hiểu.

Hồ Quế Dương cũng không giải thích, đi trở về Phòng trước.

Chữ Hỏa (火) tấm bảng gỗ tám chín phần mười là Hỏa Thần giáo vật, Hà bách vạn nghĩ biện pháp vụng trộm chôn ở Triệu trạch, không biết bởi cái gì đông tây, dẫn dụ chó vàng đào đi ra, gia tăng một điểm thần bí, đoán chừng chó nếu là không mắc câu, nhiệm vụ này liền sẽ rơi trên người Hà Ngũ phong tử.

Đổi điểm ấy tiểu thủ đoạn, Hồ Quế Dương không để trong lòng, đến phòng trước đốt lên ngọn đèn, thư thư phục phục ngồi ở trên ghế, chia đôi mở quan tài nói: "Nghĩa phụ, ngươi có phải hay không hối hận lúc trước cứu chúng ta đây? Mặc dù bảo vệ từ tôn căn, chúng ta cũng không có bảo trụ tình nghĩa huynh đệ, ngươi mới tạ thế nửa tháng, đã không có người để ý ngươi đi thể ở đâu."

Hồ Quế Dương cười hai tiếng, "Ta luôn cảm thấy giống như có người núp trong bóng tối trêu đùa ta, không phải là ngươi chứ, nghĩa phụ? Ta lúc còn nhỏ không ít tính nghịch, ngươi là muốn xử phạt ta sao?"

Hồ Quế Dương nói một mình, liền hán cũng cảm thấy không bình thường, nhưng chính là không dùng được, nói rất nhiều lời nói, chợt thấy ngoài cửa có một đôi mắt đang nhìn mình.

Tiểu hoàng cầu ngậm tấm bảng gỗ đứng ở môn một bên, hai mắt có chút chớp lóe, muốn vào phòng. Lại có chút khiếp đảm.

Hồ Quế Dương ngoắc, "Tới."

Tiểu hoàng cầu không biết là xem hiểu tay thế, vẫn là nghe đã hiểu tiếng người, ngoắt ngoắt cái đuôi chạy vào, đến Hồ Quế Dương trước mặt, nhả ra buồng xoong tám bảng gỗ, ngẩng đầu le lưỡi, một bộ nóng lòng nịnh nọt đáng về.

"Người là bị vớt bỏ, Vẫn là bản thân lạc đường rồi? nhìn hình dạng của người, cũng không uy mãnh, lại không xinh đẹp, đại khái là bị ném bỏ, người là một đầu 'Vô dụng' chó, đứng hay không?"

Tiểu hoàng cầu tựa hồ tại nhếch miệng cười.

"Người có thể lưu lại, nhưng là chỉ có thể ăn cơm thừa đồ ăn thừa, mặc dù 'Vô dụng', tôi người xa lạ, Luôn có thể Gọi vài tiếng a? "

"Uông" tiểu hoàng cầu vậy mà thật sự kêu một tiếng.

"Không tệ không tệ, tốt một đầu thông minh 'Vô dụng' chó, cho người đặt tên đi. . . Người ăn ta bánh, liền gọi bánh nướng, nhớ kỹ sao? Bánh nướng chính là người, bánh nướng."

"Uông "

Hồ Quế Dương đang đùa chó, Hà Ngũ phong từ Mang theo rượu thịt trở về, một tảng lớn giò, nguyên một chỉ vịt quay, một chuỗi dài chim cút nướng, nhất dài mảnh tê cay thô, hai tay đều bị chiếm dụng, cánh tay phải bên trên treo một đầu quán trà dùng dài miệng bình đồng, "Bốn cái đồ ăn, một bầu rượu, hẳn là không sai biệt lắm. A, cầu tử vẫn còn, đến, ăn ta một cước. . ."

"Nó gọi bánh nướng, sau này liền lưu lại giữ nhà."

"bánh nướng?" Hà Ngũ phong từ nhìn lấy mới dài hơn một thước chó vàng, cười ha ha, "nát chó, nát danh tự, ngược lại là thật xứng. "

Hà Ngũ phong từ không có đá chó, đem rượu thịt đặt lên bàn, "Đến giúp hạ bận bịu, bầu rượu này có thể đình chìm "

"Người cái nào mua được những vật này?" Hồ Quế Dương thật bất ngờ, Quan Âm tự hẻm nhà ở chiếm đa số, cửa hàng không có mấy nhà, chỉ bán chút đơn giản thức ăn, cũng không vịt quay loại này món ăn.

"Ồi ôi, ta liền biết ban đêm không ăn, sợ dĩ thừa dịp người không có ở đây thời điểm, đi đầu hẻm quán trà, để chương quỹ đi nơi khác mua chút đồng tây. Chương quỹ người rất tốt, nghe nói là nhà người, nguyện ý ký sổ. Đứng, người điểm này bạc không đủ a."

"Người đoán được ta muốn bốn cái đồ ăn một bầu rượu?"

"Thế thì không, còn có mấy món ăn, ta thay người thưởng cho quán trà chương quỹ, hẳn để cho ta cảm tạ người."

Có dạng này người hầu, gia tài không bao lâu liền phải bị bại quang, thế nhưng là đã mua được, Hồ Quế Dương sẽ không cự tuyệt, mà lại nghe thấy tới mùi thơm, hẳn tham ăn trứng cũng bị móc lên tới, tự mình chạy đến hậu trù, lật ra chén bát đĩa đĩa, về phòng trước thịnh trang đồ ăn, không phân chủ tớ, cùng Hà Ngũ phong từ thoải mái ăn nhiều.

Tên là "Bánh nướng" chó vàng một điểm không khách khí, đem bản thân trở thành trong nhà một phần tử, vây quanh cái bàn xoay quanh, thỉnh thoảng nhảy dựng lên, muốn nhìn một chút trên bàn đều bày biện cái gì.

Đồ ăn nhiều lắm, liền tiếp khối thịt lớn xương cốt bị tiện tay ném trên mặt đất, bánh nướng ăn đến rất vui vẻ, Bụng căng thành viên cầu.

Hồ Quế Dương không ăn quá nhiều, đi trước đem cửa sân đóng kỹ, rồi mới về phòng trọ nghỉ ngơi, ngủ được mơ mơ màng màng, mơ hồ còn có thể nghe được Hà Ngũ phong từ quỹ dị tiếng cười cùng bánh nướng sủa inh ỏi.

người chân thật thế mỹ hảo, nhưng là phức tạp, chung quy không bằng trong mộng đơn giản, Hồ Quế Dương không kịp chờ đợi thiếp đi, nhưng không có toại nguyện nằm mơ.

Hôm sau trời vừa sáng, Hồ Quế Dương nhất xuất cửa phòng liền thấy chó vàng trong sân loạn toan, trong miệng vẫn ngậm khối kia tám bảng gỗ.

"Bánh nướng." Hồ Quế Dương chỉ gọi một tiếng, chó vàng lập tức chạy vội mà tới.

Hồ Quế Dương tóm lấy tám bảng gỗ, tỉ mỉ lại xem xét một lần, vẫn là không có nhìn ra chỗ đặc biệt, thế là trả lại bánh nướng, "Hà bách vạn muốn có lòng huyền hư, liền để hẳn chơi tiếp tục đi."

hôm nay hẳn muốn gặp tốt mấy vị nhân vật trọng yếu, lại tuyệt không sót ruột, cũng không gọi Hà Ngũ phong từ, bản thân mang chút ngân lượng, đi đầu hẻm quán trà ngồi một hồi, cùng Lưu Tử chương quỹ nói chuyện phiếm, thuận tiện đem sổ sách kết liễu, ăn một bát trà chan canh, lúc này mới không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Đồng xường cùng Cẩm Y Vệ tương đối gần một số, Hồ Quế Dương lại thuê xe đi trước xa nhất Tây xường.

Uông Trực quả nhiên đang các loại, thậm chí tự mình đi ra chính đường, đứng ở trên bậc thang hoan nghênh Hồ Quế Dương đến.

"Ta hiện tại không thể gia nhập Tây xường." Hồ Quế Dương đứng ở lối thoát nói chuyện.

"Tại sao?" Ông Trục tiểu dung có chút cứng ngắc, "Có người hứa cho ngươi chức vị rất cao rồi?"

"Không, cái gọi là vô công bất thụ lộc, ta hiện tại chỉ muốn điều tra rõ yêu hồ chân tướng, mặc dù bây giờ không gia nhập Tây xường, nhưng là hi vọng Xường công có thể cho phép ta vận dụng Tây xường giáo úy."

Ông Trục mặt lạnh nhìn chằm chằm Hồ Quế Dương, một hồi lâu trên mặt mới chậm rãi lộ ra tiểu dung, "Tốt, ta hội sai khiến một tên thân tín hiệp trợ ngươi tra án, hần có thể điều động Tây xường nanh vuốt, trực tiếp tiếp nhận mệnh lệnh của ngươi."

"Dạng này không thể tốt hơn."

"Chờ ta lựa chọn người, ngày mai phải đi gặp ngươi."

"Đa tạ Xường công, có Tây xường hiệp trợ, tra án chắc chắn thể như chẻ tre."

"Chân tướng, ta chỉ cần chân tướng."

"Định như Xường công mong muốn."

Hồ Quế Dương ra Tây xường, đón xe đường vòng tiến về Đông xường.

Đông xường Đề đốc thái giám tên là còn minh, nhậm chức đã lâu, niên kỷ so Ông Trục lớn, không có tự mình tiếp kiến Hồ Quế Dương, công bố mình tại trong cung làm việc, phái một tên Thiên hộ thay tiếp đãi.

Thiên hộ phi thường lý giải Hồ Quế Dương lựa chọn, không đợi đối phương đưa ra yêu cầu, chủ động biểu thị Đông xường nguyện ý hiệp trợ tra án, đồng dạng hội chọn một người cho Hồ Quế Dương làm người giúp đỡ.

Sự tình thuận lợi, Hồ Quế Dương gần chạng vạng tối lúc mới đi Tiền Quân Đô Đốc phủ, vừa báo nỗi danh tự liền bị mang đến sau đường.

Viên Bản rất thất vọng, "Ngươi làm như vậy, trên thực tế là đang trợ giúp đông tây hai xường, vô luận như thế nào, bọn hần đều sẽ chứng minh yêu hồ vì yêu, thuận tiện đem công lao chiếm làm của riêng, đến lúc đó, cả triều văn võ đem đứng trước một lần thảm bại, ngươi cũng không chiếm được chỗ tốt."

"Đó là sau này sự tình, bây giờ muốn điều tra rõ yêu hồ án, nhất định phải tập trung lực lượng, hi vọng Viên đại nhân cũng có thể sai khiến một người hiệp trợ ta."

Viên Bản trầm mặc thật lâu, cuối cùng nhất chỉ bên người tùy tùng nói: "Hần gọi Viên Mậu, là người mà ta tín nhiệm nhất, từ hôm nay trở đi, hần hội lưu tại bên cạnh ngươi hiệp trợ tra án, thẳng đến tìm ra chân tướng. Đã ngươi đã làm ra quyết định, ta không miễn cưỡng, chỉ mong ngươi chớ sơ tâm, nhớ kỹ: Nghĩa phụ của ngươi Triệu Anh, đến chết không tin quỷ thần."

Hồ Quế Dương trình trọng gật đầu, một bên Viên Mậu lại là tròn mắt hốc mồm, từ lần thứ nhất gặp mặt hần liền chán ghét cái này danh người tuổi trẻ, hiện tại lại để cho cho hần đương cấp dưới, dù cho chỉ là tạm thời, hần cũng khó có thể chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Yêu Nghiệt Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.